NHẤT ĐÓA OẢN ĐẬU HOÀNG

- Des by Mạc Y Phi -

Buổi chiều tình yêu

Edit + Beta Liệt Hỏa Các

Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại https://liethoacac.com/

BUỔI CHIỀU TÌNH YÊU

• Tác giả: Nhất Đóa Oản Đậu Hoàng

• Thể loại: Ngôn tình hiện đại, sủng, thanh xuân vườn trường

• Độ dài: 60 chương

• Edit + Beta: Liệt Hỏa Các

• Poster: Mạc Y Phi

• Trích một nhận xét về truyện trên Tàng Thư Viện: Truyện này thanh xuân vườn trường, nhẹ nhàng, sủng. Mạch truyện chậm, không kịch tính, không cẩu huyết. Bạn nào đang cần truyện ngọt ngào ngọt an ủi bản thân thì mình đề cử nhé hihi. Đọc truyện này cảm giác như được quay lại thời đi học vậy, thích lắm

• Làm ebook: Mạc Y Phi

• Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại https://liethoacac.com/

• Văn án:

Tuổi thanh xuân, anh cho em biết tình yêu là gì.

Cùng nhau hoài niệm quãng thời gian tươi đẹp đã qua.

http://tieulun.hopto.org

Ở thời điểm thích hợp gặp được người tốt nhất

• Mục Lục •

Chương 1: Học sinh chuyển lớp

Chương 2: Sự thu hút không tốt

Chương 3: Tặng bữa sáng

Chương 4: Chép bài

Chương 5: Carbonat Natri

Chương 6: Sinh nhật

Chương 7: Tiễn về nhà

Chương 8: Chúc ngủ ngon

Chương 9: Chuyên gia nhỏ

Chương 10: Kéo co

Chương 11: Tranh giành bạn trai

Chương 12: Có mình đây rồi

http://tieulun.hopto.org

Chương 13: Đừng nghĩ lung tung

Chương 14: Đánh cuộc

Chương 15: Cắt tóc

Chương 16: Chú đà điểu *(1)*

Chương 17: Bị trêu chọc

Chương 18: Ăn sáng

Chương 19: Ăn vụng

Chương 20: Giấy nghỉ phép

Chương 21: Chơi cờ ca rô

Chương 22: Trò đùa dai

Chương 23: Gặp bát quái

Chương 24: Tình cờ gặp lại

Chương 25: Đồng phục đẹp

Chương 26: Hop phụ huynh

Chương 27: Đại hội thể dục thể thao

Chương 28: Bị bệnh

Chương 29: Hẹn hò

Chương 30: Viên thuốc

Chương 31: Cuộc thi tiếp sức

Chương 32: Chạy trốn

Chương 33: Trái tim thiếu nữ

Chương 34: Lời tỏ tình trong đêm

Chương 35: Lần đầu thân mật

Chương 36: Một nụ hôn

Chương 37: Mì trường thọ

Chương 38: Đêm Giáng Sinh

Chương 39: Chứng nhận bạn trai

Chương 40: Chịu oan ức

Chương 41: Mỹ nhân kế

Chương 42: Thanh xuân

Chương 43: Kỳ nghỉ đông

Chương 44: Trước lễ mừng năm mới

Chương 45: Về quê

Chương 46: Đêm 30

Chương 47: Mùng một Tết

Chương 48: Tiểu Trường Thành

Chương 49: Gặp phụ huynh

Chương 50: Xin hãy cố gắng

Chương 51: Lễ tình nhân

Chương 52: Nở rộ

Chương 53: Thất bại

Chương 54: Trốn học

Chương 55: Thời kỳ nổi loạn

Chương 56: Lúc chia tay

Chương 57: Cuộc thi

Chương 58: Ba mươi ngày

Chương 59: Tháng sáu

Chương 60: Phấn chấn nào

Chương 1: Học sinh chuyển lớp

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mèo Ú Lười

Mộc Đóa một tay chống cằm nhìn chàng trai bên cạnh, cô thường nghĩ, mối tình đầu của cô gặp được anh ấy, chính anh ấy cho cô cảm nhận được tình yêu…

Nói chung, Mộc Đóa rất may mắn, tình yêu của họ đã bắt đầu vào xế chiều hồi học trung học.

Bảy năm trước.

Cấp 3, Lớp 10 ban 6, trường trung học trọng điểm thành phố T, tỉnh Y

"Đóa, nghe nói lớp mình có thể sẽ có học sinh chuyển lớp đến." Thiệu Thiến Thiến dùng bút gõ nhẹ vào khuỷu tay Mộc Đóa, cúi đầu xuống cực thấp, nói nhỏ. Mộc Đóa dừng bút, nghiêng đầu chờ cô nói tiếp.

Thiệu Thiến Thiến đưa ngón tay chỉ thẳng lên trên ra vẻ bí mật nói, "Hình như là học sinh từ lớp chọn trên tầng đấy."

Mộc Đóa hơi ngạc nhiên. Từ lúc lên cấp hai, các lớp dạy văn hóa đã chia ra, tạo thành sự phân biệt đẳng cấp bằng cách chia thành lớp chọn và lớp phổ thông. Dù hàng ngày vẫn nghe giáo viên khích lệ các cô, rằng nhà trường ra chính sách mới, nếu hàng năm lúc thi lên lớp người đứng đầu ở các lớp phổ

thông có thể sẽ được chuyển vào lớp chọn, nếu như học sinh ở lớp chọn xếp hạng bị giảm 100 bậc cũng sẽ bị đưa trở lại lớp phổ thông.

Nhưng mọi người chỉ nghĩ rằng đây là giáo viên cho họ một mục tiêu để cố gắng mà thôi, dù sao một năm ở cấp 2 trôi qua cũng chưa thấy ai ở lớp chọn "Học tập kém" mà bị đưa trở về lớp phổ thông, lại càng không thấy người đứng đầu lớp phổ thông được chuyển vào lớp chọn.

Ánh mắt Mộc Đóa mờ mịt, cuối cùng cứ thế nhìn người được gọi là luôn đứng đầu lớp ở bên trái trước mặt – Tưởng Giai Lệ, cô lại nghĩ, nếu như điều Thiến Thiến nói là thật, vậy thì đó là học sinh đầu tiên bị chuyển về lớp phổ thông. Ở lớp chọn mà bị chuyển về lớp phổ thông, sự chênh lệch này… Hi vọng tâm lý người này đủ mạnh mẽ.

"Cũng không biết có phải sự thật hay không, lớp bên cạnh đã đồn xôn xao rồi…" Thiệu Thiến Thiến tiếp tục nói thầm, cố chứng minh độ tin cậy của tin tức.

Mộc Đóa lấy lại tinh thần, khó hiểu nói, "Không phải là chuyển đến lớp mình sao? Sao lớp bên cạnh lại biết trước tin nội bộ?"

Thiệu Thiến Thiến bĩu môi, "Lão Triệu dạy hóa học ban 1 nhắc nhở học sinh về việc của người bị chuyển lớp ở ban 1. Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa béo, lão Triệu hi vọng cậu ta sẽ chuyển đến ban 7, lại bị thầy Xuân lớp mình được lợi, tức đến nghiến răng nghiến lợi đấy. Với lại ai bảo lão Triệu là bạn của phụ nữ chứ, Bát Quái Thiên Vương cơ mà, có tin giật gân thì nhất định là một giây cũng không giữ kín được mà để lộ ra với học sinh."

Mộc Đóa cũng bị làm cho buồn cười, lão Triệu là chủ nhiệm ban 7, dạy hóa ban 7 và ban 1. Thực ra lão Triệu không già, là người đàn ông mới 30 tuổi, lại cứ thích xúm vào một chỗ với các cô giáo ở văn phòng. Có lần giáo viên hóa lớp họ nhờ lão dạy thay một tiết, suốt 45 phút đồng hồ, lão Triệu

luôn miệng khoe khoang về mối tình son của mình, với vẻ cực kì lắm chuyện.

"Ôi, lúc người đó chuyển sang cái lớp bé nhỏ của chúng ta, tên mình chắc sẽ lại lùi thêm một bậc nữa." Thiệu Thiến Thiến ai oán gục đầu xuống bàn làu bàu một câu.

Mộc Đóa bực mình gõ một cái lên đầu cô, đang định nói chuyện, lại cảm nhận thấy một ánh mắt lạnh lùng đang nhìn mình. Trong lòng thầm thấy không ổn, khó khăn lắm Mộc Đóa mới dám quay đầu lại, liền phát hiện thầy chủ nhiệm Diệp Xuân ở ngoài cửa sổ nhìn mình và Thiệu Thiến Thiến chằm chằm. Mộc Đóa giật mình, vội vàng cúi đầu xuống đọc sách, khuỷu tay lén đập vào Thiệu Thiến Thiến, nhắc nhỏ, "Thầy Xuân ở bên ngoài."

Thiệu Thiến Thiến vội vàng làm ra vẻ như không có việc gì, lấy một quyển sách bài tập từ ngăn bàn ra, cũng không quan tâm mình đang cầm là sách gì, từ từ lật sách, giả vờ giả vịt cầm bút lên.

Vất vả chịu đựng đến hết giờ tự học, Thiệu Thiến Thiến lôi Mộc Đóa đi đến phòng vệ sinh giải quyết vấn đề sinh lý.

Đây là chỗ dạy học của lớp 10 cấp ba, phía đông và phía tây ở giữa có ba cầu thang, phòng vệ sinh được bố trí ở gần cầu thang phía tây. Không biết lúc trước người thiết kế đã có suy nghĩ gì, tác phòng vệ sinh nam và nữ ra, hai tầng một và ba là nhà vệ sinh nam, tầng hai và bốn là nhà vệ sinh nữ. Sau khi phân lớp chọn, ban 1 đến 4 là lớp chọn khoa tự nhiên, 5 đến 12 là lớp phổ thông khoa tự nhiên, ban 13 là lớp chọn văn hóa, 14 đến 17 là lớp văn hóa phổ thông.

Mỗi tầng có sáu phòng học, nhưng vì ngay cạnh phòng học thứ sáu là phòng vệ sinh. Năm nay học sinh mới vào cấp ba, nhà trường đã quyết định mỗi tầng năm lớp, sắp xếp theo số lớp từ tầng bốn xuống. Lớp Mộc Đóa ở ban 6, ngay cạnh nhà vệ sinh nữ ở tầng bốn chuyển đến lớp đầu tiên của tầng

http://tieulun.hopto.org

ba. Mỗi khi đến phòng vệ sinh đều phải đi qua một hành lang dài, hoặc là đi xuống tầng dưới.

Do thói quen, Mộc Đóa thích đến phòng vệ sinh ở tầng bốn.

Mộc Đóa rửa tay bên ngoài phòng vệ sinh đợi Thiệu Thiến Thiến ra sau, hai người đi đến cầu thang, tiếp tục chủ đề trong lớp lúc nãy. Các cô hiếm khi đi qua trước cửa lớp chọn, sau đó lại đi qua cầu thang phía đông để về lớp học, mỗi lần tình cờ đi qua, đều cảm thấy, không khí ở lớp chọn vô cùng nghiêm túc và trang trọng, hơi mất tự nhiên.

Mộc Đóa rút khăn giấy đưa cho Thiệu Thiến Thiến tay còn đang ướt sũng, tiện miệng hỏi, "Lão Triệu chưa nói tên của cái người thần kì kia là gì sao?"

Thiệu Thiến Thiến không cầm lấy khăn giấy, vẫn lấy tay nhẹ vẩy nước trên tay đi, "Chưa nói, chắc là chuyện này vẫn chưa chắc chắn."

Tự nhiên, Mộc Đóa kéo vạt áo Thiệu Thiến Thiến, sau đó ngoan ngoãn đi đến phía bên phải cầu thang, "Em chào thầy Diệp."

Thiệu Thiến Thiến ngay lập tức tỏ thái độ nghiêm chỉnh, hai tay lau lên quần áo hai cái, "Em chào thầy Diệp."

Đang từ tầng ba đi lên chính là Diệp Xuân, đi bên cạnh còn có một nam sinh cao ráo. Mộc Đóa như lơ đãng liếc một cái về hướng nam sinh, ấn tượng đầu tiên cảm thấy khá tốt, thấy rất quen mắt. Đứng ở bậc thang phía sau thầy Xuân, vậy mà nhìn cũng chỉ thấp hơn thầy Xuân có một chút. Nhưng mà thầy Xuân thật ra cũng thấp, bộ dáng của người đàn ông thẳng thắn, chỉ cao có khoảng 1m65.

Mộc Đóa đang nghĩ lung tung, chợt nghe thấy Diệp Xuân cuối cùng cũng

nói, “Cũng đã lên cấp ba rồi, đừng chỉ khi thầy nhìn mới chịu học. Mau về lớp học đi.”

“Tạm biệt thầy Diệp.” Thiệu Thiến Thiến vừa nghe thấy Diệp Xuân cho đi, lập tức kéo Mộc Đóa bỏ chạy.

“Đóa, chính là Cố Lự đấy!” Thiệu Thiến Thiến vẻ mặt hưng phấn, lắc lắc cánh tay Mộc Đóa.

Cố Lự… Mộc Đóa gật đầu, phải rồi, chẳng trách mình cảm thấy quen mắt như vậy, lúc trước đã từng cùng nhau vượt qua mấy khóa đào tạo Olympic toán mà.

“Không phải là Cố Lự sẽ chuyển đến lớp mình chứ, cậu ấy thường hay có mặt ở trong nhóm học sinh giỏi, chẳng lẽ cũng có lúc sơ xuất. Chậc chậc… Hay là phạm phải lỗi gì, bị giáo viên chủ nhiệm gây khó dễ.” Thiệu Thiến Thiến nghĩ mãi về việc của Cố Lự, quyết định buổi trưa đến ban 1 hỏi người biết rõ sự tình.

Mộc Đóa không hứng thú cho lắm, hiện tại cô chỉ có phiền não là tiết sau đọc tiểu thuyết hay lại ngủ tiếp, vì tiết sau là môn cô ghét nhất… môn hóa.

Cuối cùng, lúc Mộc Đóa đang ngủ một cách thoải mái, bỏ qua cái nhìn đầy bực tức của giáo viên dạy hóa Chu Hồng – cô Hồng thì thời gian ăn trưa đã đến. Các nam sinh nhìn chằm chằm vào đồng hồ báo thức bên trên bảng đen, từ lúc chỉ còn năm phút cuối giờ đã bắt đầu bàn bạc xem bữa trưa ăn gì, khi tiếng chuông vừa vang lên, cả đám đều lao ra ngoài.

Mộc Đóa lười biếng bị Thiệu Thiến Thiến kéo ra cửa, cũng hơn một nửa số người trong lớp đã rời đi rồi, mà vẫn còn mấy nữ sinh yêu học tập đến phát điên vẫn còn giữ cô Hồng lại để hỏi bài.

http://tieulun.hopto.org

“Hôm nay tiết cuối của ban 13 là tiết tự học, Dụ Đầu đã đi mua cơm rồi, không cần phải vội.” Mộc Đóa bị lôi chen qua đám người, bên cạnh là tiếng của Thiệu Thiến Thiến, “Nhường đường cho đi qua với, nhường đường cho đi qua với…”

“Cậu không nói sớm.” Thiệu Thiến Thiến dừng lại đột ngột, thảnh thơi nhìn người bên cạnh vội vã chen qua đám đông, trong lòng có cảm giác thoải mái.

Mộc Đóa vuốt vuốt cổ tay bên tay bị lôi kéo của mình, bất đắc dĩ, “Học bù từ tháng tám đến giờ cũng được một tháng rồi…”

Thiệu Thiến Thiến tự biết mình đuối lý, cười hì hì, “Sau này mình chắc chắn sẽ nhớ rõ, mỗi tuần có hai buổi trưa Dụ Đầu mua cơm!”

Nhất Trung có cả trường cấp hai và cấp ba, đông người, đứng sừng sững bên cạnh hồ nhân tạo là cả một tòa nhà ba tầng hình chữ “L” đều có liên quan tới đồ ăn. Tầng một có một cái siêu thị, một cái căn tin. Hai tầng bên trên đều là căn tin cung cấp đồ ăn, trong đó phía đông tầng ba là căn tin của giáo viên.

Mộc Đóa và bạn của mình bình thường đều ăn ở phía tây tầng hai.

Hai người đi về phía vị trí vẫn thường ngồi, đã thấy Trịnh Dư buộc kiểu tóc đuôi ngựa xinh xắn quen thuộc quay lưng về phía các cô đang loay hoay lấy gì đó. Thiệu Thiến Thiến vỗ mạnh vào vai cô nàng,“Bạn học, đến trường không được đem theo điện thoại.”

Trịnh Dư giật mình làm rơi đồ trên tay xuống đất, chỉ nghe thấy một tiếng "Bộp", pin điện thoại đằng sau bị rơi ra. Thiệu Thiến Thiến nhăn mặt, cực kì áy náy, “Dụ Đầu…”

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa bình tĩnh ngồi xuống cầm điện thoại và pin bị rơi nhặt lên, ngồi xuống cạnh Trịnh Dư, lắp lại cẩn thận, khởi động máy, đưa lại cho cô nàng. Trịnh Dư tức giận trừng mắt với Thiệu Thiến Thiến, "Vừa nãy mình suýt nữa thì phá kỉ lục của Đóa rồi! A… mình tức chết mất!"

Mộc Đóa vừa cầm đũa gắp một miếng cá ăn, liền bị giọng điệu khoa trương của cô nàng làm cho buồn cười,"Cố gắng lên, mình chờ cậu."

Thiệu Thiến Thiến nghe xong bắt đầu khinh thường, ngồi vào chỗ đối diện hai người, "Dù sao cậu có vượt qua, nhất định đến tối Đóa sẽ lại tạo ra kỉ lục mới, cần gì chứ."

Trịnh Dư kéo khay đồ ăn sang, ngăn cản chắc chắn ở phía trên, oán hận liếc nhìn hai người, "Đồ sói mắt trắng, may nhờ có mình cho các cậu ăn cho các cậu uống, cho ăn… Thế mà lại còn vùi dập mình, tại mình hiền quá đây mà."

Mộc Đóa chăm chú gắp miếng khoai tây bên trên có hành tây, tai vẫn để ý nghe hai người tranh luận.

Trịnh Dư liếc nhìn Mộc Đóa, giống như có cùng suy nghĩ, vừa tán dóc với Thiệu Thiến Thiến vừa xử lý sạch sẽ khoai tây bung hành tây. Ngay sau đó, Thiệu Thiến Thiến cũng tự giác gia nhập vào trận chiến gắp hành tây.

Ba người vừa trò chuyện vừa từ từ ăn cơm, không khỏi lại nói đến chuyện học sinh chuyển lớp. Thiệu Thiến Thiến ôi chao một tiếng, sực nhớ tới lúc giữa trưa còn một nhiệm vụ gian khổ mình chưa hoàn thành, "Các cậu cứ ăn đi, mình xuống dưới tìm hiểu tin tức, lúc về nhớ cầm cho mình lon Cola."

Thiệu Thiến Thiến cầm đũa và khay của mình bỏ vào trong thùng nhựa màu xanh da trời, mau chóng đi mất.

http://tieulun.hopto.org

Trịnh Dư chờ Mộc Đóa ăn cơm trưa xong, cùng nhau đi siêu thị mua Coca cola cho Thiến Thiến. Trịnh Dư không thích đông người nên chờ ở ngoài cửa. Mộc Đóa đi thẳng về phía hàng đồ uống, lấy Cocacola xong đi xếp hàng thanh toán luôn.

"Tất cả đống này sao? Chín tệ."

http://tieulun.hopto.org

Chương 2: Sự thu hút không tốt

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mèo Ú Lười

Khách hàng chưa kịp trả lời, bác gái thu ngân với mái tóc màu vàng xoăn như mì ăn liền đã nhanh chóng rút tờ tiền 10 tệ từ ngón tay thon dài, cho tiền vào xấp tiền được xếp thành từng ngăn trong máy thu tiền rồi đưa trả lại một tệ tiền xu.

Quay mặt về phía Mộc Đóa, không kiên nhẫn xua tay, "Đi lên đằng trước đi." Lại ngay lập tức nói với người ở sau cô, "Bảy tệ năm hào…"

Quầy thu ngân ở gần cửa ra vào của siêu thị, Mộc Đóa nhìn thấy chủ nhân của cái tay kia tiện tay bỏ tiền xu vào túi quần, bước ra khỏi cửa. Mộc Đóa hơi sững sờ, đã bị người trả tiền sau lưng đẩy vài bước về phía trước.

Lướt nhìn qua lon Coca cola trong tay, Mộc Đóa lập tức hiểu rõ, vội vàng đuổi theo chặn lại người đã trả tiền hộ cô – bạn học đang đi ở đằng trước, "Đợi một chút, mình trả cậu tiền này."

Trên tay Mộc Đóa cầm năm tệ đưa qua, ngẩng đầu, nhìn về hướng người đang bước nhanh ở phía trước ——

Cố Lự.

Anh hạ mắt nhìn chằm chằm Mộc Đóa, đuôi lông mày khẽ nhíu lại. Mộc

Đóa giương mắt nhìn anh, áo T-shirt trắng đơn giản, tay áo đồng phục dài tay được xắn lên, tay đang cầm bánh mì và đồ uống vừa mua.

Không ăn cơm trưa, có vẻ anh vừa đi chơi bóng.

Cố Lự "Ừm" một tiếng, lại không có ý nhận lấy tiền, "Thứ sáu có môn thể dục," tuy là đang hỏi Mộc Đóa, nghe lại giống như một câu trần thuật, liền dừng lại, "Giúp mình… mua chai nước khoáng nhé."

Nhìn bóng lưng Cố Lự đã đi xa, Mộc Đóa lặng lẽ bỏ tiền vào bên trong túi, gật gật đầu.

Trịnh Dư đang nói cười cùng với hai nam sinh ở sân đằng trước siêu thị, Mộc Đóa cầm lon Coca cola đi đến, nam sinh đối diện Trịnh Dư thấy cô đến gần, tiện tay xoa đầu Mộc Đóa, "Buổi tối sinh nhật dì cả, nhớ đến nhà bà ngoại ăn cơm."

Mộc Đóa biết không thể tránh được, cố gắng lần cuối, "Vâng, vậy giờ tự học buổi tối xin nghỉ ạ?"

"Tiện thể xin phép giúp anh nhé." Chu Trùng Tiêu ra vẻ thuận miệng nhắc Mộc Đóa xin phép nghỉ hộ mình. Nghe thấy vậy, Trịnh Dư và nam sinh còn lại là Phương Siêu đều cười thành tiếng

Chu Trùng Tiêu duỗi cánh tay ra ôm bả vai Phương Siêu, một tay càng thêm siết chặt lại, "Cười cái gì mà cười, có gì đáng buồn cười đâu, mình đỡ phải đến văn phòng giáo viên."

"Đúng, đúng. Chu đại gia cậu hiển nhiên là 'Trùng Thượng Vân Tiêu', trường Nhất Trung này miếu nhỏ không chứa nổi cậu." Nửa người Phương Siêu đã xiêu vẹo, vẫn còn cùng cậu tranh cãi.

http://tieulun.hopto.org

Nói đến 'Trùng Thượng Vân Tiêu', Mộc Đóa nhếch miệng cười nhẹ. Dùng cả điển cố cơ đấy. *(1)*

(1) Trùng Thượng Vân Tiêu là một bộ phim. Có nội dung là: Một người tên là Đường Diệc Sâm từ nhỏ sống trong khu vực sân bay cũ, cha mẹ ly hôn nên người mẹ bỏ đi, vì vậy Diệc Sâm một lòng muốn trở thành một phi công để một ngày nào đó có thể lái máy bay đón người mẹ về. Sau khi trải qua nhiều khó khăn, Diệc Sâm đã trở thành một phó cơ trưởng cấp cao…

Đằng sau hình như còn nói dài dòng về chuyện tình cảm của Diệc Sâm nhưng hình như trong truyện nhắc đến cái điển cố này hàm ý chỉ là nói lên việc nỗ lực rồi trở thành một con người thành công.

Nói về Chu Trùng Tiêu và Phương Siêu, cả hai đều là học sinh ban 11 khoa tự nhiên, lớp của bọn họ vừa khéo lại ở ngay bên dưới lớp Mộc Đóa, Phương Siêu là bạn trai của Dụ Đầu, mọi người thường hay gọi anh ta là Siêu ca. Mà dì cả của Mộc Đóa chỉ có duy nhất một người con là Chu Trùng Tiêu, Phương Siêu và Trịnh Dư thành đôi cũng là nhờ quan hệ giữa Mộc Đóa và Chu Trùng Tiêu mà thành.

Chu Trùng Tiêu là một học sinh cá biệt điển hình, môn học chênh lệch, lại còn nhiều “chiến tích”. Hồi cấp hai, một đám nam sinh nửa đêm không ngủ được trèo tường ra ngoài lên mạng cả đêm, còn xui xẻo bị bắt được.

Chủ nhiệm ban 11 là Trần Lượng, biệt danh là Địa Trung Hải, là một người đàn ông trung niên cao gầy đầu hói bóng loáng, cầm chồng sách tham khảo về sinh học dày cộp đập lên bàn, chỉ tiếc là rèn sắt không thành thép, gào lên với Chu Trùng Tiêu, “Cha mẹ cậu đặt tên cậu là Trùng Tiêu, là mong cậu sau này nỗ lực trở thành con người thành công, chứ không phải muốn cậu ra ngoài cả đêm!”

Vì vậy, sau một thời gian, cả trường đều biết tiếng xấu của nam sinh Chu Trùng Tiêu, “Cả đêm đã đi ra ngoài làm gì”

Khi Mộc Đóa về lớp học, Thiệu Thiến Thiến đang ngồi trên hành lang ngoài ban 6 đang nói gì đó với một nữ sinh, cho đến khi tiếng chuông vang lên mới vội vã quay về lớp học.

Thiệu Thiến Thiến mở lon Coca cola ừng ực uống hết một nửa, cảm thấy đỡ khô họng mới chọc chọc vào tay Mộc Đóa, tháo tai nghe xuống khỏi tai cô, có vẻ cực kì hưng phấn, “Bây giờ mình có thể cá là Cố Lự sẽ chuyển đến lớp mình.”

Mộc Đóa lấy lại tai nghe Thiến Thiến đang cầm, không nói gì. Cô còn biết, Cố Lự sẽ chuyển đến trước thứ sáu cơ.

Nghe Mộc Đóa kể qua lại hành động đáng kinh ngạc của Cố Lự lúc trưa, Thiệu Thiến Thiến kích động cầm tay cô, “Đây đúng là duyên phận rồi!” Mộc Đóa choáng váng, chỉ đơn giản là Cố Lự không có hai đồng tiền lẻ thôi mà.

Suốt giờ nghỉ trưa, Thiệu Thiến Thiến đã coi hai người bọn họ như là yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên vậy, tự biên tự diễn ra một câu chuyện tình yêu một cách hoàn chỉnh, vừa có ngược vừa có yêu, lúc thăng lúc trầm, còn có cả sự phản đối của gia đình. Đương nhiên là cuối cùng Cố Lự vẫn ôm mỹ nhân về, công chúa và hoàng tử hạnh phúc bên nhau.

Mộc Đóa đang gối đầu lên cánh tay bèn quay đi chỗ khác, lướt qua cô bạn cùng bàn đang tràn đầy mơ mộng về tình yêu, nhìn ánh mặt trời giữa trưa ngoài cửa sổ, từ từ híp mắt lại.

Con người rất lạ. Khi bỗng nhiên vô tình bạn chú ý đến một cái tên, cái tên

đó sẽ đột nhiên cứ được nhắc đi nhắc lại. Giống như là bạn suy nghĩ mông lung, lại tự nhiên nghĩ về người đó vậy.

Từ cấp hai, nhà trường đã quy định bắt buộc phải ở nội trú. Ngoài ra, trong thời gian học, trừ khi bị ốm, nếu không thì không được ở trong phòng ngủ.

Từ nhà bà ngoại Mộc Đóa đến trường Nhất Trung đi mất nửa tiếng, Chu Trùng Tiêu cứ lề mề vì không muốn phải về lớp tự học buổi tối, từ chối ý tốt của người lớn khi muốn đưa bọn họ về trường học, Mộc Đóa cùng anh ta đi về trường một cách chậm chạp.

Chu Trùng Tiêu đút một tay vào túi quần, một tay cầm điện thoại xem ảnh "Bạn gái mới."

Chu Trùng Tiêu đưa một bức ảnh đến trước mặt Mộc Đóa, Mộc Đóa nhìn người trong ảnh miệng chu lên, mắt trừng to, để mái bằng, chỉ kêu lên "A" một tiếng, dường như có quen, không giống như chỉ là quan hệ bạn học cùng trường.

"Xinh không? Học ban 17 đấy." Chu Trùng Tiêu cầm di động bỏ vào túi quần, kéo bả vai Mộc Đóa lại, ngay tức khắc đổi chủ đề, "Có thấy lạnh không?"

Hai người từ bé cùng nhau lớn lên, Mộc Đóa chỉ nhỏ hơn Chu Trùng Tiêu mấy tháng. Lúc trước khi còn học cấp hai, cô vẫn cao hơn. Nhưng về sau, có thể do Chu Trùng Tiêu uống quá nhiều sữa bò, chiều cao tăng lên vùn vụt, bây giờ Mộc Đóa chỉ cao đến vai anh ta thôi.

Mộc Đóa mở miệng, khẽ nói, "Cũng được." Không biết là đang trả lời câu hỏi trước hay sau.

http://tieulun.hopto.org

Chu Trùng Tiêu lấy một bao thuốc lá từ trong túi quần, mở ra. Ngay lập tức bị Mộc Đóa lấy được, “Không được hút.”

Chu Trùng Tiêu khiêu khích, “Em mau đi kiếm bạn trai mà quản lý.” Thấy phía trước là cổng trường học, Chu Trùng Tiêu lấy lại hộp thuốc lá trên tay Mộc Đóa cất vào túi, tiện tay mở điện thoại lên.

“Muốn ăn gì không? Đợi tí nữa anh và bọn Phương Siêu đi ăn đêm, bảo người mang đến cho.” Chu Trùng Tiêu Vừa nói, vừa trả lời tin nhắn của Phương Siêu.

“Ở phòng ngủ em vẫn còn sữa bò.” Mộc Đóa trả lời.

“Đủ cao rồi, Tiểu Đóa.” Từ khi Chu Trùng Tiêu từ từ trở nên cao hơn Mộc Đóa, cô bắt đầu uống một bình sữa bò vào sáng và tối, qua nhiều năm đã thành thói quen. Người không tiếp tục cao lên, làn da lại trắng mịn tinh tế như sữa, không biết có phải là tác dụng của sữa bò hay không.

Phía trước là ký túc xá nữ, Mộc Đóa dừng lại cau mày dặn dò anh ta, “Không được hút thuốc.”

Chu Trùng Tiêu không biết phải làm thế nào, ra sức xoa đầu cô, “Anh sẽ xem xét, cả đám bọn anh cũng giống Cố Lự đã tính là sẽ không hút thuốc nữa, anh sẽ cố gắng hút ít đi. Về phòng đi, ngủ sớm một chút.”

Mộc Đóa ngồi ở mép giường đang hút sữa bò, chân đu đưa, mãi sau mới nói ra mấy chữ, “Không hút thuốc lá thì tốt.”

Thiệu Thiến Thiến cầm khăn mặt quấn vào mái tóc đang ướt sũng của mình đi tới, híp mắt buồn bực ngẩng đầu hỏi, “Cái gì mà không hút thuốc lá, nam sinh lớp mình có mấy người không hút đâu.”

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa hút nhanh mấy ngụm sữa còn lại, chuẩn xác ném vỏ vào thùng rác ở trên đất, nhanh nhẹn bò xuống giường, nắm cằm Thiến Thiến, thoải mái cười nói, “Vậy nên những người còn lại đều là quốc bảo.”

Thiệu Thiến Thiến dựa vào thang dây lau tóc, vẻ mặt tươi cười, Mộc Đóa thấy giống như đang có ý nghĩ thô bỉ, “Bọn họ có phải là quốc bảo hay không thì mình không biết, nhưng mình chắc chắn Cố Lự là quốc bảo rồi.”

Mộc Đóa hơi giật mình, lẽ nào Cố Lự đã từng ở đài phát thanh trường tuyên truyền về việc cậu ta không hút thuốc lá?!

“Cậu không thấy tin nhắn mình gửi à? Giờ tự học buổi tối Cố Lự đã thực sự đến học ở lớp mình đấy, lúc tan học ở ngoài cửa có một đống nữ sinh. Lúc trước Cố đại soái ca cao cao tại thượng không thể nhúng chàm, bây giờ đã rơi vào chốn phàm trần có một đống con gái như lang như hổ mê trai, làm sao mà yên được,” Mặt Thiệu Thiến Thiến nhanh chóng đổi thành bộ dạng đau lòng.

Lại đổi lại vẻ mặt kiêu ngạo, nhướn lông mày lên, “Cậu không biết đâu, cả tối Tưởng Giai Lệ cố gắng tiếp cận Cố Lự đấy.”

Mộc Đóa vắt khăn mặt, tiếp lời cô, “Hỏi bài?”

“…” Chính xác. Thiệu Thiến Thiến mất hứng, đúng là không thể bày trò với Mộc Đóa được.

Phòng ngủ Mộc Đóa có bốn người, là một tập thể hỗn hợp, hai người còn lại học ở ban 5. Người có mái tóc ngắn dáng người nhỏ nhắn tên là Trâu Linh Linh, người cao 1m70 tóc dài là Trương Yến.

http://tieulun.hopto.org

Chủ đề nói chuyện đêm nay chủ đề duy nhất là về Cố Lự, Mộc Đóa lấy điện thoại di động ra, xem tin nhắn Thiến Thiến gửi: “Đóa! Cậu đã bỏ lỡ đêm đầu tiên với Cố Lự đấy!”

Đêm đầu tiên… Mộc Đóa không biết nói gì khi thấy cách dùng từ như vậy, lặng lẽ thoát khỏi giao diện tin nhắn, bắt đầu chơi rắn tham ăn.

Lúc Mộc Đóa đang nửa tỉnh nửa mê, nghe thấy Trâu Linh Linh đang thì thầm vì thấy bất công thay Cố Lự, nói ra tin tức mà cô biết được. Chỉ tiếc cô quá buồn ngủ, đành quấn chăn ngủ tiếp.

Trước khi ngủ nhớ được câu nói của cô, “Cũng tại nữ sinh ở ban 17 cứ quấn lấy Cố Lự không buông, làm hỏng mất tương lai đầy hứa hẹn của cậu ấy…”

Ngay ngày hôm sau, Mộc Đóa đã được gặp nữ sinh có hành vi giống “Cục đá chặn đường Cố Lự”

http://tieulun.hopto.org

Chương 3: Tặng bữa sáng

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mèo Ú Lười

Kết quả sau một đêm thức khuya nói chuyện là sáng thứ hai bốn người trong phòng Mộc Đóa lúc đóng cổng ký túc mới kịp chạy ra, Mộc Đóa vừa thở mạnh để ổn định lại hơi thở xong, đem bốn hộp sữa để trên đồng phục chia cho mỗi người một hộp.

Trâu Linh Linh và Trương Yến cầm sữa, nói cảm ơn rồi đi trước vì tiết đầu hôm nay là tiếng anh, nên không muốn bị chủ nhiệm lớp dạy anh cằn nhằn về việc đi học muộn.

Còn Mộc Đóa và Thiến Thiến, Thiệu Thiến Thiến là cục cưng của giáo viên dạy anh ban 6, cái gì cũng có thể tha thứ, nhưng Mộc Đóa thì lại là kẻ ngu lâu năm, vậy nên dạy qua loa, quản lý cũng qua loa, đối xử với Mộc Đóa rất nửa vời. Nếu xét cả lớp thì cũng đạt trình độ trung bình, nhưng vẫn là nữ sinh có trình độ tiếng anh đứng đầu từ dưới lên. Nữ sinh có lực học tiếng anh không tốt, giáo viên tiếng anh cảm thấy đây là tội không thể tha thứ được. Hơn nữa Mộc Đóa lại là một hạt giống tốt, ngữ văn, toán học, sinh vật, vật lý đều giỏi, cô càng cảm thấy không thể để cho một học sinh có thể đỗ trường đại học lớn trong tương lai lại thất bại vì môn tiếng anh của mình. Tất nhiên là cô Hồng cũng phải lo lắng về môn hóa.

Kết quả là, cô giáo đẩy gọng kính vàng của mình lên, quyết tâm bồi dưỡng. Đi học thì phạt đứng, tan học thì giữ lại, dứt khoát áp dụng với Mộc Đóa. Lúc đầu Mộc Đóa còn cảm thấy xấu hổ, sau đó… da mặt như càng ngày dày thêm.

Thực ra giáo viên dạy anh không biết là thành tích tiếng anh của Mộc Đóa có thể giữ ổn định như vậy là nhờ Dụ Đầu. Trình độ tiếng anh của Trịnh Dư xét ở trong 5 lớp đều có thể nằm trong top 3, mỗi khi đến kì thi đều nhắc cho Mộc Đóa đáp án. Khi bắt đầu thi Mộc Đóa viết bài luận ở dưới cùng trước, tính toán xem nên làm sai mấy câu, sau đó bắt đầu ngủ, 20 phút lại dậy sửa bài thi một lần. Đợi điện thoại trong túi áo rung, Mộc Đóa liền mắt nhìn xung quanh cả bốn phương tám hướng, chép đáp án trên điện thoại vào bài thi, chăm chú trấn tĩnh, giả vờ viết xuống một loại "22144233…", cuối cùng chọn lấy 15 câu sửa cho sai đi.

Thế nhưng Mộc Đóa không ngờ đến khi học cấp 3, cuộc thi tiếng anh vốn rất nhàn nhã đối với mình lại không còn. Bởi vì cấp 3 có Cố Lự, còn có cả… máy phá sóng điện thoại.

Đoạn đường từ ký túc xá đến khu phòng học chỉ còn có vài người, đa số đều đang vắt chân lên cổ chạy, dùng tuyệt kĩ di chuyển đến phòng học trong vòng năm phút.

Thiệu Thiến Thiến cắm ống hút vào hộp sữa bò, hút một hơi dài, kéo tay Mộc Đóa từ từ đi đến lớp. Mộc Đóa nhìn đồng hồ, không có ý kiến gì với tốc độ này.

Từ thời gian đóng ký túc xá đi đến lớp học buổi sáng mất 10 phút, tính sơ sơ tầm đó là đủ. Chẳng qua là các thầy cô như tiếc từng phút từng giây, chiếm luôn 20 phút trước khi vào học. Nhưng lại nói rất hùng hồn đầy lý lẽ là "Thời gian như miếng bọt biển trong nước, muốn co muốn dãn đều được".

Mộc Đóa có ấn tượng về Lỗ Tấn, từ đó cũng liền làm bạn với cậu bé Nhuận Thổ cùng trồng dưa hấu và đâm tra dưới ánh trăng, lắc người một cái lại thành trên tay cầm sách mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, làm giáo viên phát ngôn của trường cấp ba.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa có thói quen luôn để lại sữa bò để uống vào thời gian đọc sách buổi sáng, vì vậy mà không cần mở miệng, giáo viên tiếng anh dạo này đã có dấu hiệu buông tha cho Mộc Đóa, cho nên rất ít chú ý đến cô. Còn giáo viên dạy văn bây giờ là phụ nữ có thai được bốn tháng, khắp người tràn ngập tình thương của mẹ, với nữ sinh luôn đứng nhất môn văn như Mộc Đóa thì lại càng yêu mến, bao giờ cũng chủ động cho Mộc Đóa lý do để lười, "Cứ cố đọc sách buổi sáng để mà làm gì, ăn no ngủ ngon mới có trí nhớ tốt."

Vậy nên, trên bậc thang cuối cùng ở tầng ba, Mộc Đóa vẫn chậm rãi thản nhiên cắm ống hút vào hộp sữa bò.

Lúc Mộc Đóa đang cúi đầu xuống, chợt Thiệu Thiến Thiến giật giật áo Mộc Đóa, còn ho nhẹ một tiếng. Mộc Đóa không hiểu có chuyện gì, ngẩng đầu lên, nhìn qua phía đối diện là hành lang ngoài ban liền thấy hai nữ sinh đang nói chuyện trong lớp, mà trong phòng học truyền đến tiếng đọc sách, hẳn là giáo viên dạy tiếng anh đã đi qua lớp. Bên tai lại truyền đến tiếng thì thầm của Thiến Thiến, "Ban 17."

Mộc Đóa đang cắn ống hút, ánh mắt đang nhìn hai nữ sinh đang nói cười vui vẻ, hình như… Hai người đều để mái bằng, ai mới là bạn gái mới của Chu Trùng Tiêu nhỉ?

Mộc Đóa cúi đầu cố nhớ lại bức ảnh hôm qua, trong khi đó chân tự giác đi vào trong lớp học.

"Xin lỗi." Cánh tay bị đụng vào, Mộc Đóa vô thức nhìn lên liền nghe thấy một giọng nữ dễ nghe truyền đến, một nữ sinh mặc váy dài màu trắng chạy qua, lôi theo hai nữ sinh để mái bằng chạy xuống dưới tầng. Mộc Đóa không kịp đáp lại là "Không sao," chỉ kịp nhìn chăm chú vào làn váy đang tung bay kia, haizz, đúng là người đẹp mới hợp với váy dài. Nghĩ xong, lại ra sức hút hai ngụm sữa lớn.

http://tieulun.hopto.org

Thiệu Thiến Thiến lướt qua Mộc Đóa, nhìn về phía cuối lớp mới thêm vào một cái bàn lớn, chặc lưỡi hai tiếng, “Mình biết ngay mà, La San đến đưa bữa sáng cho Cố Lự của mình đấy.”

“Ơ, Đại Thiến, khi nào thì Cố Lự trở thành của cậu rồi?” Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến đang đứng trong lớp, mấy nam sinh ngồi ở cuối lớp nghe thấy liền nhìn Thiến Thiến với vẻ cười nhạo.

“Mình chỉ nói là lớp chúng ta, có gì tốt đều nên cùng nhau chia sẻ mới đúng!” Thiệu Thiến Thiến mặt không đỏ tim không đập tức khắc đã đem Cố Lự chia đều rồi.

Mộc Đóa nhìn theo ánh mắt Thiến Thiến, ở cuối lớp đúng là đã có thêm một cái bàn, vừa vặn xếp vừa hàng này. Trên bàn còn có một cái túi nhựa, thấp thoáng còn có thể thấy bên trong có một hộp sữa và đồ ăn sáng. Hai người vừa vào chỗ ngồi của mình, giáo viên tiếng anh đã tới. Mộc Đóa ngoài mặt như đang rất chăm chú, nhìn chằm chằm vào từ đơn trong sách tiếng anh, trong miệng lại cắn ống hút, thì ra mỹ nhân váy dài vừa rồi chính là La San trong truyền thuyết. Giáo viên tiếng anh đứng ở cửa ra vào nhìn lướt qua lớp, thấy cô đang chăm chú đọc sách liền cảm thấy vui mừng.

Vài phút sau, Cố Lự chậm rãi đi vào lớp, coi như không nhìn thấy đồ ăn sáng liền ngồi xuống, bên cạnh có bạn học nói với cậu vài câu sau đó lấy điện thoại di động ra trêu đùa một trận.

Thiệu Thiến Thiến để ý nhất cử nhất động của “Cố Lự của mình”, nghiêng đầu thám thính vẫn không quên nói với Mộc Đóa, “Cố Lự cầm đồ ăn sáng đi ra ngoài rồi.” “A, lại trở lại rồi.” “Nhanh thế mà đã ăn xong rồi?”

Mộc Đóa không có hứng thú với việc Cố Lự có thể ăn xong bữa sáng

trong vòng ba phút hay không, hiện tại cô chỉ đắm chìm trong ưu thương về việc đời này mình sẽ không thể cao thêm để đi giày, mặc váy dài được.

Tiết đầu tiên là môn toán học của Diệp Xuân, thầy Xuân rất là phúc hậu, còn cố ý dành ra vài phút đầu giờ để giới thiệu với mọi người bạn học mới, "Cố Lự, đi lên tự giới thiệu đi." Cả lớp đồng loạt nhìn về phía Cố Lự ở cuối lớp.

Mộc Đóa nhìn Cố Lự để lại viên phấn, hơi nghiêng người, ngón trỏ hơi cong chỉ thoáng cái đã viết ra hai chữ nhìn mạnh mẽ mà thanh lịch, sau đó quay về phía mọi người lễ phép nói, "Mình là Cố Lự."

Cũng không biết ai là người bắt đầu, đám nam sinh ở đằng sau ồn ào vỗ tay, đập bàn không ngừng, "Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh." Vì người được chào đón là Cố Lự, các nữ sinh trong lớp cũng nhao nhao gia nhập, phối hợp với tiết tấu vỗ tay của nam sinh, tươi cười nhìn bạn học Cố Lự vinh nhục không sợ phía trên bảng.

Âm thanh của cả lớp cộng lại gây ầm ĩ lập tức tạo ra sự phẫn nộ của người khác, thầy chủ nhiệm ban 7 là lão Triệu tức giận đến trước cửa ban 6, "Có để cho lớp khác học không?", ánh mắt nhìn về phía Cố Lự vừa âm trầm vừa ai oán. Bên cạnh ban 6 lại là phòng nghỉ của giáo viên, những giáo viên không có tiết dạy đầu trên tay cầm bánh bao cũng đến cửa ban 6 thăm dò, nhìn thấy Cố Lự liền hiểu rõ, trở về ăn tiếp.

Nhân vật chính được mọi người để ý đến cả lông mi cũng không động, ung dung đi về chỗ ngồi, mở sách toán ra với vẻ "Tôi là học sinh gương mẫu tôi muốn nghe giảng," dáng vẻ trầm tĩnh.

Cả một buổi học, Mộc Đóa vứt bỏ môn toán mà mình yêu thích nhất, rất không tập trung, cầm bút không ngừng viết lên giấy "Mộc Đóa", nhưng trong đầu lại lặp đi lặp lại bài hát "We will, we will rock you…"

Mãi cho đến khi Mộc Đóa cảm thấy, “Mộc không giống Mộc, Đóa không giống Đóa” mới nhụt chí bỏ bút xuống, có thể viết tên mình đẹp như vậy thật tuyệt. Kỳ thực, Mộc Đóa viết đẹp, nhưng điều làm cô buồn bực chính là cô chưa bao giờ viết tên mình đẹp, cô đổ lỗi tại hai chữ này quá đơn giản, gộp lại cùng lắm mười nét, thật sự không thể cố viết đẹp được.

Mộc Đóa nghĩ đến ngón tay thon dài vừa viết “Cố Lự”, nghĩ gì đó liền quay đầu nhìn thoáng qua người nọ.

Quang minh chính đại chơi điện thoại. Giỏi, quả nhiên chữ như người.

Cố Lự chuyển đến ban 6, người vui mừng nhất không ai khác chính là chủ nhiệm ban 6. Hàng ngày, mỗi lớp đều bị đặt câu hỏi trả lời. Vậy mà ngay cả khi không có câu hỏi giáo viên tiếng anh cũng tỏ ra tươi cười thân thiết nói với anh, “Cố Lự, please read the third paragraph”. Tất nhiên sau đó là tiếng vỗ tay vang dội, giáo viên rất hài lòng khích lệ rằng Cố Lự phát âm chuẩn, ngữ điệu rõ ràng. Chỉ có Mộc Đóa là cố gắng ngẩng đầu, ánh mắt nửa tỉnh nửa mê không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ngày hôm sau, vẫn như dự đoán là có bữa sáng đặt trên bàn, bắt đầu một ngày mới.

Mộc Đóa vẫn không có cơ hội được nghe Cố Lự đọc diễn cảm tiếng anh, bởi vì giờ tiếng anh và hóa học liền nhau, nên Mộc Đóa liền an nhàn mà ngủ mất.

Bị giáo viên tha thiết yêu cầu đọc diễn cảm, Cố Lự vừa đọc vừa liếc nhìn về phía nữ sinh còn nợ mình một chai nước khoáng, không phải là anh cố ý nhìn, chẳng qua phía trước nhìn toàn là đầu của mọi người, đến chỗ Mộc Đóa lại không thấy. Đối với một nữ sinh hiếm thấy như vậy, cực kì dễ làm cho

người khác chú ý tới —— cả lớp chỉ có mình cô nằm gục xuống ngủ, không để ý đến người khác.

Cố Lự ngồi xuống, nhớ tới hôm trước gặp cô ở góc cầu thang. Sau khi nhìn hai nữ sinh chạy đi, Diệp Xuân vừa bất đắc dĩ vừa kiêu ngạo nói với cậu, “Mộc Đóa lớp chúng ta là nữ sinh có khả năng tiếp thu tốt nhất, nhưng cũng là người lười nhất…”

http://tieulun.hopto.org

Chương 4: Chép bài

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mèo Ú Lười

Tiết cuối của sáng thứ 6 là môn tiếng Anh, sự hứng thú của các nam sinh không cao, bởi vì chỉ cần tiết cuối gặp giáo viên anh, khó mà tránh được chuyện dạy quá giờ, nhanh thì năm phút, chậm thì có thể đến 15 -20 phút. Việc đó ảnh hưởng đến sự "Ấm no" của họ.

Cố Lự một tay thích thú xoay bút, một tay bấm điện thoại, đang ấn phím "Gửi đi" thì giáo viên anh tủm tỉm nói, "Cố Lự..." Dựa vào cảm giác, Cố Lự ấn phím gửi tin nhắn, xác định cơm trưa đã được mua, bỏ điện thoại di động trở lại túi quần, cầm sách tiếng anh đứng dậy. Bạn ngồi cùng bàn đang định nhắc cậu đọc đoạn nào, giáo viên tiếng anh đã tự chủ động nhắc nhở, hơn nữa còn có vẻ vui vẻ hài lòng.

Cố Lự đọc được một nửa, vô ý nhìn Mộc Đóa hôm nay lại không ngủ. Đầu nằm sấp đè lên tay trái, tay phải đang viết gì đó. Hành động này... Nhìn thế nào cũng không giống như đang nghe bài.

Thiệu Thiến Thiến nhìn sang vị trí của giáo viên đang đứng, vừa khéo là đưa lưng về phía các cô, liền lấy tay đẩy đẩy đầu Mộc Đóa, bỏ tai nghe ra khỏi tai cô, "Mau mau nhắn tin cho Dụ Đầu, chắc chắn là hôm nay lại dạy quá giờ." Mộc Đóa nghe lời, lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn.

Không ngạc nhiên, Cố Lự nhếch miệng. Anh biết, cô chắc chắn không nghe giảng.

Giáo viên tiếng anh như mọi người đã đoán trước, lại dạy quá giờ, trong hành lang đầy người qua lại, nam sinh phía sau liên tục nhìn kim phút của đồng hồ quay đi từng phút, dường như giáo viên lại không thấy học sinh không tập trung, vẫn giảng bài với cảm xúc dâng trào.

Mộc Đóa cũng nhìn đám người qua cửa sổ, tay trái đeo tai nghe nghe nhạc, tay phải gõ lên bàn theo nhịp. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng hoan hô của mọi người, cô bị Thiệu Thiến Thiến lôi dậy, Mộc Đóa cảm thấy khó hiểu.

Chuyện gì, chuyện gì đang xảy ra vậy? Không phải là vừa nãy vẫn còn đang phân tích đoạn thứ hai từ dưới lên à, sao giờ đã tan lớp rồi?

"Không hổ là Cố Lự, cậu ấy mới mở miệng, giáo viên liền thả người." Thiệu Thiến Thiến kéo tay Mộc Đóa đi ra khỏi lớp, nhắc đến Cố Lự giọng tràn đầy sùng bái. Mộc Đóa đã hiểu, thì ra là thế.

Bên cạnh có nam sinh chạy nhanh như gió là Lưu Hải. Anh ta chạy như bay, hoàn toàn không có hình tượng chạy về phía căn tin. Mộc Đóa không khỏi tưởng tượng đem Cố Lự thay vào, bật cười thành tiếng. Mặc dù cực kì đói, chắc hẳn anh cũng sẽ không như vậy. Đúng như suy nghĩ của cô, Mộc Đóa nhìn thấy bên trái đằng trước có ba nam sinh đi đến, một trong số đó là Cố Lự. Mặc một chiếc áo T-shirt, vẫn là màu trắng như trước, rất sạch sẽ. Đi không nhanh, có lẽ là do chân dài, ung dung đi qua cô và Thiệu Thiến Thiến.

Dụ Đầu không phụ sự kì vọng đã lấy đồ ăn ngồi ở chỗ cũ chờ các cô, ngồi cùng còn có Phương Siêu và Chu Trùng Tiêu.

Nam sinh ăn cơm nhanh, trong lúc Mộc Đóa nhanh chóng đấu tranh với đám hành tây và gừng, Chu Trùng Tiêu đã bỏ đũa xuống cầm thuốc lá trên tay rồi. Thấy Mộc Đóa liếc mắt nhìn, lại lập tức nhét trở lại túi quần.

http://tieulun.hopto.org

Dụ Đầu ăn xong trước, Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến để cho đôi tình nhân nhỏ đi trước. Chu Trùng Tiêu thấy trong bát cô còn lại ít cơm, có thể là vì trong khay không còn đồ ăn, dù biết rõ là cô có thói quen như vậy vẫn nói, "Cơm cũng để thừa."

Mộc Đóa gắp miếng thịt cuối cùng, để đũa xuống nói: "Em ăn no rồi."

Chu Trùng Tiêu không nói gì nữa, dù sao thì việc Mộc Đóa không thích ăn cơm cũng không phải mới ngày một ngày hai.

Từ trong tầng hai đi ra, Chu Trùng Tiêu dừng lại ở một bên cầu thang, "Anh đến sân tập, không về lớp." Mộc Đóa gật gật đầu, nhìn siêu thị ngay ở đằng trước, hỏi "Em nhớ là tiết đầu lớp anh cũng là thể dục?"

"Ừ, sao thế?"

"Không có gì, anh đi đi, lát nữa em mang nước cho anh."

Ban 6 và 11 tiết đầu buổi chiều đều là thể dục, môn thể dục ở cấp ba hẳn là cho những người cả ngày vùi vào bài thi và sách giáo khoa được hóng gió. Giáo viên thể dục chỉ điểm danh, sau đó cho hoạt động tự do. Không ít nữ sinh chăm chỉ điểm danh xong lại về lớp tiếp tục làm bài, ngược lại, các nam sinh mặc kệ thành tích tốt hay xấu, đến giờ thể dục đều mặc sức mà chơi bóng đến nỗi mồ hôi đầy người.

Trước đó khi trời còn nóng, Mộc Đóa cũng là về lớp ngay sau khi điểm danh xong, nhưng hôm nay thời tiết lúc giữa trưa mặc áo ngắn tay lại cảm thấy mát mẻ. Thế nhưng vẫn không thể vận động, một khi đã vận động thì tám mười phần trăm là sẽ chảy mồ hôi.

Hai giáo viên thể dục từng người một huýt sáo, mọi người liền giải tán.

http://tieulun.hopto.org

Nam sinh hai lớp sớm đã ra chơi cùng nhau, Thiệu Thiến Thiến và Mộc Đóa đã tìm thấy Chu Trùng Tiêu và Cố Lự cùng với mấy người nữa ở sân bóng rổ, đến gần chỗ bọn họ ngồi trên sân cỏ, ngồi xuống. Có mấy nữ sinh trong lớp thấy các cô ngồi xuống, cũng ngồi xuống, xem nam sinh chơi bóng.

Thật ra Mộc Đóa cũng không phải là rất hiểu về bóng rổ, lúc này mọi người đều đang mặc quần áo của mình nên ai đang đấu với ai đều không phân biệt được, trái lại khi thấy Cố Lự chuyền bóng cho Phương Siêu, liền biết hai người cùng một đội, nhưng bất kể là ai dẫn bóng, Mộc Đóa đều thấy vui vẻ. Thiệu Thiến Thiến cũng như vậy, miệng hô to "Cố lên", cũng không biết là đang cổ vũ cho đội nào.

Dưới ánh mặt trời, các thiếu niên dùng hết sức mình, ra sức chạy nhảy. Ngay khi bọn họ nhảy lên đến điểm cao nhất, bóng in xuống, vừa khéo che ánh nắng cho các nữ sinh. Giống như hiện tại, Mộc Đóa ngẩng đầu nhìn anh, ánh mặt trời chói mắt như phủ lên anh một tầng ánh sáng.

Bóng rổ ở trên không trung xẹt qua một đường vòng cung, rơi qua lưới, nữ sinh ở bốn phía vỗ tay như sấm. Có tiếng xì xào bàn tán lọt vào tai, "Lúc nãy Cố Lự đã ném quả ba điểm." "Đúng vậy, thật lợi hại, tư thế cũng rất đẹp."

Các nữ sinh khi xem bóng càng chú ý hơn đến người chơi bóng có đẹp trai hay không, tư thế chơi bóng có đẹp không, đương nhiên là nếu có kỹ thuật thì càng hoàn mỹ. Lúc này Mộc Đóa mới thấy được, mấy nữ sinh vừa nói chuyện ở đằng xa cũng gia nhập vào hàng ngũ xem bóng.

Chu Trùng Tiêu khoác vai Cố Lự đi về phía các cô, trên tay Phương Siêu còn đang vuốt vuốt bóng, xoay tròn bóng rổ trên đầu ngón tay. Mộc Đóa cầm hai chai nước đưa cho Chu Trùng Tiêu và Cố Lự, Thiệu Thiến Thiến liền ném một chai về phía Phương Siêu.

Tuy Cố Lự đã chuyển đến ban 6 được mấy ngày rồi, nhưng các nữ sinh

cũng chưa tiếp xúc với anh ở khoảng cách gần như thế này, trong nhất thời mọi người đều yên tĩnh trở lại. Nam nữ sinh ban 6 phân rõ chỗ ngồi trước sau, không tiếp xúc nhiều lắm, lúc này không ít nữ sinh cảm thấy xấu hổ, kéo bạn mình lui ra, ngược lại Mộc Đóa và các nữ sinh ban 11 đều chạy đến bên này.

Cố Lự uống vài ngụm nước xong, hỏi: "Đây được xem như là mời hay trả nợ vậy?

Mộc Đóa cố ý mua ba chai vì không muốn làm cho người khác hiểu nhầm, Cố Lự lại hỏi như vậy, ngược lại làm cô cảm thấy ngượng ngùng, suy cho cùng cũng chỉ là một chai nước, ngượng ngập đáp, "Đều được."

Còn năm phút nữa là hết giờ, bình thường các nữ sinh đều sớm trở về lớp rồi, hôm nay lại khá nhiều người ở lại sân bóng. Mộc Đóa kéo Thiệu Thiến Thiến đứng dậy, quay về phía Chu Trùng Tiêu vẫy vẫy tay, trở về phòng học.

Tiết sau là hóa học, mãi đến khi tiếng chuông vang lên, các nam sinh mới mồ hôi đầm đìa chạy về lớp học, cả một đám không biết trên đầu là nước hay mồ hôi, trên tay người nào cũng cầm một chai nước đầy.

Giữa trưa không nghỉ ngơi lại vận động mạnh các nam sinh vừa buồn ngủ vừa mệt, cứ đứng nghe giảng, sợ ngồi xuống vài phút đều gục xuống bàn. Tuy nói mọi người nên chơi đùa giải trí, nhưng trong lòng cũng tự biết chừng mực, đã học cấp ba rồi, không được phép quá buông thả. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, Cố Lự trước sau đều được che chắn, anh an ổn gục xuống bàn ngủ. Cô Hồng nhìn thấy cũng không nói gì, dù sao cũng đã biết thành tích của Cố Lự, cô không cần làm khó nữa.

Thật vất vả chịu đựng được đến tiết sau, Cố Lự tinh thần sáng lạn nhìn nhóm bạn bên cạnh: Tất cả đều đã gục xuống, duỗi lưng rồi đi ra khỏi lớp. Thiệu Thiến Thiến nhìn cả đám, không nén được chậc chậc hai tiếng, cảm

khái nói: “Đều là số phận cả.”

Sau bàn Mộc Đóa – lớp trưởng Đường Gia Đống lôi sách ra, nhanh chóng nhắm mắt lại, nghe thấy lời của cô thì mắt liếc người vừa ra khỏi phòng là Cố Lự, nằm bò ra, “Đợi khi nào cậu lọt được vào mắt cô Hồng, cậu cũng có thể như thế.”

Mộc Đóa xoay người lặng lẽ mở miệng, “Thật ra mình cũng có thể.”

Đường Gia Đống cho một ánh mắt tỏ vẻ “Cậu là đồ cố chấp” sau đó nhắm mắt ngủ. Thiệu Thiến Thiến cười nhạo, véo má Mộc Đóa, “Nếu cả lớp đều được cô Hồng coi trọng, cô Hồng không thể không nôn ra máu.” Nhưng mà sự thật đúng là như vậy, tiết hóa học được buông thả chỉ có Cố Lự và Mộc Đóa, một người là biết hết rồi, một người là dạy thế nào cũng không hiểu.

Lúc Cố Lự trở lại, trên tay cầm mấy quyển tạp chí thể thao, cuộn lại ném lên bàn. Hai tiết sau đều là tiết tự học, mọi người trong lớp đều tự giác lấy bài thi hay sách bài tập ra để làm, Cố Lự cần tạp chí và điện thoại để giết thời gian.

Mộc Đóa cầm đề thi được phát hôm nay ra phân loại, cất gọn gàng vào một chỗ, để hóa học và tiếng anh ở trên cùng, sau đó xoay người lại nói với Đường Gia Đống, “Lớp trưởng, bài thi hóa học.”

Đường Gia Đống hiểu, rút trong sách ra một tờ đề, đưa cho cô, “Cậu cũng không xem lại, không chép vẫn hơn.”

Mộc Đóa thở dài, “Nếu mình không ghi thì cô Hồng càng có lý do để hành hạ mình.”

“Vậy cậu học đi. Đến khi thi tốt nghiệp trung học ai cho cậu chép bài?”

http://tieulun.hopto.org

Đường Gia Đống nói lại.

“Mình cũng muốn thế, nhưng mà hoàn toàn không hiểu, thật sự cứ như Thiên Thư vậy.” Mộc Đóa cũng từng nghĩ tới việc học hóa cho tốt, nhưng đến lúc cô quyết định chăm chú nghe giảng, lại phát hiện ra mình nghe mà không thể hiểu nổi rồi. Vì vậy, Mộc Đóa có vài phần khôn vặt liền quyết định tự học thành tài, để cô Hồng thay đổi cách nhìn. Mộc Đóa ôm quyển sách hóa khó nhất liều mạng xem trong hai ngày, lúc xem sách cái gì cũng hiểu, đến lúc làm bài lại thấy không thể liên kết được với nhau. Hơn nữa, bây giờ toàn là làm đề tổng hợp, Mộc Đóa lại không hiểu nổi công thức một chất hóa học. Cuối cùng, cái gì cũng không giải quyết được, khát vọng to lớn cũng bị vứt ra khỏi đầu, đành qua loa cho xong chuyện.

Đường Gia Đống đành nói, “Vậy cậu làm một đề biết một đề, cái gì không biết thì hỏi bọn mình. À, bài cuối của đề thi mình không tính ra được, đợi buổi tối đi hỏi giáo viên xong rồi ghi vào.”

Mộc Đóa đồng ý, sau đó dùng 10 phút cuối giờ chép bài môn anh.

http://tieulun.hopto.org

Chương 5: Carbonat Natri

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mèo Ú Lười

Thật ra ấn tượng về Mộc Đóa trong lòng của cô Hồng dạy hóa và giáo viên dạy tiếng anh đều như nhau, cô Hồng cũng không biết rằng kiến thức hóa học của Mộc Đóa đã kém đến mức công thức hóa học cũng không nắm được, tất nhiên đây là do sự gian lận trong thi cử mà ra.

Thi hóa học không giống tiếng anh, tất cả đều là trắc nghiệm, lúc bấy giờ vẫn chưa bắt đầu hình thức thi tổng hợp kiến thức lại với nhau, hóa học, vật lý, sinh vật vẫn tách biệt với nhau. Muốn gửi đáp án qua điện thoại thì cũng cần phải cùng mã đề rồi gửi đi, sau đó điền đáp án, cho dù Mộc Đóa có muốn tự tính toán rồi chọn đáp án để điền bừa như trước cũng không được. Vì thế, Mộc Đóa đành tuân theo suy nghĩ "Ở ngoài nhờ anh em", vận dụng các mỗi quan hệ của mình. Cho nên, ngoài các bạn cùng lớp, những bạn học từng thi cùng Mộc Đóa đều có ấn tượng sâu sắc với cô.

Buổi chiều trước khi bắt đầu thi, khi chưa bắt đầu vào chỗ ngồi, Mộc Đóa đều đi nghe ngóng trình độ hóa học của các bạn học xung quanh, không thể không nói, cô khá là may mắn. Hơn nữa, Mộc Đóa thường sẽ ném ra mồi nhử trước, ví dụ như "Đáp án tiếng anh của mình đảm bảo cậu Top 3 ở lớp", "Ngữ văn cứ để mình lo", "Toán học cậu cứ yên tâm"... Cứ thế rất hùng hồn, nếu không đến thì không có lợi.

Tiêu chuẩn của Mộc Đóa rất cao. Cô chỉ có thể làm cho môn hóa học của mình có thể ổn định ở mức trung bình, tuyệt đối sẽ không để cho cô Hồng nghi ngờ kết quả của mình, hay là lại nuôi hi vọng dạy dỗ Mộc Đóa.

Chép đáp án không phải không suy nghĩ nhiều, câu hỏi cuối cùng trong đề cũng chép một nửa, nhất là kí hiệu một nguyên tố hóa học, đây là NaHCO3 hay là NaHCa3. Mộc Đóa nhăn mày chần chừ vài phút, lại suy nghĩ thêm hai phút vẫn không ra, đang chuẩn bị hỏi Đường Gia Đống, tiếng chuông tan học liền vang lên.

Mộc Đóa liền quyết định bỏ qua cho môn không quan trọng là hóa học, đi ăn cơm tối trước, giờ tự học buổi tối hỏi cậu ta sau.

Tự học buổi tối ở cấp ba chỉ toàn làm bài tập chưa hoàn thành, dù vậy nhưng vẫn cầu cho các giáo viên đừng chiếm lấy thời gian làm bài tập mà giảng bài. Đi học sớm 10 phút, nhìn thấy thầy Xuân bê một chồng bài thi thoải mái đi tới phòng học, Mộc Đóa liền biết tiết đầu là ai dạy rồi.

Giờ là cuối tháng tám, cũng là bài thi kiến thức của tuần sáu, bởi vì khi khai giảng các giáo viên đều tập trung vào công vụ bề bộn, mất vài ngày khó khăn lắm mới sửa xong.

Tôn Phong là lớp phó học tập môn toán, cũng là bạn cùng bàn của Đường Gia Đống ngồi sau Mộc Đóa, khi phát đến bài thi của Mộc Đóa, nhướng mày huýt sáo, “142 điểm, lại đứng đầu.” Mộc Đóa cầm lấy bài thi, cảm thấy có người cố ý liếc mình chằm chằm, hơn nữa... Cũng không phải ý tốt gì, cảm thấy không thoải mái.

“Tiểu Tôn Tử, của mình đâu, của mình đâu thế?” Thiệu Thiến Thiến từ lúc thi xong đã cảm thấy tình hình không ổn, sốt ruột lục tìm bài thi. Tôn Phong thấy cách Thiệu Thiến Thiến gọi mình cực kì bực mình, chặn tay cô lại, “Gọi lọt tai thì cho cậu tìm tiếp.”

Trong lớp có một thời lưu hành dùng “Tiểu X Tử” để gọi nhau, Tôn Phong

xoa trán kêu rên, Tiểu Tôn Tử? Tiểu Phong Tử? Không khỏi tức giận.

Khi thi xong Mộc Đóa đã biết rõ bài cuối cùng mình tính toán sai rồi, làm sao mà trong bài thi lại có thể có đáp án là phân số không thể khai căn rút gọn, hẳn là đã bị sai từ bước giữa. Chỉ do mình hay ẩu, Mộc Đóa biết ngay mà.

Bên cạnh Thiệu Thiến Thiến vẫn đùa giỡn, hô to một tiếng "Wow, Cố Lự 148 điểm." Nghe vậy, mọi người xung quanh như sôi trào, nhìn kĩ bài thi, giống Mộc Đóa đều bị sai ở bài cuối. Có lẽ do Cố Lự ngại phiền phức, đầu trường hợp đó liền ghi tất cả đều dùng giá trị tuyệt đối, nên giáo viên liền trừ hai điểm.

"Vậy Mộc Đóa đành đứng thứ hai rồi." Tôn Phong có chút tiếc nuối, mọi người ban 6 dường như cũng đã quen rồi, thi 10 lần thì Mộc Đóa gần như có thể đứng nhất tám lần môn toán, đột nhiên bị một người từ ngoài vào đẩy xuống thứ hai, có chút không quen.

Mộc Đóa cười cười, Tôn Phong vội vàng đi phát bài thi, ánh mắt nhìn về phía trước – đúng lúc Tưởng Giai Lệ quay đầu lại. Thiệu Thiến Thiến ở cạnh nhìn bài thi bên trên ghi 123 điểm, vỗ ngực hô to: "May mắn."

Thầy Xuân trước khi bắt đầu trọng điểm khen ngợi Mộc Đóa và Cố Lự, bởi vì cả lớp trên 140 điểm chỉ có hai người bọn họ. Cố Lự cúi đầu thấp xuống, miệng khẽ cười, vô thức cầm bút viết bên cạnh số "-2" màu đỏ chữ "Mộc Đóa". Dù sao thì cô nàng này vẫn còn môn tiếng anh nếu không thì thật là xấu hổ với sự tán thưởng của thầy Xuân.

Vừa được phát bài điểm cao xong mọi người đã nhìn thấy giáo viên dạy môn sinh vật, đó là chủ nhiệm ban 11 Trần Lượng với quả đầu như Địa Trung Hải bóng loáng dưới ánh đèn huỳnh quang.

Mọi người kêu rên không ngừng, thế nhưng không địch lại được sự kiên cường của giáo viên. Sự may mắn duy nhất chính là tiết ba trên bục giảng trống, trên bảng đen viết chữ to đầy đủ mọi màu sắc, “Trước khi hết giờ trả bài thi tiếng anh, “Hóa học giống như trên”, “Ngữ văn giống như trên”...

Đường Gia Đống nhân lúc tan học đi đến phòng nghỉ giáo viên, cô Hồng không ở trong phòng, bấy giờ mới cùng Cố Lự đi vào từ cửa sau, “Phong Tử, cậu và Cố Lự đổi vị trí được không? Để mình hỏi bài.”

Tôn Phong lôi ra một đoạn bỏ trống trong bài thi, cười nói, “Mình xuống xem bàn của thần có gì khác biệt.” Đường Gia Đống thấy cậu lại gần không nói gì, Cố Lự chỉ cười cười không đáp lại.

Đường Gia Đống lôi từ dưới bàn lên, giật mình, “Mộc Đóa, bài thi hóa.”

Mộc Đóa đang đọc đề ngữ văn, chỉ ừ một tiếng, thong thả quay lại. Bài thi bị hai ngón tay thon dài rút qua, Mộc Đóa chậm chạp phát hiện hóa ra là Cố Lự, sau đó mỉm cười, bắt đầu xem bài thi.

Có lẽ vì bài cuối cùng rất khó, Thiệu Thiến Thiến, cả mấy người ngồi cạnh như Đường Gia Đống đều nghiêng người sang nghe Cố Lự giải thích. Chỉ có Mộc Đóa là không có phản ứng, còn đổi chỗ cho bạn học bên cạnh cho tiện. Đương nhiên Cố Lự không biết là Mộc Đóa tự biết mình nghe cũng không hiểu, chỉ cho là cô biết làm rồi.

“Hóa ra cái này còn có thể làm cách khác.” Thiệu Thiến Thiến bùi ngùi mãi không thôi, tin rằng nếu bây giờ Cố Lự có nói hình cầu là hình vuông, cô cũng sẽ sùng bái mà nói, “Không hổ là Cố Lự.”

“Đề này chỉ cần tính toán số liệu cho tốt, thay đổi khác đi, vẫn phải làm từng bước một.” Cố Lự giải thích.

http://tieulun.hopto.org

Bàn luận về đề bài xong, Mộc Đóa liền trở về chỗ ngồi. Vị trí Cố Lự ở xa, vẫn dứt khoát không đổi chỗ, tùy ý giở tờ báo Độc Giả.

"Đóa, còn cần bài thi hóa học không?" Đường Gia Đống viết xong vỗ vỗ vai Mộc Đóa.

"Cần," Mộc Đóa tiện tay mở bài thi ra, chỉ vào công thức NaHCO3 ở bài cuối hỏi, "Đây là O hay là A?"

Cố Lự ngạc nhiên, quả thực muốn xoa trán. Sinh học, toán học tất cả đều điểm cao được khen ngợi, vừa rồi anh mới nhận ra được cô gái này là người dốt hóa học.

Đường Gia Đống hẳn là đã tập mãi thành quen, nhưng vẫn nhịn không được mà cầm bút gõ đầu Mộc Đóa, "Đây là Cacbon-axit hy-đrô Na-tri, chính là carbonat natri trong truyền thuyết đấy."

Mộc Đóa gật đầu một cách nghiêm túc, biểu hiện đã hiểu, ngược lại vẻ mặt lại mờ mịt, "Cho nên?"

Đường Gia Đống chán nản, "Là O."

"À, được."

Mãi lâu sau, Cố Lự cầm tờ báo trong tay cười khẽ. Khuôn mặt vô tội lúc nãy cũng làm cho người cảm thấy không biết carbonat natri là NaHCO3 cũng không phải là tội ác tày trời gì.

"Mộc Đóa, không thì cậu lại để Cố Lự dạy câu hóa học cũng được mà." Đường Gia Đống thừa dịp Mộc Đóa còn bài thi đề nghị.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa nhìn cậu ta nháy mắt mấy cái, lại nhìn sang Cố Lự không chút biểu tình, lập tức lắc đầu, “Không cần.”

Cùng lúc đó, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nam sinh đáp lại, “Được.”

Mộc Đóa không thể tưởng tượng nổi, nhìn về phía Cố Lự, cảm giác được mình cự tuyệt quá trắng trợn, lại xấu hổ cười ngượng ngập, “À, ý mình là, dạy mình sẽ giống như đàn gảy tai trâu thôi”

Lỗ tai Thiệu Thiến Thiến vô cùng thính quay đầu lại, không chút lưu tình đập vào sau đầu Mộc Đóa, “Có một câu gọi là hành sự không cẩn thận cậu đã nghe bao giờ chưa, chính là cậu như bây giờ đấy.”

Mộc Đóa ghét bỏ trợn mắt nhìn Thiệu Thiến Thiến, nhíu mày, xoa xoa mũi, cô thật oan ức.

“Vậy thì bắt đầu từ tối mai đi. Giờ tự học buổi tối cậu và Từ Thiệu đổi chỗ, ngồi đằng sau sẽ không làm ảnh hưởng tới người khác.” Cố Lự trực tiếp quyết định, không cho Mộc Đóa cơ hội đổi ý. Từ thiếu là bạn cùng bàn của Cố Lự, tên thật là Từ Thiệu.

Tiếng chuông tan học vang lên liền ngăn lại tâm trạng tụt dốc của Mộc Đóa, Cố Lự khép tờ báo lại, đi thẳng ra khỏi lớp.

Chu Trùng Tiêu và một đám người lại ra cổng trường ăn bữa khuya, Dụ Đầu ở ban 13 nhìn Mộc Đóa giày vò Thiện Thiến Thiến, nhăn nhó xuống lầu, tò mò hỏi, “Tiểu Đóa làm sao thế? Bị người ta tỏ tình à?”

Mộc Đóa ôm cánh tay Dụ Đầu, bĩu môi, “Dụ Đầu, Đại Thiến bán bạn cầu

vinh...”

Thiệu Thiến Thiến trợn tròn mắt, khoác lên tay còn lại của Dụ Đầu “Đừng để ý đến cậu ấy, đó là chuyện tốt người khác cầu còn không được.”

Trịnh Dư sau khi biết mọi chuyện, cũng khuyên giải, “Đây là chuyện tốt mà, mình ước gì Cố Lự có thể bao luôn cả tiếng anh, mình sẽ mời cậu ta ăn cơm cả một tuần.” Mộc Đóa nghe vậy chỉ có thể cười khổ.

“Cố Lự, cậu muốn đi đâu?” Phương Siêu cắn miếng thịt gà, nhìn thoáng qua Cố Lự.

Cố Lự không trả lời, đập vào vai Chu Trùng Tiêu, “Mộc Đóa học cũng khá chênh lệch nhỉ?"

Chu Trùng Tiêu hít một hơi thuốc, xuyên qua làn khói có ý khác nhìn Cố Lự, “Ừ, tiếng anh, hóa học là chỗ đau của nó.”

Bốn so với hai, khá tốt.

Mà lúc này Mộc Đóa đã tắm xong, nằm trên giường lật qua lật lại, chơi rắn tham ăn với thái độ khác thường, chết n lần, đành buồn bực để điện thoại di động xuống.

Mộc Đóa biết là mọi người muốn tốt cho mình, thực ra cô cũng không biết là mình sĩ diện hão cái gì, trong lòng cảm giác như không thể cho qua được chuyện kia. Dường như là không muốn mất mặt trước Cố Lự, rốt cuộc là bởi vì không mấy thân quen, hay do hình tượng Cố Lự quá cao không thể chạm tới? Hay là gì khác...

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa thở dài một hơi, trùm kín chăn, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng!

http://tieulun.hopto.org

Chương 6: Sinh nhật

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mèo Ú Lười

Bởi vì có người của Bộ giáo dục đến kiểm tra thí điểm, không cho phép trường học học bù hai ngày nghỉ, buổi sáng thứ bảy chỉ mới hai tiết đầu mà các giáo viên đã vội vàng đưa cả chồng to bài thi phát cho mọi người mang về nhà làm, trên bài thi vẫn còn nồng đậm mùi mực in, xem ra là nhà trường mới in đây.

Mộc Đóa cảm thấy phiền muộn, vướng mắc cả đêm giờ đã được nhà trường dễ dàng giải quyết rồi. Khi thầy Xuân đến tuyên bố đến giờ tan học, Mộc Đóa vô thức liếc nhìn Cố Lự, cảm thấy vô cùng may mắn.

Nhưng cái nhìn này Cố Lự đã cảm nhận được, đối diện với ánh mắt của anh, Mộc Đóa đang có tật giật mình cuống quýt quay đi, tỏ ra ngơ ngẩn nhìn đồng hồ trên tường, miệng lẩm bẩm, để chứng minh rằng mình chỉ là đang xem giờ thôi.

Cố Lự thấy buồn cười, anh cũng không phải là sài lang hổ báo gì, lại bị cô đề phòng như vậy. Các giáo viên phát xong hết bài thi, duy chỉ có Cố Lự là bỏ tất cả vào trong ngăn bàn, tiện tay cầm lấy một quyển tạp chí trên bàn, đi ra cửa sau, đến cạnh cửa sổ chỗ Mộc Đóa, cong ngón tay lên gõ nhẹ cửa kính.

Mộc Đóa đang sắp xếp bài thi mang về, nghe thấy âm thanh liền quay đầu, buồn bực mở cửa sổ ra.

Cố Lự không nặng không nhẹ nói ra ba chữ, “Buổi tối gặp.”

Mộc Đóa ngạc nhiên, sao lại gặp vào buổi tối?! Mộc Đóa nhíu nhíu lông mày nhìn bóng lưng Cố Lự biến mất ở bậc thang, sau đó từ từ thu dọn đồ đạc.

Toàn bộ hành lang, trong lớp đều là tiếng hỗn loạn của mọi người đang vội vàng đi về. Bình thường buổi sáng chủ nhật đều phải học ba tiết mới được về, buổi tối chủ nhật lại phải học tự học, hiếm khi mới được nghỉ một buổi như tuần này. Tâm tình mọi người kích động là điều dễ hiểu, có mấy nữ sinh bình thường chỉ vùi đầu đọc sách cũng đã rủ nhau đi dạo phố rồi.

“Đóa, mình về phòng ngủ thu dọn đồ đạc trước đây.” Thiệu Thiến Thiến cầm cặp chào Mộc Đóa, “Ở cổng trường chờ mình hay ở đâu?”

“Mình sẽ bảo dì cả đến chờ ở bên cạnh bảng quảng cáo cổng trường, cậu cứ từ từ mà đi, không cần phải vội, tìm không thấy thì gọi điện thoại cho mình.” Mộc Đóa đáp.

Nhà Thiệu Thiến Thiến rất gần nhà Mộc Đóa, trước giờ khi hai người về nhà đều là ba Chu Trùng Tiêu đưa về. Vừa rồi thầy Xuân tuyên bố tan học, Mộc Đóa ngay lập tức liền nhắn tin cho chú mình.

Mộc Đóa chậm chạp vác trên lưng hai vai hai cặp, đi đến ban 11 tìm Chu Trùng Tiêu. Khi vừa đến cửa, đúng lúc Phương Siêu đến tìm Cố Lự, hai người chào nhau.

“Cố Lự đang đợi mình rồi, mình đi đây. Buổi tối gặp lại.” Không đợi Mộc Đóa đáp lại, Phương Siêu cầm bóng rổ chạy đi mất.

Lại là buổi tối gặp?

http://tieulun.hopto.org

Chu Trùng Tiêu đi ra khỏi lớp liền nhìn thấy Mộc Đóa đang cúi đầu, lưng dựa vào hành lang, một chân dùng mũi chân chán nản vẽ thành vòng tròn trên mặt đất. Chu Trùng Tiêu đi tới gọi Mộc Đóa ba lần, cảm thấy không có tác dụng lại thôi, nói: "Đi thôi."

Mộc Đóa ừ một tiếng, một tay lúm lấy vạt áo Chu Trùng Tiêu, vẫn cúi đầu, chậm rãi đi theo anh ta.

"Đang nghĩ gì vậy?" Chu Trùng Tiêu kéo cô đang ở phía sau lên.

Mộc Đóa do dự một chút, đang định hỏi buổi tối có hoạt động gì, đột nhiên trong mắt lóe lên một tia sáng, hiểu ra, "Hôm nay là sinh nhật anh."

Chu Trùng Tiêu tức giận gõ gõ vào đầu Mộc Đóa, "Hừ, tối qua không thấy tin nhắn của em." Cũng không biết là ai bắt đầu, từ lúc mọi người đều có điện thoại di động, khi vừa qua 12h đêm đều nhắn tin cho anh chúc mừng sinh nhật, để bày tỏ thành ý của mình. Mặc dù mệt muốn chết, nhưng em cũng nhất định phải thức để gửi tin nhắn chúc mừng chứ?

Chu Trùng Tiêu nhận và trả lời tin nhắn đến tận rạng sáng, mấy lần xem đều không thấy tin nhắn của Mộc Đóa, cảm giác được cái người em gái này hẳn là đã trực tiếp quên mất rồi.

Mộc Đóa biết mình sai, chỉ đành cười gượng, nịnh nọt gọi một câu, "Anh... em sai rồi."

Mộc Đóa cảm thấy buồn phiền, vài tuần trước cô còn nhớ mà cùng với bạn cùng phòng bàn bạc xem mua quà gì cho Chu Trùng Tiêu, tối hôm qua nếu không phải do hành động của Cố Lự, cô đã không quên rồi.

Cả quãng đường Mộc Đóa lấy khuôn mặt tươi cười dụ dỗ, Chu Trùng Tiêu

mới miễn cưỡng tha thứ cho cô. Khi hai người đến cổng trường, chiếc xe màu đen quen thuộc đã đến trước rồi. Cha Chu Trùng Thiên nhìn trong đám đông thấy hai người, vẫy vẫy tay.

Cha Chu Trùng Thiên không thấy Thiệu Thiến Thiến vẫn luôn đi cùng họ đâu, khó hiểu hỏi Mộc Đóa, "Tiểu Đóa, bạn học nữ kia của cháu hôm nay không về à?"

"Về ạ, cậu ấy trở lại ký túc xá lấy quần áo xuống, sẽ tới ngay thôi." Chu Trùng Tiêu ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, Mộc Đóa nhu thuận ngồi phía sau anh, thò tay xoa bóp bả vai cho anh, mãi cho đến khi Thiệu Thiến Thiến lên xe mới dừng lại.

Trong nhà còn có hai cậu em họ mới học tiểu học, tuần này thật vui vẻ, ăn hết cả hai cái bánh. Còn đang ăn cơm, Chu Trùng Tiêu có điện thoại gọi tới, người lớn đều cười vang lên nói công việc của anh ta bận rộn có thể so sánh với người làm kinh doanh như cha rồi.

Vội vàng ăn cơm xong, Chu Trùng Tiêu liền kéo theo Mộc Đóa ra ngoài.

Giữa trưa Chu Trùng Tiêu đã đặt phòng Karaoke, đẩy cửa ra, liền ngửi thấy mùi rượu Tử Yên, Mộc Đóa bất đắc dĩ lắc đầu. Nhìn trên bàn đặt một đống rượu, Mộc Đóa lén véo trộm vào tay Chu Trùng Tiêu.

Người đến phần lớn đều học cấp ba, còn có mấy người nhìn khá quen, nghĩ nghĩ, hẳn là cuối cấp ba. Dụ Đầu vừa thấy Mộc Đóa đã đến rồi, liền kéo cô hát.

Mộc Đóa tìm tòi, nhìn thoáng qua mấy nữ sinh ngồi xa xa, sáp đến hỏi Dụ Đầu, "Người nào là bạn gái Chu Trùng Tiêu?"

http://tieulun.hopto.org

Dụ Đầu nhìn lướt qua, đáp, “Còn chưa thấy đến. Vừa nãy tới xem với La San, lại đi ra ngoài rồi, chắc là đi mua quà rồi.”

“La San cũng tới sao?”

“Không biết nữa, chắc là có tới. Hát bài nào đây? Bài hát mới cũng có, À, lão Ngô lão Ngô “Vì ngươi viết thơ, Đàn tam huyền, Không nỡ…”

“Phụt, lão Ngô? Là người tối qua cùng cậu đánh mạt chược à, có vẻ như rất thân thiết.”

...

Hai người nói chuyện, cũng giúp cho những nữ sinh kia chọn bài. Trái lại, các nam sinh đều chỉ lo hút thuốc, chơi xúc xắc, không có mấy người đến hát. Trong lòng Mộc Đóa còn đang băn khoăn về câu nói của Cố Lự, nhưng bây giờ đã hơn tám giờ rồi cũng không thấy người đâu.

“Cố Lự, đến muộn phạt rượu.”

“La Giai, hai người đến mau, đã làm cái gì thế? Sinh nhật bạn trai cũng đến muộn như vậy, cũng phải phạt.”

Mộc Đóa nhìn theo tiếng kêu, Cố Lự đứng cạnh ghế sô pha ở cửa ra vào, sau lưng còn có hai nữ sinh. Trong phòng mờ tối, chỉ vẻn vẹn có ánh sáng màn hình chiếu lên mặt mọi người, mơ hồ phát hiện Cố Lự nhìn về phía bên này một cái.

Cố Lự xoay người cầm lấy một chai bia, cười nói, “Dưới tầng gặp phải thôi, trong nhà có chút chuyện đến muộn, lát nữa còn phải rời đi sớm một

chút.” Nói xong, uống một ngụm, ngồi vào trong đám nam sinh. Mọi người đều biết mà dịch ra, để cho La Giai ngồi cạnh Chu Trùng Tiêu, La San ngồi cạnh Cố Lự.

Trong phòng lại tiếp tục ồn ào, người phục vụ lại chuyển một két bia đi đến, Mộc Đóa hát xong hai bài liền cầm điện thoại chơi rắn tham ăn.

“Cậu không hát à?”

Mộc Đóa đang chờ rắn trên màn hình tiến đến ăn quả táo đỏ, cảm thấy bên tai có hơi nóng truyền đến, có chút mùi rượu bay vào chóp mũi, đột nhiên nghiêng đầu.

Rắn chết rồi...

Mộc Đóa bực mình thở ra một hơi, nhăn mày nhìn về phía hung thủ gián tiếp giết rắn nhỏ của cô là Cố Lự.

Cố Lự không nói gì, lấy điện thoại từ trong túi ra, mở trò chơi, ấn vào “Tiếp tục trò chơi” rồi đưa cho Mộc Đóa, “Chơi tiếp.”

“Ê!” Mộc Đóa sững sờ nhận lấy, nhìn thấy số điểm cao gấp đôi mình, rầu rĩ không vui trả lại, “Không cần.” Học toán không tốt bằng anh thì coi như xong đi, đến cả trò chơi cũng kém hơn. Cô, không, thoải, mái! Cố Lự không biết mình đã kích thích lòng hiếu thắng của cô, cô lặng lẽ nhớ điểm số của anh, quyết định dù là thức suốt đêm cũng phải vượt qua anh.

Mộc Đóa lén nhìn thoáng qua một vòng quanh phòng, từng đôi từng đôi đều vây quanh một chỗ, hình như đang chơi trò chơi gì đó. Mộc Đóa thoáng nhìn La San cũng ở bên kia, trái lại không biết Cố Lự đã chạy tới từ khi nào.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự lật trên màn hình bài hát, quay đầu hỏi cô, “Hát bài gì?”

Mộc Đóa nhẹ nhàng lắc đầu, “Ngồi một lát nữa rồi đi về thôi.” Giờ đã hơn chín giờ rồi, trong nhà lại có gác cổng, phải về đến nhà trước mười rưỡi. Tin chắc rằng không đến mười phút nữa, cha sẽ gọi điện thoại đến thúc giục.

Cố Lự liếc nhìn màn hình điện thoại di động, gật gật đầu, ngồi lại bên cạnh cô, “Tối mai nhớ mang quyển một sách hóa đến.”

Mộc Đóa nhận mệnh gật đầu, chạy được hòa thượng nhưng không chạy được miếu.

“Đóa, về nhà à?” Chu Trùng Tiêu từ trong đám người đi ra ngồi xuống bên còn lại của Mộc Đóa, thì ra là cha Mộc Đóa trực tiếp gọi cho Chu Trùng Tiêu.

Mộc Đóa đang cảm thấy hơi lúng túng khi chỉ có hai người, liền nói, “Anh cứ chơi tiếp đi, nhớ về sớm một chút, tự đi về được là được.”

“Em đã để dì cả mang quà về phòng anh rồi, anh phải bí mật hủy đi, tuyệt đối đừng để bị phát hiện.” Mộc Đóa ghé sát vào, thần thần bí bí nói.

Chu Trùng Tiêu xoa đầu cô, “Anh tiễn em xuống dưới.”

“Mình tiễn cho, đúng lúc đi về.” Cố Lự đứng lên.

Mộc Đóa nhìn dáng người cao gầy dưới đèn đường, cảm thấy kì quặc không thôi, sao lại thành Cố Lự tiễn mình về nhà thế này? Nghĩ đến anh mắt phức tạp của La San khi nãy, cô càng uất ức...

http://tieulun.hopto.org

“Đi thẳng hay rẽ phải?”

“À? Đi thẳng”

“Nghĩ cái gì thế? Đến mức nhập tâm như vậy?”

“La San...”

Mộc Đóa vô thức đáp lời, xấu hổ ngẩng đầu nhìn về phía Cố Lự, “Chuyện đó... Cậu không chờ cậu ấy sao?”

“Trùng Tiêu sẽ tiễn, La San ở cùng nhà La Giai, hai người là chị em họ.”

“À...”

Nhất thời, hai người đều không biết nói gì.

Một lúc sau, Cố Lự chậm rãi mở miệng, “Hơn nữa, cậu đi cùng mình cũng không sao.”

“Cậu ấy không phải là bạn gái cậu à?” Mộc Đóa buột miệng nói.

“Ai nói vậy?” Cố Lự buồn cười nhìn về phía người bên cạnh thấp hơn mình một cái đầu, vẻ mặt “Tôi đã phát hiện ra bí mật lớn của cậu” lộ ra.

Mộc Đóa rất nghiêm túc đem tất cả những chuyện mà mình biết được về La San và Cố Lự nghĩ lại, quả thật, dường như chưa từng có người nói bọn họ là người yêu.

http://tieulun.hopto.org

“Bạn học cấp hai, quen đã lâu mà thôi.” Cố Lự đút hai tay trong túi quần, từ từ bước đi.

Mộc Đóa nghĩ một lúc, yếu ớt trả lời một câu, “Được rồi.” Chuyện của người khác, cô cũng không nên nói gì, lại nghe thấy nam sinh bên cạnh nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Đói bụng rồi à?”

http://tieulun.hopto.org

Chương 7: Tiễn về nhà

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mèo Ú Lười

Cố Lự dừng lại, đầu hơi cúi xuống nhìn Mộc Đóa, giọng nói có chút hờn dỗi, "Mẹ đi công tác, trong nhà có hai đại lão gia giày vò cả đêm, cuối cùng vẫn chỉ được ăn mì ăn liền. Còn là mì hải sản đấy, không phải mì thịt."

Nhìn mặt Cố Lự ảo não, tỏ ra hờn dỗi kia, Mộc Đóa chớp chớp mắt, quay đầu nhìn ông già râu trắng mặt đỏ thẫm trước cửa KFC, không tự giác trả lời cậu, "Chỗ đó có thịt..."

Cố Lự mỉm cười gật đầu, "Đúng vậy."

Mộc Đóa vô thức theo sau Cố Lự tiến phía trước, trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ. Ừm... cứ coi như là mì thịt bò kho, cũng không thật sự có thịt!

Trong quán cũng không có nhiều người, ở quầy thu ngân cũng chỉ có hai người, và một đôi tình nhân đang chọn đồ ăn.

"Cậu muốn ăn gì? Cứ đi ra ngồi trước đi, mình đi mua." Cố Lự nói, tùy ý chỉ vào khoảng không.

"À?" Mộc Đóa vội vàng xua tay, "Buổi tối mình ăn ở nhà rồi."

Cố Lự nhìn cô, cũng không nói gì tiếp. Mộc Đóa e ngại lại nói thêm một câu, có chút xấu hổ, "Vậy thì... Một cái kem đi."

Mộc Đóa chọn được một cái ghế sô pha, có chút buồn bực giày vò đầu ngón tay của mình, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu lên nhìn người thiếu niên đang gọi món ăn. Thế nào mà kể từ khi biết Cố Lự, luôn bị anh dắt mũi đi. Rõ ràng nhìn thì ôn hòa ấm áp, nhưng vẫn áp bức mình...

Khi Cố Lự một tay bưng khay đồ ăn, một tay cầm kem đi tới, liền nhìn thấy Mộc Đóa đang nằm sấp trên mặt bàn thở dài. Lúc nhìn thấy anh, liền lập tức khôi phục lại vẻ nghiêm túc, đứng bật dậy vẻ muốn giúp anh cầm đồ.

Cố Lự nghiêng người tránh, chỉ đưa kem cho cô.

Mộc Đóa thè lưỡi ra liếm kem ngọt mát lạnh, nhìn Hamburger mini trên tay Cố Lự, lại thấy đồ ăn vặt phía trước, cảm giác giống như phần ăn cho trẻ em. Vậy mà sao không thấy đồ chơi đâu nhỉ?

Mộc Đóa là người sưu tập đồ chơi kèm phần ăn cho trẻ em của KFC, chỉ cần ra mẫu mới chắc chắn cô sẽ mua. Nhìn thấy cái gì yêu thích thì sẽ cố sức liều mạng sưu tập cho đủ bộ.

Cố Lự thấy cô như đang âm thầm tìm tòi cái gì đó ở mình, thò tay cầm lấy miếng gà đưa đến trước mặt cô, "Giúp mình giải quyết một miếng đi."

Cứ như vậy, hai người phối hợp ăn đồ ăn, Mộc Đóa vụng trộm liếc nhìn đồng hồ, đã mười giờ rồi, nhưng mà cô hơi xấu hổ khi nói về trước. Đang nghĩ ngợi, nam sinh đối diện mở miệng, "Cậu phải về rồi à?"

"Ừm, đúng vậy."

http://tieulun.hopto.org

Từ quán KFC đến nhà Mộc Đóa chỉ tầm bảy tám phút, nhìn tòa nhà cao tầng ở phía trước, Mộc Đóa khẽ nói cảm ơn Cố Lự, “Đến nhà mình rồi, cảm ơn cậu đã đưa mình về. À... cả chiếc kem nữa.”

Cố Lự nhìn ánh đèn đường mờ nhạt phía trước, tiếp tục đi thẳng về phía trước, “Ngôi nhà đó à?”

“Dừng ở phía trước được rồi, mình tự vào nhà là được.” Mộc Đóa vội vàng thương lượng.

“Đã gần đến rồi, cũng chỉ còn một đoạn. Mình không thích bỏ dở giữa chừng.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng. Mộc Đóa đành phải đi nhanh trước hai bước để dẫn đường.

“Đến rồi, tối nay cảm...” Mộc Đóa chưa nói xong, trước mắt xuất hiện một bàn tay lớn.

“Cho cậu.”

Mộc Đóa tò mò nhận lấy, bên ngoài là một lớp túi nhựa, bên trong túi là thứ gì đó nhỏ nhỏ cứng rắn, mượn ánh đèn đường đằng xa mơ hồ có thể thấy là một con gấu.

"Vừa nãy ăn lúc đi về có được đó. Cậu lên nhà đi, mình về đây, nhớ gọi điện thoại cho Trùng Tiêu."

Trong phòng, Mộc Đóa cầm túi nhựa, bên trong là con gấu màu hồng nhạt nằm trên giường, mẹ cô khẽ gõ cửa phòng, cầm sữa bò còn nóng đi tới đầu giường, “Uống đi rồi ngủ sớm một chút.”

http://tieulun.hopto.org

Nhìn thấy món đồ chơi nhỏ, mẹ cô tỏ vẻ bất đắc dĩ lại dịu dàng nói, “Lại đi ăn KFC hả? Buổi tối cha con đưa bọn Tiểu Khải đi ăn, cầm về cho con hai cái để ở bàn trà đấy.”

Nghe thấy thế, Mộc Đóa hưng phấn từ trên giường nhảy lên, chạy ra khỏi phòng, mẹ cô nhìn bóng lưng hấp tấp của con gái mỉm cười.

Trong nhà chỉ có một đứa con như bảo bối này, từ trước đến nay Mộc Đóa muốn cái gì gần như là sẽ được cái đó. Giờ đã lên cấp ba, điều duy nhất làm bọn họ lo lắng là con gái học khá lệch, muốn tìm người giúp nó học cân bằng lại. Nghĩ đi nghĩ lại, cấp ba vốn đã bận rộn không có chủ nhật rồi, làm cha mẹ cũng không nỡ, vậy nên đành bỏ ý định này đi. Học lệch... chỉ sợ đến lúc thành tích cao rồi, cơ thể lại bị giày vò đến hỏng mất thì cũng không bù lại được.

Mộc Đóa rửa mặt qua mới đóng cửa phòng, chuông điện thoại vang lên, “Alo...”

“Tiểu Đóa, về đến nhà cũng không gọi điện cho anh.”

“Ôi, em quên mất. Ừm... Cố Lự về đến nhà chưa?” Mộc Đóa chui vào trong chăn cầm lấy con gấu màu hồng nhạt nhẹ nhàng lắc lư, thân thể tự động run lên, rất đáng yêu.

“Anh làm sao biết được, một tên con trai như cậu ta không lạc được đâu.”

Nghe âm thanh ầm ĩ trong điện thoại, Mộc Đóa biết ngay là Chu Trùng Tiêu vẫn còn ở quán, bảo anh ta về sớm một chút không được rồi.

Để điện thoại di động xuống, Mộc Đóa loay hoay cầm lấy tay chân con gấu, thì thầm, “Có lẽ cậu cũng về đến nhà rồi. Đúng thế, một tên con trai như

cậu có gì mà phải lo lắng chứ.”

Lúc này Cố Lự mới bước vào nhà nhận được điện thoại cha nhắc nhở, “Con à, cha ở ngoài uống trà, có muốn mang một ít đồ ăn về không?”

“Không cần đâu, con ăn rồi mới về nhà mà.”

“Vậy được, con đi ngủ sớm đi, ngày mai cha đưa về trường.”

Cố Lự cúp điện thoại, nhớ tới cô nữ sinh chuyên tâm ăn kem khi nãy, ấn nhanh mấy chữ, “Mình về đến nhà rồi”, ấn đến danh bạ mới nhớ tới mình không có số điện thoại của Mộc Đóa. Anh bực bội xoa đầu, ném di động lên trên giường.

Chủ nhật, Mộc Đóa ngủ một giấc đến giữa trưa. Mặt trời lên cao, Chu Trùng Tiêu đã chạy đến nhà cô ăn trực rồi, cô mới không cam tâm tình nguyện lề mề rời khỏi giường.

“Tối hôm qua đi khuya rồi, mệt mỏi quá nhỉ.” Chu Trùng Tiêu theo thói quen xoa đầu cô.

Mộc Đóa rầm rì một tiếng lại chui vào ổ chăn, “Chơi trò chơi.”

“Nhóc con, chơi đến mấy giờ?”

“Chắc là hai ba giờ, ba bốn giờ... Không biết...”

Mộc Đóa buồn rầu luống cuống, tối hôm qua cô chơi đến lúc ngủ cũng không vượt qua được điểm của Cố Lự, nhưng lại để Dụ Đầu phải kêu rên cả tuần rồi.

http://tieulun.hopto.org

Ăn cơm trưa xong, như thường lệ cha Chu Trùng Tiêu đưa hai người đến trường. Chu Trùng Tiêu chủ động xách thùng sữa bò phía sau, Mộc Đóa nhẹ nhàng đeo cặp trên vai vẫy tay tạm biệt chú.

"Mở quà rồi à?" Mộc Đóa trưng ra vẻ mặt mong được khen ngợi rồi, ánh mắt sáng long lanh.

Chu Trùng Tiêu ra vẻ ghét bỏ 'Xùy' một tiếng, "Cái gì mà bật lửa dùng hết dầu thì không được hút nữa?"

Quà Mộc Đóa mua tặng Chu Trùng Tiêu khá đắt, nhìn hoa văn rất cao cấp. Nhân viên cửa hàng cố gắng thuyết phục Mộc Đóa mua thêm một lọ dầu, Mộc Đóa kiên quyết nói "No". Ngoại trừ cái bật lửa, Mộc Đóa còn đính kèm một chiếc thiệp, bên trên đường đường chính chính yêu cầu chỉ cho Chu Trùng Tiêu dùng bật lửa cô tặng hút thuốc, hơn nữa đến lúc không còn ra lửa nữa thì phải cai thuốc.

Mộc Đóa chỉ cười hì hì, Chu Trùng Tiêu đã đồng ý từ từ cai thuốc.

Buổi tối tự học ngày chủ nhật luôn hết sức yên tĩnh, bởi vì mọi người còn phải làm hết bài tập được giao. Mộc Đóa lề ma lề mề thu dọn đồ đạc, Từ Thiệu cũng đứng dậy nói chuyện phiếm với Thiệu Thiến Thiến đang chờ cô.

Mộc Đóa cầm lấy một đống sách bài tập hóa tập một, ngồi xuống cạnh Cố Lự, trong nhất thời khiến phần đông nữ sinh ở hàng trên quay đầu nhìn lại.

Mộc Đóa liếc nhìn Cố Lự đang chơi cái trò chơi gây cho mình sự căm hận, cũng tại cô không điều khiển được khiến con rắn phát nổ, dưới tay Cố Lự nó lại như tự có ý thức né tránh chướng ngại vật, mạnh mẽ phóng về hướng đồ ăn.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự nhàn nhã mở miệng, “Làm bài tập trước đã, tiết cuối học hóa.”

“Mình về bàn làm bài trước, tiết cuối xuống sau.” Mộc Đóa trưng ra bộ mặt tươi cười nói, ngồi ở cạnh anh khiến cô cảm thấy mất tự nhiên, chính là cảm giác bị mọi người chú ý.

“Làm nhanh đi.” Hoàn toàn không thể nghi ngờ.

Vì vậy, Mộc Đóa đành chịu thua, nghe lời lôi máy nghe nhạc từ trong túi ra, bắt đầu làm bài số học trước. Ý cười trên mặt Cố Lự thoáng qua, tiếp tục chơi trò chơi.

Tay phải Mộc Đóa nhanh chóng tính toán trên nháp theo công thức, ngón trỏ tay trái không tự chủ được cho vào trong miệng cắn. Khá lâu sau, lại hờn dỗi gạch chéo tờ nháp, lật sang trang khác, lại bắt đầu viết lên trang giấy mới. Rốt cục, mười phút trôi qua, Cố Lự nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của Mộc Đóa. Hẳn là đã giải được đề.

Cố Lự lấy bài tập số học trong ngăn bàn ra, cảm thấy hứng thú tìm đề mà Mộc Đóa cảm thấy phức tạp, bắt đầu tính toán.

Tiếng chuông tan học vang lên, Mộc Đóa buông bút xuống, đứng lên đá đá chân.

“Mộc Đóa, cậu có thể nhường chỗ cho mình một lát được không, mình muốn hỏi Cố Lự vài chỗ.” Tưởng Giai Lệ cầm giấy bút vừa cười vừa nói.

Mộc Đóa vội vàng nhường chỗ, “Được” Nói xong, còn thu dọn hết đồ đạc trên bàn, cả bàn trống không.

http://tieulun.hopto.org

“Cố Lự, cậu giúp mình xem câu hỏi thứ hai từ dưới lên với.” Tưởng Giai Lệ chỉ vào câu hỏi trên bài hóa học, đến gần nói với Cố Lự.

Cố Lự mặt không dấu vết xị ra một chút, ánh mắt liếc qua Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến cùng Từ Thiệu đang nói chuyện phiếm, sau đó thu hồi lại ánh mắt rồi giảng bài cho Tưởng Giai Lệ.

“Cả bài cuối cùng nữa.” Tưởng Giai Lệ vẫn đang ngồi chống một tay lên, khuôn mặt tươi cười dịu dàng nhìn Cố Lự.

Đúng lúc này, chuông vào học vang lên. Mộc Đóa đi đến hàng cuối cùng thấy bọn họ còn chưa xong, định cầm bài tập đến chỗ Thiệu Thiến Thiến.

Tưởng Giai Lệ thấy Mộc Đóa đi đến, liền nói, “Mộc Đóa, xin lỗi. Mình còn câu cuối chưa rõ...”

“Không sao, các cậu cứ chỉ nhau trước. Xong thì mình trở lại sau.” Mộc Đóa cười cười.

“Mộc Đóa, cậu dạy cậu ấy đi, mình còn chưa làm bài toán.” Cố Lự đứng lên, hai người chưa kịp phản ứng, liền đi ra cửa sau.

Mộc Đóa nhìn Tưởng Giai Lệ tủi thân, vội vàng ngồi xuống vị trí của Cố Lự, “Bài cuối cùng à, mình chỉ cho cậu.”

Mộc Đóa giảng xong, Tưởng Giai Lệ trở về chỗ ngồi, cũng không nói đã hiểu hay chưa. Trên bàn Cố Lự đa phần là tạp chí thể thao, Mộc Đóa cầm quyển trên cùng có bìa là Kobe lật vài trang, vừa định để lại, liền nhìn thấy bài ở dưới.

http://tieulun.hopto.org

Bài giải bài toán cuối cùng được viết ngoáy bằng một vài dòng, đáp án lại viết rất rõ ràng và giống hệt như của cô.

http://tieulun.hopto.org

Chương 8: Chúc ngủ ngon

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mèo Ú Lười

Lớp tự học buổi tối thứ hai đã trôi qua hơn nửa buổi, Cố Lự mới cầm hai lon Coca đi vào từ cửa sau. Mộc Đóa đang viết đoạn văn bằng tiếng anh, trong đầu đang toàn là "Chủ động" hay "Bị động", không biết ở đuôi nên thêm "Ed" hay là thêm đuôi "Ing"...

Mộc Đóa nhíu đôi mi thanh tú của mình, vung bút lên, nghiêm túc thêm "Ed" vào cuối, chợt nhìn thấy bên trên góc bàn đặt một lon Coca.

Cố Lự hất cằm ra hiệu cho cô, Mộc Đóa khẽ nói cảm ơn.

Cố Lự không đáp lại, nhìn điện thoại xoa xoa trán mình, buông một câu, "Làm bài tập xong bảo mình." Sau đó lại nằm sấp lên mặt bàn học bắt đầu nghỉ ngơi. Bây giờ Mộc Đóa đã quen với hành vi tự do của anh, trên người anh hoàn toàn không thấy giống cảm giác gấp gáp mà một học sinh cấp ba đem lại, thật là làm cho người khác thấy vừa hâm mộ lại xen lẫn ghen ghét.

Thầy Xuân vào trong lớp dò xét một lúc, thấy mọi người đều chăm chú học tập liền vui mừng rời đi. Giờ tự học mọi người thường đổi chỗ để hỏi nhau bài, cho nên việc Mộc Đóa ngồi bàn cuối cùng cũng không cảm thấy có gì kỳ quái. Về phần Cố Lự ngủ, hoàn toàn không muốn can thiệp.

Tốc độ làm bài của Mộc Đóa rất nhanh, khi gần hết tiết thứ hai, cô đã làm xong. Bây giờ đến lúc tan học cũng không còn lâu nữa, Mộc Đóa suy nghĩ,

cũng nằm sấp lên mặt bàn híp mắt nghỉ ngơi một chút, tối qua ngủ muộn, thời gian làm việc và nghỉ ngơi bị rối loạn.

Chuông tan học vang lên, xung quanh liền ồn ào, Mộc Đóa vẫn nằm sấp như trước. Mãi cho đến khi tiếng chuông vào học vang lên, mới miễn cưỡng ngồi thẳng người dậy, vừa mở mắt đã thấy Cố Lự đang cầm bài văn tiếng anh của mình. Khuôn mặt Mộc Đóa trở nên bối rối, cô biết rõ trình độ tiếng anh của mình. Có lần bài thi tiếng anh rất khó, mười lăm phút cuối Dụ Đầu mới vội vàng gửi đáp án cho cô, kết quả bài văn tiếng anh của cô ấy chỉ viết được một nửa. Chắc là mất thời gian làm nửa bài sau, Dụ Đầu đã viết một nửa bài văn giúp cô được điểm cao.

“Mình đem đi nộp...” Mộc Đóa thò tay ra muốn lấy lại.

“Ừm...” Cố Lự đưa trả lại cô, Mộc Đóa nhìn kĩ mới phát hiện bên trên khoanh nhiều vòng tròn, không phải là chia động từ sai, mà là sắp xếp không đúng. Mộc Đóa nghiêng đầu, nhìn và suy nghĩ khá lâu, đưa vở qua hỏi, “Ở chỗ này không phải là thêm ed vào à?”

“Ở đây để động từ nguyên thể đằng sau bất định thức to,” Nói xong, Cố Lự lại chỉ vào mấy chỗ khác, “Những chỗ này cũng vậy.”

“Bất định thức to...” Mộc Đóa tỏ ra không hiểu, chỉ ngây người nhìn chằm chằm vào ‘to’ đến ngây người.

Cố Lự cầm bài văn tiếng anh của cô gấp lại, lật báo tiếng anh phát vào lúc sáng ra, “Trước tiên không nói đến cái kia, cậu đọc thử xem có hiểu câu chuyện nhỏ này không, không hiểu thì hỏi mình.”

Mộc Đóa ngoan ngoãn đồng ý, không đến hai phút, “Từ mới... Không hiểu.”

http://tieulun.hopto.org

“Từ nào?” Cố Lự liếc nhìn, bắt đầu giải thích, nghĩ một chút lại đặt câu ví dụ cho từ mới, “Nhớ chưa?”

“Thật thần kỳ...” Mộc Đóa lại thất thần, buồn bực nhìn chằm chằm Cố Lự, “Tại sao có thể có nam sinh giỏi tiếng anh như thế chứ?”

“Vậy tại sao lại có nữ sinh kém tiếng anh như thế này?” Cố Lự nói một câu phản lại.

“Cũng không có ai quy định nữ sinh phải giỏi tiếng anh.” Mộc Đóa lầm bầm nói.

“Vậy có người quy định nam sinh không thể giỏi tiếng anh à?” Cố Lự khẽ cười, nha đầu kia chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân thắp đèn.

Mộc Đóa xấu hổ im lặng, xem tiếp câu chuyện tiếng anh.

Qua vài phút sau, Cố Lự rút tờ báo tiếng Anh khỏi tay Mộc Đóa, “Qua 10 phút rồi, đọc xong chưa? Không thì tối về xem sau, không thể chiếm thời gian học hóa được.”

Đã hiểu được nội dung chính của truyện nhưng lại chưa biết kết thúc, vừa tức vừa sợ, Mộc Đóa đành im lặng oán giận, trơ mắt nhìn Cố Lự để sách hóa học ra trước mặt mình.

Khóe môi Cố Lự hơi nhếch lên, nhìn cô không tự giác mà mỉm cười, không biết trong lòng đang chửi mình như thế nào đây.

Trong một tiết cuối ngắn ngủi, Cố Lự đã hệ thống lại toàn bộ kiến thức trong ba năm lại giảng cho cô, dạy đến chỗ nào còn đưa ra những cái liên

quan khác. May mà khả năng tiếp thu của Mộc Đóa rất tốt. Trước đó không học tốt, là vì không có kiến thức cơ bản. Hôm nay được Cố Lự giảng từ đầu, Mộc Đóa được học lại từ đầu, phối hợp khá ăn ý, cơ bản không cần Cố Lự phải lặp lại lần hai.

Cố Lự lấy từ trong ngăn bàn ra cuốn sách hóa học "Mô phỏng đề thi Đại Học trong 5 năm gần nhất", quyển bài tập mới tinh bị lấy ra, tùy ý chọn vài đề đưa đến trước mặt Mộc Đóa, "Trước buổi tối ngày mai nhớ làm cho tốt."

Mộc Đóa ngoan ngoãn ghi nhớ số đề, trong miệng lầm bẩm học thuộc, "P120 đề thứ 10, p120 đề..."

"Số điện thoại di động của cậu là bao nhiêu?"

"158xxx5858." Mộc Đóa vô thức trả lời, lại thắc mắc nhìn Cố Lự, đối với việc anh hỏi số điện thoại cảm thấy hơi khó hiểu.

Cố Lự ấn bàn phím nói, "Buổi tối trước khi đi ngủ nhớ gửi tin nhắn về ý chính câu chuyện cho mình."

Mộc Đóa uống sữa bò trước khi ngủ, nhanh chóng rửa mặt xong liền bò lên giường. Trên điện thoại hiển thị có một cuộc gọi nhỡ và tin nhắn chưa đọc, đều là lúc cuối tiết tự học. Chỉ đơn giản bốn chữ, "Mình là Cố Lự."

Mộc Đóa khó chịu, hừ một tiếng, lưu vào điện thoại "Cố Bạo Quân", đang định ấn "Xác định", bỗng nghĩ tới con gấu hồng nhạt trên tủ đầu giường trong nhà. Mộc Đóa hơi do dự, ấn xóa đi, lại ghi vào, "Cố Tiểu Hùng." *(1)*

(1) Tiểu Hùng: Con gấu nhỏ

Thiệu Thiến Thiến nói chuyện điện thoại ở sân thượng xong đi đến liền nhìn thấy Mộc Đóa đang cầm từ điển tra và viết viết gì đó, tò mò trèo lên cầu thang ngó đầu qua, "Đang làm gì đấy?"

"Mặt trời mọc phía tây rồi, Đóa, cậu lại xem báo tiếng Anh." Thiệu Thiến Thiến kinh ngạc không thôi.

"Mặt trời kia chắc chắn cũng do Cố Lự ép rồi." Mộc Đóa lầu bầu viết nghĩa từ mới ra.

Tai Thiệu Thiến Thiến cực kỳ thính, bắt được từ mấu chốt, vẻ mặt nhiều chuyện, trèo thẳng lên giường Mộc Đóa, "Còn chưa hỏi cậu về buổi tối đó đâu, ngồi cùng bạn Cố đại soái ca có cảm giác thế nào? Không phải là không yên lòng, tâm thần hoảng hốt chứ?"

Mộc Đóa không chút khách khí đẩy mặt Thiệu Thiến Thiến ra, hừ, cô chính là người bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh. Bị Cố Lự đè ép đương nhiên muốn lấy lại danh dự từ người khác, Mộc Đóa lạnh lùng bĩu môi, "Mình đây là đang ở Tào doanh mà lòng thì ở Hán, tránh ra chút, đừng cản trở mình."

Thiệu Thiến Thiến vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn náo loạn với cô. Một lúc sau, lại thêm Trâu Linh Linh và Trương Yến gia nhập. Mấy người cãi nhau ầm ĩ, cái giường nhỏ có tiếng xoẹt xoẹt vang lên, tiếng điện thoại làm Mộc Đóa lấy lại tinh thần.

"Đừng làm ồn đừng làm ồn," Mộc Đóa tìm được điện thoại bị vùi dưới chăn, nhìn thấy một tin nhắn chưa đọc.

Thiệu Thiến Thiến dựa vào Mộc Đóa, làm sao có thể không nhìn thấy bên trên hiện chữ "Cố Tiểu Hùng" ba chữ, lông mày nhướn lên cười, tay vụng trộm dò về phía hông Mộc Đóa, lấy điện thoại.

http://tieulun.hopto.org

“Xem xong nghỉ ngơi sớm.” Thiến Thiến nhấn mạnh từng chữ rồi nhớ kỹ tin nhắn, hai người kia lập tức gào rú.

Mộc Đóa thẳng thắn kể đầu đuôi câu chuyện ra, hơn nữa còn cố ý nó rõ là ăn KFC lúc đưa về.

Ba người hiểu rõ gật đầu, “Chúng mình đều biết cả.” Nhìn mặt ba người đều cười mờ ám, Mộc Đóa thật sự bất lực.

Mộc Đóa rất nghiêm túc gửi tin nhắn về câu chuyện nhỏ đã dịch hết, sau đó cầm di động nằm xuống, lại không có tâm trạng chơi trò chơi, như thể chờ phán quyết cuối cùng vậy.

Vài phút sau, Mộc Đóa liền nhận được lời đáp của Cố Tiểu Hùng, “Đừng chơi trò chơi nữa, ngủ ngon.”

Mộc Đóa ảo não “À” một tiếng, chắc chắn là cái tên Chu Trùng Tiêu xấu xa kia bán rẻ mình. Mộc Đóa căm giận mà trả lời một câu ngủ ngon cộng thêm ba cái biểu tượng mặt méo.”

Cố Lự mỉm cười cất điện thoại di động, đứng dậy vẫy vài nam sinh đang đi với nhau, “Đi trước đây.”

Chu Trùng Tiêu đang khoe khoang chiếc bật lửa Mộc Đóa mua cho mình, có thể nhìn mà không thể dùng. Bị mấy người anh em đều cười nhạo bị em gái quản, anh ta vẫn rất đắc ý.

“Cậu ta biết yêu rồi hả?” Phương Siêu khó hiểu nhìn bóng lưng Cố Lự đoán.

Vốn dĩ Chu Trùng Tiêu không để ý, lời nói của Phương Siêu đã làm cho anh ta nảy ra một ý nghĩ, một giây trước còn đang cười ngoác miệng bỗng ngừng lại, nghiền ngẫm vuốt ve chiếc bật lửa trong tay, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên.

Cuộc họp thường lệ vào thứ hai ở trường, theo lệ cũ hiệu trưởng cảm xúc trào dâng cổ vũ các học sinh học tập tốt, sau đó là phòng giáo vụ chủ nhiệm cấp ba bắt đầu động viên các học sinh cấp ba. Dưới đài, vì các học sinh phải dậy sớm mười lăm phút, đều mất hết hứng thú, hoàn toàn không để ý trên đài nói gì.

Hai mắt Mộc Đóa lim dim, che tay ngáp một cái. Thiệu Thiến Thiến cũng phối hợp ngáp một cái, dường như bệnh lây truyền, mấy nữ sinh xung quanh trước sau đều ngáp.

Thiệu Thiến Thiến dụi khóe mắt chảy nước mắt, đến gần Mộc Đóa nói nhỏ, "Đúng như Dụ Đầu đoán, Cố Lự lại gánh cả tiếng Anh của cậu luôn rồi, cậu phải cảm ơn cậu ấy cho tốt."

Mộc Đóa nghe Dụ Đầu nhắc đến Cố Lự như cảm thấy não hiện lên phương trình hóa học và từ đơn tiếng Anh, cả người liền nôn nóng, "Cảm ơn thế nào?" Mua quà cho Chu Trùng Tiêu đã đủ phiền lòng rồi, huống chi Cố Lự còn không ham mê gì, chả lẽ mua cho người ta một bộ sách tham khảo, hơn nữa nhìn anh cũng không có bộ dạng ham học.

"Mời cậu ấy ăn bữa sáng cũng được, gọi anh cậu, Siêu ca bọn họ cùng đến." Thiệu Thiến Thiến suy nghĩ xong đáp.

Nhớ tới lon Coca tối qua, kem tối hôm trước và con gấu, còn đưa mình về nhà, Mộc Đóa gật đầu, nói gì thì mình cũng đều nên cảm ơn anh. Mộc Đóa mỉm cười nghĩ, mới quen anh vài ngày mà đã phải nói "Cảm ơn" thật nhiều lần.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Chương 9: Chuyên gia nhỏ

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mèo Ú Lười

Giáo viên cấp ba khó tính hơn nhiều, trước giờ đều coi việc kiểm tra dạy học là nhiệm vụ của mình, nhưng các giáo viên cũng rất có trách nhiệm.

Sau khi tan học buổi tự học tối qua, đại diện lớp mới mang bài văn tiếng Anh đến văn phòng để chấm điểm, cuối tiết thứ hai sáng nay cũng đã chấm xong hết và trả bài về lớp rồi.

Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến cùng nhau đi vệ sinh về, chuẩn bị bắt đầu làm đề hóa học Cố Lự giao cho. Cố Lự giảng bài rất có tâm nên bài giảng cực kỳ hiệu quả, nhìn như anh chỉ tùy tiện đưa vài đề thế nhưng đó đều là kiến thức tối hôm qua đã giảng. Mộc Đóa nghiêm chỉnh làm hai đề, tìm được cách làm tắt, nhưng kiến thức căn bản hiện tại chưa vững, cô đành ngoan ngoãn làm từng bước theo trình tự.

Tiện tay mở bài văn tiếng Anh ra, vốn dĩ Mộc Đóa cho rằng lại là một tờ toàn bút đỏ như mọi lần, không ngờ nhìn thấy một câu, bên cạnh viết một chữ "Good". Mộc Đóa giật mình, tối qua Cố Lự đã sửa giúp cô. Cầm bài văn tiếng Anh kẹp vào sách tiếng Anh, Mộc Đóa liền chăm chú làm đề hóa học. Tiết ba là tiết hóa, Mộc Đóa dành nửa tiết hoàn thành toàn bộ bài tập mà Cố Lự đã giao, sau phát chán liền nằm sấp ra bàn, cô tự biết với trình độ hiện tại của mình thì có nghe giảng cũng không hiểu gì.

"Đóa, Cố Lự đưa cậu này." Đường Gia Đống chọc vào vai Mộc Đóa, mắt

nhìn chăm chú lên cô Hồng, cẩn thận đưa một tờ giấy nhỏ sang.

Nghe thấy thế, Mộc Đóa nhận lấy tờ giấy, liếc nhìn Cố Lự, người nọ giống như đang làm bài tập, ngón tay quay bút khá nhanh, lâu lâu lại viết vài chữ vào vở.

Mộc Đóa mở tờ giấy ra, nét chữ phóng khoáng của Cố Lự "Xem qua bài hóa học ở trang 42-54." Mở sách hóa học tập một ra, cô có chút chần chừ, sau đó Mộc Đóa liền kẹp tờ giấy vào trang cuối.

Tiết sau lại là tiết tiếng Anh, như thường lệ Mộc Đóa lại nằm sấp xuống đeo tai nghe nhạc ngủ, mới bật đến bài hát thứ hai, Thiệu Thiến Thiến đẩy sang một tờ giấy nhỏ, "Chú ý lúc Tiểu Hùng đọc diễn cảm."

Mộc Đóa vẫn duy trì tư thế nằm sấp xuống ngủ, tay sờ vào túi áo chỉnh âm lượng MP3 xuống mức nhỏ nhất.

Một giọng tiếng anh chuẩn, nghiêm túc tao nhã, lặng lẽ xuyên qua máy MP3 làm lòng người rung động, muốn nghe lại không nghe rõ làm người ta phiền chán. Mộc Đóa lại không dám bỏ máy MP3 ra, lúc đó nhất định sẽ bị Thiệu Thiến Thiến trêu chọc vài ngày.

Sau khi tan học, Mộc Đóa bị giáo viên tiếng Anh gọi lên văn phòng, khi trở lại khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó.

"Đại Thiến..." Mộc Đóa mím môi túm lấy tay Thiệu Thiến Thiến, giọng điệu đáng thương khiến hai người bàn sau nhìn sang.

Tôn Phong cười kiểu du côn, nhìn khá hả hê, nói, "Vừa bị Diệt Tuyệt sư thái sỉ nhục hả?"

Đường Gia Đống thò tay đập vào lưng Tôn Phong, quan tâm nói, “Đừng để ý đến cậu ấy, rốt cuộc là làm sao vậy?”

Thì ra là giáo viên tiếng anh thấy bài văn của Mộc Đóa tốt, ban đầu quyết định buông tha Mộc Đóa giờ trong lòng lại bắt đầu nhiệt huyết trở lại, yêu cầu những lần sau đều phải làm bài cẩn thận như vậy, Mộc Đóa thật thà nói đó là nhờ có Cố Lự, ánh mắt của Diệt Tuyệt sư thái càng thêm nhiệt huyết, lại bảo cô đừng lo sẽ làm phiền đến bạn học Cố Lự, nhất định phải hỏi nhiều hơn, còn bảo chờ đến một ngày bài văn cô viết ra có thể trở thành bài văn mẫu.

Nghe giải thích xong, Thiệu Thiến Thiến liền thấy yên tâm, tức giận nói, “Mình còn tưởng trời sập, hóa ra chỉ có vậy. Dù sao thì cậu cũng học hóa học, tiện thể sau khi viết văn xong thì buổi tối lại đưa cho Cố Lự sửa hộ cậu, chẳng phải vậy là xong sao? Hơn nữa, cho dù trời có sập, cũng còn Cố Lự chống đỡ.” Nói xong, cô còn nhìn Mộc Đóa với ánh mắt mập mờ.

Đường Gia Đống cũng gật đầu, đây cũng chỉ là việc nhỏ. Cố Lự đã đồng ý dạy Mộc Đóa học hóa rồi, xem thêm bài văn tiếng anh chắc sẽ không từ chối.

“Mình nói, trời sập mình cũng có thể chống được đấy.” Tôn Phong đứng dậy, ngẩng đầu thể hiện chiều cao của mình.

Mộc Đóa ngẩng đầu nhìn Tôn Phong, rõ ràng là chả đúng trọng điểm gì cả, Mộc Đóa chợt nhớ ra, đúng vậy. Không chỉ có mình Cố Lự giỏi, tiếng Anh tốt cũng không phải chỉ có một mình Cố Lự, cô còn có Dụ Đầu đáng yêu mê người nhất cơ mà!

Mộc Đóa vui vẻ, khen ngợi Tôn Phong, “Đúng thế, Tiểu Tôn Tử của chúng ta cũng là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.”

http://tieulun.hopto.org

Mọi người không hiểu cho lắm, từ trước đến nay Mộc Đóa đều luôn đả kích Tôn Phong,... chẳng lẽ cô đổi cách kích thích sao?

Mộc Đóa vừa ý đập "Bộp, bộp" hai tiếng, đến tối tự học, không cần Thiệu Thiến Thiến giục cô tự ngoan ngoãn cầm bài tập đổi chỗ với Từ Thiệu. Việc đầu tiên sau khi ngồi xuống là cầm bài văn tiếng Anh và từ điển điện tử bắt đầu làm, Mộc Đóa định làm xong bài văn tiếng Anh trong tiết đầu, hết tiết thì đưa cho Dụ Đầu kiểm tra, đợi đến khi hết tiết hai lại cầm về sửa, xong mang nộp.

Tất cả đều hoàn mỹ.

Cố Lự nhìn Mộc Đóa đang vừa làm bài tiếng Anh mà cô ghét vừa cười đến sáng lạn, cảm thấy khó hiểu. Thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của con nhóc này, liền bắt đầu nghe nhạc. Tiện tay rút một tờ giấy trắng ở trên bàn, ghi lời bài hát.

Mộc Đóa thỏa mãn đọc thầm tác phẩm xuất sắc của mình một lần, khép vở lại để sang một bên bắt đầu làm bài tập toán.

Cố Lự đã viết một lời bài hát đầy đủ bằng cả tiếng Anh cả tiếng Trung, Đông Tây kết hợp, Mộc Đóa thoáng nhìn qua thấy một câu, sửng sốt "Baby, tell me how I tell you, that I love you more than life", vô thức nhìn theo nét bút của Cố Lự ngân nga.

Bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một bên tai nghe, Mộc Đóa hơi do dự, tay lại tự nhiên nhận lấy, cô rất ngạc nhiên khi trong tai nghe chính là bài hát mà mình đang ngâm nga.

Theo thói quen, Mộc Đóa nằm sấp xuống mặt bàn, nheo mắt lại, hát thầm. Cố Lự híp nửa mắt nhìn bộ dạng thoải mái của cô, miệng nhỏ chu chu đáng

yêu, cái mũi nhỏ xinh xắn dựng thẳng, lông mi dài nhẹ run, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng gõ theo tiết tấu trên mặt bàn.

Đèn huỳnh quang của phòng học chiếu vào đôi má đặc biệt trắng nõn của Mộc Đóa, một bên mặt vì đè lên cánh tay nên đỏ ửng. Cố Lự chưa bao giờ nhìn một nữ sinh ở khoảng cách gần như vậy, gò má căng tròn dường như tay bấm nhẹ cũng có thể để lại dấu vết.

Bài hát kết thúc, Mộc Đóa chưa thỏa mãn vẫn lười nhác chìm đắm trong âm nhạc.

Mãi cho đến khi bên tai còn lại truyền đến âm thanh không phải tiếng nhạc, Mộc Đóa ngồi thẳng dậy, cô muốn đi tìm Dụ Đầu. Đưa tay định lấy bài văn tiếng Anh, Mộc Đóa cảm thấy kì lạ, rõ ràng để ở đây mà...

Đột nhiên Mộc Đóa quay đầu nhìn về phía Cố Lự, tay đang cố ý quơ quơ cuốn sách, nói: “Ổn rồi.”

... Mộc Đóa xoa trán.

Có một số việc đã có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, có lần hai sẽ có lần ba, Mộc Đóa cảm giác hiện giờ mình như lợn chết không sợ nước sôi. Dù sao thì tiếng anh và hóa học của Mộc Đóa cực kỳ dở, Cố Lự cũng biết rồi, cô cũng thoải mái hỏi anh kiến thức cơ bản, cũng đỡ bị người khác cười nhạo.

Mộc Đóa phát huy tinh thần học hỏi, gộp hết câu hỏi đến hỏi Cố Lự.

Tính tình Cố Lự từ trước đến giờ đều rất tốt, mặc dù trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng đều hỏi cô trước, “Chỗ nào?” “Giải thích như vậy cậu hiểu không?” “Câu này còn có thể làm như vậy...”

http://tieulun.hopto.org

Những điều này tự nhiên cũng làm cho Cố Lự rước lấy không ít phiền toái, nữ sinh trong lớp luôn mượn cớ hỏi bài để vây quanh anh. Người bắt đầu làm nên hình tượng chung của lớp này là Tưởng Giai Lệ, sau giờ học liền cầm các bài khó đến hỏi Cố Lự.

Cố Lự vừa thấy không phải hóa học và tiếng Anh, liền gọi Mộc Đóa đến. Hiển nhiên Mộc Đóa không có ý kiến gì, vì Cố Lự đang bận xem đề hóa học cho mình, hơn nữa trước giờ cô luôn thích tự khiêu chiến bản thân bằng các đề khó.

Vì vậy, Tưởng Giai Lệ tìm được cách, chuyên cầm môn hóa mà Mộc Đóa không thể làm được tới hỏi. Dần dần lá gan của các nữ sinh khác cũng lớn hơn, cũng sẽ thường xuyên ngượng ngùng cầm bài đến bàn cuối, nhút nhát e lệ đứng trước Cố Lự, "Cố Lự, mình có thể... hỏi cậu vấn đề này được không?" Có Tưởng Giai Lệ làm người mở đầu, các cô cũng biết cầm đề hóa học tới hỏi.

Cứ như vậy hai tuần trôi qua, tuần sau là ngày 1/10, lễ Quốc Khánh, mọi người đều mỏi mắt trông chờ đến ngày nghỉ.

Lại là một tối tự học, sau tiết thứ nhất, Mộc Đóa đã thấy Tưởng Giai Lệ ôm sách tham khảo lần trước đi đến, liếc nhìn bìa sách màu tím, Mộc Đóa biết rõ chắc chắn là sách hóa học.

Mộc Đóa thu dọn đồ chuẩn bị để lại chỗ, Cố Lự lại kéo ống tay áo bảo cô ngồi xuống, "Cũng cùng ngồi nghe đi."

Mộc Đóa "À" một tiếng, Tưởng Giai Lệ liền đi tới trước mặt, "Cố Lự, xin lỗi, lại làm phiền cậu rồi." Cô nói xong nhìn sang Mộc Đóa, chờ Mộc Đóa rời chỗ.

http://tieulun.hopto.org

“Cậu ngồi đằng trước đi, đề này à?” Cố Lự trực tiếp bỏ qua chủ đề chỗ ngồi, mở miệng hỏi đề bài.

Vừa khéo nam sinh ngồi trước Cố Lự đi vệ sinh rồi, Tưởng Giai Lệ không có lý do nào khác đành ngồi nghiêng người quay đầu lại hỏi. Ở giữa cách một cái bàn, cô trừng mắt chán ghét liếc nhìn Mộc Đóa, Mộc Đóa không biết gì, nhưng Cố Lự lại thu hết vào trong mắt.

Cố Lự nhìn Tưởng Giai Lệ không nói đề bài, mở sách tham khảo của mình đưa cho Mộc Đóa, “Làm thử xem.”

“Đề này chắc mình làm được.” Mộc Đóa nói, trong giọng rõ ràng là mừng rỡ.

Cố Lự cười khẽ, “Thử xem.”

Mộc Đóa vui sướng, cái cảm giác đột nhiên có một ngày mình từ ngu dốt hóa học, lại trở thành người có thể giải quyết được bài hóa học mà Tưởng Giai Lệ không làm được, cảm giác tràn đầy kiêu ngạo.

Tưởng Giai Lệ cười “Xùy” một tiếng, trái lại cô ta muốn xem Mộc Đóa có trình độ bao nhiêu, căn cứ vào đâu mà Hóa học và tiếng Anh kém như vậy lại có thể làm cho các giáo viên đặc biệt yêu quý, đặc biệt là giáo viên chủ nhiệm lớp đối xử với Mộc Đóa như con gái của mình. Ngược lại, nhiều lần cô ta đứng nhất, cũng chỉ được khen ngợi lúc đạt được thành tích.

“Mộc Đóa, không cần miễn cưỡng, trình độ hóa học của cậu mọi người đều biết rồi.” Tưởng Giai Lệ như có ý tốt an ủi, lại hạ thấp Mộc Đóa .

“Kỳ lạ, mình cảm thấy có lẽ mình làm được đấy. Nhưng sao đáp án lại không đúng?” Mộc Đóa buồn bực ngẩng đầu, cô cảm giác các bước mình làm

không sai.

Cố Lự cầm lây bút trên tay cô, sửa lại mấy con số, “Cẩu thả, cậu tính lại đi.”

Mộc Đóa nhìn qua bài làm trên giấy, mới chợt bừng tỉnh, lại là mình tính toán sai rồi.

“Đúng rồi.” Mộc Đóa cười tươi, cầm bài làm như cầm vật quý đưa đến trước mặt Cố Lự.

Cố Lự cũng cười gật đầu, đưa bài làm cho Tưởng Giai Lệ, “Mình giảng lại cho cậu hay cậu tự xem qua cách làm?”

Đột nhiên Tưởng Giai Lệ đứng dậy, trong lòng cảm thấy hổ thẹn, cắn răng cố làm tỏ ra tươi cười, “Không cần, mình về chỗ tự tính lại, chắc là làm được.”

Cố Lự buông tay cũng không thèm để ý, lúc này Mộc Đóa đã kiềm chế không nổi sự hưng phấn chia sẻ với Thiệu Thiến Thiến tin tốt rằng mình là “Chuyên gia hóa học nhỏ.” Nhìn nha đầu kia mặt mày hớn hở, Cố Lự lắc đầu, chỉ là trùng hợp thôi, đề kia vừa khéo lại liên quan đến kiến thức anh đã dạy cô rồi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 10: Kéo co

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mèo Ú Lười

Được tan học sớm, Thiệu Thiến Thiến hứng thú nhìn chằm chằm Mộc Đóa hăng say làm đề hóa học, lại gặp được Cố Lự lại càng thêm nhiệt tình giảng dạy, không khỏi cảm khái, "Đẹp trai đúng là có thể làm thay đổi thế giới."

Mộc Đóa tinh nghịch hừ một tiếng, "Sai! Đây gọi là có chí tiến thủ!"

Từ tối hôm trước giải được cái đề hóa học khó kia, Mộc Đóa lại càng thêm hứng thú với hóa học, như là mở ra cánh cửa của một thế giới mới vậy. Nhưng đối với giờ hóa học, cô vẫn tiết nghe tiết không, dù sao thì kiến thức rơi rụng trong ba năm cô cũng không thể hoàn thành trong nửa tháng được.

Vẻ mặt Thiệu Thiến Thiến kiểu "Mình không tin", lắc đầu, cầm sữa bò trên bàn Mộc Đóa cắm ống hút, sau đó lại để lên bàn cô, "Đề bài cũng không chạy được, uống sữa bò trước đi, vài phút nữa vào lớp rồi."

Mộc Đóa nghiêng mặt sang, há miệng ngậm ống hút, trong miệng mơ hồ đáp lời "Ừ", tay vẫn không ngừng viết phương trình hóa học.

Cố Lự đi qua cửa sổ bên cạnh đang mở. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Đóa đang cắn ống hút nhìn chằm chằm vào một câu hỏi cố gắng suy nghĩ, cái miệng nhỏ đáng yêu đang nhấp ống hút, nhìn qua cũng không uống được bao nhiêu.

Lúc trước, nếu gặp bài nào không nghĩ ra sẽ hấp tấp hỏi anh, hai ngày nay rõ ràng địa vị của anh đã bị hạ thấp rồi. Ngoại trừ buổi tối học bù ra, cô thích tự mình ngẫm nghĩ giải đề hơn, điều này không khỏi làm cho Cố Lự thầm mắng cô, "Qua cầu rút ván."

Cố Lự quay đầu lại, liếc nhìn sách bài tập trên bàn, khẽ vươn tay cầm qua.

Mộc Đóa giật mình, quay lại nhìn thấy là Cố Lự, lập tức bất mãn lên tiếng phàn nàn, "Sao lại dọa người ta vậy?"

"Sao phải sợ người khác dọa, làm gì trái với lương tâm hả?" Cố Lự chăm chú nhìn đề, đầu không ngẩng, nhưng khóe miệng lại nhếch lên, tranh luận với cô.

Liên tục suốt nửa tháng học bù, hai người đã khá thân thiết rồi, buổi trưa ngẫu nhiên gặp Cố Lự và bọn Chu Trùng Tiêu cùng nhau ăn cơm ở căn tin, mọi người đều ăn ý ngồi cùng một bàn. Lúc nghe Chu Trùng Tiêu trêu Mộc Đóa, Cố Lự mới biết khi làm nũng nha đầu kia thường thích xưng "Người ta."

Mộc Đóa không bao giờ ăn những gia vị như hành tây và gừng tỏi..., Chu Trùng Tiêu tuy chiều cô, nhưng vẫn sẽ nói vài câu, "Em quá yếu ớt, ăn hành tây mới thông minh."

"Người ta không ăn cũng thông minh." Mộc Đóa đắc ý nhếch miệng cười.

Chu Trùng Tiêu cũng cười theo, "Người ta thông minh thì liên quan gì đến em, em lại không thông minh."

Mộc Đóa nổi cáu, mọi người bên cạnh đều bắt đầu cười, Chu Trùng Tiêu xoa xoa đầu an ủi cô.

http://tieulun.hopto.org

Đương nhiên loại đãi ngộ này chỉ với Chu Trùng Tiêu, Dụ Đầu và Thiệu Thiến Thiến có thể hưởng thụ, đối với Cố Lự mới là lần đầu tiên, nhưng anh phát hiện mình cũng rất thích cảm giác này.

Quả nhiên, Mộc Đóa giận dữ phồng miệng lên, buồn bực không thôi, lại không có cách nào trị Cố Lự, dù sao thì anh cũng không phải là người quá thân thiết.

Cố Lự nhìn ra sự khó chịu của cô, liền lập tức tỏ vẻ đứng đắn chỉ Mộc Đóa làm một đề, chuyển chủ đề.

Giữa không khí nhộn nhịp vào học, mọi người nhìn thấy Cố Lự đi trên hành lang một tay đút túi quần, một tay dựa vào bệ cửa sổ nói chuyện với nữ sinh xinh xắn trong lớp, cả đám đều chú ý nhìn sang mấy lần, hóng chuyện này về lớp còn chia sẻ với các bạn.

Hôm nay lại là thứ sáu, tiết đầu tiên của buổi chiều là thể dục.

Mộc Đóa ngoan ngoãn mua nước khoáng cám ơn bạn học Cố Lự, để tránh bị mọi người đem ra làm đề tài tám chuyện, cô mua ba chai, Chu Trùng Tiêu, Phương Siêu và Cố Lự mỗi người một chai.

Vừa đến sân bóng, Thiệu Thiến Thiến lấy túi nhựa cầm nước phân chia. Mấy nam sinh khát nước đều mau chóng uống ừng ực, trong thời gian ngắn chai nước chỉ còn lại một nửa.

Giáo viên thể dục huýt sáo một tiếng, học sinh hai lớp vội tách ra chạy về hai bên, một số nam sinh chậm chạp chạy, làm cho giáo viên lại thổi thêm vài tiếng huýt sáo.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu Thiến Thiến kéo tay Mộc Đóa, nói nhỏ, “Vừa rồi lúc đi đưa nước, nữ sinh ban 11 nói rằng sẽ tham gia trận kéo co đấy.”

“Cấp ba cũng tham gia?” Mộc Đóa cọ cọ mũi bàn chân vào một hòn đá nhỏ trên mặt đất, tò mò hỏi.

“Ừm, có đấy. Ban 11 của thầy Địa Trung Hải đã nói lúc sáng rồi, chắc là buổi chiều thầy Xuân cũng sẽ nói...” Thiệu Thiến Thiến vẫn huyên thuyên không ngừng, thầy giáo thể dục cường tráng đã bắt đầu chỉnh đốn đội ngũ rồi.

Giáo viên thể dục nhìn lướt qua một vòng, hai tay chắp sau lưng, nói, “Tôi tuyên bố một chuyện, nhà trường đã quyết định trận đấu kéo co vào cuối tuần, mỗi lớp mười bốn người, sáu nữ sinh tám nam sinh.”

“Cấp ba cũng phải tham gia... Hơn nữa, kéo co... Mình không khỏe cho lắm.”

“Mình không muốn tham gia, trong người có chỗ không khỏe...”

“Lớp nhiều người như vậy, cũng không tới lượt chúng ta, yên tâm đi.”

Giáo viên vẫn đang nói, phía bên dưới nữ sinh đã bắt đầu ồn ào rồi, mỗi người một nói một câu. Mộc Đóa biết trước tin tức, ngược lại lại vô cùng bình tĩnh.

“Trật tự, trật tự, cũng tại các em mà nhà trường đặc biệt sắp xếp trận đấu, cả ngày ngồi trong phòng học cũng nên hoạt động một chút.” Thầy giáo thể dục thuận miệng khuyên bảo vài câu rồi giải tán đội ngũ, chuyện này chủ nhiệm lớp sẽ sắp xếp, không cần ông phải quan tâm.

http://tieulun.hopto.org

Giải tán, Thiệu Thiến Thiến liền kéo Mộc Đóa đến phòng dụng cụ cầm dây da. Lúc nói chuyện phiếm với cô giáo thể dục hồi đầu tuần đã nói sẽ dùng dây da, giáo viên đặc biệt đáng tin, tuần này sẽ dùng đến.

Các nữ sinh thấy Mộc Đóa cầm hai cái dây da đi ra đều chạy lại, một đám người chia làm hai tổ nhảy lên. Hồi tiểu học mọi người đều chơi nhảy dây, hiện giờ cảm thấy vô cùng nhiệt tình, dù là người cầm dây, người đang nhảy, hay là người đứng một bên xem đều tự nhiên cùng hét lên với nhau.

"Ô tô nhỏ, hoa Mã Lan nở hoa hai mươi mốt..."

"Hai năm sáu, hai năm bảy, mười sáu hai chín ba mươi mốt..."

Mới đầu là mười mấy người chơi, dần dần, bên cạnh đều vây thành một vòng, thậm chí những nam sinh chơi bóng cũng bị những nữ sinh này hấp dẫn.

Cố Lự đến uống nước ở bên cạnh, dựa vào chiều cao nhìn các nữ sinh đang nhảy dây hăng say dưới sân.

Đến cuối cùng chỉ còn lại một tổ ba người Mộc Đóa, Thiệu Thiến Thiến và Trâu Linh Linh ngồi bàn trên Mộc Đóa, một nữ sinh nhỏ bé, khả năng nhảy đủ tốt, hơn nữa người cũng linh hoạt. Lúc sau cùng, dây da cũng cao đến vai rồi.

Tuy Mộc Đóa suốt ngày ghét bỏ chiều cao của mình không được cao, so với nữ sinh trong lớp đã khá tốt rồi, vừa tròn một mét sáu.

Chơi đầu tiên là Mộc Đóa, nhảy lên cao, chính xác để hai dây dưới chân, quần chúng hoan hô cổ vũ. Cố Lự hơi nheo mắt lại, ánh mắt dõi theo tóc đuôi ngựa đang chuyển động lắc lư, vô thức vuốt nhẹ cái chai trên tay. Ngày

thường đi học đều lười nhác, chưa thấy bộ dáng có sức sống như vậy của nha đầu kia. Dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt đáng yêu đỏ ửng, khuôn mặt tươi cười kêu bạn ở đằng sau nhảy theo, quả thật tràn đầy sức sống.

Quả nhiên, thầy Xuân ở trước lớp giao trận đấu kéo co cho lớp trưởng và lớp phó thể dục. Mặc dù chỉ là cuộc thi đấu nhỏ, nhưng vẫn là một trận đấu, tóm lại vẫn hi vọng có thể đạt được giải, lại động viên một phen.

Nhưng mà hiển nhiên là hiệu quả không lớn, các nữ sinh nhìn có vẻ không có hứng thú, Đường Gia Đống cảm thấy trọng trách trên vai lại như nặng thêm vài phần.

Sau giờ học, Đường Gia Đống và lớp phó thể dục là Từ Thiệu bắt đầu thuyết phục nữ sinh trong lớp, vốn dĩ nghĩ rằng hai mươi nữ sinh chỉ cần sáu người tham gia là vấn đề nhỏ, nhưng lúc chính thức bắt đầu kêu gọi mới phát hiện là bọn họ đã quá ngây thơ rồi!

Đợi đến lúc vào học, Đường Gia Đống mệt mỏi trở lại chỗ ngồi. Thiệu Thiến Thiến túm lấy vở ghi chép danh sách của Đường Gia Đống, bên trên đội nữ sinh tham gia ghi bên trong chỉ có một cái tên, còn có một cái viết xong lại gạch đi. Thiệu Thiến Thiến cầm vở ném trả lại cho cậu, nói lớn, “Lớp trưởng, ghi thêm mình và Đóa.”

Nghe thấy thế, ánh mắt Đường Gia Đống lập tức sáng lên, “Thật sao, không lừa mình chứ? Không đổi ý?”

Mộc Đóa nghe thấy Thiệu Thiến Thiến nói, xoay người lại gật đầu, nghĩ nghĩ lại nói thêm một câu, “Sức mình ít, sợ sẽ ảnh hưởng mọi người.”

Đường Gia Đống mau chóng phẩy tay, “Chúng ta thi đấu chủ yếu dựa trên tinh thần hữu nghị, trận đấu xếp thứ hai thôi!”

http://tieulun.hopto.org

Cho đến gần ngày lễ, Thiệu Thiến Thiến cùng với hai người kia đi làm thuyết khách, hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp.

"Cậu không biết đâu, những người kia đều lấy cớ không đi được, không có một chút ý thức về danh dự của tập thể. Bình thường nữ sinh lớp chúng ta rất tốt, đáng yêu hiền lành không gây chuyện, có thể do quá thích đọc sách, thích yên tĩnh...nhưng kiểu này có vẻ hơi ích kỷ." Thiệu Thiến Thiến dựa vào người Mộc Đóa đi về phòng ngủ, vừa đi vừa phàn nàn.

"Chẳng qua sau khi kết thúc trận đấu lại đến thi kì thi hàng tháng nên cũng mệt mà... Ngoan, Đại Thiến của chúng ta cực kỳ có ý thức về danh dự của tập thể." Mộc Đóa như dỗ trẻ con, nhéo nhéo khuôn mặt cô, mềm mỏng nói.

"Tiểu Đóa của chúng ta cũng như vậy mới tốt chứ, nhưng mà cậu cũng chỉ có thể cầm được hai cái tay không đi kéo co, mình rất lo lắng..."

"Có cả trọng tài mà..."

Trận đấu kéo co diễn ra vào cuối buổi chiều giữa hai lớp, ba mươi bảy lớp rút thăm để quyết định, bởi vì số lớp bị lẻ cho nên có một lớp sẽ được trực tiếp vào vòng trong, như vậy đợt thứ hai sẽ còn lại chín lớp. Theo thứ tự suy ra, đợi khi còn sót lại ba lớp cuối cùng sẽ tranh giành top 3.

Trận đấu vào thứ hai, buổi chiều sau giờ học, thầy Xuân liền dẫn theo các thành viên của đội ra sân, không ép buộc xem thi đấu. Có lẽ thấy giáo viên chủ nhiệm lớp coi trọng như thế, về cơ bản cũng đã dốc hết sức rồi.

Thầy Xuân tìm giáo viên thể dục sắp xếp lại đội hình cho các thành viên của đội, nam nữ sinh xen kẽ, ai áp trục, tư thế kéo dây như thế nào đều chú ý đến.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa được xếp giữa hai nam sinh, học theo giáo viên hơi cúi xuống để lát nữa cố gắng hết mức kéo dây về sau.

Ban 11 thắng ban 9, Chu Trùng Tiêu nhanh chóng chạy tới ban 6 cổ vũ Mộc Đóa. Dụ Đầu ở khoa văn, chỉ có sáu nam sinh cũng không cường tráng, vòng thứ nhất trong vòng một phút đã bị loại, cũng nhanh tới chỗ hai cô bạn của mình để cổ vũ.

Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến kéo dây thừng về phía mình hô lên "Yah," nghiêm túc chờ hiệu lệnh. Một tiếng còi vang lên, dây thừng bắt đầu bị kéo.

Nam sinh bị dây thừng thô ráp mài đến mức thấy đau tay, Mộc Đóa liều mạng kéo, cơ thể đã nghiêng hơn 45 độ rồi. Tất cả mọi người đều dốc sức kéo dây thừng về phía sau, xung quanh là tiếng hò hét ầm ĩ.

"Tiểu Đóa, giỏi quá." Chu Trùng Tiêu vừa thi xong, biết rõ tay đau đến thế nào. Trận đầu ban 6 thắng, liền kéo Mộc Đóa vẫn đang tập trung vào trận đấu, rút khăn ướt ra đưa cho cô, Dụ Đầu cũng vui vẻ lau tay cho Thiệu Thiến Thiến.

"Cố Lự, may mà có cậu. Uống nước không?"

"Cảm ơn, không cần."

Mộc Đóa ngẩng đầu quay lại nhìn, Tưởng Giai Lệ đang ân cần tiếp nước cho Cố Lự. Thiệu Thiến Thiến cảm thấy bất mãn, "Đồ nịnh hót, làm như chỉ có một mình Cố Lự cố gắng không bằng."

Cố Lự từ chối ý tốt của Tưởng Giai Lệ, đi thẳng về phía các cô, Chu Trùng Tiêu ăn ý ném khăn ướt qua.

http://tieulun.hopto.org

“Cố Lự, mình cầm khăn mặt đến đây...” La San chạy chậm đến.

http://tieulun.hopto.org

Chương 11: Tranh giành bạn trai

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mèo Ú Lười

"Không cần, cảm ơn." Cố Lự nhìn La San liếc mắt một cái, không cho phép từ chối. Anh rút khăn ướt ra lau sạch lòng bàn tay rồi lùi về sau Mộc Đóa hai bước, tuy lui phía sau nhưng vẫn giữ đúng trọng tâm. Lòng bàn tay vẫn còn hai vết đỏ ửng.

Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến ăn ý liếc nhau, người trước còn lén lút thè lưỡi với người sau. Hai người tự lôi kéo lau tay cho Chu Trùng Tiêu, Dụ Đầu đi đến một bên bồn hoa ngồi xuống. Phương Siêu vừa mua nước trở về, nhìn thấy hai nhân vật tai tiếng công khai đứng ở đó, lập tức biết điều đi về phía bồn hoa.

La San tự thấy không được chào đón, nhưng vẫn cố chấp nhìn chằm chằm Cố Lự như cũ, tay cầm khăn ướt còn ngừng ở giữa không trung. Cố Lự lại chưa mở miệng, La San chỉ thấy xấu hổ.

Chu Trùng Tiêu nhìn hai người cứ đứng như vậy, suy nghĩ, vẫn là tìm lý do cho La San, "La San, ban 6 và ban 17 thi đấu, cậu ở ban 17 nhỉ?"

Mộc Đóa nhìn về phía bên kia, một đám học sinh ban 17 ngồi chung một chỗ, ánh mắt đều đang nhìn về phía bên này.

Nếu Chu Trùng Tiêu đã cho bậc thang để đi xuống, La San cũng thuận theo thôi: "Ừ, nếu không thì trận đấu kết thúc chúng ta cùng đi ăn cơm đi?".

http://tieulun.hopto.org

Lần này La San thông minh không hỏi Cố Lự, trực tiếp hỏi Chu Trùng Tiêu, "Mình đã nói với Giai Giai rồi."

Trở lại trường học khó có được chăm sóc, trong lúc thi đấu, ban đêm học sinh cấp ba không được đến phòng tự học. Dù sao trong lúc đó mỗi ban đều phải đấu ba trận thắng hai trận, trường học cũng không có nhiều dây thừng dùng để kéo co như thế, không thể tiến hành thi đấu cùng một lúc. Vòng đầu tiên nhiều ban thi, lặp đi lặp lại khó tránh khỏi đã muộn.

Chu Trùng Tiêu nâng cằm, ý bảo những người khác cho ý kiến.

La San nhắc tới La Giai, Mộc Đóa cẩn thận nhớ lại, hình như cô chưa từng thấy Chu Trùng Tiêu và La Giai cùng lúc xuất hiện bao giờ. Hai người đó hình như không nói chuyện yêu đương.

Thiệu Thiến Thiến mới đầu còn rất vui vẻ, mỗi ngày căn tin trường học có nhiều đồ ăn như thế, nhắm mắt lại cũng có thể gọi món ăn, khó có dịp đi ra ngoài ăn mặn một lần. Nhưng nhìn bộ dạng La San và Cố Lự như vậy, cô cũng không muốn mở miệng đồng ý. Dù sao bọn cô chỉ có thể xem là lần đầu nói chuyện cùng La San mà thôi. Hơn nữa ánh mắt La San trong lúc lơ đãng đó...

Mọi người còn đang do dự, thầy giáo thể dục với tư cách trọng tài đã thổi còi, ban 6 và ban 11 còn có hai trận đấu quyết định thắng thua.

"Quyết định vậy nhé, hết trận đấu cùng đi ăn cơm tối." La San cười tủm tỉm nhìn Cố Lự, nói xong chạy về trận doanh ban 17.

Nhìn nụ cười ngọt ngào xinh đẹp này, Mộc Đóa nói thầm trong lòng, người đẹp quả nhiên rất thoải mái, sự ngang ngược này cũng có thể được tha thứ.

http://tieulun.hopto.org

Ban 6 đã thắng ban 17 hai trận liên tiếp, trận thứ ba cũng không cần phải đấu nữa. Trọng tài hỏi riêng thành viên ban 17 một chút, bọn họ cũng không có hứng thú, dứt khoát bỏ trận cuối cùng.

La Giai và La San vừa thấy tất cả kết thúc liền chạy đến chỗ ban 6, Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến kéo Dụ Đầu cùng trở về phòng ngủ thay quần áo.

Dụ Đầu cố gắng kéo lại hai cô gái, nhìn hai người kia cười một chút. Đi xa rồi mới đập tay Thiệu Thiến Thiến, mở miệng hỏi: "Làm sao vậy, không muốn đi à?"

"Mình chỉ không thích cái kiểu La San nhìn Mộc Đóa của chúng ta như vậy, ánh mắt ai oán đó, cứ như cậu thiếu nợ cậu ta không bằng." Thiệu Thiến Thiến lầu bầu một chút.

"Hả?" Mộc Đóa buồn bực quay đầu, trong mắt La San không phải chỉ có Cố Lự thôi sao, liên quan gì đến cô? Nhưng nhìn Dụ Đầu im lặng không nói, có thể thấy điều Thiến Thiến nói là sự thật.

Dụ Đầu tức giận trừng mắt nhìn Mộc Đóa không rõ tình hình, thở dài; "Thực ra ngày đó sinh nhật Chu Trùng Tiêu, La San cố ý ở KTV dưới tầng chờ Cố Lự tới."

Mộc Đóa nhớ lại một chút, ngày đó Cố Lự và La San quả thật cùng nhau vào cửa.

Thiệu Thiến Thiến vừa nghe xong, lập tức có tinh thần, ôm chặt cánh tay Dụ Đầu, hai mắt sáng lấp lánh: "Sau đó thì sao, sau đó thì sao?"

Dụ Đầu nhìn trái phải, tiếp tục nói: "Sau đó... Tất nhiên là nói chuyện không thoải mái. Tối hôm đó Mộc Đóa ngồi xa không nhìn thấy, về sau mình

lại ngồi bên cạnh La San. Tuy không nhìn thấy vẻ mặt cậu ấy, nhưng nghe âm thanh đã biết không bình thường. Hôm đó Cố Lự lại đưa Mộc Đóa về nhà trước, La San vẫn tiếp tục cùng chúng mình chơi xúc xắc, cũng không có phản ứng đặc biệt. Cô ấy lại rất may mắn, không phải uống nhiều. Nhưng về sau mặc kệ ai thua, cô ấy đều uống. Đám nam sinh kia đâu chịu để cho một nữ sinh cản rượu, nói đùa cô ấy say rượu hay thất tình rồi, người đẹp ngụ ý mượn rượu giải sầu. La Giai nóng ruột đến mức ra hiệu cho bọn mình, sau đó, thế mà lại say."

Thiệu Thiến Thiến chạy sang chỗ Dụ Đầu, kéo cánh tay Mộc Đóa, cười gian nói: "Tiểu Đóa, không đơn giản đâu, theo chúng ta, người trong tay La đại mỹ nhân bị cướp đi rồi."

"Mình không giành." Mộc Đóa vô thức đưa tay lên ngực, có chút khó chịu.

"Bọn mình biết rõ cũng vô dụng, có lẽ La San xem cậu như tình địch rồi, hơn nữa mình cảm thấy quả thực Cố Lự đối xử với cậu không giống với các nữ sinh khác." Thiệu Thiến Thiến càng nghĩ càng cảm thấy Cố Lự có tình ý với Mộc Đóa.

"Chuyện này còn chưa đâu vào đâu cả, Đại Thiến cậu cũng đừng làm cô ấy phân tâm. Nói việc trước mắt này, cơm tối có đi ăn hay không đây?" Dụ Đầu nhìn Mộc Đóa không nói câu nào, biết rõ bây giờ cô rất bối rối. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại thấy có chút thành công. Từ trước đến nay Mộc Đóa không phải là người hay suy nghĩ nhiều. Xem ra Cố Lự vẫn có vị trí ở trong lòng Mộc Đóa.

Rửa mặt chải đầu thay quần áo đơn giản, ba người vẫn quyết định cùng đi ăn cơm tối. Bởi vì Chu Trùng Tiêu nói đã đặt trước ghế, sườn xào chua ngọt của tiệm đó... rất ngon.

Tiệm cơm không lớn lắm, nhưng cách trường học không xa, chỗ ngồi cũng

tốt, xem ra mới mở. Nghe nói ông chủ trước kia cũng tốt nghiệp Nhất Trung, có ý định bán cơm trưa cũng là từ Nhất Trung làm lên.

Đến cửa, Chu Trùng Tiêu nói số ghế cho các cô lên trước. Anh ta và Phương Siêu đã tỏ vẻ lưu manh ngậm thuốc lá trong mồm, nhiệm vụ gọi món rơi vào trên đầu Cố Lự. Lúc lên tầng, Mộc Đóa lờ mờ nghe được Chu Trùng Tiêu nói một câu, "Trước tiên gọi sườn xào chua ngọt."

Trong ghế lô đặt một bàn tròn lớn, bên trên là đĩa xoay. Năm nữ sinh chia ra hai bên, chính giữa Mộc Đóa và La Giai để lại hai cái ghế, giữa Trịnh Dư và La San để lại hai cái ghế, Triệu Thiến Thiến ngồi giữa Mộc Đóa và Trịnh Dư. Một đám người ngồi không thật sự quái dị. Chờ ba người Cố Lự đẩy cửa tiến vào, nữ sinh bên trong đều không hẹn mà cùng nhét di động trở lại túi áo. Mà Mộc Đóa rảnh rỗi nhàm chán, đã lấy tay chọc màng bọc thực phẩm thành nhiều lỗ, còn thắt khăn trải bàn thành nơ con bướm.

Cố Lự làm như không nhìn thấy ánh mắt mong đợi của La San, đi nhanh một chút đến ngồi xuống bên người Mộc Đóa. Nhìn thấy khăn trải bàn rũ xuống hình nơ con bướm, khóe miệng thêm vài phần vui vẻ. Chu Trùng Tiêu đến ngồi giữa Cố Lự và La Giai, Phương Siêu tự nhiên đến ngồi cạnh Dụ Đầu, cái ghế trống duy nhất cũng bị Phương Siêu kéo đến bên cạnh.

Cố Lự ngồi xuống, Mộc Đóa vô thức nhích về phía La San, bây giờ đúng là hết đường chối cãi.

Tuy là vào đúng giờ cơm, nhưng bởi vì là tiệm mới, khách hàng cũng không nhiều, đồ ăn làm nhanh hơn. Mộc Đóa chỉ chăm chú ăn cơm, dùng hành động chứng minh cô và vị tượng Phật bên cạnh này không có vấn đề gì.

Đôi mắt đen to tròn của Mộc Đóa nhìn chằm chằm vào món sườn xào chua ngọt người phục vụ mới mang lên bàn ăn. Chỉ dựa vào màu sắc, trong lòng cô liền cho điểm cao. Món sườn xào chua ngọt này bắt đầu đưa từ chỗ

La San, chưa đến chỗ Chu Trùng Tiêu, người phục vụ lại mang lên món mới. Nhìn trên bàn không còn chỗ trống, lại mang món sườn xào chua ngọt xoay trở về.

Cố Lự nhìn cô nhóc yên lặng chờ đợi, trong lòng có chút mong đợi đến mức nôn nóng cắn cắn chiếc đũa. Bàn tay to vừa chuyển, làm đĩa xoay thay đổi phương hướng, vừa hay đẩy sườn xào chua ngọt đến trước mặt Mộc Đóa. Mộc Đóa vui vẻ gắp một miếng, mãi cho đến khi bữa tối kết thúc trở về phòng ngủ, Mộc Đóa mới phát hiện, Cố Lự hình như rất thích ăn rau cải bên cạnh sườn xào chua ngọt.

Thi kéo co ba ngày liên tiếp, ban 6 bất ngờ một đường vượt mọi chông gai đến rất gần Top 3. Điều đáng giá là các bạn không dự thi bỗng có tinh thần cổ vũ hăng hái dâng cao, vốn là cuộc thi kéo co không được coi trọng, lập tức được ánh sáng chói lọi tập thể cổ vũ vây quanh.

Buổi chiều trận chung kết hôm đó, tất cả bạn học sinh đi theo thầy Xuân vào sân thể dục. Vòng một là ban 11 cùng ban 5, mặc dù nhìn nam sinh nữ sinh ban 11 ai nấy vạm vỡ nhưng ban 5 không hề lo lắng vẫn chiến thắng. Thế là đến lượt ban 6 đấu với ban 5. Có thể là vì đấu với ban 11 hai trận, sức lực bị tiêu hao hơn nửa, ban 6 ba trận thắng hai, khiến ban 5 đứng hạng ba.

Kế tiếp, ban 6 và ban 11 quyết định thắng thua. Chu Trùng Tiêu, Phương Siêu, còn có vài nam sinh ban 11 cũng không nghi ngờ, kề vai sát cánh nói chuyện phiếm với Cố Lự. Còn có người đùa với Mộc Đóa, bảo Mộc Đóa gọi bọn họ là anh trai, để cho ban 6 giành quán quân.

Lời vừa nói ra, đã bị Chu Trùng Tiêu không nể nang đánh lên lưng, "Ngay cả Tiểu Đóa của mình cũng dám bắt nạt."

Mộc Đóa tươi cười, nhìn bọn họ ồn ào như vậy, vô tình đã tách xa khỏi bầu không khí tranh đua căng thẳng, quả thật "Tình bạn là nhất."

http://tieulun.hopto.org

"Tay có đau không?"

"Hả?" Cố Lự thấy Mộc Đóa nhìn về phía bọn họ đứng khi nãy, nhìn lại chỗ đó, nam sinh ban 11 đã sớm đi đến đối diện.

Cố Lự đã quen việc cô nhóc này thường xuyên mơ mơ màng màng, trực tiếp cầm khăn ướt trên tay đưa cho cô. Mộc Đóa nói cảm ơn, tiện thể đưa cho Thiệu Thiến Thiến một tờ.

Nhìn Mộc Đóa cẩn thận cầm khăn ướt trong tay, Cố Lự dịu dàng nói: "Làm hết sức mình là được rồi."

Mộc Đóa nhìn Cố Lự, nở nụ cười: "Ừ, chỉ là mình vẫn hy vọng có thể giành quán quân." Ngừng một lát, dường như đang tự hỏi cái gì, lại nói tiếp: "Hừ, mình vẫn thích vị trí thứ nhất."

Cô nhóc háo thắng này có tham vọng vẫn rất mạnh mẽ, nghĩ đến lời nói đùa ban nãy, Cố Lự trêu chọc nói: "Vậy có khi, cậu phải nhận thật nhiều anh trai mới được."

"Anh trai gì chứ?" Mộc Đóa không nghĩ ra, chỉ ngẩn ngơ nhìn nụ cười dịu dàng bên môi Cố Lự. Thấy được bộ dáng cô ngẩn người ngây ngốc, Cố Lự không nhịn được lấy tay xoa đầu cô. Lòng bàn tay chạm đến mái tóc mềm mại, lại không chiều chuộng như Chu Trùng Tiêu, chỉ mới vỗ vỗ.

"Kéo co không giành được hạng nhất, cái khác vẫn có thể đấy." Cố Lự bỏ lại một câu, quay trở lại chỗ đám nam sinh.

Mộc Đóa sờ sờ đỉnh đầu, nghĩ mãi không hiểu Cố Lự có ý gì.

http://tieulun.hopto.org

Các thành viên ban 6 cố gắng hết sức chỉ thắng trận thứ hai, cuối cùng chỉ lấy được hạng nhì. Mộc Đóa nhìn gót giày thể thao bị mài mòn đến sứt chỉ, không khỏi cảm thán, mặc dù là hạng nhì, cũng phải trả giá thật nhiều.

http://tieulun.hopto.org

Chương 12: Có mình đây rồi

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mèo Ú Lười

Cùng ngày kết thúc cuộc thi kéo co, trên các bức tường sau mỗi lớp học đã dán danh sách chỗ ngồi dự thi vào tháng 9.

Mộc Đóa được phân đến ngồi giữa ban 8 đối diện cửa sổ. Còn chưa kịp đi thám thính địa hình, thầy Xuân đã thông báo một tin xấu. Trường học đề phòng học sinh gian lận, để có thể đạt được một thành tích chính xác, giúp họ hiểu rõ kỳ thi Đại học, quyết định trong lúc thi dùng thiết bị nhiễu sóng.

Tin tức này vừa đưa ra, Mộc Đóa càng thêm coi trọng bạn học bên cạnh có thể hợp lực tác chiến. Cuộc thi lần này tất cả chỗ ngồi đều sắp đặt ngẫu nhiên, không như mọi khi xếp chỗ ngồi theo bảng thành tích, bốn phía đều là học sinh khác ban không quen biết nhau. Thật vất vả mới có thể thăm dò được, Mộc Đóa đau lòng phát hiện cô hoàn toàn không thể dựa vào ai được.

Nghĩ đến đám người xung quanh có lẽ còn cần nhờ cô cứu giúp, Mộc Đóa nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn một chút, chép miệng: "Đại Thiến, cậu nói xem, có khi nào mình bị lão bà dạy Anh và cô Hồng hợp tác để..." Nói xong, còn ở đưa tay đến chỗ cổ họng làm một động tác "Răng rắc."

Thiệu Thiến Thiến không cho là đúng, "Đề thi Tiếng Anh là dạng trắc nghiệm, nếu không làm được cậu vẫn có thể điền hết, tất cả đều chọn B thì cậu cũng đúng được một phần tư. Về phần môn hóa... Cậu có thể xem Cố Lự dạy cậu bao nhiêu. Yên tâm đi, mấy môn khác của cậu chắc chắn sẽ cứu vớt

được hai môn này."

Mộc Đóa buồn bã thở dài, đã hai năm rồi cô chưa hề tự mình làm hết một bài thi Hóa và Anh, càng quá đáng hơn đến cả đề bài đầy đủ cũng không nhìn một cái. Không hề báo trước cứ như vậy ập đến, trong lòng cô không thể ngờ, rối rắm thành một cục.

Trải qua thời gian dài ỷ lại vào đáp án của người khác, trong tiềm thức cô đã coi mình như vô dụng trong môn Hóa, Tiếng Anh. Cho nên dù trong lúc thi, cô dường như thấy đề bài mình biết làm, cũng không muốn tin tưởng vào bản thân nữa.

Mộc Đóa ôm cả một xấp bài ôn tập Hóa học đổi chỗ với Từ Thiệu, những bài tập đó vừa lạ lẫm vừa quen thuộc. Lạ lẫm là vì cô chưa từng đọc hết đề bài, mà quen thuộc là vì tất cả đáp án cô đều nắn nót chép sạch sẽ vào chỗ điền câu trả lời.

Cố Lự chậm rãi đi tới, trên người mặc áo sơmi sạch sẽ, một bộ sơmi dài tay hồng nhạt, chỗ cổ tay tùy ý vén lên. Từ cửa sau đi đến, Cố Lự đã nhìn thấy Mộc Đóa ngồi ở chỗ của anh lật tạp chí thể thao, phảng phất có thể nhìn thấy trên trang vận động viên chơi bóng áo màu đỏ với số 3 màu trắng tên Vi Đức.

Cố Lự kéo ghế Từ Thiệu ra, ngồi xuống, thò tay tịch thu tạp chí, nhắc nhở cô: "Ngày mai thi rồi."

"Đã biết... Chờ cậu đến..." Tinh thần Mộc Đóa có chút chán nản. Trường học đúng là không có chỗ để tiêu tiền, mua thiết bị nhiễu sóng làm gì chứ, còn không bằng vào mùa hè mở điều hòa cho bọn cô.

Cố Lự đứng bên cạnh. Trên người truyền đến mùi sữa tắm thơm mát, có vị

chanh nhàn nhạt, làm cho cô cảm thấy tinh thần được nâng cao lên nhiều. Người này chắc hẳn sau khi kết thúc thi đấu trở về phòng ngủ tắm rửa đây.

Màu hồng phấn đó, Mộc Đóa vừa quay đầu đã nhìn thấy. So với một Cố Lự mặc áo thun vận động, cảm giác không giống nhau, vứt bỏ cảnh rơi mồ hôi dưới ánh mặt trời, toàn thân anh tản ra khí chất ôn hòa nho nhã.

Cố Lự biết rõ cô đang nhìn mình, vẫn bình tĩnh như trước lật tập tài liệu trên bàn, nguyên một đám chữ xinh đẹp nắn nót nằm ngay ngắn trên giấy. Nhưng cuối mỗi đề bài một đề hoặc là viết mấy chữ, nét chữ lại luôn thay đổi, có khí thế phóng khoáng, có nghịch ngợm dùng vòng tròn thay thế khung, lại có trí tưởng tượng mang điểm đổi thành tình yêu bé nhỏ. Cố Lự bật cười, cô nhóc kia nhất định là nhờ người ta chép rồi, nhìn thấy lập tức đã biết, "Hừm, một đề cuối cùng, rốt cuộc có thể tự do." Đùa giỡn vui vẻ với Mộc Đóa một chút cũng coi như là vật trao đổi.

Cố Lự cảm thấy hứng thú lật bài thi, cuối cùng đặc biệt chọn một đề xem, "Cậu vừa nói... Đang đợi mình đến?"

"Hả?... Ừ," Mộc Đóa giật mình hoàn hồn, có chút lúng túng, "Vậy ai kia, dạy mình làm bài thi đi."

"Ai kia là ai?" Cố Lự nghiêng đầu nhìn cô.

"... Cậu." Mộc Đóa xấu hổ trả lời, cảm thấy mình thật không lịch sự.

"Mình là ai?" Cố Lự vẫn không buông tha, hỏi.

Mộc Đóa ngốc nghếch trả lời, "Cố Lự..."

http://tieulun.hopto.org

"Ừ, sau này nhớ kỹ tên mình." Cố Lự mỉm cười gật đầu, rút bài thi từ giữa tập tài liệu, "Ngoan, đến làm đề."

Ngoan...

Mộc Đóa sửng sốt, suýt nữa bị sặc nước bọt, Cố Lự ngã hỏng đầu sao! Mà người gây tai họa cho cô này, bình tĩnh đóng nắp bút bỏ vào trong tay Mộc Đóa, "Trước tiên làm đề 7."

Mộc Đóa ho nhẹ một tiếng, nhíu chặt mày, giống như thế này có thể tập trung tinh thần. Cô đọc từng chữ ở đề bài hai lần, rốt cuộc thoát khỏi tình huống khiếp sợ lúc nãy. Cố Lự thoải mái duỗi thẳng chân, ngửa ghế về phía sau, dừng ở tấm lưng nở nang của Vi Đức trên tạp chí, lại cười quỷ dị.

"Làm được... Cố Lự..." Lúc này, Mộc Đóa đã có kinh nghiệm, trước tiên gọi một tiếng Cố Lự, "Bước này làm được... Phần dưới thì không."

Cố Lự nhìn vài lần, "Ừ, còn chưa dạy."

Cố Lự lật sách, bắt đầu giảng giải kiến thức mới, được nửa bài thì anh hỏi, "Đều đã hiểu chưa?"

"Ồ, đề này cũng không đến mức phiền toái lắm nhỉ." Mộc Đóa hứng thú tràn trề làm được vài phương trình hóa học, nhanh chóng viết ra mấy cách làm mới học: "Có thể như này, đúng không?"

Trên mặt cô nhóc tràn đầy kiêu ngạo, vô cùng đắc ý, Cố Lự gần như vô thức vươn tay nhéo khuôn mặt sinh động kia.

Giây tiếp theo, Cố Lự lại giấu tay vào trong túi quần, cười nói: "Thông

http://tieulun.hopto.org

minh lắm, làm tiếp đi." Được khích lệ, Mộc Đóa giống như đánh máu gà, càng đánh càng hăng.

Mặc dù Mộc Đóa thông minh, Cố Lự vẫn theo số lượng vừa phải mà làm, thông qua việc làm bài, dạy mấy kiến thức quan trọng thì không tiếp tục truyền thụ kiến thức mới cho cô nữa. Chỉ kết hợp bài tập để giúp cô củng cố lại kiến thức.

Tối nay không giống mọi hôm, không có nhiều người đến làm phiền Cố Lự, phần lớn đều lo học thuộc thơ. Cho dù có lý do, gặp phải vấn đề không biết vẫn hỏi bạn học bên cạnh trước, nếu không được, mới có thể tìm Cố Lự giúp.

Tiết học cuối cùng, Mộc Đóa chờ mong đưa bài thi cho Cố Lự, "Không biết..."

"Trưa mai sẽ dạy cậu." Cố Lự cự tuyệt, cô nhóc này không sợ tiếp thu không hiệu quả à.

"Nhưng mà... Ngày mai thi rồi..." Bây giờ cuối cùng Mộc Đóa cũng đồng ý với "Lý thuyết bọt biển" của tiên sinh Lỗ Tấn. Cô là một miếng bọt biển, Cố Lự là nước, cô ước gì đem tất cả kiến thức hóa học trong đầu anh đều hấp thu mới được.

Cố Lự nhíu mày, "Vậy trước kia cậu làm sao?"

Mộc Đóa buồn bực nói, "Quay cóp đó. Nhưng lần này trình độ xung quanh thật sự không đủ, chỉ có thể tự lực cánh sinh thôi." Mộc Đóa thở dài, không thì cô cũng không dùng đến bộ óc vô dụng này đâu.

"Vậy ngày mai mình cho cậu chép." Cố Lự thản nhiên nói tiếp.

http://tieulun.hopto.org

"Ồ?" Mộc Đóa chớp chớp mắt, vẻ mặt không thể tin nổi, "Làm sao chép được?"

"Mình cho người chuyền tới." Cố Lự quay đầu nhìn về phía chỗ ngồi trên tường, "Ban 8 à, cuối cùng... Năm mươi phút đi, thấy mình đi qua thì ra lấy đáp án."

Cố Lự tin chắc trình độ Mộc Đóa bây giờ về cơ bản có thể làm gần hết, chỉ là bây giờ tâm trạng cô không tốt. Cô có tính ỷ lại vào đáp án, khiến cô biết rõ mình sẽ đưa đáp án tới, khoảng thời gian lúc đầu cô có thể bình tĩnh làm bài, sẽ không lo lắng đến mức không biết nên làm gì bây giờ.

Quả nhiên, hai mắt Mộc Đóa tỏa sáng, nhìn Cố Lự cười lấy lòng, "Thật sao? Không lừa mình?"

"100 phút, đã đủ rồi." Cố Lự giơ máy MP3 trong tay lên, "Nghe nhạc không?"

"Có." Bây giờ, Mộc Đóa nhìn Cố Lự rất hài lòng, áo sơmi màu hồng thật đẹp mắt. Cố Tiểu Hùng, lớn lên thật sự không tệ.

Trong phòng ngủ, đêm nay bốn nữ sinh cũng không có tâm tình nói chuyện phiếm, mọi người đều cầm sách vở ôn tập. Mộc Đóa dựa vào gối, trên tay cầm sách Hóa Học tự ôn tập kiến thức mới Cố Lự giảng.

"Đóa à, tối mai dạy mình làm toán nhé." Trâu Linh Linh học xong thơ cổ, nói với Mộc Đóa.

Trương Yến yên lặng giơ tay, "Tiện thể dạy mình luôn."

http://tieulun.hopto.org

Thiệu Thiến Thiến không cam lòng rớt lại phía sau, "Cả mình nữa!"

"Được rồi." Mộc Đóa phát hiện thấy có gì đó rung rung, cầm lấy điện thoại bên gối, "Cố Tiểu Hùng: Đi ngủ sớm một chút, Hóa học có mình rồi."

"Ừ, ngủ ngon." Mộc Đóa nhanh chóng ấn phím, gửi tin nhắn đi, bỗng cảm thấy không đúng, như vậy có hơi không được tự nhiên quá không nhỉ. Lập tức lại vòng vo một chút, "Cảm ơn, hôm nào mời cậu ăn cơm." Ừ, ít ra phải khách sáo một tí.

"Cố Tiểu Hùng: Bao giờ? Nghỉ lễ 1/10?" *(1)*

(1) 1/10 là Quốc khánh Trung Quốc

Mộc Đóa ngạc nhiên đến ngây người. Mặc dù cô cũng không phải không muốn đãi khách, chỉ là chưa từng thấy người mặt dày như Cố Lự.

"Được." Mộc Đóa suy nghĩ, vẫn nên nhắn trả về một chữ.

"Ừ, ngủ ngon."

Buổi sáng hôm sau thi Ngữ văn trước, không cần người ta chuyển đáp án, Mộc Đóa đã có chút không quen, làm xong văn vẫn còn nhiều thời gian rảnh. Nam sinh bên cạnh gắng sức duỗi cái cổ dài qua nhìn bài thi của Mộc Đóa, dựa trên tôn chỉ phổ độ chúng sinh, Mộc Đóa còn kéo bài thi sang bên cạnh giúp cậu ta.

Trong nháy mắt xung quanh đều kích động, gây ra tiếng ồ ạt chép đáp án của Mộc Đóa. Hiển nhiên, bọn họ cũng bắt đầu so đáp án với Mộc Đóa, gặp

phải mấy câu không giống nhau cũng không chút do dự sửa lại đáp án của mình.

Mộc Đóa nhớ tới có một lần anh dựa vào đáp án của cô sống sót, ngay lập tức nộp bài thi. Nhớ lại một chút, lần thi trước gặp Chu Trùng Tiêu ở hành lang, có khi Cố Lự thi ở tầng ba. Mộc Đóa đi về phía ban 9, 10, quả nhiên Chu Trùng Tiêu ở đó. Lúc này vừa vặn đứng dậy, chuẩn bị nộp bài.

Khi nhìn thấy nam sinh nằm sấp ngủ trước mặt Chu Trùng Tiêu, Mộc Đóa yên tâm. Cùng Cố Lự ngồi bên cạnh, hoàn toàn không cần cô phải lo lắng.

Chu Trùng Tiêu nhìn thấy Mộc Đóa, giơ tay sờ đầu: "Chờ anh hả?"

"Không, sợ anh hy sinh tại trận." Mộc Đóa đáp, lại nhìn về phía Cố Lự, "Cậu ấy không làm được à?"

"Làm xong thì vẫn nằm sấp ngủ, tối hôm qua còn bị người ta làm ồn cả đêm nữa." Trong giọng nói Chu Trùng Tiêu mang theo khinh thường cùng bất đắc dĩ.

"Hả?" Mộc Đóa tò mò.

http://tieulun.hopto.org

Chương 13: Đừng nghĩ lung tung

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mèo Ú Lười

Mộc Đóa đang chờ Chu Trùng Tiêu nói tiếp đoạn sau, Cố Lự nằm sấp trên bàn vừa lúc ngẩng đầu lên, ngáp một cái. Anh nhíu mày quay đầu, có lẽ nhìn thấy chỗ Chu Trùng Tiêu ngồi không có ai, theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ. Chu Trùng Tiêu phất phất tay với anh, Cố Lự cào cào tóc, liền cầm bút trên bàn, nộp bài thi.

Vừa bước ra cửa, Cố Lự một tay che miệng, híp mắt lại ngáp một cái. Lúc mở mắt ra đã là đôi mắt sáng trong, chỉ có khóe mắt còn mang theo một chút ẩm ướt.

Mộc Đóa lấy khăn giấy trong túi mang theo ra đưa cho anh, Cố Lự rút ra một tờ, hỏi, "Đi ăn cơm à?"

"Ừ, cuộc thi kết thúc cũng vài phút rồi. Chúng ta đi trước, nếu không tí nữa sẽ rất đông." Chu Trùng Tiêu vắt tay lên vai Mộc Đóa, "Cùng bọn anh đi ăn luôn?"

"Được, để em gửi tin nhắn cho các cậu ấy." Mộc Đóa suy nghĩ lại nói, "Thời gian cũng qua được một khoảng rồi, Dụ Đầu đang thi, nhưng chắc không mang điện thoại..." Bình thường Trịnh Dư thi Tiếng Anh mới mang điện thoại, chỉ vì gửi đáp án cho Mộc Đóa mà thôi.

Mọi người ăn xong bữa trưa, Phương Siêu đưa thí sinh duy nhất môn Khoa

học xã hội là Dụ Đầu trở về phòng trước, buổi chiều Khoa học xã hội tổng hợp còn rất nhiều việc phải làm đấy. Mấy người còn lại đều thảnh thơi chậm rãi trở về.

"Ngày 1/10 đi ra ngoài chơi không?" Chu Trùng Tiêu đề nghị.

Mộc Đóa bĩu môi, "Năm nay anh đã là học sinh cấp ba rồi, còn tưởng mình mới cấp một à." Những năm trước gặp ngày nghỉ, người lớn trong nhà đều dẫn bọn họ đến thành phố bên cạnh dạo một vòng, để cho bọn họ đi dạo, cũng coi như gia đình tụ họp. Nhưng năm nay Chu Trùng Tiêu và Mộc Đóa đã lên cấp ba, đoán chừng là không có hy vọng rồi.

"Chỉ cần em mở miệng, bọn họ chắc chắn sẽ không phản đối." Chu Trùng Tiêu cười gian. Bà ngoại Mộc Đóa sinh được bốn người con gái, mẹ Mộc Đóa xếp thứ hai. Bốn chị em có con, chỉ có Mộc Đóa là con gái. Đúng là "Của hiếm là của quý" *(1)* người lớn trong nhà đều rất yêu thương cô, huống chi từ nhỏ Mộc Đóa đã nghe lời, không khiến cha mẹ lo lắng nhiều. Không kể người lớn, ngay cả hai em trai nhỏ của Mộc Đóa đều biết, gặp rắc rối sẽ tìm chị Tiểu Đóa.

(1) nguyên văn **物以稀**为贵*- Vật dĩ hi vi quý: vật hiếm thì quý.*

"Nghe nói thành phố Y mới xây một sân chơi rất lớn, tháng trước Tiểu Khải đã mong ngóng rồi." Chu Trùng Tiêu tiếp tục lôi em trai nhỏ ra để thuyết phục.

Tuy rằng ngày nghỉ ra đường đều là người người chen chúc, nhưng Mộc Đóa vẫn rất vui, người trong nhà có thể cùng nhau hòa thuận vui vẻ thì thật sự là một điều tốt. Như bên nội của nhà cô đây này, là người thân với cô, lại giống như người xa lạ, trừ khi có việc mới tìm tới cửa, bình thường không bao giờ qua lại. Vì thế, cô càng quý trọng bà ngoại, có thể gần gũi với tất cả thành viên lớn nhỏ trong nhà.

Tháng tám trường học đã cho học sinh đi học lại, đến giờ đã qua hai tháng, hiện tại có thể giải lao một chút cũng tốt. Chẳng qua vừa nghĩ tới đã học cấp ba còn đi ra ngoài chơi, lòng cô tràn ngập cảm giác tội lỗi.

Thiệu Thiến Thiến thở dài than thở, "Trước tiên các cậu nên xem thử trường học có thể cho chúng ta nghỉ vài ngày không."

Cố Lự nghe họ bàn bạc chuyện ngày nghỉ, cậu một câu mình một câu, cô chỉ yên lặng đi ở một bên. Mộc Đóa như có điều suy nghĩ chăm chú nhìn anh vài lần, chẳng qua, cô còn nợ anh một bữa cơm, đã nói ngày 1/10 rồi, cũng không thể nuốt lời.

Trở về phòng học, một số người đang nghỉ trưa, phần lớn đều ôm sách xem.

Mộc Đóa chần chừ có nên để Cố Lự dạy cô làm bài không, dù sao nhìn bộ dạng anh buổi sáng nay rất thiếu ngủ. Ngược lại Cố Lự chủ động đưa tay vẫy cô, ý bảo cô đi qua.

"Hay là cậu ngủ trưa một chút? Còn đâu để mình đi đọc sách." Mộc Đóa lo lắng đề nghị.

Nghe vậy, Cố Lự dựa đầu vào cánh tay, khẽ cười nói, "Cùng nhau ngủ?"

Mộc Đóa lắc đầu, cảm thấy thái độ này có chỗ nào không đúng lắm.

"Vậy cùng nhau đọc sách." Cố Lự miễn cưỡng lật sách bài tập, tìm một đề chiếm hơn nửa trang, "Trưa nay làm một đề này thôi."

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa vẫn có chút lo lắng, lỡ như buổi chiều người này ngủ mất, đáp án của cô làm sao bây giờ, "Mình làm bài, cậu đi ngủ, được không?"

Cố Lự trong lòng than nhẹ, vẻ mặt lo lắng của cô nhóc kia hơn phân nửa là vì đáp án, đúng là người vô tình, "Quốc khánh định đi chơi ở đâu?"

"Chắc mình không đi, hơn nữa đã nói mời cậu ăn cơm rồi." Mộc Đóa nghiêm túc trả lời, sợ bị hiểu lầm không coi trọng chữ tín.

Khóe miệng Cố Lự cong lên, "Ừ, tốt."

Sợ cô phân tâm làm bài, Cố Lự liền nằm sấp nhắm mắt nghỉ ngơi.

20 phút trước khi thi, các thí sinh đều cầm đồ dùng học tập đi đến phòng thi. Cố Lự nhìn bộ dạng Mộc Đóa muốn nói lại thôi, không khỏi buồn cười, "Cứ yên tâm, nhé."

"Ừ." Được anh hứa hẹn, Mộc Đóa mỉm cười ngọt ngào, yên lòng đi đến phòng thi.

Vừa cầm lấy bài thi, Mộc Đóa liền tìm đề hóa học. Nhìn sơ qua một lần, Mộc Đóa nắm chắc rồi, làm được một nửa có lẽ không thành vấn đề. Mộc Đóa làm đề hóa học trước, thời gian một phút trôi qua, cô cũng không có tâm tư nhớ đến việc Cố Lự đưa đáp án nữa.

Mà lúc này ở ban 10, Cố Lự phụ trách nhìn chằm chằm vào giám thị, Chu Trùng Tiêu múa bút thành văn, hăng say chép bài. Không còn cách nào khác, trước khi thi Cố Lự đã nói, anh muốn nộp bài sớm trở về ngủ.

Chu Trùng Tiêu lắc lắc tay cầm bút, tự nhiên vẫy tay với Cố Lự, người sau

lập tức đứng dậy nộp bài thi.

Cố Lự chậm chạm đi qua cửa sổ ban 8, xác định Mộc Đóa thấy anh rồi, lập tức theo cầu thang bên cạnh phòng học ban 6, lướt qua hành lang tầng hai, đi đến chính giữa cầu thang tầng hai với tầng ba.

Mộc Đóa mượn cớ đi vệ sinh chạy trốn xuống tầng, đã thấy người nọ đang chờ cô đến. Cố Lự cầm tờ giấy trên tay nhét vào tay cô.

"Hình như mình biết làm cũng khá nhiều." Trong giọng nói Mộc Đóa có sự không xác định và áy náy. Lúc làm bài tập có đáp án có thể đối chiếu, cô có thể biết bản thân làm đúng hay không. Nhưng bây giờ là lúc thi, không có đáp án tham khảo, cô vẫn không tự tin như mấy môn khác.

"Mình biết rõ cậu có thể." Cố Lự mỉm cười, ngữ khí vừa nghiêm túc lại tin tưởng.

Mộc Đóa bất ngờ sửng sốt, lời nói chắc chắn kia...

"Mình trở về phòng để đi ngủ." Cố Lự quay người xuống tầng, tâm trạng không hiểu sao lại sung sướng. Áy náy? Là lo lắng cho anh bởi vì nộp bài thi quá sớm không tốt sao...

Ăn cơm tối xong, vừa về tới phòng học, mọi người vội vàng lấy bài thi ra đối chiếu đáp án. Mộc Đóa lấy trong túi ra tờ giấy chưa mở, xem một lần, mỉm cười kẹp vào trang cuối sách Hóa.

"Cố Tiểu Hùng: Buổi tối có việc, ôn tập cho tốt. Ngày nghỉ Quốc khánh bù lại."

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa nhìn tin nhắn trên điện thoại di động, trả lời: "Ừ, buổi tối nghỉ sớm chút."

Thiệu Thiến Thiến thấy Mộc Đóa không đổi chỗ, kỳ quái nhìn về phía chỗ ngồi Cố Lự trống trơn, hỏi, "Tối nay Cố Lự xin nghỉ à?"

"Ừ, cậu ấy nói có việc." Mộc Đóa lật báo Tiếng Anh, quyết định mỗi ngày sẽ đọc một câu chuyện.

"Xem ra là đi gặp La San rồi." Thiệu Thiến Thiến tóm lấy cánh tay Mộc Đóa, "Tiểu Đóa, không tốt, Cố Lự của cậu gặp nguy hiểm."

Mộc Đóa vội vàng che miệng Thiệu Thiến Thiến, nhẹ giọng phản bác, "Đừng nói bậy. Cậu ấy là của các cậu, không phải của mình. Cậu... làm sao biết cậu ấy và La San ở cùng nhau?"

Thiệu Thiến Thiến thần bí kéo Mộc Đóa kề tai nói nhỏ, "Cậu có phát hiện hay không, bữa sáng trên bàn Cố Lự biến mất đã lâu rồi, lại thêm chuyện ở KTV Dụ Đầu nói, theo lý là La San từ bỏ theo đuổi Cố Lự."

Mộc Đóa nhớ lại, tỏ vẻ đồng ý.

"Rất có thể hôm trước La San lấy cớ lại gần đưa khăn mặt, mời chúng ta ăn cơm, đâu có giống bộ dạng từ bỏ. Cái này nhất định là lấy lui làm tiến! Muốn cho Cố Lự sinh ra cảm giác mất mát, phát hiện tầm quan trọng của cô ta, ai ngờ Cố Lự lại không quan tâm, cuối cùng là cô ta lại không chịu được."

Mộc Đóa bật cười, "Cậu đúng là bậc thầy tình yêu."

"Đừng ngắt lời, tiếp tục nghe mình phân tích." Thiến Thiến Thiến đắc ý

nhìn cô, "Hôm nay lúc mình đi thi có nghe nói, tối hôm qua La San gọi điện đến phòng ngủ mấy nam sinh, rõ ràng là muốn tìm Cố Lự. Cậu nói xem hơn nửa đêm, Cố Lự cũng ngại làm phiền người khác nghe máy, đành phải tự mình chịu khổ. Mình suy nghĩ với tính cách của La San, nhất định sẽ yêu cầu Cố Lự nói lại trước mặt lần nữa.”

"Cậu nói xem, vì sao Cố Lự lại không thích La San? Lớn lên xinh đẹp thì không nó làm gì, La San cũng rất ngoan ngoãn nghe lời Cố Lự, ngoại trừ học không giỏi lắm. Kỷ niệm ngày thành lập trường năm ngoái, còn nhảy điệu Latin rất nổi bật, dáng người kia..."

Thiệu Thiến Thiến vẫn còn lảm nhảm nhớ lại, Mộc Đóa thong thả nhả ra một câu, "Không thích một người, cậu làm sao thấy được những điều tốt đẹp đó."

"Người cậu thích cũng thích cậu, điều này khó như trúng xổ số vậy." Mộc Đóa có chút phiền muộn, cô có thể biết những đạo lý này, nhưng cô của tuổi mới lớn này vẫn đang chờ mong tình yêu đến từ hai phía.

Những điều mập mờ khó hiểu này của cô, giống như mầm cây nhỏ của tình yêu đang phát triển, có thể nói có biết bao nhiêu tình cảm.

La Giai thích Chu Trùng Tiêu, nhưng chẳng qua bởi vì anh ấy có tướng mạo đẹp trai nhất trong đám nam sinh. Chu Trùng Tiêu kết đôi với người bạn gái này, vì bạn bè đều đã có bạn gái, mà La Giai cũng khá xinh đẹp, lại vừa vặn "Thích" anh ấy.

Đương nhiên, Trịnh Dư với Phương Siêu cũng vậy.

Hai người từ mập mờ rồi đi tới bước nước chảy thành sông. Cái hôm xác định tâm ý của nhau, cả tối Dụ Đầu lôi kéo cô và Đại Thiến nói đủ thứ

chuyện về Phương Siêu. Sau đó là những tháng ngày có ồn ào có cãi nhau, có cười vui có ngọt ngào. Vì em gái cấp 1 và Phương Siêu mà ghen tuông, vì Phương Siêu không chăm chỉ học hành nên xảy ra chiến tranh lạnh. Nhưng Dụ Đầu nói, bọn họ nhất định sẽ kết hôn.

Mặc dù bây giờ bọn họ còn trẻ, ai cũng không biết tương lai thế nào. Nhưng bọn họ vẫn luôn hứa hẹn, cố gắng nỗ lực vì nhau.

Tối hôm đó, Mộc Đóa mải nghe chuyện tình yêu của người khác, cuối cùng cũng không dịch được câu chuyện gửi cho Cố Lự. Cô nghĩ, Cố Lự hẳn là đang ở nơi hoa tiền nguyệt hạ *(2)*, không cần câu chuyện "Chứng hay quên của thiếu niên khiến cậu quên nhà mình ở đâu" để cân bằng.

(2) 花前月下 *- hoa tiền nguyệt hạ: trước hoa dưới trăng, ý chỉ nơi nam nữ hẹn hò.*

Đến 10 giờ, Mộc Đóa bò lên giường. Điện thoại khẽ rung, "Cố Tiểu Hùng: Câu chuyện trước khi ngủ của mình đâu?"

Mộc Đóa nhìn tin nhắn, trong lòng có một sự kinh ngạc vui mừng, nhưng lại bĩu môi lẩm bẩm nói, "Mình dốc sức phiên dịch, sao có thể lấy làm câu chuyện trước khi ngủ được." Ngón tay nhanh chóng ấn phím, "Trước đây có một tòa miếu, trong miếu có một lão hòa thượng và một tiểu hòa thượng."

"Cố Tiểu Hùng: hôm nay muốn nghe bản tiếng Anh."

Mộc Đóa tức giận, không thể làm gì khác đành phải dịch lại những lời này, tiện thể gửi câu chuyện "Chứng hay quên của thiếu niên".

"Cố Tiểu Hùng: Mua một tặng một? Ngày mai có thưởng. Ngủ ngon, đừng nghĩ lung tung."

Kết quả, Mộc Đóa không chú ý câu nói cuối cùng, không cảm thấy kỳ lạ lắm, đã bắt đầu suy nghĩ lung tung về hai chữ "có thưởng".

Sáng hôm sau, lúc Cố Lự đến phòng học, Mộc Đóa đang ở trước bàn giải đề toán, hai người chỉ liếc nhau rồi bỏ qua một bên.

"Đến phòng thi đi." Thiệu Thiến Thiến rủ Mộc Đóa cùng đi

"Cậu đi trước đi, mình có chút việc." Mộc Đóa đáp.

"Vậy được, nếu cậu nộp bài thi sớm thì đến căn tin mua cơm trước nhé."

"Biết rồi, cố gắng lên."

Người trong phòng học dần dần ít đi, hai người ăn ý cùng đứng lên. Đến cửa sau, Cố Lự cầm Doraemon trên tay đưa cho Mộc Đóa.

Đồ chơi KFC mới ra? Nhìn thấy bao bì gói bên ngoài, Mộc Đóa đã biết.

Cố Lự xoa xoa cái mũi giải thích, "Hôm qua trở về nhà, đi ngang qua muốn ăn thịt nên mua."

Trong lòng bàn tay là Doraemon trước người đặt một cái trống nhỏ, Mộc Đóa khẽ nói, "Cố Lự, cảm ơn."

http://tieulun.hopto.org

Chương 14: Đánh cuộc

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mèo Ú Lười

Cố Lự nhìn Mộc Đóa nghịch bọc nhựa plastic gói Doraemon, mỉm cười nói, "Nếu đạt được hạng nhất môn Toán, cho cậu một cái nữa."

"Chỉ môn Toán thôi à?" Trong lời nói của Mộc Đóa mang theo một chút kiêu ngạo, cô vẫn không quên Cố Lự đã từng đoạt hạng nhất môn Toán của cô.

Nghe vậy, ý cười bên miệng Cố Lự càng sâu, "Thế thì, không cần hạng nhất, tính cả môn Anh cộng thêm Lý; môn nào có thể vượt qua mình là được. Mỗi môn một cái."

"Lý, Hóa, Sinh tính riêng?" Gương mặt Mộc Đóa tràn đầy vẻ hưng phấn.

"Cậu nói tính riêng thì tính riêng." Cố Lự cho phép công phu sư tử ngoạm *(1)* của cô, nói tiếp: "Nếu như mình đều cao hơn cậu..."

(1) nguyên văn 狮子大开口 - công phu sư tử ngoạm: ý chỉ một phát nuốt lớn.

Mộc Đóa có chút phấn khích, Cố Lự quả thực đang khiêu khích cô, buột miệng đòi đánh cược, "Một tuần ăn sáng!"

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự nhướng mày, hơi cúi đầu, "Mình thích ăn bánh quẩy với sữa đậu nành."

Mộc Đóa hừ một tiếng, nhanh chóng rời khỏi. Trong đầu bất giác nhớ lại việc La San đưa bữa sáng cho Cố Lự, hình như chưa từng xuất hiện bánh quẩy và sữa đậu nành.

Buông bút, nhìn thoáng qua đồng hồ, còn có 20 phút. Vì xác suất đúng, Mộc Đóa cố ý thả chậm tốc độ làm bài. Góc trên bên phải bàn học bày Doraemon cầm cái trống, nụ cười thật to chiếm cả khuôn mặt. Mộc Đóa nhanh nhẹn ngồi dậy, lấy bút gõ vào trống nhỏ trên tay cầm của nó, tiếp tục kiểm tra đáp án.

Thiệu Thiến Thiến thấy Mộc Đóa chờ cô ở chỗ cầu thang, có chút bất ngờ, "Sao cậu còn ở đây?" Đề thi hôm nay không cao siêu cũng không mưu mẹo, học sinh trình độ trung bình trên cơ bản cũng chỉ vướng mắc hai câu hỏi nhỏ cuối cùng. Đối với Mộc Đóa mà nói, đây hoàn toàn không phải khó khăn gì.

"Kiểm tra lại mấy lần rồi, Chu Trùng Tiêu đồng ý mua cơm giúp chúng ta, mau đi thôi." Mộc Đóa thi xong ra, cô gọi điện thoại cho Chu Trùng Tiêu, được biết tên kia đánh cuộc với cô vẫn nộp bài sớm như trước, không khỏi bực bội.

Buổi chiều thi tiếng Anh, Mộc Đóa điền hết phiếu trả lời, nhưng về phần đúng hay không thì không biết. Có đôi khi không thấy lựa chọn, cô vẫn có thể tự nhiên nối tiếp chỗ trống, mỗi ngày đọc một câu chuyện nhỏ bằng tiếng anh đúng là có hiệu quả.

Buổi sáng thầy Xuân có nói thi xong phải trở về phòng học trước, Mộc Đóa vừa thu dọn đồ đạc vừa chờ thầy Xuân đến. Các học sinh đều lục đục từ nơi thi trở về, một đám nữ sinh vây quanh Tưởng Giai Lệ đang cầm đáp án của cô ấy để so sánh.

http://tieulun.hopto.org

"Thảm rồi, thi đơn đã sai nhiều như vậy. Sau khi đối chiếu mấy câu điền vào chỗ trống chắc chắn sẽ còn thảm hại hơn..."

"Chắc không đâu... mình làm cũng không chắc chắn đúng. Nói không chừng mình sai đây này..."

"Đừng an ủi mình, cậu giỏi tiếng Anh như thế ai cũng biết rồi."

"..."

Thiệu Thiến Thiến cũng cầm hai bài thi dò lại, một tờ là Dụ Đầu vừa mang lên cho Mộc Đóa. Mộc Đóa vẫn không thích đối chiếu đáp án, huống hồ bây giờ xếp hạng các môn sống chết còn chưa biết.

"Kết quả thi đơn chỉ khác Dụ Đầu một câu, mình đã có tiến bộ rồi." Thiệu Thiến Thiến phấn khởi vô cùng.

Lúc này, thầy Xuân từ từ đi vào, "Đại diện lớp, cán bộ lớp đều đến văn phòng một lát."

Chỉ vài phút sau, một chồng bài thi trắng xóa được đặt trên bàn đầu, từng hàng liên tiếp đầy ăm ắp, trong phòng học tràn ngập tiếng kêu rên. Ngoài cửa sổ không ngừng có bạn học lớp khác bê bài thi đi qua. Sau một khắc, ở lớp lớp bên cạnh cũng vang lên tiếng thảm thiết giống hệt.

Một chồng bài thi chuyền từ trên xuống phía dưới, Mộc Đóa theo thói quen cầm bài thi thì việc đầu tiên là viết tên mình.

Chủ nhiệm lớp nhân lúc truyền bài thi cũng nói một chút về chuyện nghỉ

http://tieulun.hopto.org

lễ, "Quốc khánh này nhà trường cho nghỉ bảy ngày, đã là học sinh cấp 3 rồi, so với người khác sẽ phải dùng nhiều thời gian học tập hơn. Cấp 3 nghỉ ba ngày, hai ngày tiếp theo là cuối tuần cộng với thứ hai. Bởi vì thứ hai đúng lúc lễ quốc khánh, trường học cũng không được phép yêu cầu các em đến trường tự học buổi tối, nhưng tốt nhất vẫn nên sớm đến trường, sáng hôm sau đi học thong thả. Được rồi, cứ như thế, chúc các em nghỉ lễ vui vẻ!"

"Thầy Xuân cũng nghỉ lễ vui vẻ..."

Nhìn các học sinh đều ủ rũ mất tinh thần, Diệp Xuân bất đắc dĩ lắc đầu, tốt bụng nói thêm một câu, "Thế thì, ba tờ bài thi toán, bỏ 2 tờ, các em làm bắt chước theo tờ B1 kia là được rồi."

Lúc này, mọi người lập tức hồi máu, hô to thầy Xuân vạn tuế, thương xót lòng dân.

Quốc khánh chỉ nghỉ ba ngày, Chu Trùng Tiêu liền cắt đứt suy nghĩ đến thành phố lân cận chơi. Lão Chu cười mắng con trai không hiểu chuyện chỉ biết chơi, tiếp theo lại hỏi Mộc Đóa, "Lần này công ty bác tổ chức đến thành phố Y chơi, hay là Tiểu Đóa cũng cùng đi cho vui, vừa đủ ba ngày. Áp lực học cấp 3 rất lớn, thư giãn một chút đi cháu."

Vừa dứt lời, Chu Trùng Tiêu lập tức dấy lên hy vọng, vẻ mặt tội nghiệp nhìn Mộc Đóa.

Mộc Đóa làm như không thấy, "Đi đi về về cũng gần một ngày trên đường rồi, vừa về đến nơi liền đi học, cháu sợ sẽ rất mệt mỏi."

"Được, vậy ở nhà chờ, bồi bổ cho dì cả các con thật tốt." Lão Chu cười ôn hòa, trong lòng khen ngợi Mộc Đóa một lúc. Đúng là bé ngoan, so với con trai thối của mình thì tốt hơn nhiều.

http://tieulun.hopto.org

Chu Trùng Tiêu tức giận không dám nói, chỉ dùng lực phát tiết trên đầu Mộc Đóa. Đợi đến lúc tới nhà bà ngoại, Mộc Đóa dứt khoát tháo dây buộc tóc, xõa mái tóc dài ra.

Chu Trùng Tiêu cầm điều khiển từ xa đổi kênh, ánh mắt liếc nhìn Mộc Đóa ngồi trên ghế salon, không nói gì việc chuyện mình kéo tóc, sợ cô đột nhiên chui lên báo thù anh ta. Đợi một hồi lâu không có động tĩnh, anh ta đoán không ra, trong lòng lạnh lẽo. Sau khi cân nhắc, tiến đến bên cạnh, "Tiểu Đóa, tức giận à?"

"Không có..." Mộc Đóa nhíu mày, cố gắng gỡ tóc. Mỗi lần bị người khác vò tóc liền bị rối, tóc dài lại càng phiền toái hơn. Đã hai tháng không để ý đến tóc nên giờ rất khó gỡ.

Chu Trùng Tiêu nhìn Mộc Đóa không kiên nhẫn kéo tóc, tức giận đập tay cô, "Em không đau sao? Dùng sức kéo như vậy."

"Không... Tự kéo nên không đau." Mộc Đóa ngoan ngoãn trả lời.

"Anh..."

"Ừ?"

"Em cắt tóc, anh nói được không?" Mộc Đóa không để ý hỏi.

Chu Trùng Tiêu bảo em trai đi lấy lược, không đồng ý đề nghị của Mộc Đóa, nói: "Tóc dài đẹp hơn."

Vì vậy, lúc ăn cơm, Mộc Đóa lại nói ra ý kiến cắt tóc của mình. Tất cả người lớn đều đồng loạt phản đối, trong nhà toàn là con trai, khó lắm mới có

được một cô bé tóc dài bồng bềnh.

Anh một lời tôi một câu khuyên bảo, Mộc Đóa gật gật đầu, "Ngày mai con đi sửa tóc, có chút dài rồi."

Dùng cơm tối xong, ngoại trừ Mộc Đóa và dì nhỏ ở lại trông nhà giúp hai ông bà, những người khác đều quay về nhà.

Mộc Đóa cắn ống hút sữa bò trong miệng, đặt Doraemon mới và gấu nhỏ ở cùng một chỗ. Nhìn đồng hồ vẫn chưa tới chín giờ, lấy báo tiếng Anh ra, chọn một trang có tiêu đề mà bản thân cảm thấy hứng thú, bắt đầu dịch.

Mộc Đóa gửi bản dịch câu chuyện nhỏ tiếng anh đó rồi rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

Giường nhỏ trong phòng ngủ và giường lớn trong nhà hoàn toàn không thể so sánh, vừa nằm xuống, Mộc Đóa liền thoải mái cọ cọ đầu vào gối. Cố Lự chậm chạp chưa trả lời tin nhắn, Mộc Đóa cầm di động chơi thêm vài ván rắn săn mồi, trong lúc mơ mơ màng màng đã ngủ mất.

Dường như, trong lòng bàn tay truyền đến tiếng rung, Mộc Đóa dựa vào cảm giác nhấn phím nghe, đặt di động trên lỗ tai.

"Mộc Đóa..."

"Ưm..."

"Ngủ rồi à?"

"Ưm..."

http://tieulun.hopto.org

Mặc kệ người ở đầu kia nói cái gì, Mộc Đóa chỉ dùng cái mũi hừ hừ, đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười khẽ, "Thế ngủ tiếp đi, ngủ ngon. Ngày mai nhớ xem tin nhắn."

Cố Lự nhìn thoáng qua màn hình di động, mới mười giờ hơn, tối nay cô nhóc kia ngủ rất sớm. Đẩy cửa, ra khỏi phòng rất vắng vẻ, Chu Trùng Tiêu đang ở trên hành lang trước gương lớn hút thuốc.

"Xuống dưới đi dạo một chút?" Chu Trùng Tiêu dập tàn thuốc, hỏi.

Cố Lự cất điện thoại, hai người sóng vai đi xuống tầng.

Mấy nam sinh không bao giờ thiếu hoạt động, vừa đến ngày nghỉ càng có thể chơi thoải mái. Bên ngoài có mấy người bạn học cấp ba vừa tan học về, mời mọi người buổi tối đi chơi. Chu Trùng Tiêu vừa đến nhà lại bị gọi, Cố Lự cũng như thế.

Cuối tháng chín, thời tiết buổi đêm bắt đầu lạnh. Hai nam sinh đều chỉ mặc một chiếc áo thun, lại không biết lạnh, im lặng đi dọc theo đường phố sầm uất.

Chu Trùng Tiêu xuống tầng lại đốt một điếu thuốc, mãi đến khi hút xong, thở ra một hơi thật dài, cuối cùng mở miệng, "Cố Lự, Mộc Đóa nhà mình và La Giai không giống nhau."

Cố Lự cười khẽ, "Mình và cậu cũng không giống nhau." Bề ngoài giống như nói đùa, Chu Trùng Tiêu vừa định nổi giận, lúc ngẩng đầu lại nhìn thấy sự nghiêm túc trên mặt anh.

http://tieulun.hopto.org

Dù vậy, câu nói đầu tiên đã bị chặn như thế, Chu Trùng Tiêu tức giận cào cào tóc, vỗ vào lưng Cố Lự một cái, nổi giận quát, "Cút."

Buổi sáng thứ bảy, vừa mới bảy giờ, Mộc Đóa đã tỉnh. Nhớ ra mình đang trong thời gian nghỉ lễ nên miễn cưỡng vùi mình ở trên giường định lấy lại cảm giác ngủ tiếp.

Tay theo thói quen sờ soạng, một tin nhắn chưa đọc.

"Cố Tiểu Hùng: Ngày mai dẫn mình đi ăn cơm đi, được không? Ở một mình, cha mẹ không ở nhà."

Giọng điệu giống cún con xin yêu thương xin vuốt ve này là thế nào, Mộc Đóa ngạc nhiên, dụi dụi mắt, xác định đúng là Cố Lự gửi, ngượng ngùng trả lời, "Buổi trưa được không?" Về phần cơm tối, chắc sẽ đến nhà bà ngoại ăn.

Mộc Đóa trả lời xong tin nhắn lại tiếp tục híp mắt ngủ, nhớ tới sáng hôm qua có kẻ xấu còn hung dữ phách lối khiêu khích cô, không khỏi lầm bầm, "Tại sao lại nghe lời cậu ấy như vậy..."

Đợi đến lúc Mộc Đóa tỉnh lại, đã hơn chín giờ, trái lại Cố Lự vẫn chưa trả lời tin nhắn. Nhưng Mộc Đóa vẫn sớm nói trước với cha mẹ, chỉ sợ lỡ như buổi trưa muốn đi ra ngoài.

Mộc Đóa bấm điều khiển từ xa của TV, tay kia cầm di động, nhìn thời gian đã hơn mười giờ rưỡi, có muốn đi ra ngoài hay không cũng không có trả lời. Mộc Đóa do dự mở danh bạ, chọn Cố Tiểu Hùng, hay là, gọi điện nhỉ.

Chỉ là... Kỳ lạ, tối qua 10h08 sao lại có ghi chép trò chuyện thế này? Mộc Đóa có chút mơ hồ, cô nhận điện thoại sao?

Vắt óc suy nghĩ cũng không thể giải thích được, điện thoại chợt rung lên. "Cố Tiểu Hùng: Được. Muốn ăn cái gì? Có muốn đi nhà hàng không?"

Cùng người nhà ra ngoài ăn cơm, người lớn thường đặt trước nhà hàng, những ai sinh nhật cũng chủ yếu đặt ở nhà hàng, loại bàn tròn lớn. Nếu như cùng ở một chỗ với Trịnh Dư, Thiệu Thiến Thiến thì trái lại rất ít ăn bữa chính ở bên ngoài, toàn là trà chiều hoặc quà vặt. Hơn nữa cô cũng chưa từng một mình cùng nam sinh ăn cơm, tất cả địa điểm hiện ra trong đầu, Mộc Đóa đều kiểm tra mấy lần, hoàn toàn không có manh mối.

Cuối cùng, đành phải yếu ớt trả lời, "Mình sao cũng được, tùy cậu."

Lần này, Cố Lự trả lời rất nhanh, "Bây giờ mình đến đón cậu trước."

"Chúng ta gặp trực tiếp ở tiệm sách Tân Hoa chỗ quảng trường nhân dân, được không?" Mộc Đóa chu môi, nếu như bị cha mẹ nhìn thấy cũng không biết giải thích sao.

"Cố Tiểu Hùng: Được, đi đường cẩn thận. Đến nơi gọi điện cho mình."

http://tieulun.hopto.org

Chương 15: Cắt tóc

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mèo Ú Lười

Cố Lự nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, thay áo sơmi, vuốt vuốt tóc, chăm chú thử áo đẹp trước gương.

"Cha, con đi ra ngoài, buổi trưa không ở nhà ăn cơm đâu." Đi ngang qua phòng khách, Cố Lự chào cha mình một tiếng, lại đến phòng bếp nói với mẹ Trần Tuệ Di.

Cố Cường gấp tờ báo trong tay, nhìn vẻ mặt hưng phấn của con trai khi chạy ra khỏi nhà. Trần Tuệ Di vẫn còn mặc tạp dề có chút buồn bực, giận dỗi nói với chồng, "Mất công tôi sáng sớm còn mua sườn heo, chân giò, nó lại còn bận rộn hơn ông."

"Không phải có tôi đây sao, tôi nhất định sẽ ăn hết!" Cố Cường an ủi vợ, trong lòng bắt đầu nghĩ thầm con trai hôm nay có vẻ rất vui vẻ nhỉ.

Mộc Đóa ngồi trên xe buýt, nhìn ra ngoài cửa sổ, ngẩn người nghĩ đến chuyện ghi chép cuộc gọi. Tuy thời gian chỉ dài có 3 phút, nhưng rốt cuộc họ đã nói chuyện gì vậy.

Quảng trường Nhân dân cách nhà Mộc Đóa cũng không xa. Xuống xe, Mộc Đóa mới nhận ra cô thật vô ý, tự mình quyết định gặp nhau ở đây, lỡ như nhà Cố Lự cách chỗ này rất xa thì làm sao bây giờ? Mộc Đóa lập tức lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Cố Lự, "Mình tới rồi, cậu tới đây có phiền

không?"

Cố Lự vào lúc này đang cưỡi mô tô tên Tiểu Mao, nhìn thấy toà nhà thật cao đứng sừng sững trước mặt, phía trên là bốn chữ lớn "Tiệm sách Tân Hoa", trong lòng vô cùng vui vẻ. Dừng lại dựa vào ven đường, còn chưa cầm điện thoại di động, Cố Lự đã nhìn thấy Mộc Đóa với mái tóc dài, áo thun dài tay đơn giản, quần jean skinny ngoan ngoãn đứng bên phải tiệm sách nhìn xung quanh. Hai bên má khẽ phồng lên, không biết đợi bao lâu rồi.

Điện thoại di động rung một cái, nhìn thấy "Cố Tiểu Hùng" gọi đến, Mộc Đóa liền cười mở ra, nói: "Này, cậu tới nơi chưa?"

"Nhìn phía bên trái trước mặt cậu đi." Nhìn cô gái trẻ trong nháy mắt nở nụ cười, Cố Lự không khỏi cảm thấy trái tim lỡ nhịp, giọng nói nhẹ nhàng hơn.

Mộc Đóa tiến về phía trước mấy bước cho đến khi nhìn thấy Cố Lự đang ngồi trên Tiểu Mao màu trắng, vui vẻ vẫy vẫy tay. Cô tưởng là Cố Lự sẽ ngồi xe buýt tới, kết quả lại lái mô-tô nhỏ, đúng là bất ngờ.

"Tới lâu chưa?" Cố Lự đã nhìn thấy tin nhắn, nhưng vẫn hỏi.

Mộc Đóa lắc đầu, "Không lâu lắm, mình đi đâu ăn đây?"

"Lên xe, dẫn cậu đi ăn ngon." Cố Lự quay đầu qua, ý bảo Mộc Đóa ngồi phía sau.

"Hở?" Mộc Đóa lúng túng vịn bả vai Cố Lự ngồi lên, ngồi xuống được rồi, lại không biết nên để tay ở đâu.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự cũng không thúc giục cô, trên đường lái xe ổn định, mỗi lần gặp phải khu vực hạn chế đều giảm tốc độ, lúc xe va vào ổ gà lộp cộp Mộc Đóa liền nắm lấy vạt áo Cố Lự. Vòng qua quảng trường, Tiểu Mao rẽ vào con đường bên phải.

Xe dừng lại trước một ngôi nhà mặt tiền có cửa sổ sát đất thật to, từ bên ngoài có thể nhìn thấy bàn tròn nhỏ bằng gỗ lim bên trong, chỉ có thể miễn cưỡng đặt được hai chén trà và hai phần bánh ngọt, có hai cô gái đang dựa vào cửa sổ uống trà hoa quả.

Đi vào trong tiệm, nhân viên phục vụ cầm thực đơn đi theo phía sau hai người. Cố Lự đưa Mộc Đóa lên cầu thang, "Trên tầng còn có ghế lô."

Mộc Đóa nhìn xuống khu đồ ngọt tự chọn gần với quầy thu ngân thật to, nghi ngờ hỏi, "Ở đây có cơm không?"

"Có chứ." Cố Lự ở trên cao nhìn xuống cách trang trí ở tầng một, quả thật không giống nơi có món ăn Trung Quốc.

Ghế lô vừa phải, ước chừng đủ chỗ cho bốn người ngồi. Mộc Đóa ngồi xuống cảm thấy rất thú vị, cô nhìn thấy trên bàn tất cả đều vàng óng ánh, chuông nhỏ tạo hình cổ xưa. Nhân viên phục vụ để lại thực đơn rồi đi ra ngoài, còn tiện tay giúp hai người kéo màn trúc.

Vừa thấy người phục vụ rời khỏi Mộc Đóa liền duỗi đầu ngón tay chạm vào cái chuông nhỏ, tiếng kim loại va chạm thanh thúy theo chuông cổ lắc lư, chậm rãi thay đổi nhẹ. Mộc Đóa thích những vật nhỏ này, giống như thích đồ chơi nhỏ KFC vậy.

Cố Lự nhìn Mộc Đóa hết sức chuyên chú chơi cái chuông nhỏ, mái tóc rũ xuống thẳng tắp, cũng có một lọn tóc rối nghịch ngợm đụng phải chóp mũi,

bị cô phủi đi. Dường như anh chưa từng thấy bộ dáng Mộc Đóa như vậy, lúc ở trường đều chỉ buộc một kiểu tóc đuôi ngựa, đúng là mỗi kiểu lại có một loại cảm xúc khác.

Cố Lự nhìn điện thoại di động đã hơn 11 giờ, trước tiên cần phải lo cho bụng của cô đã. Cố Lự mở thực đơn ra rồi đặt trước mặt cô, "Được rồi, ăn chút gì trước đi, không đói bụng sao?"

Mộc Đóa "Ừ" một tiếng, một tay vẫn đặt trên chuông nhỏ, chỉ dùng tay phải lật qua lật lại. Tiệm này thật đúng là thượng vàng hạ cám đều có, từ mì Ý đến mì tam tiên kiểu Trung, từ bò bít tết đến ăn vặt, còn có trà chiều, bánh ngọt, ngay cả các loại rượu cũng không thiếu.

Gần 10 giờ sáng Mộc Đóa mới ăn sáng nên bây giờ thật sự không đói, cô quyết định chọn phần cơm trứng chiên nhỏ.

"Chưa đói à?" Một tháng nay có nhiều lần mọi người cùng nhau ăn, anh cũng biết Mộc Đóa vốn không thích ăn cơm, hôm nay lại cố ý chọn cơm.

"Mình ăn sáng muộn." Mộc Đóa thành thật trả lời.

"Sao? Không phải lúc 7h đã gửi tin nhắn cho mình à?" Cố Lự buồn bực nói.

Mộc Đóa ngây ngốc cười cười, ngượng ngùng nói, "Sau đó lại ngủ mất."

Cố Lự gật đầu, gọi phục vụ đến ghi món ăn, "Món cơm kiểu Trung, một ly Coca, một phần cơm trứng chiên nhỏ." Coca là cho Mộc Đóa.

"Cơm trứng chiên không bỏ hành."

http://tieulun.hopto.org

"Cơm trứng chiên không bỏ hành."

Hai người ăn ý cùng đồng thanh.

"Được rồi. Món hai vị chọn là..." Nhân viên phục vụ xác nhận chọn món xong rồi rời đi, trước khi đi còn che dấu nụ cười đặc biệt sáng lạn kia, khiến cho Mộc Đóa xấu hổ đến nỗi muốn chôn đầu xuống dưới gầm bàn.

"Uống nước không?" Cố Lự thấy cô nhịn không nói chuyện, cũng không dám bật cười, giả vờ như đã quên mất vừa rồi mới xảy ra chuyện gì, thong thả đưa một ly trà cho cô.

"Ừm.. "

Mộc Đóa suy nghĩ một chút, chủ động đưa ra đề tài, "Thi được không?" Hỏi xong lại tự trách bản thân ghê gớm, đúng là hỏi thừa.

"Cũng được, có lẽ có sắp được ăn sáng rồi." Cố Lự cười khẽ.

Mộc Đóa bị kích thích, theo bản năng đáp trả, "Hừ, cho dù không thắng cũng có."

Lời vừa ra khỏi miệng, Mộc Đóa không khỏi sững sờ. Cố Lự tất nhiên biết cô ý chỉ chuyện La San đưa bữa sáng cho anh, nghiêm mặt nói, "Không giống nhau."

Mộc Đóa không nói gì nữa, chỉ yên lặng uống trà. Cô không thể nói rõ, giọng điệu bản thân chua xót như thế là vì cái gì. Sợ mình thua, hay là cái khác...

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự ngưng mắt nhìn Mộc Đóa trước mặt mình lại bắt đầu im lặng, chậm rãi nhả ra mấy chữ, "Cậu không giống."

Mộc Đóa ngớ ra.

Bầu không khí quỷ dị trong khoảng thời gian ăn trưa khiến người ta liếc mắt cũng nhận ra, ngay cả nhân viên phục vụ đưa món ăn cũng phát hiện hai người này với hai người lúc nãy chọn món có chút khác biệt, không khỏi âm thầm lắc đầu. Bây giờ bọn trẻ chưa lớn chính là như vậy, lúc trước còn nói chuyện ngọt ngào trong chốc lát lại giận dỗi, còn thay đổi nhanh hơn cả sắc mặt em bé.

Mộc Đóa không chịu để cho Cố Lự tiễn cô về nhà, Cố Lự cũng không miễn cưỡng, chỉ đưa cô đến trạm xe buýt.

"Tự mình về được rồi, cậu đi đường cẩn thận." Mộc Đóa vung tay liền vội vã chạy lên xe, tay kia hốt hoảng lấy tiền lẻ trong túi xách.

Cố Lự khẽ thở dài, cùng đi lên xe, lấy từ trong túi quần ra ít tiền lẻ bỏ vào hộp đựng tiền, "Về đến nhà gửi tin nhắn cho mình."

Xe chạy, Mộc Đóa nhìn dáng người Cố Lự thẳng tắp từ từ rời khỏi tầm mắt, cô đi đến cửa sau xe buýt vịn tay nắm cửa, ánh mắt vẫn nhìn hướng xe rời đi.

Mộc Đóa cảm thấy rất phiền lòng, cô lắc lắc vạt áo, ánh mắt không có tiêu cự nhìn phong cảnh thay đổi theo xe buýt. Bỗng nhiên một tiệm cắt tóc đập vào mặt, Mộc Đóa dứt khoát xuống xe ở trạm tiếp theo, quay lại mấy bước đi vào tiệm cắt tóc.

Nhân viên nhiệt tình nghênh đón, hỏi Mộc Đóa có quen biết thợ cắt tóc

http://tieulun.hopto.org

không. Mộc Đóa nhìn người này mặc quần bó, âu phục nhỏ, mái tóc màu vàng chóe rất bắt mắt, người đàn ông này gần như còn gầy hơn cô, không khỏi có chút hối hận vì sao trước đây mình không đến tiệm cắt tóc.

Gội đầu xong, thợ cắt tóc danh xưng nhà thiết kế cao cấp nhất chậm rãi chải mái tóc dài ướt nhẹp của Mộc Đóa, ngước mắt nhìn Mộc Đóa trong gương, mỉm cười nói, "Muốn cắt sao?"

Thợ cắt tóc mỉm cười một cái, tay kéo tới đuôi tóc cô, Mộc Đóa nhỏ giọng hít một hơi, "Cắt."

Trên đầu nhẹ nhàng thoải mái, Mộc Đóa không quen nên khẽ lắc lắc, cũng không có cảm giác tóc dài cọ xát sau lưng. Kiểu tóc mới là tóc mái chéo, kiểu học sinh ngoan ngoãn, che chút thịt trên mặt, lộ ra gương mặt càng nhỏ hơn, đôi mắt thì lại to lên.

Mộc Đóa thoả mãn rời đi, ngày hôm qua đã hạ quyết tâm cắt ngắn. Nghĩ đến tối cả nhà mọi người muốn vùng lên hỏi tội cô, Mộc Đóa sờ sờ kiểu tóc mới, suy nghĩ xem nên giải thích như thế nào.

Cha Mộc và mẹ Mộc đã sớm đến nhà bà ngoại, Mộc Đóa nhận được tin nhắn liền trực tiếp ngồi xe buýt đến. Quả nhiên, vừa vào cửa tất cả mọi người đều choáng váng.

Bà ngoại đau lòng sờ đỉnh đầu Mộc Đóa, "Chao ôi, tóc dài như vậy nói cắt liền cắt, con gái tóc dài đẹp biết bao." Ông ngoại mặc dù không lên tiếng, Mộc Đóa cũng nhìn ra ông không đồng ý với hành động này.

Mẹ Mộc cũng tức giận, Mộc Đóa ngoan ngoãn xòe lòng bàn tay, lập tức được bà ngoại bảo vệ. Cha Mộc và mấy bác nhìn mẹ con hai người không hợp, liền tìm cách làm hòa, "Tiểu Đóa nhà chúng ta như thế nào cũng đẹp,

sau này tóc sẽ còn dài mà."

Nhìn mọi người bắt đầu đổi phe, Mộc Đóa yếu ớt giơ tay lên, "Con có chuyện muốn nói."

"Con muốn học thật giỏi." Mộc Đóa ngừng lại, tiếp tục nói, "Buổi sáng thời gian chải tóc dài quá lãng phí, còn không bằng ngủ thêm vài phút. Bây giờ tóc này vừa thuận tiện vừa gọn gàng, hơn nữa cũng không khó nhìn lắm mà."

Mộc Đóa thuận tiện ra vẻ đáng yêu với bà ngoại, ông bà nhìn thấy khuôn mặt cháu ngoại, gật gật đầu, "Ừ, Tiểu Đóa xinh đẹp. Cấp ba đúng là vất vả, gương mặt này trông lại gầy rồi."

Vừa nói như vậy những người lớn cũng tưởng thật nhìn một chút, lập tức từ kiểu tóc chuyển đến đề tài muốn cho Mộc Đóa bồi bổ thật tốt. Mộc Đóa lặng lẽ tiến đến bên cạnh mẹ, "Mẹ à..."

Mẹ Mộc cũng không giận nữa, nhẹ nhàng sờ sờ tóc ngắn của cô, "Muốn ăn cái gì?"

Mộc Đóa vui vẻ, "Sườn xào chua ngọt."

Chờ đến lúc ăn cơm tối, Chu Trùng Tiêu trở về, Mộc Đóa lại được an ủi. Chỉ là bây giờ bị anh vò rối tóc, Mộc Đóa lắc lắc đầu là đã khôi phục lại được kiểu tóc cũ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 16: Chú đà điểu *(1)*

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mèo Ú Lười

(1) Đà điểu khi gặp sợ hãi sẽ chôn đầu xuống cát. Ở đây ý chỉ những người không nhìn nhận sự thật bằng cách giả vờ không nhìn thấy.

Đàn ông nói chuyện thời sự chính trị, phụ nữ tập trung ở phòng bếp nấu ăn, Mộc Đóa và Chu Trùng Tiêu thì ở phòng khách xem phim hoạt hình với hai đứa nhỏ.

Đang xem ti vi, Chu Trùng Tiêu đưa di động cho Mộc Đóa, "Điện thoại của em."

"Hả?" Tìm cô tại sao lại gọi cho Chu Trùng Tiêu, Mộc Đóa khó hiểu nhận điện thoại, nhìn trên màn hình rõ ràng hai chữ "Cố Lự" to đùng. Mộc Đóa chột dạ liếc mắt nhìn Chu Trùng Tiêu, anh đang bận đùa giỡn với hai em trai, không có thời gian để ý đến cô.

Mộc Đóa đi tới ban công, đóng cửa lại, trong điện thoại di động thấp thoáng truyền đến tiếng kêu. Mộc Đóa nhẹ nhàng trả lời, "A lô..."

"Mộc Đóa..." Âm thanh trong trẻo truyền qua điện thoại hơi khàn và nhỏ so với ngày thường, nhưng Mộc Đóa nghe được trong giọng nói rõ ràng thở dài một hơi.

"Ừm." Mộc Đóa trong lúc nhất thời không biết nên nói gì với anh.

Cố Lự yên tâm, ôn hòa nói, "Về đến nhà là tốt rồi. Đi ăn cơm đi, buổi trưa cũng không ăn được bao nhiêu."

"Ừ." Mộc Đóa chần chừ, nghe trong điện thoại truyền đến tiếng hít thở nhè nhẹ, bàn tay nhỏ bé cầm chặt điện thoại, "Cậu cũng về nhà đi, ở một mình đừng nhịn đói."

"Ừ, buổi tối đừng quên chuyện kể trước khi ngủ." Cố Lự cười dịu dàng, được cô nhóc kia quan tâm hiển nhiên anh rất vui vẻ.

"Vậy, mình cúp máy đây, gặp lại sau." Mộc Đóa vội vội vàng vàng cúp điện thoại, trong nhà đã gọi ăn cơm, liền nhanh chóng đáp lại. Mộc Đóa trả lại di động cho Chu Trùng Tiêu, thấy anh muốn hỏi cái gì, lập tức đập tay anh, kéo anh đi ăn cơm.

Nghe thấy tiếng tít tít trong điện thoại, Cố Lự đặt di động xuống, khẽ chạm vào chiếc chuông nhỏ trên tay, tiếng vang lanh lảnh thoáng chốc ngân nga khắp phòng.

Sau khi ăn xong, Chu Trùng Tiêu mượn cớ đi siêu thị mua đồ ăn, lôi theo hai đứa em trai nhỏ, kéo Mộc Đóa ra cửa. Hai đứa nhỏ vừa ra khỏi cửa liền chạy tứ phía, Chu Trùng Tiêu vất vả mãi mới gọi về được, mỗi tay túm một đứa, còn không quên dùng ánh mắt uy hiếp Mộc Đóa không được chạy trốn.

Sau khi hai đứa trẻ bị Chu Trùng Tiêu dùng bóng rổ và khoai tây chiên đối phó, Mộc Đóa đã biết mình sẽ bị nghiêm hình tra hỏi.

"Hôm nay em đi ra ngoài với cậu ấy?" Chu Trùng Tiêu suy nghĩ nếu Cố Lự cùng Tiểu Đóa đi cắt tóc, trở về nhất định phải đánh cậu ta một trận.

http://tieulun.hopto.org

Cô hơi cúi đầu, lấy điện thoại di động trong túi ra làm bộ như "Em rất bận, hôm khác chúng ta nói chuyện tiếp", không cho Chu Trùng Tiêu tiếp tục đặt câu hỏi.

Nhưng trên màn hình "3 tin nhắn chưa đọc, 4 cuộc gọi nhỡ" khiến cho bước chân Mộc Đóa không khỏi khựng lại. Chu Trùng Tiêu mắt sắc liếc thấy Mộc Đóa ấn mở tin nhắn "Form: Cố Tiểu Hùng, về đến nhà chưa," khinh thường dùng mũi hừ một tiếng, thì ra ám độ trần thương *(2)* từ lâu rồi nhỉ, có cả biệt danh rồi cơ đấy.

(2) nguyên văn: **暗渡**陈仓*: là kế thứ tám trong Ba mươi sáu kế, có nghĩa là chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới*.

Mộc Đóa vội giả bộ cất điện thoại vào túi xách, bĩu môi lẩm bẩm giải thích, "Cậu ấy dạy thêm giúp em, em cũng nên cám ơn một chút. Cho nên... Buổi trưa mời cậu ấy ăn bữa cơm mà thôi, không có gì cả..."

"Anh biết." Nói xong, Chu Trùng Tiêu lại nổi giận nhìn hai đứa trẻ đùa giỡn phía trước quát lên, "Hai đứa quay lại đây cho anh, cẩn thận một chút, nhìn xe kìa."

Anh đương nhiên biết không có gì cả, chỉ là trong lòng anh thấy khó chịu. Cùng nhau lớn lên, từ nhỏ em gái đã được anh che chở rất cẩn thận, thiếu điều ngậm trong miệng sợ tan, nay lại bị người ta lấy đi, hơn nữa người này lại là anh em của anh. Anh tất nhiên hiểu rõ tính cách cùng đạo đức của Cố Lự, cũng bởi vì hiểu rõ nên mới càng không có lý do gì có thể phản đối, không có cách nào có thể giải quyết giống như người khác.

"Anh..." Mộc Đóa kéo tay áo Chu Trùng Tiêu, bĩu môi làm nũng với anh. Bị quát trở lại hai đứa em trai cũng lôi kéo áo của anh, "Anh Tiêu Tiêu..."

Chu Trùng Tiêu rất đau đầu.

Mộc Đóa rửa mặt xong thì trở về phòng mình, trong điện thoại đều cuộc gọi đến của Cố Lự, tin nhắn cũng hỏi cô về đến nhà chưa. Trong lòng Mộc Đóa ngổn ngang trăm mối ngã xuống giường, nằm thành hình chữ đại, nhắm mắt lại lẳng lặng hồi tưởng, bắt đầu từ khi nào người này đã bước vào cuộc sống của cô...

Đồng hồ trên tường, cây kim đã chỉ 9h, Mộc Đóa không quên chuyện phải phiên dịch câu chuyện tiếng Anh. Hôm nay, cô chỉ tìm một chuyện ngắn nhất qua loa cho xong, hơn nữa cô không cho Cố Lự cơ hội trả lời tin nhắn, gõ xong câu chuyện rồi bỏ thêm một câu "Ngủ ngon", sau đó liền tắt máy đi ngủ. Một câu không rõ ràng, cô không muốn lãng phí thời gian đi lo lắng rồi phiền lòng, người kia tự bản thân đào hoa, cũng đừng dây dưa với cô.

Cố Lự vẫn đang ở phòng khách xem ti vi với cha mẹ, tay nắm chặt điện thoại di động. Vừa thấy có tin nhắn, lập tức đứng lên, "Cha mẹ, con trở về phòng đi ngủ."

Trần Tuệ Di được MC chương trình chọc cho cười đến ngặt nghẽo, nhịn cười nói, "Vừa mới xem tivi thôi sao con đã đi ngủ rồi?"

Cố Cường liếc mắt nhìn đồng hồ, cũng thấy lạ, "Bây giờ đi ngủ à?"

"Con là học sinh, cần phải ngủ sớm." Nói xong, Cố Lự liền chạy vào phòng.

Trần Tuệ Di không thể tin được chọc chọc cánh tay chồng, "Con trai của ông không có vấn đề gì chứ?" Cố Cường nghi ngờ lắc đầu.

Người khác không biết, bọn họ làm cha làm mẹ đương nhiên biết con trai

mình xưa nay chưa bao giờ coi chuyện học bài là chuyện lớn, mỗi ngày đến trường giống như làm nhiệm vụ. Học giỏi thực chất dựa vào việc Cố Lự ham học hỏi, nhìn thấy thứ không biết liền muốn học, nhìn thấy thứ không hiểu liền tìm hiểu. Kết quả bây giờ lên đến cấp ba, kiến thức đều đã biết, cuộc sống cấp ba của nó chính là cùng bạn bè chơi đùa chờ đến kì thi đại học. Bằng không, trường học nào cho học sinh lớp chọn chuyển đến lớp khác để trải nghiệm cuộc sống bình thường. Ngoài miệng nói thì dễ nghe, ở lớp chọn áp lực lớn như thế mà chủ nhiệm còn phải đồng ý chuyển người đi đấy.

Cố Lự nhìn chằm chằm tin nhắn ở trong điện thoại chỉ có chữ "Ngủ ngon", do dự một lát vẫn chỉ nhắn lại "Ngủ ngon."

Vừa rạng sáng hôm sau, Cố Lự liền gửi tin nhắn cho Mộc Đóa, "Hôm qua mình mời bữa trưa, không thì còn cơm trưa hai ngày cậu mời lại." Đáng thương thay sông có khúc người có lúc, hôm nay Cố Lự chờ đến giữa trưa, Mộc Đóa mới nhắn lại một tin ngắn gọn, "Có việc bận, hôm khác sẽ mời sau."

Đêm hôm đó, Cố Lự như thường lệ chỉ nhận được một câu chuyện nhỏ trước khi ngủ được Mộc Đóa chủ động gửi, kèm theo một câu "Ngủ ngon", ngay cả cơ hội để anh nói chuyện cũng không có, trong lòng nhớ mong đến khó chịu. Vừa nghĩ tới tối mai tự học ban đêm, Cố Lự bình tĩnh lại.

Trái lại, Mộc Đóa cùng mọi người trong nhà đi đến vùng ngoại ô kết hợp nông gia lạc *(3)*, leo núi câu cá, hít thở một chút không khí trong lành, vui vẻ vô cùng.

(3) nguyên văn: 农家乐: một hình thức du lịch nông thôn, về với thiên nhiên từ đó thư giãn thể xác và tinh thần.

Tối hôm sau, những người lớn xếp đồ ăn tiếp tế vào cốp xe, đưa Chu Trùng Tiêu và Mộc Đóa đến trường.

Thiệu Thiến Thiến nhận được tin nhắn Mộc Đóa gửi nói buổi tối trực tiếp đến phòng học. Chờ cô tới phòng ngủ, hai người khác đã đi đến lớp, trên bàn cô còn để rất nhiều đồ ăn các cô ấy mang tới từ nhà. Mộc Đóa thu xếp xong đồ đạc, cầm trên tay hai hộp thịt kho tàu và chân gà đi xuống lầu, rất dẻo miệng đưa một hộp cho cô quản lý ký túc xá, một hộp khác cũng tạm thời đặt ở chỗ cô, chờ buổi tối trở lại bỏ lò vi sóng một chút mang lên ăn.

Cô quản lý khá ấn tượng với Mộc Đóa phòng 315 suốt ngày đạp cửa đi nhưng Mộc Đóa sống rất ý tứ, cô quản lý nhắc nhở ngoài miệng bảo cô dậy sớm đi học, nhưng chuông reo thấy cô vẫn còn ở cầu thang, cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhìn thấy Mộc Đóa cắt tóc ngắn, còn khen cô đáng yêu.

"Cô, sắp vào học rồi, con đi trước."

"Được được, đi đi đi đi, cô sẽ chú ý giờ giấc để hâm nóng đồ cho con, buổi tối đừng quên mang chân gà lên."

"Được ạ, cảm ơn cô."

Mọi người thà rằng buổi tối trở lại lớp tự học cũng không mấy người thích sáng sớm từ nhà chạy tới lớp. Thời điểm Mộc Đóa đến phòng học chỉ còn có vài chỗ trống. Mộc Đóa đứng ở cửa cầu thang vuốt vuốt tóc, đi vào từ cửa sau, định mau chóng tới chỗ ngồi. Nhưng còn chưa đi được mấy bước, nam sinh hàng cuối giống như Columbus phát hiện ra châu lục mới, "Wow, Mộc Đóa, cắt tóc."

Giọng nói lớn này, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều quay về phía sau. Chuyện đã đến nước này, Mộc Đóa đành cười cười, "Để thể hiện ý chí quyết tâm học tập cho giỏi."

http://tieulun.hopto.org

"Vậy mình hẳn nên đi cạo quả đầu trọc, rời xa dòng đời tấp nập mới có thể một lòng đọc sách thánh hiền." Các nam sinh đùa giỡn, giải tỏa áp lực của Mộc Đóa khi được nhiều người chú ý đến. Mấy nữ sinh ngày thường chơi thân với Mộc Đóa liền lôi kéo cô đến chỗ ngồi, nghiên cứu kiểu tóc mới của cô.

Cố Lự vội tới phòng học chỉ chờ cô đến. Mộc Đóa vừa bước vào anh liền nhìn thấy một mái tóc ngắn xinh xắn mát mẻ của cô, làm nổi bật đôi mắt to vô cùng động lòng người. Cô mặc trên người áo khoác đồng phục thật rộng, bị mọi người nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ có chút đỏ lên, thoạt nhìn rất ngoan ngoãn. Ngay cả tâm tình bực bội đã vài ngày của anh trong nháy mắt được trấn an.

Thế nhưng cô nhóc kia không liếc mắt nhìn anh một cái, Cố Lự không khỏi có chút thất vọng, đành phải chờ cô lát nữa đổi chỗ tới học thêm hóa.

Từ Thiệu bước vào lớp đúng lúc tiếng chuông vang lên, nhìn thấy mái tóc ngắn của Mộc Đóa kia vẫn bình thản ngồi ở chỗ của mình, sửng sốt một chút, hỏi Cố Lự, "Các cậu không học thêm buổi tối sao?"

Cố Lự đứng lên, "Để mình sang chỗ cậu ấy."

Mặc dù không chủ động để Cố Lự dạy thêm nhưng Mộc Đóa vẫn tự giác làm hóa, nhìn thấy Cố Lự ngồi xuống chỗ Thiệu Thiến Thiến, Mộc Đóa vội vàng quay đầu.

Cố Lự chỉ cầm theo một cuốn vở qua đây, nhìn dáng vẻ Mộc Đóa bịt tai trộm chuông *(4)* thật sự là vừa tức vừa buồn cười, viết một hàng chữ lên cuốn vở đưa cho cô. "Sao bỗng nhiên cậu lại cắt tóc? Rất đẹp, mình rất thích."

(4) nguyên văn: 掩耳盗铃*: tự lừa dối mình.*

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù không có chủ ngữ, nhưng Mộc Đóa vẫn đỏ mặt, "Muốn học tập cho giỏi, cảm ơn." Viết xong, đầu cũng không xoay qua đẩy trả lại cho anh.

Mộc Đóa lấy lí do từ chối khiến Cố Lự không biết làm sao, không để cho cô giả bộ ngớ ngẩn, tiếp tục viết, "Buổi tối đó vì sao không đến học hóa?"

Cố Lự nói trúng tim đen vấn đề khiến cho Mộc Đóa nghẹn lời, hơn nữa cô sợ bạn học bên cạnh nghi ngờ nhìn chằm chằm cô. Mộc Đóa khép vở trả lại cho Cố Lự, trên tay cầm đề hóa đẩy qua, khẽ nói, "Đề 13, không biết làm."

Tính tình giống như đà điểu này thật khiến anh tức hộc máu, nhưng vẫn là một con đà điểu thông minh, biết thế nào là tránh nặng tìm nhẹ.

Cố Lự không thể làm gì khác hơn, trước tiên giải thích đề bài cho cô, Mộc Đóa không giống thường ngày chờ anh đọc hết đề mà đã mở bài tập khác ra làm. Cố Lự buồn bực, anh nhanh chóng xem xong rồi tìm cách lôi kéo sự chú ý của cô lên người mình....

http://tieulun.hopto.org

Chương 17: Bị trêu chọc

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mèo Ú Lười

Mộc Đóa đặt hai tay trên đầu gối, thân mình hơi nghiêng về phía trước, chăm chú nghe Cố Lự giảng bài. Nghe thấy chỗ nào khó hiểu thì sẽ vô tư nâng cao giọng mũi "Ừm..." một tiếng, Cố Lự sẽ dừng lại, chờ cô suy nghĩ cẩn thận.

"Hiểu chưa?" Cố Lự giả vờ dựa sát vào Mộc Đóa, chóp mũi còn có thể ngửi được mùi thơm dầu gội nhàn nhạt trên tóc cô.

"Cho nên hai thứ này không tạo ra được nước à..." Mộc Đóa suy nghĩ rồi cầm bút gạch chéo lên H2O.

Cố Lự cười khẽ, cầm tay Mộc Đóa viết phương trình hoá học, "Nước ở chỗ này."

Mộc Đóa thẫn thờ nhìn bàn tay lớn bao lấy cả tay cô, từng ngón tay thon dài chồng lên ngón tay của cô. Mộc Đóa lúng túng một lúc, muốn giãy ra nhưng Cố Lự lại thản nhiên thu tay về, dịu dàng hỏi, "Vẫn chưa hiểu à?"

"Hả? Hiểu, hiểu rồi..." Mộc Đóa vội vàng xoay người ngồi xuống, phát hiện sách Hóa Học vẫn còn ở trong tay Cố Lự, rụt rè kéo sách trở về.

Cố Lự nhíu mày nhìn bộ dạng Mộc Đóa giống như chim sợ cành cong,

một tay ấn xuống một góc sách. Mộc Đóa đáng thương mắt vẫn nhìn chằm chằm vào bàn, không biết Cố Lự đang giữ sách vẫn dùng hết sức kéo về. Được một lúc, Mộc Đóa cảm thấy có điều không đúng, cẩn thận xoay đầu, từng chút từng chút chuyển góc độ nhìn qua. Chờ đến lúc nhìn thấy ngón tay đẹp đẽ mới vừa nắm tay cô đang ấn trên trang sách, dứt khoát quyết định bỏ xe giữ tướng *(1*), dù sao bây giờ cô cũng không dùng đến sách giáo khoa.

(1) nguyên văn **弃**车保帅 *- khí xa bảo suất: hi sinh cái nhỏ bảo vệ cái lớn.*

Thấy Mộc Đóa ngay cả sách cũng không cần, Cố Lự nhíu mày.

Mộc Đóa ra vẻ kiên định lật bài thi được thầy Xuân miễn không cần hoàn thành trong kỳ nghỉ ra, bắt đầu làm đề trắc nghiệm. Đưa biểu thức tính toán vào điện thoại, tìm ra đáp án rồi lại nhìn lựa chọn, thế mà không có. Vì vậy cô bắt đầu kiểm tra chỗ sai. Lần thứ hai, lần thứ ba... Cuối cùng cũng tìm được đáp án chính xác.

Cô nghiêm túc tính toán làm được một đề, tâm tình dần bình tĩnh, nghĩ đến vừa nãy hành động của mình lại sợ sệt như vậy chỉ muốn vỗ trán. Cô không làm việc gì trái với lương tâm, tại sao phải sợ anh chứ. Lập tức, Mộc Đóa mạnh mẽ quay đầu, định lấy lại sách Hóa của mình.

Không nghĩ tới vừa xoay đầu liền nhìn thấy bạn học Cố Lự đang viết gì đó lên sách của cô. Mộc Đóa nổi nóng, cho dù cô không thích Hóa học không thích tiếng Anh, nhưng từ trước đến giờ cô rất giữ gìn sách vở, kể cả bài thi, sách bài tập cũng đều sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

"Tại sao cậu lại viết lên sách của người khác hả?" Mộc Đóa tức giận nói nhỏ, cố gắng ngăn cản anh. Hai tay duỗi ra cướp lại sách, thân mình cô xiêu vẹo uốn éo ngã về phía Cố Lự, Cố Lự phối hợp để cho cô dựa trên người mình lấy lại sách Hóa.

http://tieulun.hopto.org

Lấy lại được sách, Mộc Đóa tức giận trừng mắt liếc Cố Lự, vội vàng kiểm tra sách giáo khoa bảo bối có bị Cố Lự vẽ bậy linh tinh hay không. Nhưng trong nháy mắt, Mộc Đóa xấu hổ đỏ mặt, luống cuống cắn môi dưới.

Sách Hóa vẫn tốt, sạch sẽ như cũ, nhưng hai tờ chữ viết của Cố Lự được cô sưu tầm lại bị phát hiện. Một tờ đáp án, một tờ khác —— "Chuẩn bị bài hóa quyển 1 trang 42~54", phía dưới có một hàng chữ viết của cô dựa theo chữ của Cố Lự, vụng về bắt chước cả nét bút của anh. Mà bây giờ, phía dưới hai hàng chữ này lại có thêm một hàng chữ chính gốc của Cố gia.

"Mộc Đóa, mình thích cậu."

Mộc Đóa cảm thấy đầu mình trống rỗng, phòng học lớn như vậy phảng phất như tất cả mọi người đều biến mất, chỉ có cô và Cố Lự. Cô nên nói gì bây giờ? Cô phải làm gì bây giờ?

Cố Lự nhìn cô ngồi ngây ngốc, không nhúc nhích, cánh tay nhỏ giấu trong tay áo lộ ra mấy đầu ngón tay trắng nõn níu chặt cổ tay áo, đầu ngón tay bị đè ép hiện lên màu hồng. Hai má vốn trắng nõn lại càng đỏ thắm, mê người như trái táo đỏ. Cố Lự điềm tĩnh chờ cô, không ai biết trong lòng bàn tay của anh đã đầy mồ hôi lạnh, tâm tư căng thẳng bay loạn ra ngoài.

"Tiểu Đóa, tóc của cậu!" Thiệu Thiến Thiến chạy đến cắt ngang bầu không khí căng thẳng như có như không giữa hai người, lúc này tiếng chuông hết tiết vang lên.

Thiệu Thiến Thiến sau khi hết kinh ngạc, lại nói, "Hôm nay các cậu ngồi chỗ này à, vậy mình xuống dưới ngồi cũng được."

"Khoan, Cố Lự đang muốn về chỗ, cậu ngồi lại chỗ của mình đi." Mộc Đóa giống như nhìn thấy Chúa cứu thế, không quan tâm Cố Lự ngăn cách

http://tieulun.hopto.org

giữa hai người, tóm lấy tay Thiệu Thiến Thiến còn dùng hết sức nắm lấy.

Cố Lự chăm chú nhìn Mộc Đóa, sau đó lặng lẽ thở dài. Cô nhóc này rõ ràng đã vô thức có thói quen tự nhiên ở chung với anh như vậy, bản thân cô lại vẫn hồn nhiên không biết. Thấy Cố Lự gật đầu đồng ý, Mộc Đóa âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thiệu Thiến Thiến đang cười nói với bạn bàn trước, Cố Lự giúp cô đặt đồ vật lên bàn. Nhìn Mộc Đóa nhét sách Hóa vào hộc bàn, Cố Lự dựa vào bàn bắt lấy tay Mộc Đóa, ngón tay lạnh lẽo mềm mại vô cùng.

Không đợi Mộc Đóa phản ứng, Cố Lự mở miệng trước, "Mình chỉ muốn nói cho cậu biết tâm tư của mình, nhưng không cho phép cậu trốn tránh mình nữa. Sao hả?" Nói xong, Cố Lự nhéo nhéo thịt trong lòng bàn tay.

"Ừ ừ." Đầu ngón tay bị trêu chọc, Mộc Đóa vội vàng mở miệng đồng ý, rút lại mu bàn tay ra sau lưng, "Mình biết, mình biết rồi."

Cố Lự nhận được lời cam đoan của cô nên tạm thời bỏ qua cho cô nhóc đang suy nghĩ rối rắm kia, trở lại chỗ của mình. Thiệu Thiến Thiến khó hiểu nhìn gò má đỏ thắm của Mộc Đóa, "Biết rõ cái gì? Còn có tóc của cậu, cắt lúc nào vậy?"

"Không nói cho cậu biết đâu." Mộc Đóa tự mình nằm úp sấp trên bàn, đưa lưng về phía Thiệu Thiến Thiến suy nghĩ, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giờ chuyển tiết, hành lang lúc nào cũng có người qua lại, đùa giỡn. Mộc Đóa lại nhìn về phía tầng dạy học cấp hai đen như mực đối diện, một lúc lâu sau, mãi đến khi hết tiết hai, khóe miệng chậm rãi nhếch lên. Cố Lự đó, cậu ấy nói thích mình...

http://tieulun.hopto.org

Nhưng ròng rã suốt một tiết, cô để mặc Cố Lự trong tâm trạng không yên, còn anh chỉ chăm chú nhìn về phía Mộc Đóa. Thấy cô đứng lên, anh căng thẳng nắm chặt bút trong tay.

Ngay sau đó, Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến, còn có Đường Gia Đống và Tôn Phong đi ra khỏi lớp. Cố Lự nhìn về phía ngoài cửa sổ, hiển nhiên là bị thầy Xuân gọi đi. Không lâu sau, mấy người họ lại ôm bài thi trở về phòng học. Mặc dù đã vào học nhưng tất cả mọi người vẫn chen chúc vây quanh.

Các thầy giáo làm việc với hiệu suất cao đã sửa xong bài thi, hai tiết trước đang thống kê điểm số, bây giờ chuẩn bị xong liền trả về cho các học sinh. Để cho buổi tối mọi người sửa đề sai, ngày mai lên lớp sẽ giải thích bài thi sau.

Trong lúc phát bài, Mộc Đóa có để ý đến bài thi tổng hợp, cô phân ra một nửa giúp cho bạn học. Cô nhìn tên trên bài, từng vòng từng vòng đi trả bài. Đi qua bên cạnh Cố Lự mấy lần, cô đều chạy thẳng đến chỗ người khác, mỉm cười đưa bài thi.

Nhìn bên trên bài thi số điểm 296 đỏ chói, Mộc Đóa đi về phía hàng cuối cùng, mặt không cảm xúc chỉ trừng trừng đưa bài thi cho nam sinh nhìn cô chăm chú.

Cố Lự tủi thân, dựa vào cái gì mà với ai cô cũng cười, nhưng lại trừng mắt với anh như thế, khóe miệng cũng không thèm cong lên.

"Mộc Đóa... " Cố Lự chặn lối đi, khẽ gọi cô.

Khóe miệng Mộc Đóa hơi nhếch lên, "Yên tâm, ngày mai mình sẽ mua bữa sáng cho cậu."

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự: "... "

Cố Lự là người đầu tiên đánh bại vị trí đầu bảng trong suốt năm lớp sáu của Tưởng Giai Lệ, đồng thời là người đầu tiên học vượt lớp. Điều này làm cho các thầy giáo chủ nhiệm ban 6 trong lúc nhất thời thanh danh chấn động, phải biết rằng lúc Cố Lự ở ban 1 thành tích tốt nhất cũng chỉ là đứng thứ ba trong lớp, quanh năm lơ lửng ở Top 10, mà bây giờ vừa đến ban 6, liền đoạt vị trí thứ nhất, thật sự khiến cho người khác khiếp sợ.

Thời điểm giáo viên chủ nhiệm ban 1 ở văn phòng thống kê điểm số, biết tin tức này liền lập tức cầm bài thi Cố Lự đến xem. Ông biết rõ, trước kia giải đề trừ điểm nhảy bước, bây giờ lại rất nghe lời viết đúng chỗ từng bước một. Thằng nhóc này đang đùa giỡn cái gì vậy, học ở lớp chọn thì sợ áp lực không học nổi. Không đúng, rõ ràng là trước đây cậu ta học tập với thái độ không nghiêm túc mà.

"Cô, con tới lấy hộp đồ ăn." Mộc Đóa đi vào phòng trực ban quản lý ký túc xá, nói với cô quản lý.

Cô quản lý chỉ vào lò vi sóng trên bàn, rất nhiệt tình, "Mộc Đóa à? Tan học rồi hả? Lấy trong lò vi sóng đó, vừa nóng rồi. Còn có cái này, cô rửa sạch cái hộp lúc trước con mang ra, con mang về đi."

Mộc Đóa cầm hộp giữ nhiệt liền chào tạm biệt với cô, "Cô, vậy con đi lên đây."

"Được rồi, buổi tối đi ngủ sớm một chút đấy, sáng mai đừng để trễ học."

"Dạ, tạm biệt cô."

Thiệu Thiến Thiến ở ngoài cửa chờ Mộc Đóa đi tới, nhìn thấy hộp đồ ăn

trong suốt trên tay Mộc Đóa có chân gà màu sắc đỏ tươi, cô đứng ở trên hành lang không để ý gì cả vội bốc lấy gặm lấy gặm để. Mộc Đóa đành phải giúp cô chia sẻ gánh nặng trên tay.

"Yến Tử, Linh Linh, mau tới ăn chân gà." Thiệu Thiến Thiến chạy vào phòng ngủ, còn chưa để đồ xuống liền gào lên, hai người được kêu gào lập tức vọt tới. Nhìn thấy tóc Mộc Đóa, hai người lại càu nhàu một trận.

Bốn người kéo ghế dựa vây lại ngồi chung một chỗ, Thiệu Thiến Thiến ăn xong một cái liền liếm liếm môi, có chút kiêu ngạo nói, "Đoán xem, bây giờ ai đứng thứ nhất của lớp?"

"Nhìn dáng vẻ đắc ý của cậu, mình đoán 80% là Cố Lự." Trong miệng ngậm chân gà, Trương Yến mơ hồ nói.

"Rất thông minh, thưởng cho cậu một cái chân gà nữa. Cố Lự quả thật là thần tượng của mình. Tổng điểm thêm điểm trừ không đến 10 điểm..." Thiệu Thiến Thiến không quên hai ngón tay đan chéo ra dấu một chữ "Thập", phun cục xương từ trong miệng ra, "Nhưng mà Tiểu Đóa của mình cũng không kém, lần này đều thật có tiêu chuẩn riêng của mình nhỉ, điểm Toán của Mộc Đóa và Cố Lự đều max điểm, tổng điểm đứng thứ năm của lớp."

"Cố Lự cũng giúp Tiểu Đóa học thành nghề đấy, bây giờ mới một tháng, lần sau có thể sẽ xông lên Top 3 đi. Vậy còn Tưởng Giai Lệ vốn dĩ đứng nhất lớp kia đâu?" Trâu Linh Linh nhiều chuyện hỏi.

"Đứng thứ ba. Lần này lớp trưởng bỗng nhiên đột phá, thi đứng thứ hai. Đóa, cậu không ăn sao?" Thiệu Thiến Thiến nhìn Mộc Đóa đứng lên đi rửa tay hỏi.

"Vốn là cho các cậu mà." Mộc Đóa rửa tay xong, liền bắt đầu rửa mặt.

http://tieulun.hopto.org

Thời điểm bò lên giường, ba người kia mới ăn xong chân gà, gương mặt vẫn chưa hết thòm thèm.

"Đại Thiến, ngày mai mình phải dậy sớm xuống căn tin ăn sáng, cậu cùng đi không?" Mộc Đóa ghé vào mép giường, đáng thương nhìn Thiệu Thiến Thiến, một người chút động lực rời giường cũng không có.

"Được đó, sáng sớm mai gọi mình." Cắn người miệng mềm *(2)*, Thiệu Thiến Thiến thoải mái đồng ý.

(2) nguyên văn 吃人嘴软 - cật nhân chủy nhuyễn: có nghĩa là ăn đồ của người khác thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn

Mộc Đóa vui vẻ cài một cái báo thức cho điện thoại, suy nghĩ một chút, lại cài hai cái, phòng ngừa dậy trễ.

Dịch xong câu chuyện tiếng Anh, Mộc Đóa dựa theo bản dịch nhập vào điện thoại, mới gõ được câu đầu tiên, liền nhận được một tin nhắn mới.

"Cố Tiểu Hùng: Mộc Đóa, điểm toán mình và cậu giống nhau, vậy không tính là mình thắng."

Mộc Đóa nhớ lại một chút về việc đánh cược, đáp lại, "Không ai nợ ai."

"Cố Tiểu Hùng: Mình nói rồi, nếu đứng nhất lớp môn Toán, cho cậu thêm một cái."

Mộc Đóa cong môi mỉm cười, đầu ngón tay gõ thật nhanh, "Cậu cũng đã nói, bữa sáng mình đưa không tính."

http://tieulun.hopto.org

Chương 18: Ăn sáng

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mèo Ú Lười

Giờ tự học buổi tối vừa kết thúc, Cố Lự liền trở về phòng ngủ. Rửa mặt xong anh vội cầm lấy điện thoại di động đứng ở ban công hóng gió, thỉnh thoảng nhìn điện thoại, chờ thời gian gần đúng liền gửi tin nhắn cho Mộc Đóa. Anh đã hiểu rõ chú đà điểu kia rồi, nếu không cùng cô nói chuyện phiếm trước, chờ một lúc nữa cô nhất định sẽ lại gửi đoạn dịch truyện rồi chúc ngủ ngon.

Buổi tối anh biểu lộ tâm ý, rất sợ Mộc Đóa không nghĩ ra, từ đà điểu sẽ tiến hóa thành con rùa mất.

Nhưng bây giờ nhìn tin nhắn trên màn hình, "Tiểu Đóa: Cậu cũng đã nói, bữa sáng mình đưa không giống."

Cố Lự cân nhắc vài lần, đọc từng chữ từng chữ. Lúc thì cười lúc thì im lặng, cuối cùng nghiêm túc trả lời một câu, "Cậu là người mình thích."

Chỉ chốc lát sau, Cố Lự nhận được một tin nhắn mới, "Tiểu Đóa: Sữa đậu nành và bánh quẩy phải không? Ngủ ngon."

Cố Lự bỗng yên tâm, mỉm cười dịu dàng, đầu ngón tay nhấn phím, cuối cùng ấn xuống phím gửi, "Ngủ ngon, Tiểu Đóa."

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa lầu bầu thả điện thoại di động xuống, cô cũng không phải là chó con mèo con gì, tại sao cứ gọi cô là Tiểu Đóa. Mặc dù oán giận như vậy, ý cười bên môi lại chậm chạp không tan.

Hai người nói chúc ngủ ngon nhưng đến sáng sớm cũng không ngủ.

Mộc Đóa cẩn thận trở mình, trong bóng tối mở hai mắt thật to, không cảm thấy mệt mỏi. Được người khác tỏ tình có phải hay không đều như thế này? Mộc Đóa lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn thấy trên màn hình 00h10', lập tức kinh hãi, ngày mai còn phải dậy sớm mua bữa sáng. Ngay tức khắc Mộc Đóa ngoan ngoãn nhắm mắt lại, bắt đầu đếm cừu rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Mà người tỏ tình kia lúc này cũng đang có vẻ mặt thanh tỉnh, tràn đầy vui vẻ nhìn mái tóc dài bồng bềnh nghiêng nghiêng của Mộc Đóa trên màn hình. Tiểu Đóa không hề báo trước đã bước vào lòng anh, cô thông minh, đáng yêu, kiêu ngạo, lơ mơ, mặc dù có lúc lười biếng khiến cho người khác tức giận nhưng anh đều thích.

6 giờ sáng, điện thoại di động ở đầu giường rung rung, ba giây sau hệ thống báo thức của Nokia tự động vang lên tiếng chuông. Ngay sau đó, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn từ trong chăn thò ra, bình tĩnh mò tìm điện thoại di động rồi tuỳ ý nhấn một phím, sau đó phòng ngủ khôi phục lại sự yên tĩnh.

Lại qua năm phút đồng hồ, điện thoại bắt đầu nhiệm vụ báo thức lần hai. Nhấn tắt...

Mười phút đồng hồ, nhấn tắt...

Trương Yến và Mộc Đóa ngủ cùng một bên, trở mình, rầu rĩ gọi Mộc Đóa, "Đóa... Mộc Đóa..."

http://tieulun.hopto.org

"Dậy đi... Cậu nói muốn đi ăn sáng mà." Trương Yến kiên trì không ngừng gọi Mộc Đóa thức dậy, cô hơi trở mình đá đá vào giường.

Ván giường lắc lư một cái, Mộc Đóa cuối cùng cũng đem tiếng chuông báo thức chặn ở ngoài tai bỏ vào não. Tắt chuông báo, cô liếc nhìn màn hình, khóc không ra nước mắt. Cô chỉ biết, đã nói 6 giờ rời giường, bây giờ đã quá 15 phút.

Mộc Đóa lập tức tỉnh táo, nhanh chóng gấp chăn gối gọn gàng rồi bật người bò xuống giường. Mộc Đóa dời cái ghế đứng lên trên, kéo cánh tay Thiệu Thiến Thiến, khẽ nói: "Đại Thiến, Đại Thiến, mau thức dậy."

"Ừm..." Thiệu Thiến Thiến hé mắt liếc nhìn Mộc Đóa rồi lại ngủ tiếp.

Mộc Đóa ngây ngốc đứng trên ghế, buông tha cho chiến hữu, tự mình chạy về phía bồn rửa mặt.

Chờ đến lúc Mộc Đóa ra khỏi cửa, Trương Yến - người luôn dậy sớm nhất trong phòng ngủ mới ngồi dậy, phất phất tay với Mộc Đóa.

Tầng Mộc Đóa ở đều là các lớp cấp ba, lúc này phần lớn đã chuẩn bị rời giường. Mộc Đóa đi qua hành lang, thấy có vài cửa mở ra, bên trong có nhiều nữ sinh đang rửa mặt, Mộc Đóa dậy sớm không được mấy lần nên trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác tự hào.

Đi qua chỗ quản lý ký túc xá, Mộc Đóa còn chào cô quản lý lúc này đang ăn sáng, cô quản lý rất ngạc nhiên, còn khen ngợi Mộc Đóa một lúc lâu.

Nhưng khi nhìn thấy nam sinh một tay đút vào túi quần, ưu nhã đứng dưới tàng cây trước ký túc xá, nụ cười vui vẻ trên miệng Mộc Đóa chợt cứng lại.

http://tieulun.hopto.org

"Cậu... tại sao lại ở đây?" Mộc Đóa nhìn Cố Lự đang cười nhẹ nhàng, trải qua một đêm lắng đọng, vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

"Chờ cậu." Cố Lự đến gần cô, cầm sách tiếng Anh và báo trên tay cô, "Bây giờ còn sớm, cùng đi ăn sáng thôi?"

Căn tin tầng một ít người, Mộc Đóa theo Cố Lự đi xếp hàng.

"Cậu ăn cái gì, mình mua cho, cậu ngồi đi, sao hả?" Cố Lự xoay người hỏi.

"Mình không biết có gì để ăn, cùng mua đi." Mộc Đóa chưa từng dậy sớm tới căn tin ăn sáng, bình thường đều dựa vào sữa tươi, bánh mì, lương khô, thỉnh thoảng Thiệu Thiến Thiến dậy sớm sẽ giúp cô mang bánh bao, trứng luộc. Cô chưa bao giờ biết hoá ra ăn sáng cũng có thể giống như ăn trưa xếp hàng đầy một bàn.

"Vậy được." Cố Lự để cho Mộc Đóa đứng xếp hàng ở trước mình.

Dựa vào ưu thế chiều cao, Cố Lự hơi cúi người giới thiệu món ăn sáng cho Mộc Đóa. Mộc Đóa cũng nhón chân lên nhìn trước mặt, tay theo bản năng khoác lên trên cánh tay Cố Lự, "Mình chỉ có thể nhìn thấy trứng luộc, cháo đậu đỏ, cháo trắng, ừm... A, có bánh quẩy cậu thích, nhưng lại không có sữa đậu nành..."

"Cố Lự, khay thứ hai hàng thứ ba... Nhìn thấy không, cái món hình trụ đó, là món gì vậy?"

"Hả? Chưa từng ăn, cậu có thể thử xem." Cố Lự hiện giờ rất hưởng thụ hai người thân mật như vậy, cô nhóc này tập trung vào đủ loại món ăn sáng, cũng quên phải tránh anh.

http://tieulun.hopto.org

Bán cơm là một người đàn ông thô kệch, trên đầu còn đội mũ đầu bếp màu trắng, rõ ràng là chú đầu bếp làm đồ ăn sáng đến bán cơm thay ca cho bác gái.

Mộc Đóa chỉ vào món hình trụ kia tò mò hỏi, "Chú đầu bếp, món hình trụ thật dài kia bên trong có cái gì ạ? Có hành tỏi sao?"

Đầu bếp cầm cái thìa chỉ chỉ món kia trên khay, "Món này? Thịt gà cuộn, thịt và rau."

Cuộn thịt gà? Món ăn miền núi sao? Mộc Đóa ngạc nhiên, "Cho con một bát sữa đậu nành..."

"Ngọt hay mặn *(1)* đây?" Mộc Đóa nghiêng người hỏi người phía sau. Cố Lự lập tức tiếp lời, "Ngọt."

(1) hình ảnh sữa đậu nành mặn của Trung Quốc: http://farm8.staticflickr.com/7085/7341028690_db4c641ca6.jpg

"Cho thêm..." Mộc Đóa cảm thấy nếu như hôm nay cô đến một mình thì buổi sáng thế nào cũng phải gọi điện cho Cố Lự.

Lúc này Cố Lự rất ăn ý nói với đầu bếp, "Cho con hai cái bánh quẩy."

Chờ Mộc Đóa lấy được, Cố Lự cầm sách trên tay đưa cho cô, bưng hai cái khay đến chỗ trống để xuống, Mộc Đóa cũng cầm đũa và thìa chạy đến.

Mộc Đóa nhìn một khay đầy ắp trước mặt, trứng luộc, sữa đậu nành ngọt, bánh ngọt nhỏ không biết tên, bánh vừng, còn có một cái bánh quẩy. Nhìn Cố

Lự ở đối diện, một bát sữa đậu nành và hai cái bánh quẩy.

Mộc Đóa ngạc nhiên, chậm rãi đẩy cái khay ra giữa, nói với Cố Lự: "Cùng ăn đi..." Đây là lần đầu tiên cô đi ăn sáng, trước tiên Mộc Đóa cho Cố Lự chọn bữa sáng, cuối cùng bản thân lại bối rối. Bắt chước chọn một phần giống như anh, lại muốn ăn trứng luộc, cô còn đang do dự nhìn bánh vừng thì Cố Lự đã mở miệng gọi rồi. Cuối cùng bánh ngọt nhỏ kia, cô còn nhớ cô nói thế này, "Chú đầu bếp, bánh này là đồ ngọt sao? Bên trong là cái gì ạ?"

Đầu bếp mặc dù là một người đàn ông thô kệch, nhưng rất kiên nhẫn giới thiệu, "Có đậu đỏ, có mè đen, còn có..."

"Dạ, vậy cho con mỗi loại một cái." Cố Lự nói như thế.

Cố Lự đưa tay xoa cái đầu nhỏ vừa nãy đã muốn vò, "Ừ, còn thừa để mình ăn."

Nói xong liền cầm cái chén nhỏ đổ sữa đậu nành ra một nửa đặt tới trước mặt cô, dùng túi ni lông sạch sẽ quấn trên bánh quẩy đưa cho cô, "Chấm sữa đậu nành thử xem."

Mộc Đóa không kịp ngăn cản Cố Lự động tay động chân đã nhận lấy bánh quẩy trước, nhúng vào sữa đậu nành. Bánh quẩy thấm sữa đậu nành, trên bề mặt nổi bọt, dưới sự ra hiệu của Cố Lự, Mộc Đóa nhanh chóng cắn một miếng. Bánh quẩy lúc này còn chưa mềm, vẫn giòn, lại đồng thời hút một ngụm sữa đậu nành, "Ừm... Ăn rất ngon."

Mộc Đóa nhai nuốt liên tục, trên mặt tràn ngập nụ cười thỏa mãn. Cố Lự nhìn khuôn mặt vui vẻ đang tươi cười trước mắt thì trong lòng vô cùng đắc ý.

Bánh quẩy ngâm sữa đậu nành ở trên đã nổi nhiều vệt dầu mỡ, hiển nhiên

không thể uống nữa, cho nên Cố Lự mới phân ra một nửa chỉ để ngâm sữa đậu nành.

Mộc Đóa biết sức ăn của mình, bánh vừng, trứng luộc, mỗi người một nửa. Sau đó lại nhìn những viên tròn nhỏ đủ loại hương vị...

Cố Lự nhìn Mộc Đóa, ánh mắt vừa do dự lại vừa tha thiết, đã biết cô nhóc kia nhất định muốn mỗi món đều nếm thử một chút, nhưng mỗi cái nhỏ như vậy lại không tiện chia ra, "Ăn no rồi?"

"Ừm." Mộc Đóa nghĩ cái bánh bọc mè trắng kia nhất định ăn rất ngon.

"Chờ mình chút."

"Cậu đi đâu vậy?"

Trong chốc lát, Cố Lự từ cửa sổ bán cơm cầm một cái túi ni lông, xếp gọn bánh ngọt nhỏ, cầm khay không và chén đũa đi cất.

"Còn muốn ngồi một lát sao?"

Thấy Mộc Đóa lắc đầu, Cố Lự cầm lấy sách vở và cái túi nhỏ, hai người cùng nhau đi ra khỏi căn tin.

Các học sinh túm năm tụm ba đang đi về phía phòng học, Cố Lự và Mộc Đóa cũng gia nhập cùng hàng ngũ bọn họ. Nhưng trường học không có cấp một cấp hai nên chung quy người vẫn rất thưa thớt.

"Đã nói là mình mời cậu mà." Mộc Đóa oán giận trách Cố Lự giành trả tiền bữa sáng, thêm vào lần trước lại thanh toán tiền cơm trưa, cô cảm thấy

thiếu nợ thật nhiều.

"Vậy lần sau nhớ mời lại." Cố Lự chỉ mong sao hai người đều thiếu nợ mới tốt. Mộc Đóa cũng không phản đối, anh nói là nói như vậy nhưng rõ ràng sau đó nhất định sẽ không để cô trả tiền.

Hai người đi tới cầu thang lầu một, chạm mặt Phương Siêu và Trịnh Dư. Mộc Đóa theo bản năng nhìn về phía Cố Lự, hơi có tật giật mình. Vừa muốn mở miệng giải thích, Trịnh Dư đột nhiên lao đến nắm lấy vai Mộc Đóa, "Tiểu Đóa, cậu dám lén lút đi cắn tóc ngắn."

Mộc Đóa khẽ thở phào nhẹ nhõm, "Tóc dài rất đáng ghét, lại hay rối. Gội đầu xong, sấy tóc phải mất nửa giờ, thật là phiền phức."

Trịnh Dư sáng tỏ sờ sờ tóc của mình, tỏ vẻ đồng ý. Giải quyết vấn đề tóc tai rồi, cô liền chú ý tới Cố Lự, "Hai người các cậu sao lại ở cùng nhau thế này, Đại Thiến đâu?"

"À, hôm nay mình bỗng nhiên muốn đến căn tin ăn sáng, Đại Thiến dậy không nổi, vừa vặn gặp được Cố Lự." Nói xong, Mộc Đóa kéo cánh tay Trịnh Dư đi lên tầng.

Để lại Phương Siêu nháy mắt ra hiệu với Cố Lự, "Tiểu Đóa Nhi còn có Trùng Tiêu nắm chặt đấy."

"Tiểu Đóa Nhi này, về sau không cho phép gọi nữa." Cố Lự chạm vào túi, cô nhóc này gật đầu so với cái gì cũng quan trọng hơn.

Trịnh Dư cũng không phải Thiệu Thiến Thiến, không dễ lừa gạt, ánh mắt sắc bén khiến cho Mộc Đóa xin tha, đồng ý chờ bản thân làm rõ sẽ giải thích rõ ràng với các cô.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Chương 19: Ăn vụng

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mèo Ú Lười

Mọi người đi qua cửa ban 13 nói tạm biệt với Trịnh Dư, tiếp theo là đưa Phương Siêu đến ban 11. Chờ đến chỗ khúc quanh cầu thang tầng hai, chỉ còn lại Cố Lự và Mộc Đóa.

Mộc Đóa đứng trên Cố Lự vài bước, lúc này hai người kém nhau hai bậc cầu thang, chợt nghe người phía sau gọi cô, "Tiểu Đóa..."

Tên gọi xa lạ khiến Mộc Đóa sững sờ, nhưng có chữ Đóa làm cho cô theo bản năng xoay người lại, nhìn thấy mình cao hơn Cố Lự nửa cái đầu, không biết sao nở nụ cười, "Cao hơn cậu."

Cố Lự phối hợp lùi sau một bậc, "Thế này càng cao hơn."

Thấy Cố Lự dễ nói chuyện như vậy, Mộc Đóa lại xấu hổ. Đang muốn hỏi Cố Lự gọi cô làm gì thì dưới tầng có người đi lên, nhìn thấy Cố Lự còn lên tiếng chào hỏi, chắc là bạn học cùng lớp trước đây, đi đến tầng ba vẫn không quên liếc nhìn Mộc Đóa thật lâu.

Chờ người đi lên, Cố Lự lấy từ trong túi ra một thứ, nắm tay, đưa đến trước mặt Mộc Đóa, "Mở tay ra."

Mộc Đóa chìa tay ra, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào bàn tay lớn

trước mặt.

"Đinh linh..." Cùng với động tác của Cố Lự, tiếng chuông nhỏ giống như đã từng nghe thấy phảng phất truyền đến từ trong lòng bàn tay Cố Lự.

Sau đó, chiếc chuông nhỏ mang theo nhiệt độ cơ thể ấm áp được đặt vào lòng bàn tay Mộc Đóa.

"Thích không?" Trên mặt cô nhóc thích thú rõ rệt, Cố Lự vẫn muốn nghe chính miệng cô nói.

"Thích." Mộc Đóa lắc lắc chuông cổ nhỏ, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Lự đi đến bên cạnh cô, không chút keo kiệt nở nụ cười rạng rỡ, "Mua ở trong tiệm kia sao?"

"Thích là tốt rồi." Ngày ấy, Cố Lự thấy cô thích, sau khi đưa cô lên xe liền đi đến tiệm hỏi chỗ nào có bán, lại đặc biệt đến cửa hàng trang sức Thành Đông mua. Đương nhiên, mua ở đâu không quan trọng, chỉ cần cô thích đều đáng giá.

Dưới tầng truyền đến tiếng nói chuyện thưa thớt, lập tức sẽ bắt đầu tảo đọc *(1)*, người cũng nhiều hơn rồi. Cố Lự cầm sách và bánh ngọt nhỏ trên tay đưa cho Mộc Đóa rồi hai người cùng nhau vào lớp.

(1) tảo đọc - 早读: ở Trung Quốc 8h30 mới chính thức học bài mới nhưng 8h đã phải lên lớp. Khoảng thời gian từ 8h đến 8h20 được gọi là tảo đọc [早读] . Sẽ có 1 người lên dẫn dắt lớp đọc và các bạn còn lại đồng thanh đọc, ai cũng phải đọc thật to.

Trong phòng học, số người xuất hiện chỉ khoảng nửa lớp, Mộc Đóa mở sách tiếng Anh ra rồi nằm úp sấp lên bàn nghịch chiếc chuông cổ nhỏ. Bây

giờ cẩn thận nhìn, Mộc Đóa liền biết vật trên tay này nhất định là Cố Lự vừa mua, không giống ngày ấy trong tiệm cơm, chiếc chuông đã phai màu lộ ra chi tiết bên trong.

Âm thanh đọc từ đơn trong bài học thuộc vang lên không ngừng, Mộc Đóa lại phảng phất chỉ có thể nghe thấy chuông cổ nho nhỏ này phát ra tiếng vang, đáy lòng vô cùng ấm áp.

Thiệu Thiến Thiến bước vào phòng học cuối cùng, ở cửa ra vào còn gặp thầy tiếng Anh. Mộc Đóa nhìn thầy cười hết sức thân thiết, hai mắt nhỏ dưới kính đều híp lại một đường, không mảy may vì Đại Thiến đến muộn mà để lộ một tia không vui, bởi vì lần này thi tiếng Anh cô giành hạng nhất của bạn 6. Hơn nữa thầy tiếng Anh từ trước đến nay âm thầm phân cao thấp với giáo viên chủ nhiệm ban 5, theo như Trương Yến nói, lần này Đại Thiến còn vượt qua hơn nửa ban 5. Điều này đã khiến cho thầy giáo rất hãnh diện, càng thêm cưng chiều Đại Thiến.

Thiệu Thiến Thiến ngồi vào chỗ liền nói nhỏ vào tai Mộc Đóa, "Cũng may tảo đọc hôm nay là tiếng Anh, nếu là Ngữ văn thì mình chết chắc rồi."

Mộc Đóa cực kỳ tán thành, "Nếu chọc tức cô giáo Đỗ, coi chừng cục cưng trong bụng cô bỗng xuất hiện đánh cậu đấy."

Thiệu Thiến Thiến thè lưỡi oán giận nói, "Không thể trách mình được, đọc hiểu Ngữ văn rất khô cứng. Dựa vào cái gì tác giả viết căn phòng treo bức màn màu xanh còn phải hỏi mình tại sao hả, dựa vào cái này liền biết tâm tình người ta u buồn, rầu rĩ không vui? Lỡ như tác giả này chỉ đơn giản thích màu xanh thì sao, cậu nói đúng không?"

"Giáo dục thi cử nhiều năm như vậy, cậu phải quen đi, mặc dù... Mình cũng không cảm thấy Đỗ Phủ viết bài thơ Phong hoa tuyết nguyệt là đang nhớ nhà." Mộc Đóa miệng mếu máo tỏ vẻ đồng tình với phần lớn học sinh

cấp ba, bây giờ thấy đề hầu như đều phản xạ có điều kiện. Ngoài giờ học gặp câu thơ, về cơ bản không phải nhớ nhà thì là đền nợ nước, trung hiếu, những điều này học sinh tám chín phần phải nhớ rõ.

Hai người mượn tảo đọc để tán gẫu về vấn đề giáo dục to lớn, vừa hết tiết, Thiệu Thiến Thiến ngồi phịch ở trên bàn, "Buổi sáng chỉ uống sữa tươi, quên cầm bánh mì, đói quá... "

Nghe vậy, Mộc Đóa cầm cái túi nhỏ treo ở móc bàn học lên nói, "Mua lúc sáng, mỗi người một nửa." Sợ bị cướp sạch, Mộc Đóa bĩu môi khiến cho Thiệu Thiến Thiến phải cam đoan.

Nhưng năm phút sau...

"Cậu đúng là ăn hết rồi!" Mộc Đóa nhìn vẻ mặt Thiệu Thiến Thiến đầy thỏa mãn, giận dỗi chọc xuống bụng của cô.

"Đừng keo kiệt thế, đến đây, Tiểu Đóa, cười với đại gia một cái nào." Thiệu Thiến Thiến bỉ ổi làm động tác trêu ghẹo, còn quay quay túi ni lông rỗng trên ngón út, nhắc nhở Mộc Đóa còn chưa nếm thử bánh ngọt nhỏ thơm ngon đã hết không còn một miếng.

Mộc Đóa đang chuẩn bị tấn công khuôn mặt tươi cười làm người ta ghét kia thì điện thoại di động trong túi liền rung rung mấy cái.

Mộc Đóa liếc nhìn ngoài cửa sổ không có người, len lén lấy điện thoại ra, có tin nhắn mới, "Cố Tiểu Hùng: Ngày mai mình mua thêm cho cậu. Đói bụng sao?" Mộc Đóa ngẩng đầu nhìn về phía người gửi, Cố Lự đang ngồi ở chỗ của mình, quang minh chính đại quơ quơ điện thoại với cô.

Hai người gần trong gang tấc như vậy lại lén lén lút lút gửi tin nhắn, Mộc

Đóa còn phải đề phòng bị bạn ngồi cùng bàn trông thấy, cô nhẹ nhàng đứng dậy, trái tim nhỏ đập thình thịch. Nhưng đáy lòng lại cảm thấy ngọt lịm, bong bóng nhỏ trong lòng vui mừng bốc lên, trên mặt vẫn như cũ giả bộ trang nghiêm bất hiện sơn bất lộ thủy *(2)*.

(2) nguyên văn 不显山不露水 - bất hiện sơn bất lộ thủy: giấu giếm những điều quan trọng chính yếu, không để lộ thực lực ra ngoài, không đụng ta thì không biết hàng.

Cố Lự mở tin nhắn, "Tiểu Đóa: Mình có thể tự mua. Không đói bụng." Lúc này ăn sáng xong mới học một tiết tảo đọc, đâu dễ đói bụng như vậy, cái này gọi là quan tâm nhiều sẽ bị rối.

Tối qua phát bài thi, hôm nay các thầy giáo đều phân tích bài thi, đương nhiên mỗi khi vào tiết, học sinh xuất sắc Cố Lự đều được biểu dương, quả thực muốn được khen lên đến trời, khiến mọi người không khỏi ngưỡng mộ ao ước.

Cho dù là Tưởng Giai Lệ cũng không mảy may có tâm tình oán hận, thừa dịp tan học còn chạy tới hỏi lỗi sai. Người sống dường như đều như thế này, đối với người ngang sức hay tốt hơn bạn một chút, bạn sẽ ghen ghét người ta. Mà khi một người tốt hơn bạn rất nhiều, bạn chỉ có thể ngưỡng mộ thôi.

Cũng không biết có phải Cố Lự cố tình hay không, mỗi khi Tưởng Giai Lệ tới hỏi vấn đề, Cố Lự không phải muốn đến văn phòng thì là có người đến tìm. Tóm lại, Tưởng Giai Lệ biết mình không được chào đón. Uốn éo thắt lưng, hất bím tóc thật dài trở về chỗ ngồi.

Mộc Đóa đang nghe Tôn Phong nói chuyện phiếm không rõ vì sao, bỗng nhiên phát hiện mình lại bị ánh mắt căm ghét phía trước bên trái lăng trì *(3)*.

(3) nguyên văn 凌迟 - lăng trì hay còn gọi tùng xẻo: là một trong những hình phạt tàn khốc và dã man được dùng rộng rãi ở Trung Quốc thời cổ xưa từ năm 900 cho đến khi chính thức bãi bỏ vào năm 1905.

Tưởng Giai Lệ cũng không cảm thấy xấu hổ, quang minh chính đại trợn mắt nhìn cô, kiêu ngạo quay đầu đi. Mộc Đóa uất ức, cô chọc tới lớp phó đại nhân bao giờ chứ. Cô còn nhớ hồi đó cấp một vừa phân đến ban 6, cô còn ngồi ở bàn sau Tưởng Giai Lệ mấy ngày, lúc ấy không thể nói là thân thiết, nhưng ít nhất cũng không đối chọi gay gắt như bây giờ. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, mình đã bị ghét rồi?

Mộc Đóa nghĩ kĩ lại một chút, vẫn không hiểu được.

Tiết cuối cùng là Ngữ văn, phụ nữ có thai là trên hết, cô giáo Đỗ phần lớn ngồi trên ghế trước bục giảng bài. Cô giáo ngày thường ôn hoà, dễ nói chuyện, các học sinh cũng ngoan ngoãn nghe lời cô. Một tiết học, cô giáo Đỗ thường giảng nửa giờ, thời gian còn lại dùng để mọi người làm bài tập ngữ văn.

Nhìn đồng hồ, trước khi hết giờ vài phút cô giáo Đỗ cho mọi người đi ăn cơm.

Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến đi ra cửa sau thì Cố Lự đã đứng đợi sẵn ở đó. Dạo gần đây nhiều lần mọi người ăn cơm chung, nhưng đây là lần đầu tiên Cố Lự cùng bọn cô đi chung đường, mọi khi đều chạm mặt ở căn tin.

Hai nữ sinh tay nắm tay đi, Cố Lự thản nhiên đi vòng qua phía bên kia Mộc Đóa. Tuy rằng dọc đường cũng không trò chuyện bao nhiêu, lại khiến Mộc Đóa ngại ngùng không dám nhìn anh.

Vừa đến căn tin, đã có không ít người. Ba người phải gọi đồ ăn cho sáu

người, phiếu cơm của Cố Lự thình lình từ hơn 100 biến thành hai chữ số. Chọn xong bưng đồ ăn, Thiệu Thiến Thiến giật mình hiểu ra, "Cố Lự, ngày mai mình mời cậu nhé."

"Một bữa cơm thôi mà, không sao." Cố Lự vừa nói vừa không đồng ý nhìn về phía Mộc Đóa bên cạnh, đang có ý định mỗi tay bưng một khay. Cố Lự vội vàng cất kỹ phiếu cơm, đoạt lấy một khay, "Cậu tự bưng của mình đi, ở đây để mình là được rồi."

"Mỗi người vừa vặn bưng hai khay, bớt được một lượt quay lại." Mộc Đóa phản bác.

"Tiểu Đóa lười biếng." Cố Lự nhìn cô vừa nãy thử bưng mà tay còn run một chút, anh tức giận bưng hai khay, "Ngoan nào, bị đổ thì không bù được đâu."

Thấy Thiệu Thiến Thiến cũng bưng một khay chạy trở lại, Mộc Đóa thức thời. Hai nữ sinh đi lấy bộ đồ ăn, Cố Lự đi hai lần bưng bốn khay còn lại.

Ba người mới ngồi chưa được bao lâu, Chu Trùng Tiêu, Phương Siêu và Trịnh Dư liền đến. Thật là hiếm thấy, hôm nay La Giai và La San cũng tới ngồi một chỗ cùng bọn họ.

Không hề báo trước, nhiều thêm hai người đành phải lại đi xếp hàng mua cơm. Chu Trùng Tiêu đi theo chăm sóc bạn gái, để La Giai ăn trước, mình đi gọi đồ ăn, La Giai không chịu. Cuối cùng biến thành Chu Trùng Tiêu và La Giai đi mua cơm, La San được ăn trước.

La San tự nhiên ngồi ở chỗ lúc đầu của Chu Trùng Tiêu, ngồi phía bên phải Cố Lự, mà Mộc Đóa ngồi đối diện Cố Lự. Phương Siêu tán gẫu với Trịnh Dư, Thiệu Thiến Thiến thỉnh thoảng chen vào một câu, ba người còn lại

yên lặng ăn cơm.

Mộc Đóa cả người không được tự nhiên, tuy là chính miệng Cố Lự thừa nhận anh và La San không có quan hệ, nhưng dù sao La San cũng hùng hổ theo đuổi Cố Lự hơn nửa năm. Cảm giác bỗng nhiên cuốn vào cuộc tình tay ba thế này, thật sự quá vi diệu rồi.

Mộc Đóa miễn cưỡng nhét rất nhiều đồ ăn vào miệng, vừa thấy được Đại Thiến để đũa xuống, cô cũng lập tức đặt xuống.

Cố Lự nhíu mày, hỏi, "Ăn no rồi?"

"Ừ." Mộc Đóa vẫn đang lau miệng, thanh âm buồn buồn truyền tới.

Đúng lúc Chu Trùng Tiêu và La Giai gọi cơm xong trở lại, nhìn thấy Mộc Đóa còn không ăn được mấy miếng cơm, đồ ăn cũng chỉ ăn gần nửa. Chu Trùng Tiêu giơ tay gõ một cái sau gáy cô, "Giảm cân à, ăn ít thế này, ăn thêm chút nữa đi."

Mộc Đóa "Ai da" một tiếng, "Buổi sáng ăn nhiều nên không đói bụng, thật sự không ăn được nữa."

Đã lớn cả rồi, Chu Trùng Tiêu cũng sẽ không ép cô ăn cơm, nghe cô nói như vậy thì thôi, biết rõ cô không đau còn xoa xoa đầu.

Trịnh Dư ăn xong liền kéo Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến đi trước, lúc kéo Mộc Đóa, còn nắm thật chặt cánh tay của cô, Mộc Đóa cười đáp lại.

Buổi sáng dậy sớm, Mộc Đóa trở về phòng học liền nghe bài ca nghỉ trưa, Thiệu Thiến Thiến cầm bài thi ngữ văn của cô bắt đầu nghiên cứu đọc đề.

http://tieulun.hopto.org

Chờ đến khi cô đọc xong đề thì trong phòng học nhiều người đã sớm nằm úp sấp lên bàn, Thiệu Thiến Thiến ấn ấn cái trán cũng chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

"Cố Lự?" Thiệu Thiến Thiến đè nén thanh âm, nhìn về phía Cố Lự xuất hiện bên cạnh bàn cô.

Cố Lự chỉ chỉ Mộc Đóa, cầm túi trên tay đưa cho cô, khẽ nói, "Để cho cậu ấy."

Thiệu Thiến Thiến nhìn túi đầy đồ ăn trên tay, bánh bích quy, cháo Bát Bảo, bánh bao còn có đủ thứ đồ ăn vặt...

Thiệu Thiến Thiến suy nghĩ đơn giản, không phát hiện điều không thích hợp, cho là Chu Trùng Tiêu để cho anh mang tới, yên lặng treo cái túi trên móc giữa hai người.

Mọi người bị tiếng nhạc sống động trong máy vi tính cô Hồng đánh thức, mơ mơ màng màng ngồi dậy, nhìn thấy laptop đặt trên bục giảng, lập tức đều tỉnh táo.

"Xem phim, xem phim!"

"Xem phim, xem phim!"

Cô Hồng trước cuộc thi đã đồng ý với ban 6, nếu như lần này điểm bình quân lớp sáu đứng hạng nhất ban phổ thông, sẽ cho bọn họ xem phim. Tối hôm qua thầy Xuân đã nói cuộc thi lần này Toán học, Vật lý, Hóa học ban 6 đều đứng nhất, vào lúc này thấy được laptop, cả đám đều đỏ mắt.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa cũng kéo giọng líu ríu, "Xem phim... Xem phim..."

Cô Hồng thật vất vả làm cho các học sinh hưng phấn quá mức yên tĩnh trở lại, hắng giọng một cái, "Ban ngày chúng ta đi học lại thừa dịp xem phim, thầy chủ nhiệm đến sẽ mắng. Thế này đi, buổi tối hôm nay chúng ta không xem thì tối mai cả giờ tự học sẽ xem phim nhé, được không?"

Cô Hồng nhẹ nhàng khuyên nhủ, tất cả mọi người đều nghe theo, khó tránh cô Hồng bị trách phạt trừ tiền lương, cũng vì còn có cơ hội xem phim lần nữa nên cả lớp đều đồng ý buổi tối hôm nay xem.

Vì vậy, từng đám lại bắt đầu thảo luận xem bộ phim nào.

Nếu không có phim xem, Mộc Đóa lại thong thả nằm xuống, đầu để trên bàn, cánh tay tự nhiên buông xuống dưới bàn.

Cố Lự luôn luôn chú ý Mộc Đóa, một mực chờ đến hơn phân nửa tiết, cô nhóc kia mới ngồi dậy, Cố Lự lập tức gửi tin nhắn cho cô.

Mộc Đóa chỉ mới ngủ một chút, mò điện thoại di động rồi lại từ từ nằm sấp tiếp, "Cố Tiểu Hùng: Mua đồ ăn cho cậu, tỉnh rồi thì ăn chút đi."

Hả? Mộc Đóa nháy mắt mấy cái, mở bàn học ra lục soát, suy nghĩ một chút, mình cũng nằm úp sấp, anh làm cách nào để đồ ăn vào trong được. Mộc Đóa lặng lẽ quay đầu liếc Cố Lự một cái, lại quay đầu ngây ngốc nhìn Thiệu Thiến Thiến, cúi người xuống. Quả nhiên, có đồ ăn...

Mộc Đóa lấy một bao kẹo socola My Likes ra, ngồi nghiêm chỉnh nhìn cô Hồng giảng bài, nhìn qua rất nghiêm túc. Sau đó yên lặng cúi đầu xuống, giống như suy nghĩ câu hỏi, bốc đồ ăn vặt cho vào miệng.

http://tieulun.hopto.org

Mà Cố Lự thì lại rất hứng thú quan sát Mộc Đóa làm cách nào để ăn quà vặt trong lớp.

http://tieulun.hopto.org

Chương 20: Giấy nghỉ phép

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mèo Ú Lười

Lớp vỏ sô cô la ngọt ngào tan chậm trong miệng, lộ ra chút đường maltodextrin bên trong. Khác với lúc nãy, Mộc Đóa thoải mái cắn một cái khiến đường maltodextrin vỡ ra, một dòng sữa ngào ngạt tràn vào khoang miệng.

Mộc Đóa lại cầm một viên bỏ vào miệng, sau đó chọc Thiệu Thiến Thiến một cái. Cô nàng sau nhận được tín hiệu, thò tay vào trong túi Mộc Đóa ở dưới tay cô.

Thiệu Thiến Thiến vui vẻ nhai cả viên cùng lúc, cô cảm thấy ăn như vậy mùi vị ngon hơn ngậm vào trong miệng tan từ từ nhiều.

Mộc Đóa vừa ăn vừa nghĩ nên gửi lại tin nhắn cho Cố Lự, nói cảm ơn là phép lịch sự cần thiết. Nhưng mà, không có công thì không nhận thưởng, lại làm ra vẻ quang minh chính đại theo đuổi cô như thế, cô thoải mái nhận còn nói "Cảm ơn" lại quá khách sáo, sẽ tạo ra khoảng cách giữa hai người, như vậy rất giả tạo.

Cố Lự mở tin nhắn mới, "Tiểu Đóa Nhi: Buổi tối mời cậu ăn cơm nhé?"

Mới vừa gửi, Mộc Đóa liền nhận được tin đáp lại, "Cố Tiểu Hùng: Hai chúng ta?"

Mộc Đóa chần chừ mấy giây rồi ấn gửi tin nhắn, "Ừ."

Vừa tan học, một bao đồ ăn vặt lớn đã bị bạn học xung quanh xâu xé, Mộc Đóa có chút ngượng ngùng liếc mắt nhìn Cố Lự, dù sao cũng là anh mua, thế mà lại bị cô mượn hoa hiến Phật. Tâm trạng Cố Lự rất tốt, chỉ dịu dàng cười với cô, cũng không để ý bọn họ đã ăn hết quà vặt anh mua cho cô. Lúc đầu chẳng qua là lo lắng buổi trưa cô ăn chưa no, nếu buổi tối hai người muốn đi ăn một mình thì đương nhiên không thể để cho bụng của cô bị đồ ăn vặt chiếm hết được.

Một tiết tự học cuối cùng, Mộc Đóa đang ngồi giải đề, giống như tùy ý nhắc đến với người bên cạnh, "Đại Thiến, buổi tối mình không cùng các cậu đi ăn cơm được."

"Hả? Đi đâu à, về nhà sao?" Thiệu Thiến Thiến tò mò hỏi.

"Không... Đi với..." Mộc Đóa cũng không muốn giấu diếm, đang muốn nói đi cùng Cố Lự thì trông thấy thầy Xuân gọi người đi. Lúc Cố Lự đi qua cửa sổ, còn cố ý nhìn cô một cái.

Sự chú ý của Thiệu Thiến Thiến lập tức bị người đi qua cửa sổ thu hút, "Thầy Xuân đi vào lúc nào thế, tại sao mình không hề biết."

Không biết có phải mình suy nghĩ nhiều hay không, Mộc Đóa cảm thấy vừa nãy thầy Xuân liếc mắt nhìn chằm chằm cô khiến cô có chút bất an. Bút vạch lung tung trên giấy, nhưng sự chú ý vẫn đặt vào tình hình sát vách. Vừa có chút biến động nhỏ, cô liền nhạy bén vô cùng.

Chỉ cách nhau một bức tường trong phòng, đã là tiết cuối cùng nên thầy cô giáo không có lớp đã đi rồi, còn có lớp thì vẫn đang dạy ở phòng học. Đẩy cửa ra, chỉ có một mùi khói thuốc. Diệp Xuân mở cửa sổ ra, ngồi vào chỗ của

mình, đốt điếu thuốc, lại cầm hộp thuốc lá với bật lửa đẩy tới trước mặt Cố Lự, "Hút không?"

Cố Lự đứng thẳng tắp, liếc nhìn bao thuốc lá, "Em không hút."

"Vậy ngồi đi, chúng ta trò chuyện một chút." Diệp Xuân rít nhanh vài hơi, Phù Dung Vương *(1)* cháy mất một nửa.

(1) Một nhãn hiệu thuốc lá của Trung Quốc

Cố Lự cũng không khách khí, kéo ghế ngồi xuống.

Mộc Đóa cứ thế suy nghĩ lộn xộn đến hết tiết, trong lớp hò hét ầm ĩ, Thiệu Thiến Thiến cầm ví tiền vội vàng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa vẫy tay, "Đóa, vậy mình đi trước đây, lúc về mang đồ ăn ngon đến cho mình."

"À, được." Mộc Đóa nhíu mày, cô có nên đi sang bên cạnh nhìn một chút không.

"Cốc cốc" cửa sổ có tiếng người gõ vang lên, "Nghĩ gì mà nghiêm túc vậy?"

"Cậu đi ra lúc nào thế?" Mộc Đóa nhoài người ra ngoài cửa sổ, nhìn trái nhìn phải, "Thầy Xuân đâu?"

"Mới vừa đi xuống rồi." Cố Lự buồn cười nhìn cô giống như tên trộm nhỏ làm động tác canh chừng, giơ tay muốn vò tóc cô. Vừa nâng mắt nhìn, thoáng thấy trong phòng học mấy nữ sinh còn chưa đi đang nhìn về phía bên này, đành thu tay lại, khẽ nói, "Mình xuống dưới tầng chờ cậu."

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa đi xuống tầng, Cố Lự đang đứng bên cạnh bồn hoa, trông thấy cô xuống liền đi về hướng ngược với căn tin. Mộc Đóa ngẩn ra, vội vàng đi nhanh mấy bước, kéo vạt áo anh, "Không đến căn tin à?"

"Ừ, đi ra ngoài ăn." Cố Lự lấy ra một tờ giấy nghỉ phép từ trong túi, ở cột người xin nghỉ kia viết "Cố Lự, Mộc Đóa", phía dưới còn có chữ ký phóng khoáng của thầy Xuân và dấu đỏ của phòng giáo vụ trường.

Mộc Đóa chớp chớp mắt nhìn về phía Cố Lự, "Lý do xin nghỉ đâu?"

Cố Lự suy nghĩ một chút, nói, "Thầy Xuân không hỏi."

Mộc Đóa rất kinh ngạc, lén lút oán thầm thầy Xuân bất công.

Hai người đi tới tiệm cơm học trưởng mở lần trước, rất tự nhiên tìm kiếm cái bàn lớn ở đại sảnh rồi ngồi xuống. Mộc Đóa chỉ muốn ăn sườn xào chua ngọt, còn Cố Lự lại chọn mấy món ăn mặn. Mộc Đóa nghe người phục vụ gọi đồ ăn, lại chọn thêm một phần nấm hương rau cải.

"Bữa cơm này mình trả tiền, không cho phép cậu giành." Còn chưa mang món ăn lên, Mộc Đóa đã nói.

Cố Lự nhìn Mộc Đóa hơi chu cái miệng nhỏ, dáng vẻ không phục, cười đáp, "Được thôi, để cậu trả."

Dáng vẻ nói chuyện 'mọi việc đều tùy theo ý cô' khiến Mộc Đóa không được tự nhiên nhìn sang chỗ khác, lấy điện thoại di động ra im lặng chơi game. Cố Lự hơi nhíu mày, cũng lấy điện thoại ra.

Có tin nhắn mới, Mộc Đóa bất đắc dĩ tạm dừng trò chơi trở về màn hình

chủ. Nhìn thấy là tin nhắn của Cố Tiểu Hùng, Mộc Đóa nghi ngờ liếc mắt nhìn Cố Lự, người đang nhìn cô chằm chằm. Khuôn mặt Mộc Đóa nóng lên, lập tức cúi xuống, "Cố Tiểu Hùng: Chúng ta nói chuyện phiếm được không? Cậu chơi game, mình chỉ có một mình."

Mộc Đóa nhìn về phía Cố Lự, thấy anh còn chớp mắt một cái giả bộ đáng thương, Mộc Đóa không nhịn được cười ra tiếng, "Vậy cậu cũng có thể chơi game."

Cố Lự chậm rãi lắc đầu, "Không muốn, muốn nói chuyện với cậu."

Mộc Đóa suy nghĩ một chút, cô cũng có điều muốn hỏi, "Vừa nãy... Cậu chỉ đi nhờ thầy thôi sao?"

Cố Lự thấy Mộc Đóa muốn biết lại không dám hỏi, hơi nhíu mày, anh khẽ thở dài.

Mộc Đóa khẩn trương, trái tim nhỏ đập thình thịch, "Lần thi này cậu đứng hạng nhất cũng không thể mắng cậu chứ?"

"Đương nhiên... Chỉ là xin phép nghỉ thôi," Trong mắt tràn đầy ý cười tinh quái, trêu chọc, "Nếu không cậu cho rằng còn có cái gì nữa? Yêu sớm sao?"

Hai má Mộc Đóa đỏ lên, người này thật là... Cô tốt bụng quan tâm anh, anh lại còn chọc ghẹo cô. Yêu sớm, ai với ai? Hừ...

Cô nhóc này một khi buồn bực sẽ không để ý tới người khác, tự mình chơi điện thoại. Cố Lự nịnh nọt dọn xong chén đũa, rót trà đại mạch. Vừa vặn, người phục vụ bưng đồ ăn lên, Cố Lự lập tức nói sang chuyện khác, "Này, sườn xào chua ngọt của cậu."

http://tieulun.hopto.org

Đồ ăn nóng hổi khiến cho Mộc Đóa trong lúc nhất thời quên mất người đối diện mới vừa trêu chọc cô, vội vui vẻ ăn món mình yêu thích.

Sau một lúc lâu, Mộc Đóa kỳ quái nhìn Cố Lự không hề động vào món nấm hương rau cải, hỏi, "Cậu không thích ăn món này sao?"

"Ăn thịt động vật, không thích ăn chay, rau cải ăn không ngon." Mộc Đóa nhắc đến, Cố Lự vẫn có phần nể mặt gắp một chúa rau cải.

"Vậy hôm đó, tại sao cậu lại ăn rau cải..." Mộc Đóa vừa hỏi, nhưng cũng đã tự mình hiểu ra nguyên nhân trong đó.

Cố Lự nhớ lại Mộc Đóa từng nói, hóa ra là lần ăn cơm sau cuộc thi kéo co hôm đó, anh mỉm cười gắp một miếng sườn xào chua ngọt thả vào trong bát Mộc Đóa, "Thích thì ăn nhiều một chút."

Đã nói Mộc Đóa đãi khách, bây giờ Cố Lự thật sự không giành. Cầm giấy nghỉ phép chỉ là vì đi ra ngoài ăn thôi, sau khi ăn xong, hai người sẽ trở về.

"Cẩn thận." Cố Lự ôm lấy bả vai Mộc Đóa, kéo người cô đi vào trong, hai người liền đổi vị trí. Mộc Đóa vừa đứng vững, một đứa bé nhanh chóng chạy qua bên cạnh Cố Lự, sau lưng còn có hai thằng nhóc chạy, giơ gậy nhựa đuổi theo. Không đến mấy giây, trong cửa hàng ven đường có một người phụ nữ chạy đến, hét với mấy đứa bé xa xa, "Mau về đây ăn xong cơm đã."

Trong lòng Mộc Đóa vẫn còn sợ hãi vỗ ngực một cái, đối với cô mà nói, trẻ con thật đúng là "Phần tử khủng bố", đương nhiên em trai nhỏ trong nhà không tính. Ví dụ như cửa hàng văn phòng phẩm gần trường học có một đứa trẻ, là con của ông chủ tiệm tạp hóa, cậu bé rất nghịch ngợm, trên tay cầm súng bắn nước và gậy kim cô nhỏ để phá phách ở bãi đất trống trước cửa trường học. Mộc Đóa và đám bạn đều bị cậu bé trêu đùa, bởi vì cậu ta đột

nhiên gây khó dễ với bọn cô, đánh bọn cô một cái, lại còn cầm súng bắn nước bắn xong thì chạy. Hết lần này tới lần khác cô vẫn không thèm so đo với đứa trẻ đó, nếu không chọc nổi vậy cũng chỉ có thể cố gắng hết sức lẩn tránh.

Nhìn bộ dạng cô nhóc giống như thở phào nhẹ nhõm, Cố Lự vuốt mái tóc ngắn của cô hỏi, "Không thích trẻ con à?"

"Không thích trẻ con không nghe lời." Mộc Đóa chậm chạp phát hiện tính cách Cố Lự cũng giống Chu Trùng Tiêu, bất mãn đưa tay gạt tay anh sang một bên.

Cố Lự thuận thế thả xuống, dắt tay cô, đưa cô đi về phía trước.

Hai người một trước một sau, Mộc Đóa ngơ ngác nhìn tay hai người nắm lấy nhau, ngẩn ra một lúc rồi vội rút tay ra. Cố Lự lại mạnh mẽ nắm chặt, bất ngờ xoay người lại, nắm lấy tay kia của cô, dịu dàng nói, "Mộc Đóa, mình thích cậu."

"Mình, mình biết." Hai má Mộc Đóa đỏ bừng, ánh mắt đảo khắp nơi, nhưng không dám nhìn thẳng vào người trước mặt, đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khẽ, Mộc Đóa càng thêm bối rối.

Cố Lự chỉ cười, vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô, "Ừ, biết là tốt rồi."

Vì tạo không khí xem phim, mọi người kéo hết rèm cửa sổ lại, đèn điện cũng tắt, ngay cả cửa sổ gần hành lang cũng dùng tới tờ báo lớn. Trong phòng học một màu đen kịt, chỉ có ánh sáng hình ảnh của máy chiếu, trên màn vải đang chiếu phim 《Kungfu Panda》. Ngay lúc kết cục Gấu trúc A Bảo đối đầu Boss Báo tuyết Đại Long đánh nhau ngoạn mục thì Mộc Đóa lại chạy đi.

http://tieulun.hopto.org

Cả thế giới sẽ không có ai đáng ghét hơn Cố Lự, tuỳ tiện dùng một câu nói đảo loạn mặt nước hồ xuân nhưng lại không nói tiếp.

Hừ, địch không động ta không động, cô tuyệt không thể đầu trận tuyến lại rối loạn được.

Chu Hồng đã nói buổi tối sẽ để cho bọn học sinh xem phim, Diệp Xuân sửa xong bài tập liền chuẩn bị về nhà. Dắt xe máy ra, chạy đến cửa trường học, quẹt thẻ, chợt nhớ tới tên ngu ngốc Cố Lự kia.

"Lão Vương, buổi chiều lớp tôi có một học sinh xin nghỉ đi ra ngoài trở về chưa?" Diệp Xuân nhoài vào cửa sổ phòng an ninh hỏi bảo vệ bên trong.

"Thầy Diệp, thầy chờ một chút, tôi xem giấy xin phép nghỉ đã." Lão Vương cầm một xấp giấy xin phép nghỉ trên bàn lên xem, miệng lẩm bẩm, "Ban 6 cấp ba, ban 6 cấp ba,... Có, ở đây này, hai học sinh cùng nhau trở về."

"Hai đứa?" Diệp Xuân suy nghĩ một chút, "Lão Vương, cho tôi xem một chút."

Lão Vương đưa tờ giấy qua, "Tờ thứ năm ở dưới."

"Cố Lự, Mộc Đóa." Diệp Xuân bất đắc dĩ cười một tiếng, bị tiểu tử này lợi dụng rồi. Buổi chiều hết tiết 2 liền đặc biệt tìm tới văn phòng xin nghỉ, khi đó ông vội đi họp, gấp gáp nhìn thoáng qua đã đi. Nhưng trí nhớ ông cũng không kém, lúc đó rõ ràng cũng chỉ có một người "Cố Lự", bây giờ ngược lại có thêm một tên "Mộc Đóa".

Thật ra, bởi vì thầy chủ nhiệm ban 1 đề nghị chuyện để cho Cố Lự quay lại lớp nâng cao nên ông mới nói chuyện cùng Cố Lự một chút. Tất nhiên, còn thể hiện tấm lòng yêu mến học thêm mỗi lúc trời tối cũng nằm trong nội dung

nói chuyện.

"Thầy Diệp, có vấn đề gì không?" Lão Vương kỳ quái nhìn vẻ mặt Diệp Xuân cười khổ.

"Hả, không có việc gì không có việc gì... Lão Vương, tôi đi trước."

http://tieulun.hopto.org

Chương 21: Chơi cờ ca rô

Editor: Bạch Miêu

Beta: Mèo Ú Lười

Lúc bộ phim kết thúc cũng hết tiết hai, tất cả mọi người vội vàng ra ngoài để giải quyết vấn đề sinh lý.

Thiệu Thiến Thiến đi vào từ cửa sau, vẩy những hạt nước còn đọng lại trên tay, đi ngang qua chỗ ngồi của Từ Thiệu, cô nghiêng người hỏi Mộc Đóa, "Còn một tiết học, cậu ngồi đằng sau à?"

Liếc mắt nhìn chỗ ngồi của Cố Lự, Mộc Đóa không chút do dự trả lời: "Đương nhiên." Rồi cầm sách vở đi thẳng ra sau.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Cố Lự bước vào phòng học, thấy cô nữ sinh thanh tú ngồi ở chỗ Từ Thiệu, anh dừng chân lại, nét mặt dịu dàng hơn vài phần. Còn tưởng cô bé kia trốn đi, ngược lại gan to rồi... Rất tốt.

Cố Lự kéo ghế ra ngồi xuống, nghiêng đầu xem cô làm bài tập. Mộc Đóa cố gắng nhịn kích động muốn đẩy anh ra, bình tĩnh tự nhiên nói, "Cậu không làm bài tập sao?"

"Làm chứ." Nói xong, Cố Lự cầm tay cô đẩy sang một bên mới nhìn thấy số trang bị che khuất, sau đó cầm tay cô trả lại chỗ cũ, lục lội đống sách vở chồng chất.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa lén rút tay lại, bàn tay nắm thành nắm đấm trong tay áo, đầu cúi xuống, hai má hơi đỏ lên, trong mắt vừa ngượng ngùng vừa tức giận. Cô còn tưởng tên kia muốn nắm tay cô, thì ra là tự mình đa tình rồi.

Mộc Đóa đang bận tức giận với bản thân nên không hề phát hiện tia gian xảo trong mắt ai kia.

Cố Lự cùng làm bài tập với Mộc Đóa, cô làm một đề, anh làm một đề. Làm mãi làm mãi, Mộc Đóa mím môi, lông mày cũng nhíu lại.

Cố Lự ngồi thẳng người, liếc mắt nhìn Mộc Đóa. Cô bé kia bị rối một đề bài đơn giản, ghi chép tốn hơn nửa trang nháp, vẫn còn trong ngõ cụt.

"Này?" Mộc Đóa phát hiện có cái gì nhét dưới cánh tay, không nhịn được giơ khuỷu tay lên, ra là một trang giấy, bên trên hiện lên chữ "Ca rô". Mộc Đóa đang buồn phiền, tức giận nói với Cố Lự, "Cái gì vậy?"

Cố Lự không sợ chết đóng sách bài tập của Mộc Đóa lại, cười nịnh nọt, "Đánh cờ."

Mộc Đóa trừng mắt liếc Cố Lự, lại mở sách ra, "Chán lắm."

"Vậy cậu vừa làm vừa chơi cũng được, tới lượt cậu rồi." Cố Lự tùy ý nói, đánh một dấu gạch chéo ở góc trái trên cùng. Mộc Đóa liếc một cái, qua loa đánh một cái vòng tròn bên trong, nên nói là hình bầu dục mới đúng.

Tiếp theo Cố Lự đánh dấu gạch chéo ở giữa, Mộc Đóa xem xét, phản xạ có điều kiện giống như đã nắm chắc đường đi của Cố Lự, đánh một cái vòng tròn ở góc phải trên, so với vòng tròn lúc nãy thì ngay ngắn hơn.

http://tieulun.hopto.org

Vì vậy, Cố Lự cũng chặn đường đi của Mộc Đóa. Hai người đánh qua đánh lại, đánh mãi không thể phân thắng thua.

Cố Lự rất bình tĩnh đánh một chữ X dưới ô vuông thứ hai.

Ba chữ X...

"Thắng rồi." Mộc Đóa đắc ý nhếch khóe miệng, trịnh trọng khoanh tròn nhỏ đúng chuẩn bên trong, giống như dùng compa vẽ nên.

Cố Lự nhìn trang giấy đầy các ký tự, thoải mái nhận thua, "Ừ, Đóa Đóa thật giỏi."

Khuôn mặt Mộc Đóa tràn ngập ý cười, chờ Cố Lự tiếp tục vẽ bàn cờ. Nhưng Cố Lự lại hứng thú nhìn thoáng qua cô, chỉ chỉ đồng hồ treo tường phía sau. Khuôn mặt Mộc Đóa cứng lại, cô còn một đề bài nan giải chưa ra đây này.

Cố Lự lật tờ giấy, đưa giấy nháp đến trước mặt Mộc Đóa.

"Kỳ lạ..." Mộc Đóa giải đề bài lưu loát không trở ngại, không còn rối rắm như vừa nãy, "Đề này thật đơn giản."

Cố Lự không biết xấu hổ đáp lại một câu, bàn tay tự nhiên xoa xoa đầu cô, "Đúng vậy, đồ ngốc." Mộc Đóa muốn phản kháng, vừa nãy cô còn thắng anh nữa cơ mà, lời nói vừa đến miệng, trong đầu lại hiện lên một dòng phim, vậy là... Anh cố ý dụ dỗ cô chơi cờ...

Trong đầu cô cứ bướng bỉnh dùng một loại tư duy khác làm bài, dù khó khăn chạy dài đến sông Hoàng Hà cũng không từ bỏ ý định, mặc dù công

http://tieulun.hopto.org

thức này đã sai cô cứ cố gắng áp dụng cho bài toán vừa rồi. Nhưng bị anh quấy rầy như vậy, lúc nhìn đề bài lần nữa, tự nhiên khó khăn vừa nãy đã qua, mạch suy nghĩ mới hiện ra.

Nghĩ đến vậy, Mộc Đóa yếu ớt trả lời một câu, "Cậu mới..." Rõ ràng bị người khác nói mình ngu ngốc, sao cô lại còn ngớ ngẩn cảm thấy ấm áp chứ.

Tiếng chuông vừa vang lên, Mộc Đóa gấp vội vàng trở về vị trí, mặc dù sau lưng truyền đến tiếng ghế ngã xuống đất cũng không ngăn được cô đi xa Cố Lự, chỗ đó tràn đầy bóng hồng tỏa ra.

Cố Lự chậm rãi dựng ghế lại, anh ra khỏi phòng học, trên tay còn bấm điện thoại.

"Đóa, xong chưa?" Thiệu Thiến Thiến phát hiện Mộc Đóa đang nhìn điện thoại, thúc giục nói.

"Ừ, đi thôi." Mộc Đóa nhanh chóng liếc mắt nhìn tin nhắn, sau đó cất vào túi quần.

Trong một tuần Trịnh Dư có hai cuộc hẹn đi dạo bãi tập với Phương Siêu, đêm nay chỉ có Thiệu Thiến Thiến và Mộc Đóa đi về phòng ngủ.

"Mình vẫn còn nhớ lúc huấn luyện quân sự, ba người chúng mình giặt quần áo mỗi buổi trưa, chỉ có cậu là ngủ." Nhìn lên mấy ngôi sao thưa thớt trên trời, Thiệu Thiến Thiến bùi ngùi, "Trong nháy mắt, chúng ta đã lên cấp ba rồi, thời gian trôi qua thật nhanh."

"Bởi vì buổi sáng thức dậy sớm, buổi tối lại ồn ào, mệt muốn rã rời." Mộc Đóa vô cùng vô tội, do huấn luyện quân sự nên rất nhiều ngày ngủ không đủ giấc, ban ngày lại phải vất vả bị huấn luyện. Đến tối, nam sinh đối diện lại

còn có sức khỏe đứng trên sân thượng hát như điên cho phòng nữ sinh nghe, cô cũng chỉ tranh thủ cơ hội để ngủ.

"Đúng vậy, mình nhớ. Lúc đó nam sinh nữ sinh hát đối đáp với nhau." Nhớ tới chuyện huấn luyện quân sự, Thiệu Thiến Thiến có chút hoài niệm, hoàn toàn vứt trải nghiệm 'Mệt mỏi như con chó' lúc ấy đi, chỉ nhớ rõ những chuyện thú vị.

Mộc Đóa liếc mắt, đúng, rõ ràng còn có nữ sinh hát đối đáp nữa.

"Cậu nói xem, Cố Lự có hát giống như mọi người không?" Thiệu Thiến Thiến híp mắt suy nghĩ một chút, không khỏi lắc đầu, "Không thể đoán được..."

Sẽ không chứ? Có thể sẽ giống đám anh họ Chu Trùng Tiêu.

Chui vào chăn, Mộc Đóa mới nhớ tới tin nhắn Cố Lự gửi cho cô lúc tan học, "Cố Tiểu Hùng: Ngày mai ăn bánh quẩy sữa đậu nành nữa không?"

Mộc Đóa liếc nhìn Thiệu Thiến Thiến đang ở dưới giường kề tai trao đổi tin tức với Trâu Linh Linh, trả lời tin nhắn: "Ngày mai mình ngồi với Đại Thiến."

Mộc Đóa để điện thoại di động xuống, bắt đầu phiên dịch câu chuyện tiếng Anh, một lát sau Cố Lự đã trả lời, "Cố Tiểu Hùng: Mình mang cho cậu nhé?"

Mộc Đóa vẫn không muốn chiều theo ý anh, "99% không đứng dậy nổi."

"Cố Tiểu Hùng: Mình cho phép cậu mang theo, giống như hôm nay nhé?"

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa không hài lòng, cô có cảm giác mình luôn ở trạng thái bị động, cảm thấy mất vui nên cất di động vào chăn.

Buổi tối hôm nay hai người tiếp tục bàn về vấn đề trên đường, Trương Yến hát nhịp “Bài ca một hai ba bốn”, vì vậy bốn người trò chuyện náo nhiệt về chuyện dạy hành khúc lúc huấn luyện quân sự.

Mọi người trò chuyện vui vẻ, nhớ tới suy đoán trên đường của Đại Thiến, Mộc Đoá lấy di động ra, trả lời tin nhắn Cố Lự, "Lúc huấn luyện quân sự cấp một, buổi tối cậu làm gì?"

Cố Lự nhìn tin nhắn, hình như nhớ lại chuyện thú vị nào đó, "Ca hát."

Mộc Đóa cười, cô biết thế nào người này cũng tham gia, "Đúng là phần tử gây rối cho dân lành, ngủ ngon."

Cố Lự ghé vào sân thượng nhìn phòng ngủ nữ sinh ở phía đối diện, không có ý kiến với từ xưng hô mới, tiếp tục trêu chọc, "Gây rối cho cậu rồi sao? Phạt mình từ nay về sau phải hát ru cho cậu, ngủ ngon."

Lúc này Thiệu Thiến Thiến vẫn còn nhỏ giọng nhớ lại chiến công vĩ đại của Mộc Đóa, buổi tối ngày huấn luyện quân sự cuối cùng, bỗng nhiên Mộc Đóa gia nhập phe hát đối.

”Cô bé đối diện nhìn qua” là khúc hát đối dạo đầu của các nam sinh, các nữ sinh lập tức nhận ra. Ngay từ đầu gần như là hợp xướng, thời gian trôi qua, bài hát không còn được thích nữa, người lắng nghe càng ngày càng ít. Nữ sinh ở bên trong, chỉ có Mộc Đóa dẫn dầu mấy cô gái độc chiến, vài bài hát chỉ có Mộc Đóa một mình hát mấy câu. Đại Thiến không biết cô lấy dũng khí ở đâu, mặc dù tiếng ca vô cùng thô ráp như vậy, lại thay nhau đánh bại mấy nam sinh.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa trở về phòng ngủ, nhưng lại có nam sinh huýt sáo, hét to: "Cô bé đối diện, hãy để lại tên."

Đương nhiên bài hát thì mọi người biết, nhưng lại không biết nữ sinh này là ai. Lúc huấn luyện quân sự trừ phòng ngủ của mình ra, người khác không nói không biết, đêm hôm khuya khoắt tối như mực, đứng trên sân thượng phòng mình còn thấy không rõ, chỉ thấy một bóng người, huống chi đứng rất xa nhìn người khác.

Thông qua loa phát thanh, mọi người biết âm thanh truyền đến từ đâu, nhưng lại không biết Mộc Đóa.

Mộc Đóa nghe Đại Thiến kể chuyện xưa, lúc nghe chuyện về mình, cô mơ mơ màng màng cài báo thức cho điện thoại. Về vấn đề bữa sáng, hai người cũng không bàn bạc nữa, cái kẻ đáng ghét kia tốt nhất đừng chạy tới ký túc xá nữ sinh đợi cô.

Sáng sớm Mộc Đóa đứng trên sân thượng, vươn tay hứng lấy vài giọt mưa, đành phải dùng ô treo trong nhà vệ sinh đi ra ngoài.

Quả nhiên, mới ra khỏi ký túc xá, Mộc Đóa đã nhìn thấy thiếu niên với cái ô trong mưa. Thời tiết tháng mười không quá lạnh, bởi vì ngày mưa nên cả hai người không hẹn mà cùng mặc áo len mỏng.

Mộc Đóa dẫn đầu đi đến căn tin, Cố Lự cũng lập tức mở rộng bước chân.

Rút ngắn khoảng cách đi đến bên cạnh, Cố Lự nhíu mày. Cô bé lười biếng kia ngay cả ô cũng không muốn cầm, mặc kệ hướng gió, chỉ dựng ô trên bả vai. Mới ra khỏi ký túc xá mà bắp chân đã ướt nhẹp, trên quần bò màu nhạt màu thẫm không đồng nhất.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn thấy mái hiên đằng trước, Mộc Đóa vội vàng chạy vài bước, đi vào trú mưa. Cố Lự tự giác cầm những thứ trong tay Mộc Đóa để cô lau hạt mưa trên người.

Mộc Đóa dùng hơn phân nửa khăn tay, nhìn Cố Lự bên cạnh sạch sẽ thoải mái, Mộc Đóa vô cùng ngưỡng mộ, "Cậu che ô tốt thật đấy."

Cố Lự ngạc nhiên, “Cậu không thích che ô sao?”

Mộc Đóa chợt run lên, vốn dĩ bản thân vô tình nói ra, trên mặt có chút ngượng ngập, "Không phải sẽ không, chỉ là.... Cho dù che thế nào thì cũng bị ướt." Vì vậy, từ trước tới nay cô đều đi chung ô với Đại Thiến, hoặc Dụ Đầu.

~~~ Lời của Mạc Y Phi: Trong chương này có mấy đoạn chính mình beta cũng thấy khá khó hiểu, cũng đã cẩn thận xem lại raw và soát kĩ từng câu nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, tác giả hình như viết chương này khi đang say rượu nên khiến câu chữ lộn xộn chăng? Nhất là đoạn hội thoại về việc bữa sáng.... :(

Chương 22: Trò đùa dai

Editor: Bạch Miêu

Beta: Mèo Ú Lười

Mộc Đóa mạnh miệng giải thích cho mình, trong mắt lại lộ ra cảm giác thất bại 'kiểu như tôi rất mất mặt', khuôn mặt cũng hơi đỏ ửng lên. Mộc Đóa rất hay xấu hổ, thẹn thùng hay lo lắng đều bị người khác biết hết. Đột nhiên Cố Lự rất muốn vén mái tóc ngắn của cô, nhìn xem lỗ tai nhỏ có đỏ bừng giống vậy rồi không, mái tóc ngắn mềm mại giống như nhìn thấu tâm tư anh, vì chủ nhân mà che chắn hơn phân nửa khuôn mặt thanh tú.

Biết rõ Mộc Đóa dễ xấu hổ, Cố Lự không nhìn chằm chằm cô nữa, tiếng mưa rơi bên ngoài có chiều hướng lớn dần, "Chúng ta đi ăn cơm thôi, rồi vào lớp học sớm."

Do mưa to, người trong căn tin nhiều hơn so với hôm qua, nhiều học sinh cũng mua đồ ăn rồi mang đến lớp, bây giờ dưới căn tin ai cũng ăn xong lại đi.

Mộc Đóa mãn nguyện khi được ăn cái bánh ngọt bị chiếm hôm qua, vỏ bánh vàng óng. Bác gái bán cơm dùng muôi lớn múc một lần sáu cái bỏ vào bột bánh ngọt lọc qua, lại bỏ vào khay của Cố Lự.

Mộc Đóa vội vàng cầm một cái trong túi nhựa, cái đầu tiên là bánh đậu. Túi có rất nhiều bánh ngọt, có thể cho cô thoải mái ăn. Mộc Đóa cắn một cái vui vẻ, sau đó ăn hết vào trong miệng, hương vị chậm rãi tan ra, rất tuyệt vời.

Thấy Mộc Đóa buông đũa xuống, Cố Lự rút khăn tay đưa cho cô, "Ăn no

rồi sao?" Trong khay còn thừa lại hai cái bánh ngọt đã bỏ lâu rồi, nhìn bánh trong khay tiếp xúc với phần dầu mỡ kia, Mộc Đóa không khỏi cảm thấy ngán, không biết hôm qua Đại Thiến ăn hết đống này như thế nào.

"À, mình mang đồ ăn sáng về cho Đại Thiến." Mộc Đóa nhìn hàng người chờ mua cơm càng lúc càng dài thêm ở cửa sổ, "Cậu... đi trước sao?"

Cố Lự không mở miệng, chỉ nhìn cô. Cầm hai cái ô trên bàn bên cạnh, một cái sọc ca rô màu xanh thẫm, một cái màu xanh nhạt như sóng biển, bước đến cửa sổ. Mộc Đóa bĩu môi, lẩm bẩm, "Đột nhiên giả ngốc cái gì chứ?" Mặc dù nói như thế, hai chân vẫn bước nhanh đi theo.

Đi qua tám dãy bàn ăn ngắn, Cố Lự ba lần gặp được người quen, tổng cộng năm người. Bây giờ là lần thứ tư, lần thứ nhất là ba người, Mộc Đóa xoa xoa mũi lướt qua bốn người này, dáng vẻ một người qua đường bước thẳng đến cửa sổ.

"Cậu đến sớm thế, đã ăn rồi hả? Nếu chưa ăn thì ngồi cùng đi." Nam sinh bưng khay đến gần Cố Lự, vỗ vai anh.

Cố Lự đưa mắt nhìn Mộc Đóa đang đi đến cuối dãy người đang xếp hàng, cười đáp, "Vừa ăn xong."

Nam sinh ở giữa cười mờ ám, "Cố Lự có người đi cùng đấy, cậu kéo người ta đến gần xem náo nhiệt đi." Nói xong mập mờ nhìn dãy người xếp hàng.

Nam sinh gần nhất nhanh mắt nhìn thấy cái ô sặc sỡ trên tay Cố Lự, đi theo đùa giỡn, đảo mắt nhìn xung quanh, "Ai ai? Sao mình lại không biết..."

Cố Lự phẩy tay định đi, "Mặc kệ các cậu, đàn ông thì đừng nhiều chuyện."

http://tieulun.hopto.org

Ba nam sinh cùng quay đầu cười vang, "Mau mau mời khách đi." Người đến ăn sáng đều là học sinh cấp ba, vừa nghe thấy tên Cố Lự, học sinh xuất sắc đoạt giải thưởng như cơm bữa trong truyền thuyết, năm nay chuyển sang lớp thường, lần này lại là kỳ thi tháng đầu tiên, đều vô thức ngẩng đầu nhìn.

Cố Lự nhíu mày, xoay người đi ra cửa căn tin.

Mộc Đóa mua bữa sáng, cô nhìn xung quanh không thấy ai, ba nam sinh mới nãy vừa chào hỏi Cố Lự đang ăn sáng, nhưng lại không thấy bóng dáng của anh.

Mộc Đóa lấy điện thoại di động ra định gọi anh, những thứ khác không nói, không có ô thì sao về được. Màn hình vừa sáng, đã nhìn thấy tin nhắn, "Cố Tiểu Hùng: Mình đang đứng trước cửa ăn tin chờ cậu."

Đi tới cửa, Cố Lự đã mở sẵn ô của anh, "Lại đây, mình che mưa cho cậu." Mộc Đóa liếc mắt nhìn mưa càng lúc càng to dần, trong lòng cầu còn không được.

Nửa người Cố Lự phía sau Mộc Đóa, ô nghiêng theo mưa, che người bên trong. Phiến đá trên mặt đất có vài chỗ trũng xuống, tích tụ mấy vũng nước đọng, Cố Lự liền đẩy nghiêng vai Mộc Đóa, đi đến bên cạnh.

Đến lớp học, Mộc Đóa cúi đầu nhìn quần, lại sờ sờ sau lưng, giơ ngón tay cái khen Cố Lự.

Buổi sáng, tiết đầu tiên là số học, Thiệu Thiến Thiến vùi nửa đầu dưới bàn học, cắn bánh trứng gà trên tay, mỗi lần cắn một cái, xung quanh phòng học đều có thể ngửi thấy mùi thơm của trứng gà.

http://tieulun.hopto.org

Tôn Phong không thể nhịn đói được nữa, dùng đầu bút chọc chọc lưng Thiệu Thiến Thiến, nhỏ giọng uy hiếp, "Cống nạp một chút đi, mình chưa ăn sáng."

Thiệu Thiến Thiến kéo ghế lên trên, tránh xa mặt bàn phía sau. Nhân lúc thầy Xuân quay lưng lại viết chữ, miệng cô đầy mùi thơm đắc chí nói với Tôn Phong, "Ai bảo nhà chúng ta có Tiểu Đóa chứ."

Tôn Phong tức giận, một giây sau lập tức kéo áo Mộc Đóa, nịnh nọt nói, "Tiểu Đóa à, ngày mai cậu cũng mang cho mình nhé."

Mộc Đóa chớp mắt mấy cái, vẻ mặt mù mịt, "Hả? Cái gì?"

Thiệu Thiến Thiến nhìn tầm mắt của thầy Xuân, lau miệng, "Sao cậu không tập trung trong môn số học như vậy? Nghĩ gì đấy, say mê như thế."

Nghĩ... nghĩ đến Cố Lự.

Vì sao người này nói thích cô sẽ không có kết quả? Mộc Đóa không biết, hồ lô của anh chứa thứ gì.

Vất vả chịu đựng đến giữa trưa tan học, hiếm có, hôm nay Mộc Đóa lại kéo Thiệu Thiến Thiến chạy. Cố Lự nhìn Mộc Đóa hấp tấp chạy ra ngoài lớp, một mình xuống tầng khối 11.

Mộc Đóa vừa ăn cơm, vừa sắp xếp suy nghĩ trong đầu, dặn dò, "Ăn cơm trước đã, ăn xong nói với các cậu một việc."

Thiệu Thiến Thiến mù mịt không hiểu, Trịnh Dư thúc giục Đại Thiến nhanh xới cơm.

http://tieulun.hopto.org

Chờ đám Cố Lự đến, mấy nữ sinh đã vội ăn xong. Trịnh Dư ho nhẹ một tiếng, "Chúng mình về phòng ngủ lấy ít đồ, đi trước đây."

Cố Lự nhìn bóng lưng Mộc Đóa, đăm chiêu suy nghĩ.

Trời mưa lớn, từ mặt cỏ đến cây tử đằng đều cố chống đỡ, ba người run rẩy đi qua tầng Khoa học kỹ thuật, tầng hai tầng ba là phòng học máy tính, tầng một là phòng trống, thường ngày là dành cho mấy lớp thi đua với nhau hoặc khi có cuộc thi mới dùng đến.

Tùy tiện chọn một phòng, kéo cửa lại. Mộc Đóa ngồi ở hàng ghế thứ hai, Trịnh Dư và Thiệu Thiến Thiến lần lượt ngồi ở hàng thứ nhất gần Mộc Đóa, xoay người chờ cô mở miệng.

Mộc Đóa lấy ra một tờ giấy từ trong túi, đưa cho hai cô, còn mình thì gục xuống bàn, vùi mặt vào cánh tay, chỉ lộ ra hai con mắt đen trắng.

Trịnh Dư mở tờ giấy, Thiệu Thiến Thiến kinh hãi kêu lên một tiếng, "Cố Lự ghi à?"

Mộc Đóa nhẹ nhàng gật đầu.

Vì vậy, toàn bộ thời gian nghỉ trưa, Mộc Đóa ở trong phòng này kể câu chuyện "Mình thích cậu." không có hồi kết cho hai người nghe.

Mộc Đóa thở dài một hơi, "Dụ Đầu, sau khi bạn trai nhà cậu thổ lộ xong còn nói gì nữa không?"

Trịnh Dư dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, nhớ lại, "Sau đó... mình nói mình

http://tieulun.hopto.org

cũng thích anh ấy."

Ba người cùng lúc hiểu ra, Thiệu Thiến Thiến vỗ bàn cười, "Đóa... haha, cậu buồn cười thật. Cậu... cậu trả lời cậu ấy một câu 'Mình biết mà'..."

Trịnh Dư cũng cười, nghĩ lại, cảm thấy Cố Lự không phải là người không có lí như vậy, Tiểu Đóa không nói, làm sao anh có thể hỏi được?

Mưa dầm liên tục, mãi đến lúc tan học buổi chiều thời tiết vẫn như cũ, trong phòng học ẩm ướt một chút, trên cửa sổ hiện lên một lớp hơi nước mỏng. Mộc Đóa quỳ một chân lên ghế, ngón tay lướt qua thủy tinh viết chữ "Nhà máy", vừa mới nhếch lên, bọt nước đã quét ngang rơi xuống, một đường thẳng tắp từ trên xuống, cuối cùng rơi vào bệ cửa sổ.

Mộc Đóa sững sờ, vội vàng viết vẽ lung tung, lau đi chữ vừa rồi.

Tiếng chuông tiết tự học vang lên, Mộc Đóa đổi vị trí với Từ Thiệu như thường lệ, ngồi xuống, cô bắt đầu nghe nhạc, trong lỗ tai tràn ngập những bản tình ca ngọt ngào. Cô thông minh hơn Dụ Đầu, cho nên lúc trưa bị Đại Thiến cười đến đỏ cả mang tai cũng không hề phản bác.

Hôm qua, hình như anh định nói gì đó với cô. Nhưng do... thầy Xuân bên cạnh nên anh đành phải nuốt vào bụng.

Suốt hai tiết, Mộc Đóa đều phối hợp làm bài tập, nghe nhạc, hết tiết hai, Cố Lự đang muốn nói chuyện với cô, Thiệu Thiến Thiến lại lớn tiếng gọi Mộc Đóa, "Đóa, mau tới đây dạy mình làm toán." Tiếng lớn đến nỗi Mộc Đóa đeo tai nghe cũng có thể nghe thấy.

Mộc Đóa đành phải vỗ trán, lấy tai nghe ra, thu dọn báo cáo làm cùng Cố Lự, "Mình về chỗ ngồi trước đây, tối mai lại tiếp tục học hóa nhé."

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự nhanh chóng kéo tay cô, rồi buông ra ngay, "Tâm trạng không tốt sao?"

Nhìn Cố Lự đang không vui nhíu mày, Mộc Đóa đột nhiên có cảm giác trò đùa dai đã thành công. Suốt ngày bị người này điên cuồng quấy rầy, cũng phải cho anh nếm thử mùi vị này chứ, cảm giác... cũng không tệ.

Thấy Mộc Đóa ngây người không nói lời nào, Cố Lự càng sốt ruột. Đến khi Mộc Đóa phụt cười, Cố Lự mặc dù chẳng hiểu tại sao, nhưng cũng thở phào một hơi.

"Vì không thích trời mưa." Mộc Đóa ôm sách trước người, miệng nói không thích mà lại cười vui vẻ.

Đuôi lông mày Cố Lự nhướn lên, chợt hiểu ra mình bị cô giày vò.

Mộc Đóa giảng bài cho Thiệu Thiến Thiến, phát hiện điện thoại đang rung, "Cố Tiểu Hùng: "Vì không bung ô nên mới không vui sao?"

Mộc Đóa hừ một tiếng, nam sinh thối tha lòng dạ hẹp hòi, chỉ bị cô đùa một chút thì đã nhắm ngay chỗ đau của cô mà ra tay, thích gì gì đó đều là vô nghĩa.

Đồ ngốc!

Mộc Đóa tức giận đến tận lúc tan học, lúc đi ngang bàn Cố Lự, tặng cho anh một cái liếc mắt, sau đó kiêu ngạo xoay người rời đi.

Cố Lự bị trêu chọc liền nghĩ “Không xong”, cô nhóc ngày nào cũng nói

"Cảm ơn" anh cũng biết trừng mắt với anh rồi cơ đấy.

Mộc Đóa cầm ô trên tay, trốn vào ô của Thiệu Thiến Thiến, túi quần chợt rung lên.

"Cố Tiểu Hùng: Mình bung ô là được rồi."

Mộc Đóa lẩm bẩm đút di động vào túi, khóe miệng nhếch lên, "Cậu bung ô thì cũng đâu có liên quan tới mình..."

Thiệu Thiến Thiến kinh bỉ liếc xéo nữ sinh có tư tưởng không đồng nhất bên cạnh, sâu sắc cảm khái, "Cô gái à, tên của cậu nên là Khẩu thị tâm phi *(1)* mới đúng."

(1) Khẩu thị tâm phi: Nói một đằng nghĩ một nẻo.

Mộc Đóa không trả lời được. Trịnh Dư cười trộm, cuối cùng cũng có người có thể cùng cô tâm sự tình yêu đường ngang ngõ tắt của Đại Thiến rồi.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, cuối tháng mười, các nam sinh lại rục rịch, lòng tràn đầy nhiệt huyết. Bởi vì, cuộc thi NBA đã bắt đầu. Mọi người dường như đều quên rằng vài hôm nữa đợt thi tháng sẽ tới, trong lòng chỉ đắm chìm việc trận đấu sắp đến.

Cố Lự cũng vậy.

http://tieulun.hopto.org

Chương 23: Gặp bát quái

Editor: Bạch Miêu

Beta: Mèo Ú Lười

Thiệu Thiến Thiến vểnh tai chăm chú nghe nghe Tôn Phong và Đường Gia Đống xì xào bàn tán, chỉ nghe thấy hai tiếng thở dài, đành nói nhỏ với Mộc Đóa, "Sao gần đây đám nam sinh đằng sau lại hay lải nhải như vậy? Ngay cả lớp trưởng cũng trúng tà, đi học không nghiêm túc gì cả, toàn nói chuyện phiếm với Tiểu Tôn Tử. Tiết tự học này, lại càng sôi nổi hơn nữa."

Nghe vậy, Mộc Đóa quay đầu. Đường Gia Đống và Tôn Phong đang ghé đầu vào nhau, Mộc Đóa nhìn mấy bàn gần đó, cũng như vậy.

Ánh mắt theo bản năng lướt nhanh xuống hàng cuối cùng, hôm nay Cố Lự vẫn rất bình thường đấy thôi, dáng vẻ mọi việc không liên quan đến mình, dựa người lên ghế, ghế nghiêng về sau, tay vuốt vuốt điện thoại.

Nhưng chỉ một giây sau...

Mặt Cố Lự tràn đầy tiếc nuối, hối hận, ảo não... Trong một lúc mà đủ loại cảm xúc hội tụ trên mặt, "Rõ ràng hai phút cuối cùng đã tiến vào một phần ba rồi mà."

"Bây giờ mới tiết hai, đừng buồn đừng buồn, chắc chắn sẽ vượt qua." Từ Thiệu vỗ vỗ vai Cố Lự, trấn an nói.

Mộc Đóa tuy không nghe thấy bọn họ đang nói gì, nhưng nhìn biểu cảm rõ ràng của Cố Lự, không khỏi vỗ trán, nhất định là đội bóng anh yêu thích thua rồi. Bình thường đã quen nhìn anh trong bộ dạng tỉnh táo vững vàng, ngược lại khó thấy được một mặt trẻ con như thế. Vì trận bóng, vì thần tượng yêu thích mà buồn phiền ảo não, có lẽ anh đang ước tự ra chơi bóng thật tốt.

Cuộc thi đã bắt đầu được 2 ngày rồi, mỗi buổi trưa cô và Trịnh Dư đều nhìn ba nam sinh kia ăn cơm như tên lửa, sau đó xem TV hết sức chăm chú. TV treo cao trong phòng ăn, luôn chiếu kênh thể thao. Cho dù cấp một, cấp hai, cấp ba, hay nam sinh trường trung học cơ sở, đều tụ tập dưới TV, tự giác phân chia ra ngồi hai bên theo tên đội bóng yêu thích. Mỗi khi có bóng lọt lưới, một bên sẽ hoan hô, bên còn lại thì than khóc. Vì trận đấu, các cô gái thường ngồi ở "Vị trí cũ" đều đổi đến chỗ TV.

Thiệu Thiến Thiến vì mẹ đang bệnh phải nằm viện, xin thầy Xuân cho phép cô ngủ đêm bên ngoài vài ngày, vì vậy cô chỉ ăn cơm trưa, cơm tối đều mang vào bệnh viện, bỏ lỡ sự kiện trọng đại trong mắt các nam sinh.

"Bọn họ đang xem trận đấu, có lẽ thời gian gần đây vẫn sẽ duy trì trạng thái điên rồ này." Mộc Đóa lắc đầu xoay người tiếp tục làm bài tập.

"Trận đấu? Bóng rổ sao? Dùng di động thì xem thế nào được?" Thiệu Thiến Thiến nghi ngờ.

Mộc Đóa nháy mắt mấy cái, "Cái này... Mình cũng không biết." Lòng hiếu kỳ của Mộc Đóa cũng trỗi dậy.

"Đại Thiến, dì bị bệnh sao? Thứ bảy tuần này thi xong, chúng mình cùng đi qua thăm dì một chút nhé." Mộc Đóa nhớ tới việc hôm qua đã bàn bạc với Dụ Đầu, đề nghị với Thiệu Thiến Thiến.

http://tieulun.hopto.org

"Viêm ruột thừa cấp tính, phải làm tiểu phẫu, có lẽ lúc chúng ta thi xong thì cũng được về nhà rồi." Thiệu Thiến Thiến cười cười, mẹ cô phục hồi rất nhanh, tâm trạng cô cũng rất tốt.

Mộc Đóa gật gật đầu, "Ừ, đợi chúng ta thi xong đã."

Giờ tự học buổi tối, Mộc Đóa tự giác ngoan ngoãn ra sau ngồi, Cố Lự cười cười giúp cô kéo ghế, Mộc Đóa cũng quay đầu lại mỉm cười. Phải biết rằng hai tuần trước đó, Mộc Đóa đối xử với anh khá lạnh nhạt.

Mấy ngày nay, trời vừa tối thì có rất nhiều nữ sinh đi đi lại lại trước cửa ra vào. Lúc đầu còn tưởng họ muốn tìm phòng nghỉ giáo viên hỏi giáo viên vài vấn đề, nhưng mấy người đó vừa đi dạo hai vòng hàng lang đã đi. Đầu tiên là rất nhiều, cả đàn cả lũ, kéo nhau lại phòng học, nhìn xung quanh rồi lập tức đi.

Kéo dài ba bốn ngày như thế, bởi vì mượn giờ giáo viên sinh học thành giờ tự học buổi tối, Mộc Đóa không đổi vị trí, cuối cùng đã biết sự thật.

"Đâu đâu? Hàng cuối cùng sao? Không có, đều là nam sinh mà. À à, mình nhìn thấy Cố Lự rồi."

"Làm sao gặp mặt đây, cứ ngồi ở đó với Cố Lự. Mình thấy..."

"Kỳ lạ, sao lại không nhìn thấy người đâu. Được rồi, ngày mai lại chỉ cho cậu xem, nói không chừng cậu sẽ gặp được. Gọi Mộc Đóa đi, lớn lên cũng không tệ lắm."

"So với La San thì sao?"

http://tieulun.hopto.org

"Dù sao thì cũng không giống như người sẽ làm tình."

"Biết người biết mặt không biết lòng, ai ngờ được sau này chứ."

Tiếng nói chuyện xa dần, Mộc Đóa hơi nhíu mày, thì ra những nữ sinh này đang nói đến cô, làm tình là loại nào chứ?

Cửa sổ hơi hé mở, Thiệu Thiến Thiến đương nhiên cũng nghe thấy, bình thường bản thân bị bàn tán thì không sao, bây giờ nhân vật chính lại là bạn thân, cô thấy không thỏai mái chút nào, "Đừng để ý đến mấy người đó, qua mấy ngày thì ổn thôi. Đám người La San kia, toàn nói xằng nói bậy."

"Hả?" Mộc Đóa nhìn chằm chằm bạn cùng bàn, xem ra quả thật có lời đồn.

Thiệu Thiến Thiến vặn vẹo ngón tay ấp a ấp úng, "Có người tung tin đồn, nói cậu lợi dụng việc ngồi gần cướp Cố Lự. Trời ạ, thật ra chúng ta đều biết, từ trước đến nay Cố Lự không dễ chịu với La San, cậu đừng nhạy cảm quá."

Mộc Đóa bĩu môi, "Cố Lự cũng không dễ chịu với mình." Dựa vào cái gì mà cô từ người vô danh tiểu tốt đã trở thành người nổi tiếng, lại mang tiếng oan rồi, hừ hừ, có nổi tiếng cô cũng không mong.

Thiệu Thiến Thiến lè lưỡi.

Từ đó, chỉ khổ cho Cố Lự. Từ trước đến nay con trai không quan tâm mấy lời đồn đại nhiều chuyện gì đó, Cố Lự chỉ biết đột nhiên Mộc Đóa không còn dễ gần nữa, anh sờ đầu thì nổi giận đùng đùng. Hàng ngày làm việc chung, cũng giận dỗi không nói lời nào. Thỉnh thoảng Mộc Đóa chịu dậy sớm sẽ cùng ngồi ăn sáng với anh, mấy ngày còn lại đừng nói ngồi cùng một chỗ, ngay cả đồ ăn anh đặc biệt mua cũng không động vào, anh không lấy, cô lại

trả tiền.

Đợi đến lúc Cố Lự tìm hiểu nguyên nhân, thì đám nữ sinh tò mò xem "Mộc Đóa là người thế nào?" cũng rút lui rồi.

Cố Lự đành phải ưỡn ngực nghiêm mặt làm nũng với Mộc Đóa, "Tiểu Đóa Nhi, cậu quan tâm mình một chút đi. Cậu không để ý mình, mình ăn không ngon ngủ không yên..."

Mộc Đóa đỏ mặt, cố gắng bỏ qua, "Cậu, cậu đừng... dùng những lời đáng yêu buồn nôn đó."

Cố Lự thấy có hy vọng, không ngừng cố gắng, tiếp tục khiến Mộc Đóa buồn nôn, cuối cùng làm cho Mộc Đóa mặt đỏ tới mang tai, lấy sách vở che mặt anh.

Thật ra Mộc Đóa cảm thấy rất bức bối nên muốn tìm một nơi trút giận. Rõ ràng là Cố Lự trêu chọc cô, tại sao cô lại bị nói. Cũng may những lời đồn đó đều là cơn gió thoảng qua, không thấy Cố Lự và Mộc Đóa có hành động gì, nhân vật chính La San lại không tỏ thái độ, mọi người cũng không giải quyết được gì.

Việc bổ túc môn hóa đã giúp Mộc Đóa tiến bộ rất nhanh, tính toán đâu ra đấy, sau hai tháng chỉ còn kém một chút, nhưng cô học xong cấp một cấp hai không tệ lắm, hôm nay chính thức bắt đầu học chương trình cấp ba.

Mộc Đóa mở trang Cố Lự đã gấp lại làm dấu, bắt đầu viết đề mục. Cố Lự thấy cô làm bài, liền lấy di động từ trong túi quần ra, mở website, Mộc Đóa nghiêng người nhìn anh không nói một tiếng.

Ánh mắt Cố Lự đảo quanh chỗ trống giấy nháp và khuôn mặt Mộc Đóa, có

chút khó hiểu, "Sao không làm? Đề bài này hôm qua đã giảng rồi, cậu nhìn trang trước đó ấy, nếu không chúng ta học lại lần nữa."

Cố Lự đúng là giáo viên tốt, mặc dù có nhiều trận đấu hấp dẫn đang chờ anh xem, anh chưa bao giờ bỏ lỡ giờ học bổ túc của Mộc Đóa, nhiều lắm thì lúc Mộc Đóa tự làm bài tập, mới có thể xem một lúc. Đến khi Mộc Đóa quay đầu lại nhìn anh, không chờ cô gọi, Cố Lự đã lại gần.

Mộc Đóa liếc mắt về phía điện thoại di động của anh, "Các cậu xem trận bóng như thế nào?"

May mà người bị hỏi là Cố Lự, cùng tư duy với cô, ngoan ngoãn dâng nộp di động, "Cậu xem ở đây, chữ trực tiếp. Người bình luận trực tiếp cũng có, sau đó ai dẫn bóng, chuyền bóng cũng sẽ nói ra, mười giây tự động đổi mới một lần, cậu cũng có thể tự đổi."

Mộc Đóa nghi hoặc, càng thêm im lặng với đám nam sinh, toàn bộ dựa vào tưởng tượng, như thế không có hình ảnh cảm giác cũng có thể kích động.

Thứ sáu thứ bảy là kỳ thi định kì của tháng.

Buổi tối thứ năm, Cố Lự muốn xem phạm vi kỳ thi lần này. Nhưng đối với Mộc Đóa thì có hơi không bình thường, "Lần này nếu vào được top 3, thưởng cậu một bộ con rối, nghe nói chủ đề lần này là A Đồng Mộc."

Từ khi Cố Lự biết Mộc Đóa thích mấy con rối nhỏ tặng kèm trong KFC, anh chú ý thì thấy mới ra hàng loạt con rối mới, kỳ thi lần này anh lấy nó làm phần thưởng.

Mặt Mộc Đóa chán nản,"Khó quá, bây giờ vẫn còn gà mờ lắm."

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự gãi gãi đầu, dáng vẻ bình tĩnh vững vàng, khóe miệng mang theo ý cười, giống như mấy vị công tử tốt bụng, "Cái đó là cố gắng lắm rồi, mới có hai tháng mà, Đóa Nhi thật lợi hại."

Mộc Đóa không hề khiêm tốn gật đầu một cái, khiến cho Cố Lự cười một trận.

Bạn học cùng lớp đều đã quen với việc Cố Lự luôn vui vẻ cười đùa với Mộc Đóa, trong lòng cũng ghép hai người thành một đôi.

Đối với con gái mà nói, Cố Lự là để ngưỡng mộ, dường như đã bị Mộc Đóa thu phục được rồi, lại còn cảm thấy nước phù sa không chảy ruộng người ngoài. Thậm chí ngay cả Tưởng Giai Lệ cũng từ bỏ việc mượn chuyện đề mục đến tiếp cận Cố Lự, nhưng ân oán cá nhân giữa cô ta và Mộc Đóa vẫn chưa kết thúc, thỉnh thoảng sẽ ném cái nhìn khinh bỉ tới.

Lúc này tất cả mọi người vây quanh phía sau phòng học nhìn chỗ ngồi, lần này là theo thứ tự sắp đặt. Cố Lự đương nhiên ở số đầu của lớp một, Tưởng Giai Lệ là số 29, còn Mộc Đóa là số 52. Một lớp thi chỉ có 30 người, như vậy là cách nhau một bức tường.

Tưởng Giai Lệ khiêu khích nhìn thoáng qua Mộc Đóa, "Mộc Đóa, cố gắng lên, chúc cậu lần sau được thi cùng một lớp nhé."

Nghe kỳ lạ thật, Thiệu Thiến Thiến không khỏi bực mình, "Số 29 đấy, nhưng phải cẩn thận một chút."

Mộc Đóa kéo kéo áo Thiệu Thiến Thiến, không nói thêm nữa, nhưng trong lòng lại kiêu ngạo hừ một cái, dùng thực lực mà nói chuyện, hãy đợi đấy.

Hai ngày thi, Cố Lự thi xong thì đều ở cửa ra vào lớp hai chờ Mộc Đóa

cùng đi ăn cơm. Hai người không có thói quen đối chiếu đáp án, trên đường đi đến căn tin đều nghe người khác thảo luận. Hai buổi sáng thi xong cô không sợ hãi, đều phớt lờ những đáp án không giống. Nhưng khi thi xong Vật lí tổng hợp và tiếng Anh, nghe thấy Hóa học và tiếng Anh không như nhau, Mộc Đóa lập tức hất cao mặt hỏi đáp án di động chất lượng bên cạnh (là Cố Lự), biết mình đúng, mới yên tâm cười cười.

Cố Lự bất đắc dĩ lắc đầu, "Cậu phải có lòng tin với chính mình chứ." Mộc Đóa chỉ cười hì hì, kỹ thuật nghề nghiệp có chuyên tấn công, cô học vẫn chưa đến nơi đến chốn. Tuy nói muốn đánh bại Tưởng Giai Lệ, thì cũng cần thời gian.

http://tieulun.hopto.org

Chương 24: Tình cờ gặp lại

Editor: Bạch Miêu

Beta: Mèo Ú Lười

Hai ngày thi kết thúc, Cố Lự, Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến trở về phòng ngủ, Thiệu Thiến Thiến không chịu được vẻ giả vờ đứng đắn của hai người kia, lúc còn cách ký túc xá một đoạn thì vui vẻ chạy đi. Chạy vài bước còn không quên lui về sau đe dọa hai người, "Có chuyện gì thì nói mau đi, ngày mai không gặp được đâu."

Mộc Đóa ho khan vài tiếng, nói khẽ với người bên cạnh, "Mình đi với Đại Thiến, về phòng thu dọn đồ đạc đây!"

Cố Lự xoay người cản Mộc Đóa, "Ngày mai chúng ta không gặp nhau được nữa rồi à?"

Mộc Đóa đỏ mặt, "Cậu đoán mò làm gì, ngày mai có buổi tự học buổi tối mà."

"Vậy còn tối nay, sáng mai, trưa mai, chiều mai phải làm sao đây..." Cố Lự hơi cúi người, "Cậu nói xem, phải làm sao bây giờ? " Cố Lự bướng bỉnh muốn Mộc Đóa trả lời, lại bước tới gần cô.

"... Tùy cậu." Mộc Đóa thấy xung quanh có người nhìn, vội vàng lùi lại vài bước, cô không muốn có thêm lời đồn cho mọi người bàn tán.

Cố Lự thoáng nhìn xung quanh, đành nhịn cười, ra vẻ đứng đắn, cũng không quên dạy dỗ Mộc Đóa, "Con gái không được nói năng tùy tiện."

Mộc Đóa hừ một tiếng, cho là không đúng, không phải do cậu bắt nạt sao.

Lúc đó có hai nữ sinh cầm cái túi lớn đi ngang qua, vai nghiêng nửa người, vẻ mặt đỏ bừng. Mộc Đóa đang ngưỡng mộ hai cô gái lực sĩ này, thì một người trong đó đột nhiên hờn dỗi ném thứ đang cầm, miệng cong lên, làm nũng với người phía trước, "Sao giờ cậu mới đến đây, mình mệt chết đi được."

Mộc Đóa nhìn lại, nam sinh đằng sau chạy đến, tươi cười cầm túi lên, ngược lại nữ sinh kia đã đi trước đến tầng dạy học.

Mộc Đóa tức cười, cậu bạn trai này quả thật rất có tài, có thể làm cho một nữ hiệp mạnh mẽ trở thành tiểu cô nương yếu đuối, mềm mại.

Cố Lự nhìn những thứ trên tay cô và bạn, mở miệng nói với Mộc Đóa, "Đồ nhiều không? Mình ở dưới tầng chờ cậu."

Mộc Đóa phản ứng rất nhanh, giống như con ngựa bị giẫm phải đuôi, kích động từ chối, "Không nhiều lắm. Mình chỉ có một cái túi xách." Cô mang không nhiều đồ đạc, nhưng khi nghĩ đến tình trạng sau này ngay cả nắp chai nước khoáng cũng mở không xong, có lẽ cô vẫn nên tự lực cánh sinh thì tốt hơn.

Chu Trùng Tiêu gọi điện thoại cho Mộc Đóa nói sẽ đứng dưới ký túc xá nữ chờ cô, đến gần tầng ký túc xá, nhìn thấy thanh niên kia, Chu Trùng Tiêu giơ ngón tay cái lên, sau đó xoay tròn ngược kim đồng hồ, hùng hổ bẻ ngược ngón tay xuống dưới.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu niên cũng thu ngón tay cái về, sau đó đầu ngón tay chỉ vào mình, khóe miệng cười, càng nói toạc ra là không được.

"Thằng khốn, đừng tưởng mình không ngăn cản cậu, cậu và con ruồi đều bay lượn lờ quanh Tiểu Đóa nhà mình." Chu Trùng Tiêu cho Cố Lự một đấm, giọng nói vô cùng ghét bỏ. Vừa nãy gọi điện cho anh, còn nói mình đang ở dưới ký túc xá, đúng là vậy, nhưng ai mà biết lại là ký túc xá nữ chứ.

Ngực Cố Lự đau nhói, lại lấy tay xoa, mà một bên khóe miệng nhếch lên cười, "Mình là con ruồi, cái đó..."

Chu Trùng Tiêu hừ hừ hai tiếng, trừng mắt liếc Cố Lự, thầm nói, "Trẻ con nói chuyện không biết kiêng kỵ, trẻ con nói chuyện không biết kiêng kỵ."

Cố Lự liếc mắt nhìn Mộc Đóa, Chu Trùng Tiêu và Thiệu Thiến Thiến ngồi trên xe. Xe khởi động, Mộc Đóa quay đầu lại nhìn Cố Lự vẫn đứng yên tại chỗ, lông mày thanh tú nhíu một cái.

Mộc Đóa và Chu Trùng Tiêu mới thi xong, đầu óc rất mệt mỏi, thậm chí còn về thẳng nhà, không ghé đến nhà ngoại ăn cơm tối được. Sau khi ăn no ở nhà, Mộc Đóa lên mạng gọi Trịnh Dư và Thiệu Thiến Thiến. Mẹ Thiến Thiến vẫn chưa ra viện, vì vậy mọi người hẹn nhau sáng mai vào bệnh viện thăm hỏi.

Mộc Đóa tắt máy tính, ngoan ngoãn đi rửa mặt, chui vào chăn. Thời tiết càng lạnh, cô càng thích ổ chăn ấm áp này.

Mộc Đóa lấy trò chơi điền chữ cái tiếng Anh trên báo, khoanh ngang khoanh dọc, mỗi một hàng đều là từ đơn tiếng Anh, nhưng đều thiếu một vài chữ cái, đây là bài tập Cố Lự giao cho Mộc Đóa. Mỗi ngày lúc trời tối cô dịch một mẩu chuyện nhỏ gửi cho anh, chính là để Mộc Đóa rèn luyện ngữ

http://tieulun.hopto.org

pháp, có đôi khi không cần phải biết rõ ý nghĩa từng từ, chỉ cần đoán đại khái là được.

Nhưng bây giờ anh muốn nâng cao trình độ của Mộc Đóa, Cố Lự muốn giúp cô chú ý đến mỗi từ đơn, nhớ kỹ chúng viết thế nào. Mộc Đóa không thích đọc những thứ này, nhắc đến mấy thứ này là cô đã nhức đầu, Cố Lự đành phải tìm cách khác, suy nghĩ biện pháp. Có vài tờ báo tiếng Anh không có những chuyên mục nhỏ thú vị này, Cố Lự chỉ còn cách ra tay làm đề bài cho Mộc Đóa.

Mộc Đóa nhìn một đám vòng khoanh tròn nhỏ, không khỏi cầm điện thoại, soạn tin nhắn, "Hồi chiều cậu làm sao vậy, cơ thể không thoải mái sao?"

"Cố Tiểu Hùng: Hả? Lúc nào cơ?"

"Lúc chúng ta tách ra ấy..." Rõ ràng cô nhìn thấy anh xoa ngực.

"Trùng Tiêu sợ mình bắt nạt cậu, cái này gọi là cảnh cáo trước thôi. Không có gì đâu." Cố Lự phòng khoáng dựa vào đầu giường, nhếch miệng cười cười, một đấm này thật đáng giá, có thể làm cho Đóa Nhi của anh đau lòng một chút.

Mộc Đóa ngược lại không nghĩ anh bị anh họ đánh cho một cái, mà là vì cô...

Mộc Đóa nghĩ, "Cậu không biết xấu hổ à... Xem có bị bầm không, dùng bột thuốc Vân Nam xoa đi."

"Vì Đóa Nhi, mình chịu một đấm, thật sự không đau một chút nào.”

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa đỏ mặt khinh bỉ da mặt của người nào đó quá dày, cô trùm chăn, khóe miệng nhếch lên, ngay cả đôi mắt cũng tràn ngập ý cười.

Sáng sớm chủ nhật, mẹ Mộc Đóa chuẩn bị hoa quả và thực phẩm bồi bổ thăm người bệnh, còn gọi Mộc Đóa dậy, bảo cô trên đường đi có thể mua thêm hoa bách hợp. Con gái mình và Thiến Thiến, Trịnh Dư có quan hệ tốt, mẹ Mộc Đóa cũng biết tuy hai người này cũng lớn như con gái nhà mình, nhưng lại chăm sóc Mộc Đóa như em gái. Mộc Đóa nói muốn thăm dì, mẹ Mộc Đóa cũng rất vui, con gái có thể hiểu được sự biết ơn, đương nhiên bà phải chuẩn bị ổn thỏa.

Mộc Đóa đưa đồ mẹ giao cho Dụ Đầu rồi cùng trợ thủ đắc lực tới bệnh viện, hai cánh tay đầy đồ, may là thực phẩm bồi bổ dù nhiều nhưng không nặng lắm. Cô đưa lá trà cho Dụ Đầu do cha Mộc Đóa đi công tác mang về, cha Dụ Đầu lại rất thích trà. Thứ duy nhất khiến cô tốn nhiều thể lực chính là hoa quả.

Trịnh Dư nhìn thấy Mộc Đóa biếu quà cho nhà mình cũng không từ chối, ai bảo cha cô lại xem trà như mạng sống chứ. Ngày mai mẹ Thiến Thiến đã có thể ra viện, hai ngày này cũng chỉ ở lại làm xét nghiệm kiểm tra lần cuối. Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến đến khiến mẹ Thiến Thiến vui vô cùng, lại còn giả vờ trách mắng Đại Thiến một lúc.

Thiệu Thiến Thiến vừa bất đắc dĩ trợn mắt, vừa cam chịu số phận, nhận lệnh mẹ gọt táo cho hai đồng bọn kia ăn.

Mười giờ, mẹ Thiến Thiến còn phải kiểm tra sức khoẻ, liền rời đi cùng y tá và chồng. Thiệu Thiến Thiến nhìn hai đứa bạn thân chăm chú gặm táo, oán hận nói, "Con nhà người ta."

Vẻ mặt Trịnh Dư đành chịu, "Không còn cách nào khác, mình vốn giỏi vậy." Vẻ mặt kinh bỉ của Dụ Đầu chọc Mộc Đóa phụt cười một tiếng, cô trấn

an Đại Thiến, "Người ta đều nói hoa nhà không bằng hoa dại, chắc chắn là đạo lý này rồi, cũng nên tập quen dần thôi."

Thiệu Thiến Thiến phiền muộn, "Cậu đang an ủi mình sao..."

Cho dù là mùi nước khử trùng hay áo blouse trắng, chai nước muối, tóm lại mùi trong bệnh viện khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái tý nào, ăn xong quả táo, ba người nhân lúc đó xuống tầng, ra vườn hoa phơi nắng, hít thở không khí trong lành.

Phía sau vườn hoa bệnh viện là ký túc xá công nhân viên, bên cạnh còn có một trận bóng rổ.

Ba người lười biếng tản bộ mấy bước, sau lưng truyền đến tiếng bước chân, tiếng của gót giày phụ nữ giẫm lên mặt đường bằng đá. Nhưng người đó rất cẩn thận, cố gắng giảm âm thanh đó xuống thấp nhất. Trong lòng Mộc Đóa suy nghĩ, nếu như chủ nhiệm mười lớp ai cũng có được như thế, thì tiếng giày cao gót trên hành lang tra tấn lỗ tai bọn cô hàng ngày sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Người phụ nữ có đi giày cao gót kia chậm chạp lướt qua ba người, là một nữ bác sĩ xinh đẹp, dung nhan được chăm chút tỉ mỉ, tay phải đút vào túi áo blouse, trong túi áo trái còn chứa ống nghe.

"Cố Lự..."

Tiếng dịu dàng của phụ nữ từ phía trước truyền đến, ba người đều sững sờ dừng chân, thế giới này thật nhỏ bé.

Thiệu Thiến Thiến nhìn nam sinh đang đưa bóng vào rổ trong trận đấu, lẩm bẩm nói, "Hôm qua cậu ta còn nói không gặp được cậu, hôm nay rõ ràng

là cuộc gặp gỡ bất ngờ tại bệnh viện. Cố Lự quả thật được ông trời cưng chiều, không nỡ cho cậu ta chịu oan ức chút nào!"

Cố Lự chạy chậm dẫn bóng đến sân bên cạnh, tinh mắt nhìn thấy người mặc váy hồng nhạt, mặc áo khoác đằng sau, là Mộc Đóa, trong phút chốc mắt sáng rực.

"Con trai, trưa nay mẹ có một đợt kiểm tra cho bệnh nhân, cha con gọi điện thoại bảo hôm nay có việc gấp phải ra ngoài, hay con tự ra ngoài ăn được không?" Trần Tuệ Di vừa nói vừa cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán Cố Lự, "Cũng đổ mồ hôi rồi, hay con về tắm rửa trước đi."

"Mẹ, mẹ cứ bận việc của mẹ đi, con và bạn học cùng ăn là được." Cố Lự cười khanh khách nói.

"Bạn học?" Trần Tuệ Di nhìn vài học sinh trung học bên kia sân bóng, vẻ mặt khó hiểu.

Cố Lự đẩy vai mẹ, khiến bà xoay người, "Mẹ, ba người đó là bạn học con, Thiệu Thiến Thiến, Trịnh Dư, đây là Mộc Đóa." Mộc Đóa đứng giữa, Cố Lự lại không giới thiệu theo hướng trái phải, để cô cuối cùng. Được Cố Lự đặc biệt giới thiệu như vậy, Mộc Đóa vô cùng xấu hổ, khóe miệng cứng đờ hơi cong lên.

Trần Tuệ Di ghét bỏ đẩy tay Cố Lự ra, dường như trở mặt, một giây sau lại dịu dàng hòa nhã cười, "Đều là ba cô gái xinh đẹp, thật tốt quá."

Ba người đồng loạt nói "Chào dì.", Trần Tuệ Di nhàn rỗi nói vài câu, sau đó thân mật chào tạm biệt với ba nữ sinh, vẫn không quên mặt lạnh đối xử với con mình, bảo anh nhanh chóng đi tắm rửa.

http://tieulun.hopto.org

Trần Tuệ Di vừa đi, Cố Lự liền nhìn Mộc Đóa chằm chằm, hai người bên cạnh bắt gặp ánh mắt đó lập tức xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà.

Mãi một lúc, Mộc Đóa càng cảm thấy xấu hổ, vẫn đi về phía trước.

Cố Lự giơ tay lên ngửi ngửi, vội vàng đuổi theo, "Mẹ mình có thói quen nghề nghiệp, hơi sạch sẽ một chút, thật ra trên người mình không có mùi hôi gì cả. Không tin cậu ngửi thử xem."

Lời vừa ra khỏi miệng, Cố Lự lập tức nhận ra mình nói sai, quả nhiên Mộc Đóa thẹn quá hoá giận, trừng mắt liếc anh một cái, "Nói cậu hôi thì là hôi, ai muốn nghe chứ."

Cố Lự cười hì hì, muốn đổi chủ đề, "Không muốn cùng nhau ăn cơm sao?"

http://tieulun.hopto.org

Chương 25: Đồng phục đẹp

Editor: Bạch Miêu

Beta: Mèo Ú Lười

Giữa trưa những ngày thu, ánh sáng mặt trời chiếu trên người rất ấm áp, chốc chốc lại kèm theo một trận gió thoảng qua, lạnh run cả người.

Mộc Đóa ngửa đầu, đón ánh mặt trời lóa mắt, cô nhìn Cố Lự, bên tóc mai anh có lớp mồ hôi mỏng trong suốt, "Nhà cậu ở gần đây sao? Hay là về tắm trước đi, mình với các bạn đi ăn là được rồi." Anh vừa vận động xong, mồ hôi bốc lên rất dễ bị cảm lạnh, Mộc Đóa nhìn chằm chằm mồ hôi từ trán anh rơi xuống, đưa anh khăn tay.

Cố Lự tranh thủ cầm lấy đầu ngón tay Mộc Đóa quơ quơ, "Mình lại ăn cơm một mình nữa rồi..." Sau đó mới rút khăn tay, lau mồ hôi trên trán.

Gần đây Mộc Đóa rất dễ mềm lòng, vừa nãy trước mặt bọn cô, dì Tuệ Di lại nói cha mẹ sẽ không về nhà, Mộc Đóa chần chừ, nhìn điện thoại một lúc, "Bây giờ thời gian còn sớm, cậu về nhà tắm rửa trước đi, bọn mình đợi cậu cùng ăn trưa."

Cố Lự liếc mắt nhìn hai nữ sinh đang trốn đằng sau Mộc Đóa, phất phất tay với anh, khóe miệng anh nhếch lên, "Được, vậy cậu nói với hai người kia đi?"

Cố Lự và Mộc Đóa đi dạo một vòng quanh công viên, Mộc Đóa nghi hoặc gãi gãi đầu, "Bọn họ chạy đi đâu rồi?"

http://tieulun.hopto.org

"Cậu gọi điện thoại cho các cậu ấy đi." Cố Lự đề nghị.

Mộc Đóa lấy điện thoại ra, "Này, Dụ Đầu, các cậu ở đâu vậy?" "Đi rồi à? Ở đâu?" "Mình phải làm sao bây giờ..."

Mộc Đóa ai oán tắt điện thoại, vẻ mặt đáng thương nhìn Cố Lự, "Dụ Đầu nói đói bụng, đi ăn cơm trước rồi."

Cố Lự khẽ cười, xoa xoa đầu Mộc Đóa, dịu dàng nói, "Không sao, mình thu nhận cậu."

Đến nhà Cố Lự, Mộc Đóa ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sô pha bằng da mềm mại, đôi mắt cẩn thận nhìn xung quanh. Cố Lự đi vào phòng khách thì nhìn thấy Mộc Đóa lén lút như ăn trộm, tròng mắt đảo liên tục. Rõ ràng ngồi trên sô pha thoải mái, cảm giác lúc này giống như bị phạt ở trường, dáng vẻ cô đầy chịu đựng ngồi im lặng một chỗ, cơ thể ưỡn thẳng.

Dưới ánh mắt Cố Lự, Mộc Đóa tức tối dùng sức lắc đầu. Không phải bọn họ đang bàn chỗ ăn cơm ư? Sao cô lại ở trong nhà Cố Lự thế này... Cũng không phải là chưa từng qua nhà nam sinh khác, nhưng bây giờ lại cảm thấy không tự nhiên, vô cùng không tự nhiên.

Nhìn Mộc Đóa dùng bàn tay nhỏ vuốt vuốt mái tóc ngắn rối xù, vẻ mặt không cam lòng, ảo não, Cố Lự ngoan ngoãn trốn ở góc rẽ, chờ cô vuốt tóc xong. Nếu cô biết vẻ lúng túng vừa nãy đã bị anh nhìn thấy, thì nhất định sẽ dựng đứng lông cho mà xem.

Chờ Mộc Đóa khống chế được cảm xúc, Cố Lự mới bưng nước đi tới.

http://tieulun.hopto.org

"Uống nước không? Trong nhà có đồ uống, mật ong, trà nhài đều đủ hết." Cố Lự đặt nước lên bàn trà, ngồi cạnh Mộc Đóa. Dì Trần Tuệ Di là bác sĩ phụ khoa, vô cùng chú ý đến thân thể của mình, cũng rất biết chăm sóc người nhà, trong nhà dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe các loại đều có đủ hết, chỉ mỗi uống trà cũng bày trò như vậy.

"À, không cần." Mộc Đóa cẩn thận di chuyển sang bên cạnh, cầm ly lên, cái miệng nhỏ nhấm nháp, "Cậu đi tắm đi, không cần để ý đến mình đâu..."

Mộc Đóa vừa nói xong, thì khẽ sặc.

Cố Lự quên việc trêu chọc, không ngừng vuốt vuốt lưng cô, để giúp cô hít thở đều, "Đỡ hơn chưa, cẩn thận một chút, uống nước mà cũng để bị sặc."

Mộc Đóa khẽ nói nhỏ, "Câu người xui xẻo uống nước đến nỗi sặc, đương nhiên là để nói mình rồi."

Cố Lự cũng không dám cười, biết Mộc Đóa không được tự nhiên, anh bật TV, mở vài gói đồ ăn vặt, đặt lên bàn trà, rồi một mình đi vào phòng tắm tắm rửa.

Cố Lự đi rồi, Mộc Đóa mới bình tĩnh trở lại, cũng có ý muốn quan sát cách bố trí phòng.

Mộc Đóa cầm một gói khoai tây chiên đi dạo quanh phòng khách, cách sắp xếp đồ đạc thiên về nữ tính, thật ra lúc vào vừa nhìn thấy sô pha thì cô đã có cảm giác này rồi, màu tím quý phái, chỗ ghế sô pha và bàn trà còn trải một tấm thảm nhung, tổng thể mà nói thì kiểu dáng Châu Âu này hoàn toàn không giống với kiểu Trung Quốc thuần túy nhà cô.

Đồ đạc trong phòng được sắp xếp ngẫu nhiên bất đồng như vậy, nhưng

Mộc Đóa vẫn cảm thấy rất mới lạ, rất đáng yêu.

Cố Lự ăn mặc chỉnh tề từ trong phòng đi ra thấy Mộc Đóa đang cầm bộ con lật đật trên tủ cạnh TV, cô quỳ trên sàn nhà, phần mông ngồi trên chân, sắp xếp bộ lật đật theo thứ tự từ lớn đến bé, sau đó cô giở trò xấu, dùng ngón tay đẩy sang một bên, trong nháy mắt, nguyên bộ lật đật đều đong đưa.

Thấy vậy, Cố Lự quay người trở về phòng thay đồ, rồi chạy ra gọi cô đi ăn.

Trước đó hai người đã nói là ăn món Trung, nhưng lúc đến giờ ăn trưa, đứng trước cửa ra vào thấy đầu người lúc nhúc bên trong, Mộc Đóa suy nghĩ một lúc, hai người muốn ăn ít nhất cũng phải đứng đợi mười phút. Không còn cách nào khác, hai người đành tìm một tiệm mì, mỗi người gọi một phần hải sản tự ăn cơm trưa.

Mộc Đóa cầm thìa, cái miệng nhỏ sau khi ăn một ngụm nước súp vẫn không ngừng khen ngợi, "Hương vị thơm, nước súp siêu cấp ngon, để mình ăn thử một miếng mỳ nào..."

Cố Lự buồn cười nhìn bộ dạng thỏa mãn giống như đang ăn cây bàn đào trên thiên cung của Mộc Đóa, không để ý múc một muỗng nước súp ăn, anh cũng thích món mỳ này.

Mộc Đóa dùng đũa cuộn mỳ lại, thổi phù phù, cô không thể chờ được mà vội văn hết luôn.

Nghe thấy lời khen của Mộc Đóa, ông chủ kiêm đầu bếp ngậm điếu thuốc, ngồi xuống bên cạnh bọn họ, nói tiếng phổ thông không biết ở đâu, "Cô gái à, thích thì ăn nhiều một chút, nhìn dáng vẻ cao lớn bạn trai cô thế này, nhất định sẽ ăn không đủ đâu."

http://tieulun.hopto.org

"Ông chủ nói rất đúng, ăn nhiều một chút, không đủ thì thêm một bát nữa."

Kết quả là, chỉ một giây Cố Lự đã bị ông chủ mua chuộc, còn giúp ông chủ bày mưu tính kế mở tiệm mỳ gần khu khối 10.

Mộc Đóa không nói gì, chỉ nhìn Cố Lự thật lâu.

Quả thật như bây giờ rất tốt, có một số việc càng làm rõ, nhất là chuyện tình cảm thì lại không hẳn là tốt. Mặc dù, cô cảm giác mình có chút khao khát, chỉ có một chút...muốn được công khai cùng với Cố Lự nhưng đó chỉ là một chút mong ước của cô thôi.

Ví như chỉ là một buổi học bù, thế mà trong lớp xôn xao loan truyền, như thầy Xuân không dễ chịu. Mà Cố Lự, là học sinh được thầy yêu quý, bởi vì anh quá ưu tú, được mong đợi quá nhiều, mà cô không đảm đương nổi thanh danh "Làm xấu anh". Nếu vậy không phải cô kiêu ngạo quá sao.

Trừ khi, cô và anh có thể đứng cùng một đẳng cấp.

Các thầy vô tư dành ngày nghỉ duy nhất để chấm bài thi, tiết tự học tối Chủ nhật sẽ có kết quả. Lần này, bài thi còn chưa tới tay, trên tường đã dán thứ tự thành tích.

Mọi người đều theo ý thức chen vào đứng trước tờ giấy A4 nhỏ nhỏ ở đằng kia, ba tầng trong ba tầng ngoài bao quanh, học sinh bên ngoài không ngừng thúc giục bạn học bên trong xem điểm giúp.

Nam sinh bên trong cùng không bị làm phiền, lần lượt báo danh.

"Đầu tiên là Cố Lự, thứ hai là lớp trưởng, thứ ba Trần Lộ, thứ tư Mộc Đóa,

thứ năm Tưởng Giai Lệ..."

Thiệu Thiến Thiến đứng thứ tám, vừa nghe tên mình trong phạm vi an toàn, phấn khích đi ra vòng vây, nhảy đến bên cạnh Mộc Đóa, "Tiểu Đóa Nhi, thật hãnh diện, Trung Hoa hưng thịnh rồi."

Mộc Đóa bình tĩnh nói tiếp, "Ừ, vì Trung Hoa mà phấn đấu đọc sách, nên phải như vậy mà."

Có vẻ như Thiệu Thiến Thiến đang vui vẻ so sánh bài thi của mình với Tưởng Giai Lệ, cô cười ngốc, nhưng vẫn không quên biểu đạt sự ngưỡng mộ với Cố Lự.

Mộc Đóa nhìn lướt qua Cố Lự, cái tên liên tục đứng hạng nhất đang có chút... Chán nản? Thất vọng? Mộc Đóa âm thầm ai oán, học sinh xuất sắc mà cũng có bệnh thở dài nữa à...

Thầy dạy Văn phát bài thi vào tiết tự học thứ ba, Mộc Đóa bị thầy phân chép đán án chính xác lên bảng đen. Cố Lự có dịp nhìn chằm chằm bóng lưng người trên bục giảng, bị Từ Thiệu chế nhạo nhiều lần mới ngưng nhìn.

Ai ngờ, chép đáp án xong, thế giới này lại thay đổi.

"Sao vậy, ai chọc cậu giận rồi à?" Trở lại chỗ ngồi của mình, Mộc Đóa phủi phủi phấn trên tay, chọc chọc vai Thiệu Thiến Thiến, bộ dạng buồn bã ỉu xìu.

Thiệu Thiến Thiến không có tí sức lực nào, nằm lên bàn, lười biếng nói, "Ôi, cậu ta bị sửa sai đề, được cộng thêm ba điểm, vốn chỉ kém một hạng, bây giờ ngược lại hơn cậu hai hạng rồi."

http://tieulun.hopto.org

"Tưởng Gia Lệ?" Mộc Đóa vuốt vuốt bụng, dính bụi phấn, hơi nháp nháp không thỏa mái.

"Hừ, còn ai nữa chứ..."

"Mình không sa sút tinh thần như cậu, không sao mà, lần sau sau chúng ta lại chiến đấu tiếp." Mộc Đóa nhún nhún vai, được, bây giờ cô đứng hạng năm.

Tin tức thứ tự thay đổi vì Tưởng Giai Lệ lan nhanh, không đầy một lát, Cố Lự gửi tin nhắn cho Mộc Đóa, "Mình ở hạng nhất chờ cậu."

Mộc Đóa bỗng dưng sững sờ, chậm rãi cười.

Cô còn nhớ lúc xế chiều hôm qua, Cố Lự nói, "Cậu phải tin vào chính mình." Thấy cô im lặng, anh còn nói, "Nếu cậu không tin tưởng bản thân, vậy hãy tin mình."

Tưởng Giai Lệ kiêu ngạo hất cằm, cười khiêu khích với Mộc Đóa, Mộc Đóa nhướn mày, đã chấp nhận trận đấu tiếp theo. Vì bản thân, vì nam sinh đó cô càng phải tin tưởng bản thân.

Mỗi lần mưa, không khí càng lạnh thêm.

Hôm qua mưa to, để lại những vũng nước đọng lớn nhỏ trên mặt đất, nước đọng hòa lẫn với hương thơm của cỏ xanh bùn đất, khiến cho không khí vô cùng trong lành. Tháng 11 mới sang một tuần, khí hậu đã khác biệt một trời một vực với tháng 10, các học sinh đều đổi kiểu áo đồng phục.

Đều là độ tuổi hoa nở như nhau, các thiếu nữ không hề có ấn tượng tốt với

http://tieulun.hopto.org

đồng phục hai lúa một màu, nhưng lúc làm theo yêu cầu, bất kể nữ sinh nhỏ nhắn xinh xắn nào cũng đòi thầy đo tăng thêm hai con số. Mộc Đóa cũng thế, nhón chân thương lượng với thầy, "Thầy ơi, sửa cho em ba gạch l đi, không thì 180 cũng được."

Mặc dù Mộc Đóa không lấy được đồng phục lớn nhất như mong muốn, thực sự so với mấy số lớn, vạt áo đồng phục cũng khá che đậy phần mông, tay áo dài đến nỗi có thể trực tiếp nhảy lên sân khấu hài kịch.

Chỉ cái này còn chưa đủ, các nữ sinh còn nghĩ nhiều cách đa dạng, bắt đầu vẽ vẽ lên đồng phục, hơn phân nửa chỗ phía sau, thậm chí còn có người vẽ lên đó hình Doraemon, Hello Kitty...

Mộc Đóa cũng thỏa sức tưởng tượng các hình vẽ, ngắm nhìn một loạt bút đen trong hộp bút, sau đó cô quyết định vẽ một con gấu trúc ngốc nghếch.

Đến khi các thầy phát hiện, thì đã không còn cách nào thay đổi được nữa rồi.

Tiết tự học buổi tối, Cố Lự nhìn thấy con gấu trúc của Mộc Đóa, không nói hai lời liền cởi đồng phục, tịch thu sách bài tập của Mộc Đóa, "Mình cũng muốn một con."

http://tieulun.hopto.org

Chương 26: Họp phụ huynh

Editor: Bạch Miêu

Beta: Mèo Ú Lười

Mộc Đóa bị nhét đồng phục còn mang theo hơi ấm của Cố Lự vào trong ngực, cô hài lòng cầm thứ trong tay, từ "Không muốn" định nói với anh đã đến bên miệng, cứ thế kẹt lại trong cổ, đành nuốt xuống bụng.

Mộc Đóa không nói gì, bàn tay nhỏ bé kéo căng đồng phục, cô cố ý nhờ thầy tăng số đồng phục lớn hơn, Mộc Đóa giả vờ lơ đãng lật cổ áo ra, thật ra cô muốn xem số đo.

Thấy Mộc Đóa cầm bút lông lên, Cố Lự kéo ghế, tiến đến bên cạnh, "Mình muốn một con cao to uy mãnh hơn con của cậu."

Mộc Đóa khinh bỉ liếc nhìn vị khách rảnh rỗi đang nói ở bên cạnh, "Gấu trúc nhà nào lại cao lớn uy dũng như vậy chứ, có cần thêm cơ bụng sáu múi luôn không?"

Nhưng Cố Lự không thèm quan tâm đến chủ ngữ mà cô nói, cố tình hiểu nhầm ý trọng tâm, "Cậu thích có cơ bụng à?"

"Hả?" Mộc Đóa nháy mắt vài cái, nghiêm túc suy nghĩ, "Chỉ cần đừng gầy quá là được." Nói đến cơ bắp, Mộc Đóa liền nghĩ đến bộ ngực của loại sinh vật trên sách kia cũng đã luyện thành mạnh mẽ, không khỏi sợ run cả người.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa lấy lại tinh thần, phát hiện Cố Lự đang sờ cằm, theo thói quen bật ghế lên cao, đang suy nghĩ gì đó, trên người chỉ có một chiếc áo mỏng. Mộc Đóa thầm ai oán, quả thật nam sinh còn cần phong độ hơn nữ sinh.

Mộc Đóa vẽ vẽ trên giấy, suy nghĩ tạo hình của một con gấu trúc cường tráng, rồi lại cầm hình con gấu trúc rực rỡ đầy màu sắc trên bìa ngoài tập của mình, luyện vẽ.

Thầy Xuân đứng ở phía sau cửa, tình hình trong phòng học tất cả đều thu gọn vào đáy mắt, các học sinh tự giác đọc sách làm bài tập, một hai người đang hỏi bài học, hỏi xong thì nói chuyện phiếm. Nhưng tất cả đều rất tinh mắt, chưa đến nửa phút đã phát hiện sự hiện diện của thầy, lập tức nụ cười tắt ngấm, nghiêm chỉnh thảo luận bài học.

Thầy Xuân cũng không phải người thích bắt quả tang học trò, đến năm cuối áp lực bài học nhiều vô số, thầy cũng có thể hiểu được, chỉ có điều hai người ở bàn cuối...

Một người đang tập trung tinh thần vẽ lên đồng phục, một người chăm chú nhìn.

Nhưng thầy không phục cũng không được, một tháng trước Cố Lự đã nói, việc dạy học cho Mộc Đóa cứ để anh quản lí. Hơn nữa thành tích đã nói lên tất cả, mặc dù hai người cãi nhau như vậy, có lúc lại không tập trung làm bài, mà thành tích vẫn tốt như thường.

Thầy Xuân đi lên phía trước vài bước, đứng bên cửa sổ, bước nhanh tiến vào phòng học.

Mộc Đóa vừa mới nghĩ ra hình vẽ cho Cố Lự, đặt bút phát họa vài nét. Thầy Xuân vào lớp, cô chỉ có thể cất đồng phục đi.

http://tieulun.hopto.org

Thầy Xuân đứng trên bục giảng, mọi người liền ngẩng đầu nhìn, "Học kì một của năm ba đã qua một nửa, tổng cộng ba lần thi tháng, trong lòng mọi người chắc ai cũng hiểu rõ thành tích của mình. Kỳ thi Đại học chỉ còn nửa năm sẽ đến, chúng ta vẫn còn thời gian, còn thời gian không có nghĩa là các em có thể lãng phí thời gian. Chương trình học ba năm cũng đã học xong rồi, thời gian còn lại, các em cần phải kiểm tra và bổ sung kiến thức còn thiếu. Bây giờ học thêm một phút, không chừng lúc thi còn có thể làm thêm vài câu..."

Mộc Đóa nhìn thời gian, năm phút nữa là hết giờ. Thầy Xuân đến tận phòng học như vậy, chắc chắn còn có thông báo quan trọng. Quả nhiên, sau đó thầy Xuân lưu loát nói chuyện quan trọng, "Thứ bảy tuần này không đi học, trường quyết định tổ chức buổi họp phụ huynh cho năm ba, giáo viên sẽ phụ trách các em. Sau khi họp phụ huynh kết thúc, cuối tuần trường sẽ tiến hành tổ chức đại hội thể dục thể thao mùa thu..."

Thời gian vừa khớp, thầy Xuân vừa mới dứt lời, tiếng chuông tan học đã vang lên, thầy vội vàng ra ngoài phòng học, giả vờ không nghe thấy tiếng rên rỉ của học sinh. Mọi người mặt mày ủ rũ, dù là học sinh ngoan hay quậy phá đều suy tính trong lòng, xem gần đây có nghe lời thầy hay không.

Tiếp đó là hai người vẫn luôn giữ bộ dạng vân đạm phong khinh, Mộc Đóa đưa nét vẽ trên quần áo cho Cố Lự xem, "Vẫn chưa vẽ xong, ngày mai vẽ tiếp nhé?"

Cố Lự nhìn hai vòng tròn trên đó, "Cái này... Phải vẽ bao lâu?"

Mộc Đóa nhớ đến kiệt tác gấu trúc của mình, "Khoảng 10 phút."

Cố Lự gật gật đầu, "Ừ, vậy ngày mai cậu đưa cho mình là được." Cố Lự cảm thấy như vậy rất vui, buổi tối này anh sẽ có một chút mong chờ.

http://tieulun.hopto.org

"Hả?" Mộc Đóa sững sờ, "Vậy lúc về cậu mặc cái gì? Bên ngoài lạnh lắm."

"Đường ngắn vậy, không sao đâu." Cố Lự vui vẻ hưởng thụ sự quan tâm của Mộc Đóa, anh mỉm cười cầm đồng phục che lên người cô, Mộc Đóa yếu ớt vươn tay vào trong tay áo, mặc vào.

Mộc Đóa ngây ngốc đứng dậy, vẫy vẫy tay áo, rồi lại hưng phấn nói, "Áo dài thật. Dài đến đây luôn này." Mộc Đóa khoa tay múa chân với vạt áo dài, cười với Cố Lự.

Cố Lự không nhịn được, xoa nhẹ đầu Mộc Đóa, "Ngốc." Nói xong, ra khỏi phòng.

Được mặc đồng phục cỡ lớn luôn là mơ ước là cô, lại buộc cái tay áo dài phía trước, đi rêu rao khắp nơi. May là đêm hôm khuya khoắt sắc trời mù mịt, không có nhiều người chú ý tới bộ dạng ngốc của cô.

Đến phòng ngủ, đầu tiên Mộc Đóa hoàn thành hình vẽ sau lưng áo của Cố Lực. Nhìn thời gian, vừa đủ 10 phút. Mộc Đóa treo đồng phục trên giá treo quần áo, rồi hong khô phần áo được bôi đen.

Các nữ sinh trong phòng ăn ý cùng nhau nhìn Mộc Đóa bận rộn, chậc chậc lên tiếng, "Tiểu Đóa của chúng ta thật đảm đang, Cố Lự may mắn quá đi."

Lúc mới bắt đầu Mộc Đóa tỏ ra rất xấu hổ, bị mọi người trong phòng chọc nhiều lần, da mặt cũng khá dày rồi. Mộc Đóa bình tĩnh kéo căng đồng phục trên giá quần áo, "Mình chính là có ơn sẽ báo."

Trong lòng Mộc Đóa nói thêm một câu, có qua có lại. Cô nhớ lúc cuối tuần ở nhà, trong khi thu xếp đồ đạc chuẩn bị trở về trường học thì mới phát

hiện trong túi của mình thừa một con lật đật, so với bộ lật đật ở nhà Cố Lự thì đẹp hơn nhiều. Nhớ đến nhà mình toàn bày rối, gấu bông…đủ loại nhưng lại không có lật đật. Con lật đật này nhìn qua rất xinh đẹp, trang trí lại tinh xảo. Nhất định là khi không để ý Cố Lực đã cho vào.

Ngủ trước đã, Mộc Đóa lấy điện thoại di động rọi sáng đồng phục, miệng thì thầm nói nhỏ, "Muốn cho cậu xem này..." Nhiều lần suy nghĩ lại, Mộc Đóa chỉ nói một câu, "Ngủ ngon."

Sáng sớm, ánh nắng mặt trời chiếu vào lan can trên lầu, Cố Lự cầm bữa sáng lên tầng, tâm trạng rất vui vẻ.

Không bao lâu sau, Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến cũng đi vào phòng học. Thấy Mộc Đóa mặc đồng phục dài đến tận đùi kia, Cố Lự hơi nhếch khóe miệng. Không chờ Cố Lự gọi, Mộc Đóa đã hấp tấp đi qua, xoay người quay đầu lại nói, "Nhìn được không?"

Trên quần áo không có gấu trúc, ngược lại chỉ có một con gấu chó, đúng là vô cùng dũng mãnh, nhưng tay nó lại cầm một đóa hoa khiến cho nó càng thêm ngớ ngẩn.

Nhìn khuôn mặt chờ đợi của Mộc Đóa, Cố Lự cười khẽ, "Đẹp lắm, Đóa Nhi thật có tư duy nghệ thuật."

"Đúng rồi." Mộc Đóa yên tâm hưởng thụ lời khen cùng bữa sáng.

Tuy ngoài miệng Cố Lự không nói gì, nhưng trong lòng lại rất đắc ý, cái người lòng dạ hẹp hòi này vẫn còn nhớ chuyện lần trước bị Chu Trùng Tiêu đánh cho một đấm, nhân lúc tan học tiết hai tập thể dục buổi sáng, cố ý mặc đồng phục đến trước mặt anh ta đắc chí. Không nằm ngoài dự tính của anh, hai người lại náo loạn một trận.

http://tieulun.hopto.org

Thế là sau đó, lúc kết thúc tiết ba, Mộc Đóa lại nhận được đồng phục của Chu Trùng Tiêu, ghi rõ anh ta muốn một con vua hổ lớn, có thể tiêu diệt gấu chó rừng rậm kia.

Đến lúc Chu Trùng Tiêu nhận được, nhìn con hổ nhảy múa trên đồng phục, khóe miệng không khỏi run run. Anh muốn đánh thắng kẻ thù, không phải muốn làm bằng hữu với con gấu béo ú màu vàng kia. Nhưng vừa không muốn tổn thương Mộc Đóa, vừa muốn phân cao thấp với Cố Lự, anh lập tức vui vẻ mặc vào, "Tiểu Đóa vẽ thật đẹp."

Phương Siêu cười nhạo Chu Trùng Tiêu một trận, suy nghĩ về trình độ vẽ tranh của bạn gái nhà mình một lúc, liền tự lực cánh sinh, viết hai chữ vô cùng sâu sắc "Võ Tòng" lên chỗ trống phía sau lưng đồng phục.

Giữa trưa thấy đồng phục của ba người, Thiệu Thiến Thiến cười không ra hơi chỉ vào Trịnh Dư, " Dụ Đầu, vậy thì cậu nên viết chữ Phan Kim Liên lên mới phải." *(1)*

Phương Siêu tức giận, "Anh mình muốn đi tiêu diệt Tây Môn Khánh." Mọi người đều cười, chỉ có Mộc Đóa xoa xoa lông mày, "Võ Tòng lấy Phan Kim Liên lúc nào thế?"

Mọi người im lặng nhìn nhau, đúng thật, không phải Vũ Đại Lang lấy Phan Kim Liên sao? Bọn họ dường như vô tình hiểu thấu bí mật gia tộc.

(1) Phan Kim Liên nguyên là hầu gái trong nhà một đại gia, nhìn hiền lành, dịu dàng và vô cùng xinh đẹp, do không chịu làm thiếp cho tài chủ già nên bị bức phải lấy Võ Đại Lang, anh Võ Tòng, một người bán bánh bao vừa lùn vừa xấu xí. Phan Kim Liên vốn tính lẳng lơ nên rất thất vọng. Về sau, Võ Tòng gặp lại Võ Đại Lang, Phan Kim Liên thấy Võ Tòng là anh hùng cái thế thì ra sức quyến rũ nhưng Võ Tòng không chút động lòng. Nhân lúc Võ Tòng đi Đông Kinh, do người láng giềng là Vương Bà dắt mối, Phan Kim Liên

quen với Tây Môn Khánh, một tên tài chủ, đã không kìm nổi ham muốn. Khi hai người gặp nhau ở nhà Vương Bà thì bị Võ Đại Lang phát hiện. Võ Đại Lang bị Tây Môn Khánh đánh đến ngất đi. Vì muốn gian díu lâu dài với Tây Môn Khánh nên Phan Kim Liên đã nhẫn tâm và quỷ quyệt với sự giúp đỡ của Vương Bà bỏ thạch tín vào bát canh của Võ Đại Lang để giết chàng. Còn Phan Kim Liên đã bộc lộ bản lĩnh lại giỏi mưu chước quyền biến nên trở thành bà vợ thứ năm của Tây Môn Khánh, được yêu chiều rất mực.

Võ Tòng trở về, biết chuyện lập tức mời hàng xóm đến nhà. Chàng lôi Vương Bà đến trước bàn thờ anh rồi gọi Phan Kim Liên ra. Phan Kim Liên xin tha tội nhưng Võ Tòng đã chém chết ả ngay tại chỗ rồi đi giết Tây Môn Khánh. Phan Kim Liên về sau trở thành mỹ nhân điển hình của hạng phụ nữ tà dâm, xảo quyệt trong văn học Trung Hoa.

Phương Siêu cởi đồng phục ra, ai oán nhìn hai chữ vô cùng khí khái hào hùng phía sau lưng, đột nhiên cảm thấy không thể nhìn thẳng nữa.

Buổi sáng thứ bảy, cửa ra vào khối 12 đậu đầy xe, các nhân viên an ninh chạy trước chạy sau điều động phụ huynh đỗ xe. Bước vào cửa, màn hình đối diện hiện lên hai chữ “Hoan nghênh”, giáo viên chủ nhiệm lớp đã sớm ở trong lớp chờ phụ huynh đến.

Mộc Đóa cùng dì cả và mẹ đến trường học, hôm nay Chu Trùng Tiêu ngoan ngoãn ở nhà làm bài tập, vì sau khi mẹ họp phụ huynh về thấy biểu hiện của anh ta sẽ thêm hài lòng, ra tay mềm mỏng hơn.

"Dì cả, đây chính là ban 11, đó là giáo viên dạy môn Sinh học, họ Trần." Mộc Đóa kéo tay dì cả, nói cho bà biết chỗ của Chu Trùng Tiêu.

Chỉ cho dì cả xong, Mộc Đóa lại dẫn mẹ đến phòng học của mình. Lúc đến cửa ra vào nhìn thấy Thiệu Thiến Thiến và mẹ cô, mẹ Mộc vội hỏi bà đã hồi phục sức khỏe chưa.

"Chào dì." Thiệu Thiến Thiến nhanh mắt thấy Cố Lự và Trần Tuệ Di lên tầng, Mộc Đóa cũng lập tức chào hỏi.

Trần Tuệ Nhi vẫn nhớ các cô, khẽ cười, "Dì nhớ lần trước có thêm một bạn nữa mà?"

"Bạn ấy học ban 13, không chung lớp với tụi con." Cố Lự giải thích, tiếp tục lễ phép chào hỏi mẹ Thiệu Thiến Thiến, Mộc Đóa.

Mọi người nói chuyện một lúc, các phụ huynh lần lượt đến, ba người dẫn mẹ mình đến chỗ ngồi trong lớp rồi rời phòng học.

http://tieulun.hopto.org

Chương 27: Đại hội thể dục thể thao

Editor: Bạch Miêu

Beta: Mèo Ú Lười

Thiệu Thiến Thiến nhanh như chớp chạy xuống tầng tìm Trịnh Dư, Cố Lự và Mộc Đóa thì chầm chậm đi xuống.

"Trùng Tiêu không đến sao?" Cố Lự thuận miệng hỏi.

"Ừ, anh ấy ở nhà chăm chỉ học tập." Nhớ tới bộ dạng đáng thương bưng trà rót nước cho dì của Chu Trùng Tiêu tối hôm qua, Mộc Đóa nở nụ cười. Vậy thì phải nói tốt vài câu giúp anh, bằng không với tính cách mạnh mẽ của dì cả, ít nhất cũng sẽ cạo đầu anh mất.

Cố Lự gật đầu.

Trịnh Dư, Thiệu Thiến Thiến và Phương Siêu đã sớm đứng dưới cầu thang đợi bọn họ, ba nữ sinh kéo tay đi theo hướng ra bãi cỏ, trên đường đi Thiệu Thiến Thiến còn gào to nói mình là bóng đèn, bị Mộc Đóa đánh một phát lên lưng mới im miệng.

Phương Siêu và Cố Lự đi sau ba người vài bước, sao không nghe được chứ, Phương Siêu cười xấu xa dùng khuỷu tay huých Cố Lự một cái, cuối cùng lại nhận được cái trừng mắt lạnh của anh.

Tuy là họp phụ huynh, nhưng vẫn có rất nhiều học sinh đến cùng phụ

huynh. Bãi cỏ gần lầu dạy học, vài nhóm người đang ngồi quanh mấy cái ghế đá. Năm người họ chỉ có thể đi xa một chút, đành ngồi uống bãi cỏ trước lầu dạy khoa học kỹ thuật.

Mộc Đóa gập chân ngồi xuống, đầu dựa trên gối chạm chạm mấy ngọn cỏ vàng trên bãi cỏ. Cố Lự dựa vào cô, ngồi xuống hỏi, "Khát nước à?"

Mộc Đóa còn chưa kịp trả lời anh, Trịnh Dư và Thiệu Thiến Thiến đã xấu xa giở trò, kêu lên một tiếng "Khátttttt..." thật dài rồi cười với Mộc Đóa.

Bình thường, bọn họ chọc cô, nếu không có Cố Lự, Mộc Đóa đương nhiên có thể ứng phó. Nhưng giờ có mặt Cố Lự, Mộc Đóa không khỏi đỏ mặt.

Cố Lự hất cằm, "Mọi người uống gì?" Trịnh Dư và Thiệu Thiến Thiến đều muốn uống nước cam, Phương Siêu chủ động đứng lên cùng Cố Lự đi siêu thị.

Cố Lự lại nghiêng đầu hỏi Mộc Đóa bên cạnh, "Cậu thì sao? Nước cam hay nước ngọt?"

"Muốn ăn kem..." Mộc Đóa ngừng một lúc, "Mua cho mình một cây kem, cảm ơn." Cố Lự hơi nhíu mày, hôm nay còn dám ăn đồ lạnh cơ đấy. Sợ anh không đồng ý còn cố ý thêm câu "Cảm ơn".

"Mình cũng muốn."

"Mình cũng muốn."

Cố Lự đang định thuyết phục Mộc Đóa đổi lại cái khác, ai ngờ mấy tên chỉ sợ thiên hạ không loạn cũng la hét đòi ăn kem. Phương Siêu vỗ đầu Trịnh

Dư, kéo Cố Lự đi xa.

Cuối cùng, năm người đều gặm kem. Cố Lự nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Mộc Đóa đang cắn cây kem mát lạnh, thỉnh thoảng liếm liếm cho sữa tan ra, đau đầu đến mức anh thậm chí nghĩ đến việc có nên ăn giúp cô không? Ngại mọi người ở đây, đành thở dài, dặn cô đừng cắn lớn.

Lúc Mộc Đóa nhận được điện thoại của mẹ, nói cuộc họp đã kết thúc, trong miệng vẫn còn đầy mùi sữa.

Dì Mộc Đóa tự mình lái xe ra, vừa lúc đỗ cạnh xe nhà Cố Lự, Mộc Đóa ngoan ngoãn đến gần mẹ chào tạm biệt với Trần Tuệ Di. Trần Tuệ Di cười tươi vui vẻ, việc Cố Lự được giáo viên khen ngợi nhiều năm đã thành thói quen, giúp bà trước mặt hội phụ huynh cũng có chút mặt mũi. Thấy mẹ Mộc Đóa, Trần Tuệ Di nhiệt tình mời bà lần sau đến nhà chơi. Mộc Đóa suýt nữa sặc, ánh mắt đảo qua liếc về phía Cố Lự, vừa lúc anh cũng nhìn cô, khiến cô sợ tới mức thu hồi ánh mắt.

Trong lòng Mộc Đóa bỉ ổi gào khóc, dì à, dì không phát hiện nhà mình đã mất một thứ sao!

Cuối cùng tất cả lên xe về nhà. Mẹ Mộc ngồi ở vị trí ghế phụ quay đầu truyền đạt thông báo của thầy Xuân, cả lớp thực hiện kế hoạch "Cùng giúp đỡ nhau học tập", mười học sinh giỏi và mười học sinh yếu kém sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Các vị phụ huynh vốn lo lắng con mình sẽ học hành bê bối, mẹ Mộc Đóa ngược lại vô cùng thông suốt. Thầy Xuân cam đoan, chỉ thực hiện một tháng, hơn nữa còn tiện cho việc tự ôn tập lại một lần.

"Tiểu Đóa, nam sinh lúc nãy tên là Cố Lự à?" Mẹ Mộc hứng thú hỏi Mộc

Đóa.

Thần kinh Mộc Đóa siết chặt, bình tĩnh trả lời, "Vâng, sao ạ?"

"Cậu nhóc đó cũng giống như mẹ cậu ý, lớn lên trong môi trường rất tốt. Hơn nữa thầy Diệp còn nói cậu ý đứng nhất khối, lúc nãy xem ra cũng tử tế, lại còn ngoan ngoãn lễ phép..."

Mẹ Mộc Đóa hăng say khen ngợi, dì cả thêm vào, "Cố Lự còn qua nhà Tiêu Tiêu mấy lần để đi chơi với nó, sao nó lại không học được chút nào từ người ta thế..."

Mộc Đóa yên lặng lấy điện thoại di động ra, nhắn một tin cho Cố Lự, "Con nhà người ta."

Sau vài phút, Cố Lự trả lời, "Cậu muốn không?"

Mộc Đóa lén lút như trộm, nhìn hai người ngồi ở hàng trên, trả lời, "Muốn cũng không được."

Cố Lự cười nhạt nhìn tin nhắn, Trần Tuệ Di chậc chậc hai tiếng liếc xéo điện thoại trên tay con mình, "Có biến rồi à, Cố Lự à, làm gì thì làm đừng làm trễ nại việc học là được."

Cố Lự gật đầu, cười mà không nói.

Sau khi kết thúc họp phụ huynh, nửa tuần sau, từ thứ năm đến thứ bảy là ba ngày tổ chức đại hội thể dục thể thao. Dựa vào trận đấu kéo co tập thể lần trước, lần này báo danh, Từ Thiệu và Đường Gia Đống rõ ràng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Như vậy, cũng không cần Mộc Đóa thật giả lẫn lộn vào sân.

http://tieulun.hopto.org

Buổi sáng thứ năm là buổi khai mạc đại hội thể dục thể thao, nhóm vận động viên được xếp ngồi ở bàn đài chủ tịch rồi tiến vào chính giữa sân, những bạn học khác của đều ngồi ở khán phòng, vị trí ban 6 được sắp xếp ở dưới đài chủ tịch, tầm nhìn rất rõ. Bởi vì Chu Trùng Tiêu có trận đấu nhảy cao, nhảy xa, Mộc Đóa được người nhà giao cho trọng trách chụp tư thế oai hùng của anh, cô mang máy ảnh, vừa lúc đợi vận động viên lớp mình ra đài.

"Đến rồi đến rồi." Thiệu Thiến Thiến kích động chỉ vào đội hình cách đó không xa.

Cố Lự vội vàng cầm máy ảnh, dẫn đầu chính là Tưởng Giai Lệ. Trong máy ảnh một dãy đồng phục xanh trắng, bỗng nhiên xuất hiện màu sắc và hoa văn của váy, vô cùng nổi bật. Mộc Đóa không nhịn được liền dời camera sang hai trưởng nhóm bên kia, mới đúng là đội ngũ ban 6.

Đội ngũ chạy tới phía trước Mộc Đóa, Mộc Đóa vô thức tìm bóng dáng Cố Lự, Từ Thiệu nhờ anh báo danh hạng mục chạy nhanh 200m và 400m.

"Đâu rồi?" Mộc Đóa nhoài người lên lan can nhìn vận động viên, nguyên một đám còn vẫy tay với các cô.

"Ai?"

"Cố..." Mộc Đóa đột nhiên quay đầu, "Cố Lự..."

"Tìm mình sao?" Trong nụ cười của Cố Lự rõ ràng mang theo vài phần đắc ý.

Mộc Đóa suy nghĩ thì hiểu, có lẽ người này ngại phiền phức nên chạy từ đội ngũ ra đây.

http://tieulun.hopto.org

Đúng lúc đội ngũ ban 11 đi ngang qua đài chủ tịch, Chu Trùng Tiêu thấy Mộc Đóa đứng cạnh Cố Lự, không tránh khỏi ánh nhìn khinh bỉ. Mộc Đóa liên tục nháy mắt phất tay ra hiệu cũng không thể khiến cho Chu Trùng Tiêu bày ra bộ dạng anh hùng được, cô rơi vào đường cùng, đành phải nhấn nút chụp. Nhìn năm tấm ảnh chụp liên tiếp, tấm thì anh nhìn lên trời, tấm thì nhắm máy mấy cái, quả thật Chu Trùng Tiêu có thù với máy ảnh rồi. Mộc Đóa đành im lặng mà xóa, chỉ để lại một tấm Chu Trùng Tiêu nhắm mắt, nhưng bộ dạng của anh lúc đó không tồi.

Ban 17 không hề nghi ngờ có La San tham dự, Cố Lự kéo Mộc Đóa đến dưới đài chủ tịch, "Đi giúp mình thay quần áo."

"Hả?" Mộc Đóa sửng sốt, trận đấu thứ nhất là đấu loại 200m. Thế mà một nữ sinh như cô lại cùng anh đi thay quần áo là như thế nào. Mộc Đóa ngây ngốc bị kéo đến phòng thay quần áo dưới đài chủ tịch, Cố Lự cởi đồng phục và đưa di động cho Mộc Đóa, trong nhất thời lấy nó ra từ trong túi đưa cho cô, sau đó liền đi vào phòng thay quần áo.

Không đầy một lát sau, Cố Lự mặc áo ngắn tay, quần thể thao đi ra. Mộc Đóa đang ngẩn người nhìn chằm chằm vào đồng phục Cố Lự, phía dưới bông hoa trên tay con gấu trúc chẳng biết lúc nào đã viết thêm mấy chữ, "Panda, tặng cho cậu." Mộc Đóa nghe thấy tiếng động, vội vàng đưa đồng phục cho anh, "Mặc vào trước đi."

Cố Lự mặc đồng phục vào, xoa xoa đầu Mộc Đóa,"Mình chạy vài vòng tập thể dục, chút nữa nhớ xem trận đấu."

Mộc Đóa ngoan ngoãn nhìn Cố Lự chạy xa, gọi điện thoại cho Thiệu Thiến Thiến, mời cô cùng đi đến khu ban 6. Buổi sáng Đường Gia Đống bảo mấy nam sinh dùng tiền quỹ lớp mua nước khoáng, giờ chiếm được chỗ trên bãi tập, khiến mấy bạn học ban 6 phải tìm chỗ.

http://tieulun.hopto.org

Đài phát thanh thông báo điểm danh vận động viên hạng mục chạy nhanh 500m nam, Mộc Đóa cầm nước khoáng cùng với Thiệu Thiến Thiến đi đến chỗ điểm danh, không ít bạn học đang đợi ở điểm xuất phát, Cố Lự thừa cơ ném đồng phục cho Mộc Đóa.

Có nữ sinh đưa nước khoáng cho Cố Lự, Cố Lự mỉm cười từ chối, Mộc Đóa yếu ớt giấu chai nước vào trong đồng phục. Cố Lự muốn nói gì đó với Mộc Đóa, bây giờ trước bàn dân thiên hạ, đành phải bỏ qua.

Cố Lự ở đường chạy thứ ba, trọng tài cầm súng lệnh đứng trên khung tròn, nữ sinh bên cạnh kích động vì lớp mình, hô "Cố gắng lên." Chu Trùng Tiêu, Phương Siêu và một đám bạn học cũng huýt sáo, không biết là đang cổ vũ cho Cố Lự hay là vì lớp mình.

Mộc Đóa rời khỏi đám đông, dọc theo bãi tập đi đến đích, trọng tài bắn một tiếng súng, Mộc Đóa đúng lúc vừa đến đích, bị nhiều người vây quanh, Mộc Đóa cố gắng chen vào đám đông, đứng xa xa nhìn Cố Lự xung trận lên trước, lập tức nhiệt huyết sôi trào, không để ý hình tượng la lớn: "Cố Lự cố lên, Cố Lự cố lên."

Thấy Cố Lự lao đến đích đầu tiên, bởi vì quán tính nên chạy thêm mấy mét anh mới dừng lại. Mộc Đóa với khuôn mặt tươi cười hứng khởi, tiến lên trước,"Cố Lự giỏi quá giỏi quá. Mau mau, uống nước đi, rồi mặc quần áo."

Cố Lự không khỏi bật cười, chẳng qua chỉ là đứng nhất, vậy mà cô nhóc kia lại cười vui vẻ như vậy. Lúc này, hai người không chú ý tới La San, người đang cầm chai nước đứng trong đám đông kia quay người bỏ đi.

Cố Lự không hề lo lắng tiến thẳng vào trận chung kết, trận chung kết 400m nam diễn ra vào lúc xế chiều. Mộc Đóa biết về cách bố trí trận đấu, vội

vàng dẫn Cố Lự đi thay quần áo, không được chậm trễ, Mộc Đóa nghe lời Cố Lự nói cái gì thì làm cái đó.

http://tieulun.hopto.org

Chương 28: Bị bệnh

Editor: Bạch Miêu

Beta: Mèo Ú Lười

Lúc tầm tầm trưa, trên bãi tập vẫn còn đang tổ chức trận đấu thi môn đẩy tạ, môn ném lao và nhảy cao hạng mục nữ.

Gần đường chạy ở sân nhảy cao vây quanh là các bạn học sinh, xa xa, có thể nghe thấy tiếng hò hét liên tiếp xung quanh.

"Chu Trùng Tiêu, cố lên! Chu Trùng Tiêu, cố lên!" Nhìn cô gái bên cạnh đang kích động cầm lấy tay của anh ra sức bật nhảy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Cố Lự không khỏi hoài nghi việc lúc trước mình đồng ý với thầy thể dục theo môn nhảy cao có phải là việc làm đúng đắn không.

Cố Lự xoa nhẹ đầu Mộc Đóa, cầm trên tay chai nước khoáng vừa mở đưa cho cô, "Không sợ cổ họng rách sao, uống nước đi."

"Ừ." Mộc Đóa qua loa trả lời, vừa cầm điện thoại vừa cầm chai, ực ực uống vài ngụm, đôi mắt nhìn cằm chằm một tuyển thủ ban 9 - người duy nhất có thể giằng co với Chu Trùng Tiêu, vừa nãy trọng tài lại đem cây gậy tre dịch chuyển một ô vuông.

Thiệu Thiến Thiến và Trịnh Dư chăm chú nhìn không dời mắt, từ khi hai người này nhìn thấy dáng vẻ oai hùng Chu Trùng Tiêu thì lập tức phản quân, ngược lại là vận động viên nhảy cao ban 6 và ban 13 đã sớm bị loại dễ dàng cũng không khiến hai người này dập tắt lập trường, Trịnh Dư thậm chí còn

nấp sau lưng Phương Siêu ra sức quảng cáo cho Chu Trùng Tiêu, chọc cho anh ta nổi đóa.

Cao Thần chạy nhanh vài bước, nhảy lên, "Bộp..." Giày chạm vào cây gậy trúc, âm thanh rõ ràng truyền vào tai mọi người, thuận theo đó, cây gậy trúc rơi vào bọt biển dày đặc trên nệm. Tất cả mọi người không kìm được thở dài, ngay cả Mộc Đóa cũng nuối tiếc "Haizz…" một tiếng. Tuy mọi người đều hy vọng tuyển thủ mình yêu thích và tuyển thủ lớp mình chiến thắng, nhưng các cô không ngại thưởng thức trận đấu đặc sắc gay cấn. Chỉ kém một ít là anh ta có thể nhảy qua rồi.

Còn một cơ hội, trọng tài dựng cây gậy trúc lại chỗ cũ, Cao Thần lui về chỗ, đi ngang qua Chu Trùng Tiêu, hai người vỗ nhau một cái, rất có cảm giác anh hùng tiếc thay anh hùng.

Cao Thần siết hai tay, cố gắng buông lỏng, sau đó lại chạy lấy đà, nhảy lên không.

Khán giả xung quanh ngừng thở, "Bộp..." một tiếng thất bại. Học sinh ban 9 tranh thủ thời gian đi lên ôm bả vai Cao Thần an ủi, Cao Thần chỉ cười nhạt một tiếng. Mọi người lại đưa toàn bộ ánh mắt sang Chu Trùng Tiêu, nếu Chu Trùng Tiêu có thể qua độ cao này, vậy anh sẽ đạt hạng nhất rồi.

Thiệu Thiến Thiến đột nhiên nhớ ra cái gì đó lẩm bẩm nói, "La Giai không đến sao?" Nghe vậy, Mộc Đóa và Trịnh Dư đều nhìn một vòng xung quanh, lắc đầu.

Phương Siêu và Cố Lự nhìn nhau, nói, "Đầu tuần đã phân rồi. Cho dù có chuyện gì, Chu Trùng Tiêu cũng phải nhảy." Mộc Đóa hơi nhíu mày, đầu tuần? Không phải là do việc cô bị người khác bàn tán đó chứ.

http://tieulun.hopto.org

"Không phải cậu muốn chụp hình sao?" Cố Lự nhắc nhở. "Hả? À." Mộc Đóa thu hồi suy nghĩ, cầm lấy điện thoại trên tay.

Chu Trùng Tiêu cợt nhả cười cười với bọn Mộc Đóa, rồi nghiêm mặt, bước nhanh chạy. Mắt thấy cán nhảy cao, Chu Trùng Tiêu nhảy lên cao, cơ thể hơi nghiêng, lưng cong lên, còn cao hơn cán một khoảng, hoàn hảo phóng qua cột rồi rơi xuống đệm.

Ngay lập tức, âm thanh ủng hộ vang vọng trên bãi sân.

Nghe đài thông báo thứ tự đoạt giải trận đấu nhảy cao, Chu Trùng Tiêu hưởng thụ sự phục vụ tận tình của Mộc Đóa, đắc ý nhướng mày với Cố Lự.

"À, là Chu Trùng Tiêu này."

"Cậu thấy sao? Lúc nãy thật đẹp trai, mình và ban 11 nghe nói ngày mai anh ấy còn thi nhảy xa nữa."

"Thi buổi sáng hay buổi chiều, nhớ rủ mình đó."

Thiệu Thiến Thiến vẫn còn chìm trong dư vị trận đấu vừa rồi, khi một bé gái năm nhất đi ngang qua gào to: "Anh Tiêu, anh là thần tượng của em, cho em xin một tấm ảnh với!" mới giật mình hoàn hồn.

Thiệu Thiến Thiến nhảy đến bên cạnh Chu Trùng Tiêu, y như là chim non nép vào người anh.

Một người khơi chuyện, sau đó mặc dù có quen hay không, mọi người ai cũng đòi Chu Trùng Tiêu chụp ảnh chung. Mộc Đóa và Cố Lự đứng ở một bên buồn cười nhìn những nữ sinh kia, Thiệu Thiến Thiến giống như người

quản lí, sắp xếp thứ tự chụp hình cho họ, Phương Siêu vội vàng giữ chặt Trịnh Dư không cho cô đi tham gia náo nhiệt.

Cố Lự vui đùa nói, "Sao lúc kết thúc trận đấu mình lại không có nhiều fans như vậy nhỉ?"

Mộc Đóa hì hì cười, "Khuôn mặt quyết định hết thảy."

Cố Lự nhướng mày, cúi người đến gần Mộc Đóa, nói khẽ, "Mình như vậy không vừa mắt sao?"

Mộc Đóa rụt cổ, nghiêng đầu, "Mình, làm sao mình biết... Nhanh đi ăn cơm đi."

Nhìn Mộc Đóa bước nhanh đi đến cạnh Trịnh Dư, Cố Lự mỉm cười đuổi theo.

Cố Lự thật đánh giá thấp sức thu hút của mình, trận chung kết buổi chiều, đường băng 200m rất ngắn, một đường chạy cùng anh hô tp: "Cố Lự, cố lên." Có nữ sinh kích động chạy theo ngay từ lúc bắt đầu trận đấu, Mộc Đóa vẫn như cũ chỉ ở đích đến chờ anh. Chạy nhanh là dựa vào sức bật, xuất phát chạy là chạy nước rút, Cố Lự thở phì phò, lồng ngực thở phập phồng. Sau khi dừng ở chỗ đích đến, chỉ chốc lát sau, trán mới bắt đầu đổ mồ hôi. Mộc Đóa đưa khăn mặt lớp chuẩn bị cho anh, cách một cái khăn mặt, Cố Lự nắm tay cô, cười nói, "Xem ra mình cũng không tệ lắm."

Mộc Đóa im lặng nhìn nam sinh tính toán so đo trước mặt, nhỏ giọng khẽ nói, "Tính toán chi li."

Cố Lự chẳng nói gì, anh thích so đo với cô vậy đấy. Càng thích... cô chờ anh ở đích đến, rồi vì anh mà hưng phấn hét lên. Trong mắt chỉ có anh...

http://tieulun.hopto.org

Trận đấu kết thúc, Cố Lự và đám Mộc Đóa đến ban 6. Cố Lự và học sinh đều nằm vật xuống cỏ, có ánh nắng mặt trời ấm áp cùng gió nhẹ, thời tiết vừa đẹp. Trên bãi tập vẫn náo nhiệt như cũ, tiếng nhạc mạnh mẽ, tiếng huýt sáo của trọng tài, tiếng lệnh súng, càng không thể thiếu tiếng cổ vũ... Tất cả cùng hòa vào nhau, truyền vào lỗ tai Mộc Đóa chỉ có ầm ĩ, nhưng trên mặt mọi người đều là dáng vẻ thư giãn và thanh thản.

Thiệu Thiến Thiến đột nhiên cười gian nói, "Đóa, nhìn phía bên trái kìa."

Mộc Đóa hoài nghi nhìn, chỉ thấy vài nữ sinh đứng cách đó không xa đang thì thầm bàn tán, do dự nhìn qua bên này.

"Mình cá, mấy học sinh năm nhất đó đến tìm Cố Lự." Thiệu Thiến Thiến cười hì hì, "Cậu nói xem nếu mình bán ảnh của Chu Trùng Tiêu và Cố Lự thì có thể kiếm chút tiền không?"

Mộc Đóa cúi đầu nhìn vì nghe được lời bàn tán kia, Cố Lự cũng đúng lúc đang trợn mắt nhìn cô, cười nói, "Nhớ chia cho mình nữa."

Cố Lự dùng hai tay khởi động nửa người trên, nhìn chằm chằm vào Mộc Đóa, "Mình cũng phải có phần chứ."

"Ok." Mộc Đóa hào phóng múc cho Cố Lự một bát canh.

Nữ sinh năm nhất cách đó không xa có lẽ đã thấy Cố Lự ngồi dậy, người này đẩy người kia, người kia đẩy người nọ nhăn nhó đi vào ban 6, Kiều Tiếu nói với Cố Lự, "Xin hỏi... chúng ta cùng chụp ảnh được không?"

Cố Lự híp mắt nhìn Mộc Đóa, mới nói, "Được."

http://tieulun.hopto.org

Đến một đám, rồi lại một đám nữa. Thật vất vả lắm mới yên tĩnh, Cố Lự ngồi dưới đất chơi điện thoại của Mộc Đóa, nói với Thiến Thiến, "Chụp cho chúng mình một tấm."

Vừa bấm vào nút Cameras ở bên trong, Mộc Đóa lại bĩu môi, "Không đẹp." Đầu ngón tay muốn bấm nút "Xóa bỏ", Cố Lự tay mắt lanh lẹ, vội vàng lấy lại, lấy điện thoại trong túi quần ra, "Chúng ta chụp thêm lần nữa."

Trên màn hình điện thoại hai người đầu kề đầu, khóe miệng Mộc Đóa cong lên, rất nghiêm túc bày ra tư thế đẹp nhất. Cố Lự điềm đạm cười, nhấn nút chụp.

Điều khiển cho Cố Lự và Chu Trùng Tiêu không ngờ tới chính là, quán quân hai người bọn họ cộng lại còn đánh không lại Từ Thiệu.

Ngày thứ hai đại hội thể dục thể thao là chạy 1500 mét hạng mục nam. Từ Thiệu là vận động viên chạy cự li dài ở cấp hai, có anh ta, từ trước đến nay cuộc thi chạy 1500m và 3000m cả đội tuyển đều giao cho anh ta. Hàng năm tên của anh ta cũng xuất hiện nhiều lần ở đại hội thể dục thể thao, chỉ là do nửa học kỳ sau Từ Thiệu theo khoa văn chuyển đến ban 6, hôm nay cuối cùng cũng có thể vì ban 6 mà trổ tài.

Người khác chạy thở hồng hộc, chạy nhanh biến thành chạy chậm, sau đó thành đi bộ. Nhưng Từ Thiệu một mạch chạy đều, không thấy một chút mệt mỏi, thậm chí còn chạy rất bình thản, lúc nửa vòng cuối cùng, mới chạy nước rút, phá kỉ lục chạy cự li dài năm trước.

Mộc Đóa bưng trà đưa nước cho Từ Thiệu với hai mắt đầy sao lấp lánh, sợ anh ta chạy mệt chết. Từ Thiệu nói về lịch sử oai hùng của anh ta, cái gì mà kỷ lục cấp một cấp hai cấp ba đều do anh nắm giữ, từ hồi tiểu học thì hàng ngày anh đều bị thầy giáo bắt chạy quanh thành phố sau khi tan học. Mộc

Đóa hào hứng lắng nghe, Cố Lự mặt không cảm xúc đứng ở một bên, lạnh lùng thêm vào một câu, "Lúc tiểu học...Bụng dạ Tư Mã Chiêu người qua đường đều biết."

Từ Thiệu vội ho một tiếng, lấy cớ thay quần áo, vội vàng rời khỏi, tiện thể thầm mắng Cố Lự thấy sắc quên bạn. Lịch sử đen tối của anh ta là như thế này, sở dĩ anh ta chạy cự li dài khi học tiểu học là do muốn cùng chạy quanh thành phố với nữ sinh cao gầy lớp bên cạnh. Thật ra tiểu học cũng không biết cái gì gọi là thích, đơn giản là muốn nói chuyện với cô ấy mà thôi, thế mà vẫn chạy nhiều năm, có lẽ nên cảm ơn cô gái đã kích thích tiềm năng chạy cự li dài của Từ Thiệu.

Dù ban ngày hăng hái thế nào, buổi tối cũng vẫn phải yên tĩnh tự học.

Cũng không biết có phải do ban ngày quá hưng phấn đến nỗi ra mồ hôi rồi trúng gió hay không, Mộc Đóa cảm thấy có chút đau đầu, thêm hai ngày nay liều mạng gào thét, cổ họng cũng khó chịu như đao cắt. Cố Lự ăn cơm tối xong thì trở về ký túc xá tắm rửa thay quần áo, Mộc Đóa nằm sấp một lúc, khi Thiệu Thiến Thiến sắp xếp sách vở, nhờ cô khi xuống thì xin thầy giáo trực ban cho nghỉ phép.

"Ting..."

Mộc Đóa mơ mơ màng màng mò cái điện thoại không ngừng rung, khi mở miệng nói chuyện tiếng khàn giọng khô khốc khiến Mộc Đóa khó chịu nhíu mày.

"Tiểu Đóa... Không thoải mái ở đâu thì xuống phòng y tế của trường xem sao?" Khi nghe tiếng động, Cố Lự nhăn mày lại, bước chân xuống tầng cũng nhanh hơn.

http://tieulun.hopto.org

"Mình muốn ngủ..." Mộc Đóa mệt mỏi áp điện thoại lên tai, rồi rút tay vào trong chăn.

Trong điện thoại di động truyền đến tiếng hít thở, Cố Lự không tắt điện thoại, đến phòng y tế của trường kê đơn thuốc cảm, rồi chạy đến ký túc xá nữ sinh. Dì quản lí bình thường rất chiếu cố Mộc Đóa, dù sao bây giờ ký túc xá cũng không có người, lấy chìa khóa dẫn Cố Lự lên tầng ba tìm Mộc Đóa.

Dì mở cửa, gọi "Mộc Đóa" thì không có ai trả lời. Trong phòng một màu đen kịt, Cố Lự sốt ruột nghĩ đi vào trong, không biết như thế nào. Nhưng ngại dì quản lí còn phía trước đành phải theo sau lưng dì nhìn xem Mộc Đóa ở đâu.

Ánh đèn chói mắt khiến Mộc Đóa khó chịu co lại trong chăn, dì đứng lên ghế, sờ sờ trán Mộc Đóa, "Lên cơn sốt rồi."

Cố Lự vội vàng leo lên thanh bên cạnh giường, Mộc Đóa chỉ đau đầu, bị sờ sờ trán, ngoan ngoãn dựa vào Cố Lự đi ra ngoài.

"Dì à, dì còn phải trực ban, để một mình cháu đưa Mộc Đóa đi là được."

Thấy Cố Lự nói như vậy, dì nghĩ rồi đáp, "Lúc trở về, dì sẽ dìu nó lên. Các cháu mau đi đi."

http://tieulun.hopto.org

Chương 29: Hẹn hò

Editor: Bạch Miêu

Beta: Mèo Ú Lười

Bác sĩ phòng y tế đo nhiệt độ cơ thể cho Mộc Đóa, 38°6, bác sĩ kiểm tra một chút, sau khi hỏi Mộc Đóa vài chuyện thì kê đơn thuốc hạ sốt, rồi bảo y tá truyền nước biển. Sắp xếp cho Mộc Đóa xong, Cố Lự rót ly nước ấm ngồi bên cạnh cô. Khuôn mặt của cô gái nhỏ đỏ ửng, người lại ốm yếu, cơ thể Cố Lự di chuyển đến một chút, kéo đầu Mộc Đóa dựa lên vai mình để cô ngủ cho thoải mái.

TV trước phòng y tế đang chiếu trận đấu bóng bàn, Cố Lự cũng không có tâm trạng xem, chỉ chú tâm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Đóa. Đến khi ly nước nóng trong tay nguội một chút, Cố Lự nhẹ giọng gọi, "Này, uống thuốc trước đã."

Bị đánh thức nhiều lần, Mộc Đóa có chút không vui, miệng không tự chủ cong lên. Cô rầu rĩ mở hai mắt, tay phải nhận thuốc, tay trái vô thức nâng lên, Cố Lự sợ tới mức ấn chặt cánh tay của cô, "Cẩn thận chút, mình giúp cậu uống là được rồi."

Ngốc thật, Mộc Đóa cũng không thấy chỗ nào không đúng, bỏ mấy viên thuốc màu trắng trong lòng bàn tay vào miệng, Cố Lự vừa lúc sáp lại đưa nước. Uống xong ba viên thuốc, một ly nước đầy, Cố Lự lại đi rót thêm một ly, yết hầu liên tục khàn khàn không thoải mái, Mộc Đóa ngoan ngoãn uống nửa ly, bụng no nước mới dừng lại, rồi sau đó mềm nhũn người dựa vào ngủ trên vai Cố Lự.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự sờ lên trán Mộc Đóa, vẫn còn rất nóng. Lúc này nhìn cô thật ngốc, anh rất đau lòng, giọng điệu mềm mỏng, "Nếu khó chịu ở đâu thì nói cho mình."

Mộc Đóa cọ cọ vai Cố Lự, im lặng tỏ vẻ đã nghe.

Nhân lúc Mộc Đóa đang ngủ, Cố Lự nhắn tin cho Chu Trùng Tiêu. Trận đấu hôm nay vừa kết thúc, Chu Trùng Tiêu và chủ nhiệm lớp xin phép nghỉ về nhà, nghĩ lại anh ta là đại công thần của đại hội thể dục thể thao, Trần Lượng Ngân lại rất dễ nói chuyện. Tin nhắn vừa thông báo đã gửi thành công thì đã có một cuộc gọi đến.

"Này, Tiểu Đóa thế nào rồi, vẫn còn nóng sao?" Người đầu bên kia điện thoại rất sốt ruột.

Cố Lự vuốt tóc Mộc Đóa, hạ giọng, "Bây giờ đang ở phòng y tế trường truyền nước biển."

"Không cần vội, lúc cậu quay về nói không chừng cô ấy đã truyền xong rồi trở về phòng ngủ rồi."

"Ừ, chừng nào về phòng ngủ sẽ báo cho cậu, bây giờ cô ấy ngủ rồi."

Mộc Đóa yên lặng ngủ, Cố Lự gọi y tá đến đổi thuốc cô cũng chưa tỉnh lại. Ngược lại chị y tá không lớn tuổi lắm đó giúp Cố Lự rót một ly nước, còn khen anh chăm sóc cho bạn gái thật chu đáo, Cố Lự nói cảm ơn rồi dịu dàng nhìn cô không nói. Chị y tá thức thời vỗ vỗ miệng, tỏ ra áy náy.

Mộc Đóa cử động tay trái, co vào trong tay áo. Cố Lự sợ cô đụng phải kim tiêm, cầm lấy tay cô, cẩn thận gập tay áo lên. Lúc đầu ngón tay anh chạm đến mu bàn tay cô, cảm thấy thật lạnh, anh không khỏi tự trách mình.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự một tay ôm vai Mộc Đóa, tay kia cởi quần áo, rồi đổi ngược lại. Cố Lự cầm ngón tay lạnh băng của Mộc Đóa, để trên đệm đồng phục dưới tay cô, lại tiếp tục lật vạt áo phủ lên tay hai người.

Cố Lự muốn giúp cô ấm lên một chút, nhưng không dám nắm chặt.

Phòng y tế trường ở gần siêu thị, hết tiết hai, bên ngoài ồn ào làm Mộc Đóa tỉnh dậy.

Mộc Đóa mờ mịt nhìn người bên cạnh, vì bị đánh thức nên hơi ủ rủ, môi mím lại, nhíu mày. Cố Lự buồn cười đưa tay sờ sờ trán cô, không biết có phải là tác dụng tâm lý hay không, không còn cảm thấy nóng như lúc nãy nữa. Cố Lự xoa xoa đầu cô, "Để mình đi lấy nước, chờ mình."

Đến khi Cố Lự lấy nước về, Mộc Đóa đã tỉnh táo lại, uống vài ngụm nước, nhẹ nhàng cảm ơn anh. Bởi vì tiếng của cô khàn khàn, hơi thở mong manh, nghe rất yếu ớt.

"Đỡ hơn chút nào chưa?" Cố Lự tự nhiên thò tay, kéo đầu cô qua, định để cô dựa vào mình.

Mộc Đóa không nghe theo, giãy dụa đòi ngồi nghiêm chỉnh, cô cúi đầu sờ sờ chỗ mu bàn tay bị tiêm, yếu ớt nói, "Cảm ơn."

Cố Lự đành chiều theo, thỉnh thoảng đổi nước nóng cho cô.

"Sao vậy?" Cố Lự chằm chằm vào Mộc Đóa. Vài phút trước, người này không an phận hết nhìn đông tới nhìn tây, không ngừng nhìn bình truyền nước.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa chần chừ vài giây, ánh mắt liếc về phía bên cạnh, xấu hổ nói, "Mình muốn đi vệ sinh..." Không ngừng uống nước, còn được truyền nhiều nước biển như thế, cô nhịn nãy giờ rồi, nhưng nhìn bình truyền nước trên đầu ít nhất còn tận 10 phút.

Cố Lự sững sờ, khẽ cười, đứng dậy.

Mộc Đóa sau khi được chị y tá dẫn đi vệ sinh, rất chăm chú xem TV, bộ dạng của một fans hâm mộ cuồng nhiệt khiến Cố Lự rất buồn cười. Mộc Đóa nhìn nét mặt của Cố Lự, thấy anh giống như cười mà không phải cười, rất chán nản, "Con người có ba cái gấp, không được cười."

Cố Lự dời ánh mắt về phía TV, điềm tĩnh nói, "Không cười nữa." Bây giờ còn có thể tranh luận với anh cơ đấy, rõ ràng đã khỏe hơn rồi.

Tiết thứ ba đã qua một nửa, cuối cùng Mộc Đóa cũng truyền xong. Cố Lự cầm vài túi nhựa đựng thuốc, khăng khăng bảo Mộc Đóa mặc đồng phục anh xong mới rời khỏi phòng y tế trường.

Vẫn chưa tan học, đường rất vắng vẻ, chỉ có vài ngọn đèn đường yên tĩnh rọi sáng con đường. Mộc Đóa ôm lấy đồng phục, gió đêm trước mặt làm cơn buồn ngủ của cô tan biến hết.

"Lạnh không?" Cố Lự cầm tay trái cô, vuốt ve đầu ngón tay vẫn còn lạnh.

"Cũng tạm." Mộc Đóa lắc lắc tay, muốn vung ra, lại bị tên vô lại nào đó ủ ấm trong tay áo. Tay hai người cùng đan vào nhau trong tay áo, thoạt nhìn có chút buồn cười.

Cố Lự xoa xoa bàn tay nhỏ bé mềm mại bên trong, "Đừng cử động, chú ý

đến chỗ bị tiêm lúc nãy."

Mộc Đóa đột nhiên hơi dao động, bình thường cãi nhau ầm ĩ như vậy, đụng chạm cũng chỉ bình thường. Nhưng nắm tay lại là biểu hiện của những người yêu nhau, chuyện gì xảy ra thế này. Lúc trước cũng như vậy, luôn luôn không có chuyện tiếp theo. Cô nàng Mộc Đóa đang bệnh, suy nghĩ những khả năng có thể xảy ra, chỉ có điều giữa Cố Lự và La San có quan hệ mờ ám, cô thật sự không muốn làm người xấu. Nếu không thì sao Cố Lự lại thân mật trêu chọc cô như vậy, đối xử tốt với cô, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại ở mức tình bạn.

Càng nghĩ càng cảm thấy rối, Mộc Đóa buồn bực, kéo khóa đồng phục xuống, dùng sức vung tay ra khỏi Cố Lự, nhanh nhẹn cởi áo ra, nhét vào trong lồng ngực của anh, tức giận đi trước. Cô mà không dám phản kháng, về sau tên vô lại này lại càng làm tới.

Cố Lự không hiểu sao Mộc Đóa lại nổi giận, sửng sốt vài giây, vội vàng chạy lên trước, phủ thêm quần áo cho cô, Mộc Đóa hất tay, quần áo rơi thẳng xuống mặt đất.

Quần áo vừa rơi xuống đất, Mộc Đóa ngược lại bị chính mình hù dọa, ngây ngốc đứng đấy, nhặt lên không xong mà không nhặt cũng không xong. Cố Lự nhặt quần áo lên, giữ chặt Mộc Đóa, "Đóa Nhi... Đừng tức giận." Cố Lự không biết cô bị làm sao, nhưng việc gấp bây giờ là phải dỗ dành cô.

"Không giận." Mộc Đóa cúi đầu, muốn đẩy người trước mặt. Cố Lự đương nhiên không tránh ra, đứng mãi ở đấy. Cô lại đang bị bệnh, Mộc Đóa tủi thân, miệng mím lại, khóc nức nở nói: "Cậu lại ức hiếp mình, cậu, đồ khốn."

Cái này, Cố Lự thực sự cảm thấy đây là chuyện lớn. Suy nghĩ một lúc, anh vòng tay ôm lấy cô, "Mình đâu ức hiếp cậu, làm sao vậy, nói cho mình nghe."

http://tieulun.hopto.org

"Đi mà ôm bạn gái của cậu ấy, đừng làm phiền mình." Giọng khàn khàn gần như không nói ra lời, nhưng Cố Lự vẫn nghe rõ mồn một.

Cuối cùng Cố Lự cũng nắm được trọng điểm, buông tay lấy một hộp kẹo ngậm: "Cổ họng không khỏe thì đừng nói, a... Mở miệng ra."

Cố Lự lại khoác quần áo lên vai Mộc Đóa lần nữa, "Trước tiên đừng ồn ào, để mình nói đã."

Hai người cứ như vậy lẳng lặng đứng đấy, Cố Lự suy nghĩ chuyện lúc nãy, đột nhiên khóe miệng cong lên. Mộc Đóa nghiêng một bên đầu, một trận khóc như vậy khiến đầu cô lại đau.

"Cậu nói cho mình biết, bạn gái của mình ở đâu?" Cố Lự nắm lại quyền chủ động, trong giọng nói rõ ràng không có ý tốt.

Mộc Đóa níu lấy quần áo, giọng hờn dỗi: "Không biết."

"Không biết thì mình đi đâu mà ôm chứ? Bây giờ mình ôm một người, có tính là như vậy không?" Không đợi Mộc Đóa trả lời, Cố Lự bước lên phía trước một bước, ôm cô vào lồng ngực rắn chắc.

"Ghen sao? Đồ ngốc. Cậu lại ăn dấm chua đấy à..." Cố Lự tiến gần đến bên tai Mộc Đóa, nói: "Đóa Nhi ngốc, Cố Lự thích cậu, cậu thì sao?"

"Không biết..." Mộc Đóa buồn bực hờn dỗi trả lời, cái gì cô cũng không biết, dù sao người này nói thích như đùa cợt vậy.

Cố Lự thở dài, "Không biết sao... Nếu mình muốn cậu làm bạn gái của mình, có phải cậu sẽ từ chối không?"

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa ngơ ngác chớp mắt, sao lại phát triển không theo như hướng cô nghĩ thế này.

Cố Lự nắm chặt tay Mộc Đóa, "Đóa Nhi, mình đang rất căng thẳng, cậu sờ xem, lòng bàn tay mình toàn mồ hôi."

Mộc Đóa vô thức trả lời, "Đừng căng thẳng, đừng sợ."

Cố Lự cười khẽ một tiếng,"Được". Cố Lự lấy hơi, dịu dàng nói, "Mộc Đóa, chúng ta hẹn hò nhé, được không?"

Bàn tay to đang nắm lấy tiết ra một lớp mồ hôi mỏng, dính cả vào lòng bàn tay cô. Mộc Đóa rời khỏi cái ôm ấm áp của Cố Lự, ngẩng đầu nhìn anh, con mắt màu đen sâu thẳm nhìn chằm chằm vào cô. Mộc Đóa không biết vì sao đột nhiên đồng óc lại hỗn loạn, cô xoay người.

Mộc Đóa cảm thấy tay mình bị nắm đến đau nhức, suy nghĩ trong đầu tán loạn, thậm chí cô còn cảm thấy may mắn khi bàn tay Cố Lự đang nắm không phải là cây kim tiêm lúc nãy.

Không biết bao lâu sau, Mộc Đóa cuối cùng cũng bình tĩnh, linh hoạt trả lời: "Được."

Bò lên giường nằm yên trong ổ chăn ấm áp, Mộc Đóa phát hiện cô có bạn trai rồi. Bạn trai nói anh chưa công khai, vì đã đồng ý với thầy Xuân rằng khi cô được vào top 3 thì mới yêu đương. Bạn trai nói thầy Xuân đã giúp anh ứng phó với chủ nhiệm lớp rồi, anh không muốn dừng lại ở hai lớp với cô.

Bạn trai nói: "Cậu còn chưa nói thích mình..."

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa nhớ tới Cố Lự khi nghe thấy câu trả lời của cô, anh lập tức thở dài một hơi, vui mừng nhướn mày, không khỏi đắc chí, quả thật cô suy nghĩ rất gay gắt. Vì không muốn bạn trai thất hứa, cô phải cố gắng một chút, lần sau phải vào top 3 mới được.

Trong lúc Mộc Đóa mang theo nụ cười ngọt ngào tiến vào giấc ngủ say, Thiệu Thiến Thiến nhận được tin nhắn của Cố Lự, đưa cho Trâu Linh Linh và Trương Yến cùng xem, ba người hoạt động nhẹ như trộm thu dọn xong thì bò lên giường, cứ thế không quấy rầy Mộc Đóa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 30: Viên thuốc

Editor: Bạch Miêu

Beta: Mạc Y Phi

Mộc Đóa sau khi uống thuốc rồi ngủ một đêm, nào biết trong lúc đó có một nam sinh cười ngây ngô, hào phóng khao đám anh em bữa khuya.

Mặc dù Cố Lự nói với Chu Trùng Tiêu anh không cần trở về vội, đã có Cố Lự rồi, anh có thể yên tâm. Nhưng khi vừa tắm rửa, mặc quần áo xong anh vẫn đón xe về trường, anh không nói cho người nhà biết chuyện Mộc Đóa đang phát sốt, kẻo đêm hôm khuya khoắt cả nhà sẽ điều động binh lực mất.

Trong một năm Mộc Đóa cũng bị cảm một hai lần, hơn nữa bình thường còn ho khục khục vài tiếng, yết hầu đau, buổi tối phát sốt. Người ta đều nói bệnh tới như núi sập bệnh đi như kéo tơ. Nhưng Mộc Đóa bệnh đến nhanh, khỏi cũng nhanh, qua một buổi tối lại khỏe mạnh.

Cố Lự với vẻ mặt dạt dào sắc xuân đi vào phòng ngủ, còn chưa xuống tầng đã nhận được điện thoại của Chu Trùng Tiêu.

Chu Trùng Tiêu nghi ngờ nhìn chằm chằm vào Cố Lự đang không giấu nổi vui vẻ, buồn bực nói: "Tiểu Đóa bị bệnh, mà cậu còn vui như vậy à?"

"Hả? Ừ." Cố Lự còn đang chìm vào cảm giác cơ thể mềm mại trong lồng ngực của Mộc Đóa - bạn gái của anh.

http://tieulun.hopto.org

Nhìn thấy hình ban ngày hai người chụp chung, ngón tay không kìm được vuốt ve khuôn mặt xinh xắn đó. Bạn gái... Xưng hô thế này quả thật không được.

Chỉ là... Anh đã hứa với thầy Xuân rồi, phải làm được. Bọn họ chỉ cần bắt đầu yêu đương. Dù là ai có thành tích tốt cỡ nào đi nữa, đều bị phán rằng đang nổi loạn, mà quan trọng nhất, những thầy giáo khác sẽ chú ý đến Mộc Đóa, thật là phiền mà. Anh cũng không hy vọng con đường tình yêu của bọn họ sẽ bị cản trở, càng không muốn Tiểu Đóa chịu uất ức khi hẹn hò với anh.

Phương Siêu và đám bạn cùng phòng nghe nói Cố Lự mời khách, dẫn theo một đống người đi ra ăn như ong vỡ tổ, mắt Cố Lự không chớp liền nhanh chóng thanh toán.

Trên đường trở về phòng ngủ, gió lạnh thổi qua, Chu Trùng Tiêu đột nhiên giật mình, nắm cổ Cố Lự, "Mình bỏ cuộc, cậu là lão sói vẫy đuôi, đã nói đợi cô ấy vào top 3 rồi mà!"

Nghe vậy, Cố Lự có chút phiền muộn, nhưng không hề đổi ý, "Là bây giờ."

Chu Trùng Tiêu dùng cánh tay kẹp cổ Cố Lự, vô cùng tức giận, "Rõ ràng cậu lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thật khốn nạn..."

Phương Siêu và mọi người nghe hai người họ ám chỉ, không hiểu gì, chỉ biết là nhất định Cố Lự đã làm chuyện gì có lỗi với Chu Trùng Tiêu, nếu không thì sao lại chịu mắng, chịu bị đánh thế chứ.

Ván đã đóng thuyền, Chu Trùng Tiêu thở mạnh, bắt Cố Lự cam đoan nhất định phải nghe lời Mộc Đóa, cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút. Dù sao sớm đã biết rõ sẽ có một ngày như vậy, anh đã chuẩn bị phân nửa tâm lí rồi.

http://tieulun.hopto.org

Phòng ngủ Cố Lự ở tầng ba phía Đông, mà phòng của Chu Trùng Tiêu và Phương Siêu phải đi qua một đầu hành lang thật dài.

Một chân vừa bước vào cửa ra vào ký túc xá, Cố Lự đột nhiên mở miệng nói, "Mình thích cô ấy." Nhắc đến Mộc Đóa, giọng điệu Cố Lự dịu dàng hơn hẳn, hơn nữa trong ánh mắt còn mang sự khiêu khích, "Chu Trùng Tiêu, mình và cô ấy sẽ cùng thi đại học, nhớ đến đại học nhìn đấy."

Nói xong, Cố Lự tao nhã đi vào ký túc xá, cửa phòng đóng ầm lại.

Chu Trùng Tiêu quay lại, hung hăng đá một phát vào cửa phòng, tiếng gầm gừ của anh ta vang lên trong hành lang, "Cố Lự, mình chờ xem!"

Đêm nay, lại thêm một người không ngủ.

Rạng sáng hai giờ, Chu Trùng Tiêu hút một điếu thuốc, đi lên sân thượng. Lời của Cố Lự đúng là có vẻ cố ý khiêu khích, nhưng cũng coi như cho anh một lời cảnh báo. Đọc sách vô dụng chỉ những ông chủ thành công mới có tư cách nói, cha anh vẫn là một kẻ có tiền quê mùa . Nhưng cũng bởi vì cha anh không có văn hóa, hiện tại càng hy vọng anh có văn hóa, tương lai phát triển sự nghiệp của ông.

“Sao không ngủ?” Phương Siêu đẩy cửa sân thượng, thấy Chu Trùng Tiêu mặc áo ngắn tay, quần đùi đang đứng trên sân thượng hút thuốc. Hai người bọn họ cùng ngủ với nhau, Chu Trùng Tiêu bò xuống giường đương nhiên anh ta biết.

“Bị mình đánh thức à?” Chu Trùng Tiêu đưa điếu thuốc qua.

“Không ngủ sâu.” Phương Siêu vừa định châm thuốc, nhìn thấy anh cầm bật lửa xa hơn. Phương Siêu ghét bỏ nhìn anh một cái, dứt khoát ngậm lấy

điếu thuốc.

“Không biết sau này sẽ như thế nào?” Chu Trùng Tiêu hít một hơi rồi nhả khói, “Ý mình là lúc cậu và Dụ Đầu, sau này lên đại học...”

Phương Siêu dựa vào sân thượng, lan can lạnh lẽo phía sau lưng khiến anh ta tỉnh táo hơn nhiều, hoặc là do lời nói của Chu Trùng Tiêu, "Mình đi lấy bật lửa."

Phương Siêu trở lại sân thượng, hai người im lặng ngắm ánh trăng sáng mờ hồi lâu.

"Mình không dám nghĩ đến... Dụ Đầu nhất định sẽ cùng Mộc Đóa thi đỗ trường trọng điểm, còn mình... Nhiều lắm là trường hạng ba thôi. Đến khi lên đại học, nơi đất khách... Bên cạnh cô ấy sẽ có thêm người ưu tú, tài giỏi hơn mình. Sau này, không còn người ép mình cai thuốc, ép mình đọc sách nữa... Cũng không còn ai cùng cô làm mẹ phiền lòng..."

Phương Siêu nói một mạch, nói xong, cuối cùng cười khổ, tự giễu một phen.

"Cút đi..." Chu Trùng Tiêu ném tàn thuốc đi, đánh Phương Siêu một phát, cú đánh không chút nể tình, "Cô gái như Dụ Đầu tốt như vậy, còn cậu thì sao. Ngày nào cũng lêu lổng, làm thế nào cùng vào trường điểm với cô ấy được."

"Hừ, cậu cho rằng trường điểm chỉ cần muốn là vào được à? Không phải ai cũng như Cố Lự." Tiếng Phương Siêu nặng nề, Chu Trùng Tiêu cảm nhận được sự cam chịu của anh ta.

Chu Trùng Tiêu rất nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Phương Siêu, "Đúng, chúng ta không phải Cố Lự, nhưng chúng ta có Cố Lự bên cạnh, so với

những người khác thì có lợi biết bao nhiêu. Mình chẳng muốn khuyên cậu, suy nghĩ kỹ về Dụ Đầu đi. Mình định ngày mai bắt đầu học với Cố Lự, muốn học cùng hay không, tùy cậu."

Chu Trùng Tiêu thật sự không còn gì để nói, chỉ vỗ vỗ bờ vai của anh ta rồi trở về phòng ngủ.

Ba giờ sáng, Phương Siêu gửi tin nhắn cho Trịnh Dư, "Ngày mai dạy mình học."

Sáng sớm ở trường học, lần này dự đoán thời tiết rất đáng tin cậy, thời tiết ba ngày đều tốt. Mộc Đóa thỏa mãn ngủ một giấc, mở mắt thì thấy một khoảng âm u trong phòng ngủ, có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ trời còn chưa sáng? Mộc Đóa lấy điện thoại di động ra, cũng đã tám giờ, sao không có ai gọi cô. Đang suy nghĩ, cô nghe thấy phía dưới có người nhỏ giọng nói chuyện.

Mộc Đóa di chuyển cơ thể, đầu tựa ở lan can giường nhìn xuống, "Đại Thiến, Linh Linh..."

Trâu Linh Linh nhìn thấy Mộc Đóa mơ mơ màng màng gọi cô, tay chân lanh lẹ giẫm lên ghế, một tay giữ lấy lan can, một tay xoa trán Mộc Đóa, "Không sao là tốt rồi, đừng phát sốt nữa đó." Trâu Linh Linh tiện tay véo véo khuôn mặt trắng nõn của cô.

Thiệu Thiến Thiến nâng đùi Trâu Linh Linh, cũng ngửa đầu nhìn Mộc Đóa, "Đau đầu rồi phát sốt, nhờ có Cố Lự đấy nhé, mau xuống đây ăn sáng nào."

Thiệu Thiến Thiến vỗ vỗ chân Trâu Linh Linh, để cho người khác xuống, còn mình thì bày bữa sáng ra bàn.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa ngơ ngác ngồi trên giường trong chốc lát, điện thoại không có tin nhắn không có cuộc gọi nào, cô không vui...

Nhìn hộp chà bông trước mặt, có cháo loãng trong chén và một chén nhỏ đựng bánh ga-tô, Mộc Đóa lại liếc nhìn đồ ăn kèm cháo loãng, cải bẹ và dưa muối, cái này nhìn qua không giống như bữa sáng tiêu chuẩn ở căn tin lắm.

Mộc Đóa đang định hỏi thì Thiệu Thiến Thiến bưng chén cháo trứng muối thịt nạc nóng hầm hập đến gần cô, "Ăn bữa sáng đầy tình yêu thương này đi, rồi chúng ta đi xem trận đấu của Cố Lự nhà cậu."

"Cố Lự mua à?" Mộc Đóa hơi ngạc nhiên.

"Đúng vậy, vừa sáng sớm đã gọi điện giao hàng tới trường học, còn đặc biệt đưa đến tận dưới tầng chúng ta." Thiệu Thiến Thiến múc một muỗng cháo, "Ngay cả bọn mình cũng được hưởng phúc, cảm động anh bạn trai số mười Trung Quốc."

Mộc Đóa múc một muỗng, cháo trắng được nấu nhừ mang theo hương thơm ngọt. Lúc ấy sự thất vọng lập tức tan thành mây khói, bạn trai cô rất tốt đó chứ.

Trương Yến là uỷ viên sinh hoạt lớp năm, lần mở màn đại hội thể dục thể thao trước phải chuẩn bị khăn mặt, nước khoáng, dọn những vật đó trên bãi tập, Trịnh Dư nhắn tin nói đang ở bãi tập đợi các cô. Lúc này Mộc Đóa đang bị kéo lê về hướng bãi tập, trên tay còn cầm một bộ đồng phục.

Mộc Đóa đột nhiên nhớ tới một sơ hở mình không để ý đến, "Đại Thiến, mọi người... Sao biết mình và Cố Lự..."

Thiệu Thiến Thiến hừ một tiếng, "Cố Lự nhà cậu nói thế."

http://tieulun.hopto.org

"Cái túi này cho bạn gái của mình." Trâu Linh Linh lập tức bắt chước.

Khuôn mặt Mộc Đóa ửng đỏ, Thiệu Thiến Thiến vỗ vỗ tay Mộc Đóa, "Yên tâm đi, sớm có thể hẹn hò rồi, dù hai người không gấp nhưng người xem là chúng mình cũng nóng lòng."

Ba người náo loạn đến bãi tập, Trâu Linh Linh đi tìm bạn học ban 5, Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến tiến thẳng đến ban 6.

Khu dân cư tụ tập nhiều nữ sinh, có người còn đang cầm sách đọc, từng phút từng giây không được lãng phí. Mộc Đóa tìm kiếm hình dáng của Cố Lự, Quan Linh Linh đang học từ vựng tiếng Anh, thấy Mộc Đóa liền gọi cô, "Đóa, bệnh cảm đỡ nhiều chưa?"

"Ừ, không sao nữa rồi, chỉ có cổ họng hơi khó chịu chút." Mộc Đóa cười đi qua.

"Cố Lự nói khi cậu đến thì đưa cái này cho cậu." Quan Linh Linh cầm lấy bình nước màu lam nhạt trên bãi cỏ ở bên cạnh đưa cho cô.

Nghe thấy lời của Quan Linh Linh, Tưởng Giai Lệ nhìn thoáng qua, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

"Hả?" Mộc Đóa ngạc nhiên nhận lấy, mở nắp ra, hơi nước mang theo mùi thơm ngát của quýt xông lên mặt. Mộc Đóa nhấp một ngụm nhỏ, cảm thấy vị quýt nồng nặc trong khoang miệng.

Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến vừa nói vừa đi, ôm bình nước và đồng phục của Cố Lự đi đến chỗ chạy nhanh 100m, cô lo lắng suy nghĩ.

http://tieulun.hopto.org

Vừa điểm danh xong, Cố Lự mặc quần áo, một tay cầm điện thoại do dự có nên gọi cho Mộc Đóa không. Muốn để cô ngủ ngon, lại muốn gọi cô thức dậy ăn sáng.

"Cố Lự..." Tiếng nói dịu dàng pha lẫn khàn khàn có chút kỳ quái, nhưng đối với Cố Lự lại rất dễ nghe.

Cố Lự mỉm cười đến gần Mộc Đóa, vừa thấy mặt đã sờ trán cô, Mộc Đóa vô thức lùi một bước, đôi mắt to nhanh như chớp liếc nhìn mọi người xung quanh.

Cố Lự cố chấp duỗi tay, xác định cô gái này không còn gì đáng ngại mới buông, "Ăn sáng chưa? Cổ họng còn khó chịu không, nước trong bình nhớ uống đấy nhé."

Nghe Cố Lự tuôn một tràng, Mộc Đóa gật đầu rồi lại lắc đầu, Cố Lự im lặng hiểu rõ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 31: Cuộc thi tiếp sức

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Cố Lự cởi áo đồng phục trên người xuống, sau đó mặc chiếc áo trên tay Mộc Đóa vào, chỉ vào vết rách trên lưng nói: "Vất vả cho tiểu Đóa rồi, rách thật đúng chỗ." Nói xong, anh xoa xoa đầu Mộc Đóa, cảm thấy hơi rối liền vuốt lại cho đẹp.

Mộc Đóa chăm chú nghe anh nói, không để ý đến mái tóc mình liền hỏi anh: "Sao cơ? Một cặp gấu ư?"

"Vậy làm gấu trúc đi, cũng là gấu, ừm... trang trí thêm hoa vào cũng được." Cố Lự kéo khóa lên, thoải mái nói.

Sau khi được xác nhận không có bệnh tật gì, hai người ra khỏi chỗ kiểm tra được một lúc, Mộc Đóa rẽ sang một hướng, khóe miệng cong cong khẽ nhếch lên, cô muốn vẽ lên đồng phục một cặp đôi.

Cố Lự đưa Mộc Đóa về ban 6, nhân tiện cũng coi như đi tập thể dục, Thiệu Thiến Thiến cũng không biết đã chạy đi đâu, Mộc Đóa giúp Quan Linh Linh viết đơn xin nghỉ, cô nói ra lý do, Linh Linh ghi nhớ rồi viết vào.

Nghe viết được hơn nửa trang, Mộc Đóa nhận được điện thoại của Trịnh Dư, nên cùng Quan Linh Linh đi tìm mấy người bọn họ.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa đi loanh quanh nửa vòng bãi tập, cuối cùng cũng đến được khán phòng. Chu Trùng Tiêu, Phương Siêu, Trịnh Dư còn có Thiệu Thiến Thiến đều đang ở đây. Mộc Đóa chớp chớp mắt, ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua ánh mặt trời. Tất cả bọn họ đều ở đây cũng không có gì kì lạ, kì lạ ở chỗ, bốn người này...., hơn nữa người chấp nhận chuyện nghe viết chính là Chu Trùng Tiêu và Phương Siêu.

"Anh Tiêu của tôi, cậu không thể thành công nếu chỉ dùng trí nhớ được, cậu cũng đã đảm nhận phần đọc rồi thì cứ vừa nghe vừa chiếu theo nó mà viết thôi... " Thiệu Thiến Thiến dạy dỗ xong, liền đọc lại đơn một lần nữa, phân tích từng chút từng chút một cho anh nghe.

Lại nhìn đến Phương Siêu và Trịnh Dư ở bên cạnh, hiển nhiên càng kinh khủng hơn.

"Đồ ngốc, nhắc lại.", "Sai rồi, thêm lần nữa!" Trịnh Dư khác hẳn với sự chiều chuộng, dịu dàng trước kia dành cho Phương Siêu, khuôn mặt căng ra, đặc biệt nghiêm túc.

Mộc Đóa không quấy rầy bọn họ, dựa vào lan can quan sát mọi người từ trên cao, tìm kiếm bóng dàng của người nào đó. Bên trên mặc áo đồng phục dài tay, bên dưới lại mặc quần đùi thể dục rộng thùng thình, nhìn thoáng qua cũng thấy bình thường. Xung quanh đường chạy, tại vị trí xuất phát 100m đã có rất nhiều người vây xem.

"Đóa Đóa, bắt đầu chạy rồi, Cố Lự chuẩn bị thi đấu." Thiệu Thiến Thiến kéo tay Mộc Đóa chạy xuống tầng, Mộc Đóa nhìn lại, bọn họ cũng đã dọn dẹp xong đồ để chạy theo rồi.

Cố Lự cởi áo khoác đồng phục, đang muốn tìm bọn họ, lại thấy một bàn tay chìa ra trước mặt.

http://tieulun.hopto.org

“Không thi được hạng nhất sẽ không có cơm ăn.”

“Cố đại thần cố lên!”

Cố Lụ đánh một phát vào bàn tay đang đưa ra của Chu Trùng Tiêu, anh đưa đồng phục cho anh ta, sau đó quay sang nhìn Mộc Đóa. Cô mỉm cười nói khẽ: “Cố lên!”

Cố Lự không phụ sự mong đợi của mọi người giành được hạng nhất. Các bạn nữ trong lớp hò hét ca ngợi, Chu Trùng Tiêu nghe được một câu: “Nhanh như tên bắn.” Liền khinh thường hừ một tiếng: “Cậu ta nhiều lắm cũng chỉ như một con thỏ điên.”

Mộc Đóa không có tâm thêm vào một câu, “Còn có thể coi là ngựa hoang bị đứt dây cương.”

Nói xong, bản thân cô lại cười vui vẻ.

Cố Lự từ chối cho ý kiến, “Có thể đuổi theo là được.”

Mọi người cạn lời không nói được gì, bái phục.

Sau khi ăn cơm trưa, Cố Lự rót cho Mộc Đóa một ly nước quýt, Trịnh Dư yên lặng lắc đầu, “Nghĩ lại mới thấy người nào đó chỉ biết nhắc mình uống nhiều nước vào, haizzz, nhìn bạn trai nhà người ta mà xem."

Phương Siêu tức giận trừng mắt với Cố Lự. Muốn xun xoe thì ra chỗ khác mà làm, còn ồn ào ở đây làm cái gì, khiến bạn gái anh ta ghét bỏ rồi kìa. Chu Trùng Tiêu nhướn mày, ở một bên âm thầm hồi tưởng lại, trước kia hình như anh ta cũng đâu chỉ biết nói một câu, “Uống nước ép đi...”

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự vô cùng chăm chú nhìn Mộc Đóa uống nước. Thiệu Thiến Thiến nâng cằm đỏ mắt ghen tị nhìn cặp đôi này, đâm ra bắt đầu ngồi mắng chửi bạn trai cô muộn thế này mà còn chưa chịu xuất hiện để đưa cô đi chơi, đã muộn, cô có thể đã lỡ chuyến xe cuối rồi.

Buổi chiều có trận thi đấu cự li 1500m của Từ Thiệu với Chu Trùng Tiêu. Mọi người vẫn hăng hái xem thi ném lao, cử tạ. Chỉ cần thấy trên sân có trận đấu, mọi người đều vui vẻ xem. Mộc Đóa với Thiệu Thiến Thiến còn luôn gắt gao để ý cột điểm số. Đối với mấy người Trịnh Dư mà nói, chỉ cần có liên quan đến thể dục thể thao, các cô ấy liền thi hành chính sách: “Trước làm bạn, sau thi đấu.” Ai lại để cho ban 6 chỉ có nam sinh gầy yếu thế .

Mặc dù ban 6 có Cố Lự và Từ Thiệu ngang nhau cùng đứng hạng nhất, nhưng phía ban 11 không những có Chu Trùng Tiêu dẫn đầu lĩnh vực nhảy cao, nhảy xa mà còn có nhiều kiện tướng thể dục thể thao kéo điểm số của lớp lên cao. Đến môn thi cuối cùng là thi tiếp sức, ban 11 dĩ nhiên dành được chiến thắng mà không cần lo lắng gì cả. Trong khi đó ban 6 chỉ hơn ban 17 được 5 phần, thứ tự chạy trong thi tiếp sức vô cùng quan trọng, chỉ cần ban 17 vượt lên ban 6 ở giữa trận thi đấu, kết quả sẽ nhanh chóng bị đảo ngược.

Cố Lự chủ động nhận vị trí chạy cuối cùng, tuy rằng Từ Thiệu rất giỏi chạy cự li dài nhưng sức bật lại không bằng những nam sinh mạnh khỏe khác, nên nhận vị trí chạy đầu tiên. Hai vị trí chính giữa do hai bạn nam khác nhận. Xong khi điểm danh xong, bốn người sử dụng một cành cây thay cho gậy tiếp sức để thử trước một lần cho quen tay.

Trận đấu chuẩn bị bắt đầu, Cố Lự dặn dò Mộc Đóa không được hò hét ầm ĩ, sau đó mới đi đến đường chạy số 6.

“Có phải La San đang tìm bạn trai không?” Mộc Đóa vẫn còn đang chăm chú nhìn theo bóng dáng Cố Lự, chợt nghe thấy Thiệu Thiến Thiến thần thần bí bí lôi kéo cô nói chuyện.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa nhìn theo tầm mắt của cô, thấy La San đang cười vui vẻ bên cạnh một chàng trai cao ráo, đưa khăn cho anh ta lau tay. Mộc Đóa không biết tại sao trong đầu cô chỉ hiện lên một cảm giác "Trong lòng có một tảng đá rơi xuống" dù là vậy cô cũng không cảm thấy có lỗi với La San.

"Chúng ta ra cuối đường chạy thôi."

"Ừ, mình vừa nhìn thấy thầy Xuân cũng tới."

La San dừng động tác trên tay, như đang suy nghĩ điều gì mà nhìn theo bóng lưng của hai người. Cho đến tận lúc chàng trai trước mặt thúc giục mới hoàn hồn.

Theo tiếng súng hiệu lệnh vang lên, Mộc Đóa chỉ cảm nhận được một tràng hò hét xung quanh, nhiệt huyết sôi trào, lập tức quên mất chuyện Cố Lự đã dặn cô... cùng với bạn nam bên cạnh thét chói tai để cổ vũ mọi người. Mặc dù lúc này, tại chỗ đứng của cô thậm chí còn chẳng nhìn thấy bóng dáng của các tuyển thủ, nhưng chuyện đó cũng không hề ảnh hưởng đến niềm hào hứng của các cô dâng trào.

Trong số những tiếng hét hò ầm ĩ, Mộc Đóa nghe thấy tên của Cố Lự, cô biết rõ, lúc này chắc hẳn Cố Lự đã nhận được gậy tiếp sức rồi. Cô nhô đầu lên nhìn về phía đường chạy, những người đứng phía trước liên tục chen chúc nhau tiến vào bên trong đường chạy. Những người đeo băng đỏ giữ gìn trật tự khán giả không ngừng hô hào: "Chú ý an toàn, lùi về sau lùi về sau!"

Mọi người đứng xem ở hàng đầu tiên gần như bị đẩy vào đường chạy, nhìn thấy các tuyển thủ đang chạy tới chỗ bọn họ, mọi người chủ động lùi về phía sau. Cuối cùng Mộc Đóa cũng nhìn thấy Cố Lự, từ đằng xa anh đang vượt lên dẫn đầu. Hay tay khỏe khoắn đưa ra nhận lấy gậy, Bạch Hồng đưa chiếc gậy

cho anh tạo thành một độ cong xinh đẹp.

Mộc Đóa có thể cảm nhận được Cố Lự đang liều mạng mà chạy. Lúc này, tuy cô chỉ là một thành viên của bn 6, nhưng lại vì Cố Lự mà điên cuồng kích động.

Trong trận đấu, sự chú ý của cô từ đầu đến cuối chỉ dành cho anh.

Cố Lự từng bước một tới gần vạch đích, thì có bạn học đằng sau không để ý đến các vận động viên, hưng phấn muốn chạy qua, may mà những người giữ trật tự đã có phòng bị, nhanh tay nhanh mắt ngăn cản.

Cố Lự cùng với ba đồng đội sóng vai nhau đứng tại vạch đích, trên đài cao, trọng tài đang ghi lại thời gian chạy và thứ tự đến đích của các đội.

Trận đấu kết thúc, sức nóng từ đám đông dần được hạ xuống. Chỉ có một nhóm nữ sinh phía dưới vẫn dán mắt vào Cố Lự.

Sau đấy còn có trận thi chạy tiếp sức của nữ, tất cả học sinh lại vội vàng trở về vị trí của mình hoặc đi tìm các cổ động viên của lớp mình.

Nhìn thấy Cố Lự đang đi về phía cô, Mộc Đóa chợt nhận ra cô không mang theo nước uống và khăn mặt. Vừa muốn chạy đi tìm các bạn ban 6 phía sau, phát hiện ra trên tay mọi người đều trống không.

“Sao thế?” Cố Lự mặc đồng phục vào, thấy Mộc Đóa không nói câu gì, liền hỏi.

“Cậu có khát nước không? Nước vẫn còn ở lớp, hay là cậu uống tạm nước này đi.” Mộc Đóa xấu hổ đưa chai nước trong tay về phía trước một chút, rõ

ràng cô chỉ có ý khách sáo một chút.

"Được." Dường như Cố Lự không nghe ra ý khách sáo của cô, cầm lấy chai nước trong tay cô, vặn nắp mở ra. Mộc Đóa bình tĩnh khẽ nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào quả khế lơ lửng trên cây, khuôn mặt không kiềm chế được trở nên đỏ ửng.

Mà bạn học xung quanh dường như cũng biết chút gì đó, thầy Xuân nhìn qua vài cử chỉ của hai người cũng đủ hiểu, nhưng cũng chỉ cười cười rồi lại trở về tiếp tục cổ vũ cuộc thi chạy tiếp sức nữ.

Các cô gái thi đấu rất tốt, giành được giải ba, ban 6 giữ vững được vị trí thứ 2 trên bảng xếp hạng, thầy Xuân vui mừng cười không khép được miệng. Ông rất vui mừng, học sinh của ông thi đấu rất tốt. Họ yêu tha thiết cái lớp này, họ còn luôn mang đến niềm vui cho ông. Họ không giống như các lớp khác, không hề để tâm đến đại hội thể thao lần này, chỉ biết nghĩ cho riêng mình.

Ông hi vọng đến lúc tốt nghiệp, những đứa trẻ đáng yêu này có thể cố gắng hết sức đột phá, tạo cho ông bất ngờ lớn.

Ban 11 nhận giải quán quân, Trần Lượng Hào hào phóng khao mọi người nước uống, cũng đồng ý giờ tự học đêm nay sẽ để cho học sinh xem phim. Nghe ngóng được từ bên kia, học sinh ban 6 cũng muốn tranh công với thầy Xuân, thầy cũng rất từ bi đáp ứng.

Mọi người vây quanh chủ nhiệm, ôm lấy ông ra khỏi đường chạy, Cố Lự và Mộc Đóa bị bỏ rơi lại đằng sau, hai người lại gần chào hỏi một nhóm bạn của Cố Lự: "Cố Lự trâu thật đấy. Giành tận hai giải nhất. Cậu vừa rời đi, lớp chúng ta liền mất đi một trợ thủ đắc lực, thầy Xuân nhận được món hời lớn rồi."

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự cười: “Các cậu cũng vậy thôi.” Hàn huyên vài câu, mấy người bạn rời đi trước.

Mộc Đóa vẫn đang nghĩ đến lời nói lúc nãy của những người kia, do dự một chút, vẫn mở miệng, "Ở trận đấu ban 6 giành được thứ bậc, liệu có người nói cậu không?"

Cố Lự liếc mắt nhìn Mộc Đóa, chậm rãi lắc đầu, "Chẳng lẽ bây giờ mình không phải học sinh ban 6 sao?"

Mộc Đóa hơi sốt ruột: “Ý của mình không phải thế.”

Cố Lự cười haha: “Mình không nói ý của cậu là như vậy. Nhưng thật ra, nhóm nữ sinh bên trong có mấy người biết mình là Cố Lự còn cần phải nghiên cứu.”

“Thật thế sao? Cậu lợi hại thế sao?” Mộc Đóa hơi nghi ngờ.

“Bạn gái biết rõ thân phận của mình, mình cảm thấy rất vui vẻ.” Cố Lự trêu trọc cô, thành công khiến cô quên đi chuyện lúc nãy.

http://tieulun.hopto.org

Chương 32: Chạy trốn

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Nhiều lớp ở đại hội thể dục thể thao thi đấu quá hăng say đến nỗi bên trong người chỉ có chút ít sức lực còn lại. Cho dù thành tích tốt hay xấu, mọi người cũng đều tụ lại cùng nhau ăn bữa cơm tối. Mọi người cũng đều biết rằng đây chính là lần cuối cùng đùa vui chơi hết mình trước kì thi tốt nghiệp. Các thầy cô cũng đặc biệt quan tâm, xem xét tối nay nên liên hoan như thế nào, nếu không có ý kiến gì đặc sắc, thì cứ để cho các thầy cô quyết định món ăn cho cả lớp.

Sau đó, lúc đầu đã quyết định chỉ có vài người bạn ăn bữa cơm cùng nhau là đủ, nhưng ai cũng đều lựa chọn đi chơi theo lớp nên làm tăng số lượng người.

Gần như mỗi tháng ban 6 đều suy nghĩ xem kiểm tra thế nào để nằm trong top 3, đoạt giải 3 là có tiền thưởng. Tích góp dần dần, quỹ lớp đã đủ. Thầy Xuân cho mọi người tập trung, bỗng chốc, tất cả mọi người đều cảm thấy rắc rối khi số lượng chỗ không đủ cho 50 người, hơn nữa, mai là ngày phải đi học nên tối nay mọi người muốn ăn chơi thật đã. Tốt hơn hết nên để dành tiền trong quỹ để đến cuối năm liên hoan.

Thầy Xuân vô cùng hài lòng khi nhìn thấy học sinh của mình rất ngoan ngoãn hiểu chuyện. Chưa để ông kịp khen ngợi, lập tức có một bạn nam lớn tiếng muốn thầy Xuân cho mọi người buổi tối xem phim và ăn quà vặt.

Khóe miệng thầy Xuân co giật, mấy đứa trẻ nhố nhăng này, dám thẳng tay gài bẫy ông. Nhưng mà ông vẫn bảo Đường Gia Đống dẫn theo ba người nữa đến văn phòng gặp riêng.

Đáng ra chuyện này chỉ cần lớp trưởng, lớp phó và hai cán bộ lớp khác giải quyết là được rồi, nhưng Đường Gia Đống biết Tưởng Giai Lệ không hề thích những việc... nhỏ nhặt thế này, bình thường việc mua phần thưởng cho lớp, dụng cụ lau dọn cô ta đều từ chối bảo là có việc bận. Nếu như cả mấy người đều là nam, rất khó biết được các bạn nữ muốn ăn gì. Đường Gia Đống đang nghĩ xem nên chọn ai theo, thì thấy Thiệu Thiến Thiến vẫy vẫy tay với mình: "Lớp trưởng, cho mình đi cùng đi."

Không ngoài dự đoán chút nào, Thiệu Thiến Thiến mà đi nhất định sẽ kéo theo Mộc Đóa, Mộc Đóa mà đi...

Nhìn thấy Cố Lự đi bên cạnh, Đường Gia Đống há hốc mồm. Tên Cố Lự này hoàn toàn hòa nhập với ban 6 rồi sao, rõ ràng là người cao cao tại thượng lại chịu cùng bọn họ đi mua đồ ăn vặt. Nhưng chợt nhớ ra lúc nãy Cố Lự đưa cho Mộc Đóa một viên sủi vitamin C, chờ nước ấm vừa phải mới cho cô uống, anh lại cảm thấy không gì là không thể, thép ngàn năm còn cũng thể trở nên mềm mại mà. Tuy bây giờ trên mặt cậu ta chẳng có biểu hiện gì, nhưng tay vẫn đang cầm bình nước kìa.

Phòng giáo viên nằm ở bên trái cổng trường. Bốn người đến nơi thì gặp được thầy Xuân đang ngâm nga hát từ trong đi ra. Nhìn thấy bốn người, thầy Xuân quơ quơ chiếc chìa khóa trên tay: "Thầy vừa mượn xe của thầy Chu dạy ban 13, các em ra cổng trước chờ thầy."

Đường Gia Đống ngồi ở ghế lái phụ, ba người còn lại ngồi phía sau. Trên xe, Thiệu Thiến Thiến ríu rít thăm hỏi về tình sử của thầy Xuân, hiểu rõ tình huống, lại gào thét muốn bảo mẹ giới thiệu bạn gái cho ông.

http://tieulun.hopto.org

Tuy rằng ngoài miệng Mộc Đóa không nói gì, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào ghế lái, chờ thầy Xuân trả lời.

Thầy Xuân lần đầu tiên hiểu ra rằng người khác giới dù lớn hay nhỏ, sở thích đều giống nhau. Ánh mắt ông liếc xéo qua lớp trưởng, cũng là vẻ mặt tràn đầy tò mò, chỉ có mỗi Cố Lự chăm chú chơi điện thoại, thỉnh thoảng sẽ nhẹ giọng thì thầm gì đó vào tai Mộc Đóa.

Nhìn học sinh của ông mới 17, 18 tuổi đã có bạn gái, trong khi đó một người đàn ông trưởng thành như ông lại chưa có đối tượng, thật đáng hận.

Thầy Xuân dẫn bốn người bọn họ đi ăn cơm trước, ở một tiệm cơm nhỏ bên cạnh siêu thị. Năm người gọi bảy món ăn, cuối cùng cũng thừa lại không nhiều, vừa đủ. Cơm nước xong xuôi, thầy Xuân để cho bọn họ tự chia một nam một nữ thành một cặp, đi càn quét đồ ăn vặt trong siêu thị. Đường Gia Đống và Thiệu Thiến Thiến cũng rất biết ý tạo thành cặp, thầy Xuân không dám đi cùng bọn họ, liền đi cùng với Cố Lự và Mộc Đóa.

Cố Lự đẩy xe đựng hàng, hỏi Mộc Đóa muốn ăn những gì. Thầy Xuân ngán ngẩm nhìn đôi tình nhân trước mặt, may còn có Mộc Đóa biết tôn sư trọng đạo: “Thầy Xuân à.. Thầy Diệp, thầy muốn ăn gì ạ?”

Mộc Đóa thật sự muốn cắn nát lưỡi mình, ngày thường lúc nào cũng gọi thầy là thầy Xuân, vừa nãy suýt quên mất họ của Diệp Xuân. Cố Lự bật cười, kéo Mộc Đóa tránh khỏi ánh mắt của thầy Xuân, rất tự nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô: “Thầy Diệp không ăn đồ ăn vặt, cậu cứ chọn những gì cậu thích đi. Đúng không, thầy Xuân?”

Thầy Xuân hít một hơi thật sâu: “Ha ha, thầy ra ngoài hút thuốc, chờ các em ở ngoài cổng luôn.” Ông thật cô đơn, thật không có tí uy nghiêm nào...

http://tieulun.hopto.org

“Muốn ăn chocolate sao?” Mộc Đóa còn đang sững sờ nhìn theo bóng lưng thầy Xuân, Cố Lự đã cầm một thanh chocolate lên quơ quơ trước mặt cô.

Mộc Đóa quan sát, tiến đến bên khay hàng lấy đồ, “Mình muốn ăn chocolate đen.” Cố Lự đứng về chỗ cũ, để cho Mộc Đóa đứng trước anh. Nghĩ đến lớp đông bạn như vậy, mỗi người cô đều chọn cho vài thanh.

Mắt Mộc Đóa nhìn chăm chăm vào khay chứa đồ, tay tiếp tục đẩy xe hàng về phía trước, Cố Lự đưa tay bỏ một hộp chocolate đen to đùng vào trong xe.

“Từng này chocolate đã đủ rồi, chúng ta mua cái khác thôi.” Mộc Đóa nhìn thấy bên trong xe là một hộp lớn liền ngẩng đầu nhắc nhở Cố Lự.

“Không sao, chỗ này mình mua riêng cho cậu ăn.” Cố Lự dắt tay Mộc Đóa thong dong giúp cô đẩy xe về phía trước.

Tim Mộc Đóa đập thình thịch, cô vội nhìn về phía sau, không nhìn thấy thầy Xuân mới yên lòng.

Trong tay là một bàn tay bé nhỏ mềm mại, tâm tình Cố Lự trở nên rất tốt, khóe miệng anh nhếch lên. Thực ra mỗi khi nắm tay cô, anh siết tay hơi chặt một chút, chỉ sợ cô sẽ giãy giụa muốn rút tay ra. May mắn thay, bạn gái anh vô cùng hiểu chuyện.

Mộc Đóa vụng trộm đưa tay còn lại lên ấn vào ngực, tim cô đang đập rất nhanh. Ngay lập tức, hai người đều có chút hồi hộp, bước chân ngày càng chậm lại, đi một lúc liền thấy một loạt đồ ăn bày ra trước mặt, lại ngây ngẩn không lấy một thứ gì.

Cố Lự quay đầu xe lại, đi ngược trở về, nhìn thấy bánh quy hay kẹo gì đều

cầm bỏ vào trong xe đẩy.

Nhưng chỉ cần nghe thấy Mộc Đóa nói muốn ăn gì đấy, liền lấy thêm vài túi.

Lúc gặp lại Thiệu Thiến Thiến và Đường Gia Đống, hai người này đang càn quét chỗ khoai tây chiên. Khác nhãn hàng khác hương vị, có loại để trong gói, loại để trong hộp, họ chọn lựa vô cùng say sưa, toàn bộ đồ trong xe đẩy đều là khoai tây, Mộc Đóa tranh thủ chuyển một phần từ xe đẩy của bọn họ sang xe mình.

Thầy Xuân đứng ở quầy thu ngân nhìn thấy hai chiếc xe đẩy đầy ắp đồ, không nhịn được thở dài một hơi, đấy đều là đồ ăn độc hại mà.

Hai cô gái vội vàng đem đồ ăn nhét vào trong từng túi, thầy Xuân đang chờ thanh toán, nhìn thấy trong xe đẩy còn lại ít đồ liền nói: “Vẫn còn đồ này mấy đứa.”

“Chỗ này để em trả ạ." Cố Lự rất hài lòng với buổi đi siêu thị ngày hôm nay, không những hai người đã chính thức nắm tay nhau, anh còn biết được sở thích ăn vặt của Mộc Đóa.

Lên xe, đầu tiên Cố Lự đưa nước cho Mộc Đóa uống, tiếp theo anh bóc vỏ kẹo mút cho cô ăn, tuy anh không nói câu nào nhưng lại bộc lộ rõ ràng sự quan tâm săn sóc, hành động này đâm trúng vào nỗi đau thầm kín trong lòng thầy Xuân, khiến ông không khỏi nghĩ xem có nên nghe lời các bậc phụ huynh không. Nhìn thấy Mộc Đóa cẩn thận cầm lấy chiếc kẹo, còn lén lút nhìn mình như sợ bị phát hiện, thầy Xuân xấu xa nói: “Mộc Đóa, cuộc thi chạy tiếp sức lần sau em nhớ cố gắng lên một chút.” Mộc Đóa sợ tới mức suýt làm rơi chiếc kẹo mút trên tay xuống đất.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa vội vàng trả lời: “Vâng ạ.” Cố Lự mở miệng nói: “Thầy Xuân, thầy tập trung lái xe đi ạ.”

Thầy Xuân trách cứ trong lòng, ông mơ hồ tưởng tượng ra tình cảnh ai cũng gọi mình là: “Thầy Xuân.”

Hai bạn trai ôm việc nặng, một tay cầm vài túi to. Vừa vào trong lớp, mọi người điên cuồng vùng dậy, ầm ĩ như những đứa trẻ, trong chốc lát, một túi đồ ăn được nhấc lên trên đỉnh đầu mọi người.

Cố Lự cầm túi đồ ăn xuyên qua đám đông, rất bình tĩnh ngồi xuống chỗ của mình, gọi Mộc Đóa sang chỗ anh. Nhìn thấy túi khoai tây chiên, Mộc Đóa không thể không bội phục Cố Lự đã dự đoán trước mọi việc.

Cố Lự vui vẻ nắm lấy tay Mộc Đóa, hơi gầy một chút, ngón tay không dài, có thể bị tay anh bao lại hoàn toàn. Lòng bàn tay hơi nóng nhưng đầu ngón tay lại lạnh. Cố Lự vuốt ve lòng bàn tay cô, Mộc Đóa cũng rất ngoan ngoãn để mặc anh trêu đùa, cố gắng tập trung vào bộ phim trước mặt. Nhưng cứ một lúc lại chú ý đến đôi tay nắm chặt của hai người, đến cuối cùng cô hoàn toàn không biết phim nói về vấn đề gì.

Phim vừa kết thúc, Thiệu Thiến Thiến hấp tấp chạy về phía sau kéo ghế bên cạnh kể cho Mộc Đóa nghe về thần tượng mới của mình – anh chàng diễn viên cơ bắp, cường tráng, khắp người tỏa ra sức quyến rũ cùng bề ngoài vô cùng nam tính.

Bàn tay nhỏ bé vẫn đang bị người khác nắm, Mộc Đóa chỉ gật đầu hùa theo cô, không tập trung nghe cô nói.

Thầy Xuân cất laptop, sau đó bước tới, bình tĩnh đứng cạnh bàn Mộc Đóa. Thiệu Thiến Thiến bỗng dưng im thin thít, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của thầy

Xuân, trái ngược với bầu không khí trong phòng học.

"Cố Lự, theo thầy ra ngoài một lát."

Một lát này dài bằng cả tiết tự học, lúc Cố Lự ra khỏi phòng, nhìn thấy Mộc Đóa đang tựa vào hành lang, nghe được tiếng vang cô liền xoay người lại, ánh mắt hai người chạm nhau, cả hai đều nhàn nhạt cười.

Mộc Đóa tự nhiên cảm thấy yên tâm.

Hơn nửa các bạn học đã ra ngoài, dường như Cố Lự nhớ ra việc gì đó bước thật nhanh tới bên cạnh cô, cầm tay cô chạy xuống tầng: "Nhanh lên, thầy Xuân chuẩn bị ra rồi."

Theo bản năng Mộc Đóa nắm lấy tay Cố Lự, lý trí nói cho cô biết, lúc này quan hệ giữa thầy Xuân và bọn cô là quan hệ mèo và chuột. Mười ngón tay giao nhau, hai người nắm thật chặt tay nhau, nhanh chóng chạy xuống cầu thang. Các bạn học đi phía trước bị tiếng bước chân dồn dập của hai người dọa sợ tới mức phải dạt sang hai bên. Đợi đến lúc hai người chạy qua mới ngây ngốc hỏi: "Cố Lự đấy à?" Cũng có vài người mắng hai người không có ý thức, chạy dồn dập ở cầu thang.

Mãi cho đến khi chạy đến tầng khoa học kĩ thuật, Cố Lự mới từ từ dừng bước, túm lấy Mộc Đóa vẫn đang xông về phía trước: "Cậu định tiếp tục chạy đến khi về phòng ngủ à?"

Bởi vì chạy cùng với tốc độ của Mộc Đóa, Cố Lự không hề cảm thấy mệt, còn Mộc Đóa thì thở hồng hộc.

Cố Niệm vuốt lưng giúp cô hít thở bình thường, nhìn thấy hai má đỏ bừng của Mộc Đóa, tay liền siết chặt lại, từ từ dùng tay kia ôm Mộc Đóa vào lòng:

http://tieulun.hopto.org

“Tiểu Đóa, mình thích cậu.”

Mộc Đóa khẽ lầm bầm một tiếng, dịu giọng nói: “Mình cũng vậy.”

“Mình cũng thích cậu.” Cả người Mộc Đóa trở nên cứng ngắc, nhưng vẫn cố lấy hết dũng khí ra bày tỏ tình cảm của mình.

Cô nhìn thấy mặt Cố Lự tràn đầy vui vẻ, cảm nhận được nu hôn dịu dàng của anh trên trán mình, mặc dù cách một lớp tóc mái, cô vẫn thấy được anh rất hạnh phúc.

Lưỡng tình tương duyệt khiến hai người đều tự giác kéo dài thời gian về phòng.

http://tieulun.hopto.org

Chương 33: Trái tim thiếu nữ

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Kí túc xá đang ở ngay trước mắt, dưới ánh trăng, đôi tình nhân bé nhỏ dừng chân lại.

"Cậu còn đau họng không?" Cố Lự vừa hỏi tay vừa sờ trán Mộc Đóa.

Mộc Đóa nhẹ nhàng đáp lại: "Không đau nữa, mình chỉ cảm thấy họng hơi khô một chút, mấy ngày nữa chắc sẽ khỏi thôi."

"Ai bảo cậu không chịu nghe lời, sáng nay giọng khàn khàn giống y như vịt." Cố Lự kéo môi cô chu ra: "Ừ, bây giờ thì càng giống rồi."

Mộc Đóa tức giận, lấy tay đánh anh, đột nhiên cô nhớ tới một việc quan trọng: "Vừa rồi, thầy Xuân tìm cậu…"

"Ừ." Cố Lự trả lời một cách ung dung, biết thừa bạn gái đang sốt ruột, nhưng vẫn cứ tỏ vẻ việc này không liên quan đến mình, cố ý trêu chọc cô. Anh nhìn Mộc Đóa thở hổn hển, giống y như con chuột đang run rẩy trong bẫy. Cố Lự buồn cười lấy tay chọc chọc cô, nghe được cô nhẹ giọng kêu lên, liền nói: "Cậu sợ gì chứ, có mình ở đây mà."

Nghe anh nói vậy, Mộc Đóa hiểu được thầy Xuân không hề làm khó hai người, khẽ mỉm cười: "Mình nhất định sẽ học tập chăm chỉ, mỗi ngày đều

tiến về phía trước, lần sau sẽ lọt vào top 3!”

Cố Lự khẽ cười trêu trọc cô: “Sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại.”

Anh tưởng rằng cô sẽ thẹn quá hóa giận, hoặc ngại không cãi lại được mà chạy trốn, không ngờ Mộc Đóa không hề phản ứng thế, ngược lại cô kiêu ngạo nói với anh rằng: “Mình nhất định sẽ đánh bại cậu!”

Giọng Cố Lự trở nên mềm mại như nước: “Được.” Lúc này, Mộc Đóa mới chính thức đỏ mặt.

Cho dù được thăng chức nhưng Mộc Đóa vẫn phải làm bài tập tiếng anh mỗi tối, làm xong trò chơi điền chữ, cô và bạn trai liền đi ngủ.

Đợi đến lúc Mộc Đóa ngủ thiếp đi, cô liền mơ hồ suy nghĩ, buổi tối nay chắc chắn cô bị anh trêu rồi, nếu thầy Xuân không phản đối hai người, vậy lúc nãy sao bọn họ lại phải chạy?

Chế độ “Học sinh giỏi kèm Học sinh yếu” của thầy Xuân chính thức bắt đầu.

Mộc Đóa xếp thứ 5, người cô kèm chính là Từ Thiệu xếp thứ 5 từ dưới lên, còn người Cố Lự kèm chính là người đội sổ Ngô Hiểu Quang.

Ngô Hiểu Quang được ngồi tại vị trí đặc biệt nhất trong lớp, vị trí ngay cạnh bục giảng. Nhưng tên này hít bụi phấn trong 2 tháng rồi mà cũng không tiến bộ lên chút nào.

Để tiện dạy học, Có Lự để cho Ngô Hiểu Quang ngồi xuống cuối vào buổi tối, đúng lúc ở bình nước sau bức tường còn một chiếc bàn trống, bình

thường có thể giúp các bạn lấy nước.

Thiệu Thiến Thiến đổi chỗ cho Từ Thiệu, nhưng Thiệu Thiến Thiến cũng muốn được cô kèm học, đã đổi 7, 8 người liên tục, trong lớp có bạn phàn nàn về vấn đề này. Mọi người tay cầm cặp sách, tiến về cái bàn trên hành lang.

"Thầy Xuân, bọn em không tìm được chỗ của mình ạ." Không biết ai nói một câu, tất cả mọi người trở nên lao xao.

Diệp Xuân nghe được học sinh xưng hô với mình như thế cũng lười sửa: "Được rồi, tối nay sẽ xếp chỗ lại cho cả lớp , bây giờ các em đến phòng học bên ngoài đi. Những bạn nào được chia học theo cặp sẽ ngồi bên trái, những bạn còn lại ngồi bên phải."

Cố Lự chậm chạp đi đến phía sau Mộc Đóa và Từ Thiệu, Ngô Hiểu Quang thấy thế cũng chạy đến ngồi bên cạnh Cố Lự. Cố Lự dựa vào tường nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Mộc Đóa: "Cậu xuống ngồi với mình đi."

Mộc Đóa nghiêng đầu nhìn anh sau đó ngẩng đầu lên, cố kiễng chân sao cho cao bằng anh, không nói lời nào.

Mộc Đóa: "… Bịt tai trộm chuông."

Bởi vì muốn quan tâm nhiều hơn đến việc học tập của các học sinh nên chia ra các nhóm học tập. Trong một khắc thầy Xuân đã suy nghĩ thông suốt, nhưng cuối cùng vẫn khiến các nhóm trở nên lộn xộn, mười người đứng đầu lớp và 10 người đứng cuối lớp lập thành nhóm.

Mộc Đóa mở sách toán ra, dùng bút highlight đánh dấu các công thức trong sách: "Đây chính là các công thức."

http://tieulun.hopto.org

Từ Thiệu nghiêm túc nhìn chằm chằm vào các công thức, chỉ vào tờ giấy ghi công thức của Mộc Đóa: “Hai cái này không giống nhau.”

“Ồ.” Mộc Đóa ngạc nhiên, đổi chỗ vế trái và vế phải, đem các phần tử thừa sang bên vế phải.

“Ồ, làm như thế cũng được à?” Từ Thiệu như phát hiện ra châu lục mới, phục Mộc Đóa sát đất. Về phía Mộc Đóa, cô cảm thấy đủ loại cảm xúc lẫn lộn, thần tượng của cô chỉ giỏi mỗi chạy cự li dài. Không sao, không sao, coi như anh ta chỉ dồn sức vào làm một việc, thần tượng của cô vẫn vô cùng lợi hại.

Cố Lự chứng kiến cảnh hai người chụm đầu vào nhau, lấy tay rút tờ nháp ở giữa hai người ra: “Để mình dạy cậu ấy cho, cậu đi làm bài tập hóa trước đi.”

“Cũng được, nếu cậu cảm thấy bề bộn nhiều việc quá thì cứ bảo mình.” Mộc Đóa nhìn thấy Ngô Hiểu Quang ngồi phía sau Cố Lự đang vùi đầu vào tính toán liền đồng ý.

Đúng vậy, tuy Cố Lự không thể ngồi cạnh Mộc Đóa nhưng hiện tại anh có thể ngồi ngay phía sau cô.

Bạn ngồi cùng bàn Mộc Đóa vẫn là Thiệu Thiến Thiến, hai người ngồi ở bàn thứ ba trở lên. Cố Lự và Từ Thiệu thì ngồi ở bàn gần cuối cùng. Ngô Hiểu Quang đang ngồi bàn đầu tiên thoáng cái bị đưa xuống bàn cuối cùng, bạn cùng bàn là một bạn nam cao gầy rất trầm lặng, thành tích ở mức trung bình.

Từ Thiệu khẽ nhếch miệng, anh ta rất thích được Tiểu Đóa Đóa dịu dàng đáng yêu dạy học, nam nữ cùng phối hợp thật tuyệt, chứ nếu cứ nhìn chằm

http://tieulun.hopto.org

chằm vào khuôn mặt lạnh lùng trước mắt anh ta thật không có hứng học tập. Đương nhiên, những điều này anh ta không dám nói ra…

Bài thi trên bàn ngày càng nhiều, mọi người ai cũng có thói quen để sách vở trên mặt bàn như tường vây quanh, có chút thời gian xếp chúng lại gọn gàng là quá xa xỉ. Hôm nay, khác với mọi ngày, mọi người đều mong chờ tới đợt thi thử, chỉ có vào thời gian thi thử họ mới không cần làm bài tập.

Cuộc thi lần này, đối với ban 6 là kiểm tra chế độ "học sinh giỏi kèm học sinh yếu." xem nó hoạt động thế nào, đối với Chu Trùng Tiêu và Phương Siêu, cuộc thi này phải cố gắng hết sức, còn đối với Mộc Đóa…

Không liên quan đến việc bị Tưởng Giai Lệ khiêu khích, cũng không liên quan đến lời hứa với thầy Xuân, cô chỉ hi vọng hai cái tên Cố Lự và Mộc Đóa có thể đặt chung một chỗ.

Sau cùng là môn tiếng Anh, giờ nghỉ trưa, Mộc Đóa chợp mắt một lúc rồi lại mơ mơ màng màng mở sách ra xem lại từ mới. Cố Lự thấy cô rõ ràng rất buồn ngủ nhưng vẫn cứ khăng khăng muốn học. Bảo cô ngủ tiếp, cô nhất định sẽ không chịu, Cố Lự liền rủ cô chơi trò điền chữ.

Đầu óc hoạt động, nghĩ về mấy từ tiếng Anh cô liền tỉnh ngủ. Hai người đặt cược bằng quẹt mũi *(1)*, mười giây phải đoán được một từ, không đoán ra được thì sẽ bị người kia đánh một phát.

(1) trò chơi dùng để phạt đối phương, nếu thua sẽ bị đánh vào mũi.

Biết rõ Mộc Đóa rất hiếu thắng nhưng Cố Lự cũng không vì thế mà buông lỏng, kích thích ý chí chiến đấu của cô sôi sục, đến khi vào trường thi cô cũng không quên thách thức anh: "Mũi mình tẹt mất rồi, lần sau mình nhất định sẽ thắng cậu."

Cố Lự không có ý kiến gì: “Hay là chúng ta cược lần nữa đi.” Mộc Đóa dừng bước chờ anh nói.

“So sánh điểm thi sáu môn, luật vẫn như trước, ai thắng được sai người kia làm một việc.”

“Nếu như cậu thắng thì sao?”

Cố Lự cười thầm trong lòng, tiểu Đóa của anh luôn không chịu để người khác chiếm ưu thế: “Nếu như… mình may mắn thắng cuộc, chúng ta đi hẹn hò.”

Hẹn hò…

Mộc Đóa hơi mong đợi, rất mong đợi. Nhưng cô cùng không muốn chịu thua…

Mộc Đóa lăn lộn trên giường, hi vọng tâm tình hỗn loạn của mình có thể bình tĩnh trở lại, tình yêu đúng là phiền phức. Mẹ Mộc đẩy cửa bước vào thấy con gái mình đang lăn lộn trên giường, tóc tai lộn xộn, liền trừng mắt nhìn cô.

Mẹ Mộc dở khóc dở cười, đưa tay vuốt lại tóc cho con gái, vỗ vỗ cái mông vểnh lên của cô: “Đã là cô gái 17,18 tuổi đầu rồi mà còn như một đứa trẻ, tiểu Khải với Hiên Hiên mà nhìn thấy chắc chắn sẽ cười con.”

“Chắc chắn hai đứa không dám đâu.” Mộc Đóa xoay người, gối đầu lên đùi mẹ: “Mẹ ơi, con cảm thấy rất buồn phiền.”

“Lần này con thi không tốt à?” Thực ra trong lòng mẹ Mộc cũng cảm nhận được lo lắng trong lòng Mộc Đóa, có thể làm cho con bé phiền lòng chắc hẳn

là do điểm bài thi lần này trái với dự tính.

“Con cảm thấy bài thi lần này tốt hơn hẳn những bài thi trước.” Mộc Đóa rầu rĩ nói.

“Thế con đang buồn phiền việc gì?” Mẹ Mộc cảm thấy rất tò mò.

Trong lòng Mộc Đóa thở dài một hơi: “Tâm sự của thiếu nữ mẹ không hiểu được đâu.” Thấy Mộc Đóa dở thói quái dị, mẹ Mộc tức giận phập phồng, đánh vào mông Mộc Đóa: “Thiếu nữ còn không mau đứng dậy ăn cơm.”

Tối chủ nhật có tiết tự học, các thầy giáo cũng rất nỗ lực, đến tiết ba đã chấm xong bài thi để trả cho học sinh.

Cố Lự và Đường Gia Đống vẫn vững chắc đứng ở vị trí thứ nhất, thứ hai là Bảo Toa, vị trí thứ ba lần này lại là của Mộc Đoá. Người từng ở vị trí này là Tưởng Giai Lệ lần này không ngờ lại xuống tận vị trí thứ năm. Nhưng mà Mộc Đóa hoàn toàn không có tâm trạng chúc mừng mình đã đánh bại Tưởng Giai Lệ, hơn nữa còn lọt vào top 3 như đã hứa hẹn.

Bên tai, Thiệu Thiến Thiến vẫn còn thì thầm khen ngợi cô một cách trắng trợn, cách đó không xa có một số ánh mất không cam lòng. Từ Thiệu lần đầu tiên dùng sức của mình mà đạt được 82 điểm liền sướng phát điên, Ngô Hiểu Quang mặc dù không thoát khỏi top cuối nhưng đã lên được 5 hạng nên hiện tại đang tạ ơn đại thần.

Xung quanh tất cả đều ầm ĩ nhưng Mộc Đóa chỉ nhìn chằm chằm vào bài thi của Cố Lự.

Cố Lự cũng rất hào phóng đưa bài thi của mình cho Mộc Đóa xem. Mộc

Đóa cẩn thận kẻ một bảng thành tích, cột thứ nhất là tên môn thi, cột hai là điểm của Cố Lự, cột thứ ba chính là điểm số của cô.

Mộc Đóa cẩn thận điền điểm số của 6 môn vào bảng, hai tay Cố Lự chống tay lên bàn nhìn chằm chằm vào bảng điểm, khóe môi dần hiện lên ý cười: "Tiểu Đóa, chủ nhật này cậu muốn đi đâu?"

Mộc Đóa không phục mà hừ lạnh: "Để mình suy nghĩ." Cố Lự thầm khen ngợi bản thân thông minh, thành tích tốt ngoại trừ có tác dụng cho kì thi đại học, còn rất dễ dàng khiêu khích tiểu Đóa. Rất tốt, rất tốt.

http://tieulun.hopto.org

Chương 34: Lời tỏ tình trong đêm

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Mộc Đóa cảm thấy rất kì lạ vì Chu Trùng Tiêu và Phương Siêu không có tí phản ứng gì, cho đến khi hết tiết tự học, cô nhận được tin nhắn của Chu Trùng Tiêu, nói là muốn mời mọi người đi ăn đêm.

Mộc Đóa cuối cùng cũng yên lòng.

Chu Trùng Tiêu với Phương Siêu rất khó khăn mới qua được bài luận văn tiếng Anh, điều này có thể chứng minh rằng bọn họ đang có tiến bộ. Phải biết rằng trước kia có đáp án của Trịnh Dư, hai người này giống hệt Mộc Đóa, luôn luôn đi chép đáp án phần đầu bài, chỉ riêng viết luận văn phải tự mình làm. Nhưng bọn họ cũng không thể bằng được cô, có khi nghĩ ra một câu, mất mười phút cũng không thể chuyển được câu đó sang tiếng Anh. Chu Trùng Tiêu còn kinh khủng hơn, dùng từng từ đơn ghép lại thành câu, kĩ năng này sau đó đã bị truyền đi khắp nơi.

Vì vậy, mỗi lần trả điểm, đều có thể nhìn thấy kết quả thi của bọn họ nằm trong top 3 từ dưới lên, hoàn toàn không khiến mọi người tin tưởng được.

Chu Trùng Tiêu cầm lấy lon coca, cười đắc ý nói: “Mình trời sinh đã có năng khiếu trong việc học rồi!” Nói xong liền cụng lon với mọi người.

Phương Siêu kéo vai Trịnh Dư, mặt mày hớn hở: “Cảm ơn vợ đại nhân của mình, không có cậu, sẽ không có mình của ngày hôm nay!” Trịnh Dư vỗ vào

đầu anh ta: “Đúng là cái đồ mồm mép.”

Bữa tối nay còn có thêm vài người bạn tốt của bọn họ, có người lớn tiếng huýt sáo: “Hôn đi, hôn đi!”. Vì vậy, một đống con trai bên đó đều sôi sùng sục, Mộc Đóa với Thiệu Thiến Thiến cũng mỉm cười nhìn đôi tình nhân, nhưng mà Thiệu Thiến Thiến cười càng lúc càng bỉ ổi, đúng là một bà cô quái dị.

Phương Siêu nâng khuôn mặt Trịnh Dư lên, hôn rất nhanh lên môi cô.

Xung quanh cười vang, nói Phương Siêu không chịu cố gắng, anh ta liền kéo bạn gái đang xấu hổ đỏ mặt vào trong lòng, cười mắng lũ kia: “Rời khỏi đây rồi tính.”

Trên mặt Cố Lự cũng hiện lên ý cười, nhưng anh chỉ nhìn chằm chằm vào Mộc Đóa, Mộc Đóa rất muốn biết rốt cuộc anh đang nghĩ gì, nhưng cô cố lờ đi không nhìn anh. Cô xấu hổ đưa tay muốn gắp rau, chiếc đũa liền không may rơi xuống đất.

Cố Lự gọi phục vụ mang đôi đũa mới ra, đưa cho Mộc Đóa: “Cẩn thận một chút.” Ngay lập tức mặt Mộc Đóa còn đỏ hơn cả Trịnh Dư.

Vài bạn cùng lớp phát hiện ra Cố Lự với Mộc Đóa có chút khác thường, tuy nhiên chỉ có bạn bè thân thiết mới biết rõ quan hệ giữa hai người. Nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được sự mập mờ giữa hai người. Vì thế mỗi khi nói đến Cố Lự, mọi người đều chuyển sang bàn tán về Mộc Đóa. Cũng như vậy, khi nhắc đến Mộc Đóa, Cố Lự cũng bị dính vào.

Buổi sáng thứ bảy có lớp tiếng Anh, Mộc Đóa đã lâu không đến lớp Anh rồi. Mặc dù lúc đến đây không phải nghe giảng thì cũng là làm bài tập, nhưng hôm nay Mộc Đóa lại ngồi ngẩn người hơn nửa buổi.

Từ sau buổi tự học hôm chủ nhật, Cố Lự không hề nhắc lại về cuộc hẹn giữa hai người họ. Thậm chí, đến buổi tối lúc dạy cô học, anh cũng rất đứng đắn, ít trêu trọc cô như trước. Mộc Đóa có cảm giác, đây chính là bình yên trước cơn bão, khiến cho lòng cô cảm thấy run sợ.

Sắp đến giờ nghỉ buổi chiều, Mộc Đóa không biết Cố Lự có định mở miệng hẹn cô hay không.

Mộc Đóa âm thần hít một hơi, chợt cảm thấy bầu không khí xung quanh khác thường, Thiến Thiến nhỏ giọng nói: "Nhanh lên, thầy bảo cậu đọc bài kìa."

Mộc Đóa sững sờ đứng dậy, mắt liếc qua sách giáo khoa, khẽ lấy tay lật đúng trang.

"Phía dưới kia, mời một bạn nam đọc lời thoại của Jack." Thầy Tiếng Anh đẩy nhẹ gọng kính mảnh màu vàng trên sống mũi, xuyên qua kính nhìn một lượt các học sinh bên dưới.

"Cố Lự muốn đọc ạ."

"Thưa thầy, thầy gọi Cố Lự đi ạ."

"... "

"Vậy mời Cố Lự." Đây chính là nguyện vọng chung của mọi người.

Hiển nhiên mọi người đều không tập chung vào nội dung trong sách, chỉ để ý đến đối thoại của hai người. Ánh mắt mấy tên con trai cứ đảo đi đảo lại quanh Cố Lự và Mộc Đóa. Trên mặt họ còn hiện lên ý cười xấu xa, thình

thoảng còn có người cố ý ho một tiếng.

Cố Lự vẫn thản nhiên cầm sách, trong lòng Mộc Đóa ngượng đến nỗi muốn đập chết mấy tên vô lại này, nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

Mãi mới được ngồi xuống, Mộc Đóa thở dài một hơi. Nghe loáng thoáng thấy vài tiếng kêu đau, Mộc Đóa tò mò quay lại xem, chỉ thấy mấy tên bên cạnh Cố Lự đang xoa xoa ót tức giận nhìn anh.

Mộc Đóa cảm thấy khó hiểu, bỗng dưng "Vèo..oo" Một cục giấy bay lên không trung tạo thành hình vòng cung rồi đáp trúng đầu một tên con trai.

Mộc Đóa quay đầu lại, đúng lúc thấy Cố Lự xé một mẩu giấy nháp nhanh tay vo thành cục "Bộp." Lại ném trúng phát nữa.

Người được thầy Anh quý có thể đếm trên đầu ngón tay, bọn họ không dám hành động lỗ mãng ở lớp tiếng Anh, đành ngậm ngùi vì không thể làm gì được trước sự trả thù của Cố Lự.

Thấy bạn gái đang cười thầm, Cố Lự vo một mẩu giấy nhỏ nhẹ nhàng ném vào gáy Mộc Đóa, đương nhiên anh chỉ dám ném rất nhẹ. Mộc Đóa xoa xoa chỗ bị ném, không thể tin được trừng mắt nhìn về phía Cố Lự.

Cố Lự không ngờ cô không hề giận cũng không dỗi, lại dùng vẻ mặt này nhìn anh. Đối diện với Mộc Đóa, lần đầu tiên Cố Lự cảm thấy xấu hổ, không tự nhiên liếc mắt nhìn nơi khác, dù trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng đầu hơi cúi xuống, thấy rõ hai tai đang đỏ bừng.

Loại hành vi này của anh không khác gì mấy chàng trai nhỏ tuổi kéo kéo mái tóc cô bạn mình thích. Cũng may, thầy tiếng Anh kịp thời xoay người lại, giải thoát Cố Lự khỏi tình cảnh khó xử.

http://tieulun.hopto.org

Ngay lập tức Cố Lự gửi tin nhắn cho Mộc Đóa, dời đi sự chú ý của cô. "Cậu đã nghĩ ra mai đi đâu chơi chưa?"

Hai người ngồi trên dưới nhau mà vẫn dùng đến tin nhắn, theo lời Thiệu Thiến Thiến, yêu đương là để cống hiến cho sự nghiệp thư tín của nước nhà. Mà trong cuộc sống về sau, việc này đối với đôi tình nhân xác thực là cả một sự đóng góp lớn. Cố Lự cho rằng Mộc Đóa đã quên mất hành động lỡ tay của anh ban nãy, anh đưa cô ra cổng trường giao cho Chu Trùng Tiêu. Vừa đi được vài bước, Mộc Đóa đã quay lại.

Cố Lự dịu dàng nhìn cô cười: "Sao thế? Cậu quên gì à?" Mộc Đóa lắc đầu, ngẩng mặt nhìn anh: "Thật ra cậu ném chẳng đau tí nào."

Cố Lự: "…" Trí nhớ của bạn gái anh thật tốt.

Môc Đóa tỏ vẻ miễn cưỡng đồng ý đi hẹn hò với Cố Lự, nhưng thực ra trong lòng rất mong chờ cuộc hẹn này. Chu Trùng Tiêu nói gì cô cũng không để ý, chỉ mơ hồ nghe thấy từ sau đại hội thể thao có rất nhiều học muội trở thành fan hâm mộ của anh, có người còn tìm được số điện thoại đêm nào cũng nhắn tin, trong số đó còn có người gửi cả dự báo thời tiết cho anh.

Cha Chu đang lái xe vừa đắc ý vì con trai lớn lên đẹp trai giống mình, vừa lại mắng anh ảo tưởng. Chu Trùng Tiêu cãi lại cha mình rồi nhất định phải kể chuyện với Mộc Đóa, kể mãi kể mãi liền kéo Cố Lự cùng xuống nước theo, "Chắc chắn tin nhắn dành cho Cố Lự không hề ít hơn của anh."

Về đến nhà, mẹ Mộc đang nấu cơm, còn cha Mộc đi làm vẫn chưa về, Mộc Đóa chào hỏi mẹ xong liền trở về phòng. Mộc Đóa mở tủ quần áo ra nhìn một lượt, trong phút chốc cô không nghĩ được cách gì cả. Ngày nào cũng mặc quần áo rộng thùng thình, cô không biết ngày mai nên mặc gì bây

giờ.

Mộc Đóa cầm điện thoại, không cần tìm mà trực tiếp bấm số gọi cho Trịnh Dư. Ngón tay cái dừng ở nút gọi khá lâu, cuối cùng cô vẫn quyết định ném điện thoại sang một bên.

Ăn tối xong, sau khi lục lọi tủ quần áo một lúc, Mộc Đóa liền đi tắm. Lúc cô quay về phòng thì nhận được tin nhắn của Cố Lự: "Cố Tiểu Hùng: Cậu ngủ chưa?"

Mộc Đóa nhìn đồng hồ mới 9h30, tin nhắn này còn được gửi từ nửa tiếng trước liền trả lời: "Vẫn còn sớm mà."

Tin vừa mới gửi, điện thoại đã rung bần bật. Mộc Đóa thấy là cuộc gọi đến của Cố Tiểu Hùng, cảm thấy đáng khen đến bất ngờ. Mộc Đóa cầm điện thoại nhảy lên giường, đầu tiên cô đóng cửa lại, sau đó mới vặn chốt cửa.

Mộc Đóa thấp giọng nghe điện thoại: "Này..."

Qua điện thoại truyền đến tiếng nói khe khẽ như bằng hơi, anh cũng không học theo cô mà hỏi: "Cậu đang làm chuyện gì xấu à?"

Mộc Đóa quả thật có tật giật mình, cô tắt đèn, chui vào trong chăn nằm xong mới hỏi lại: "Sao cậu lại gọi cho mình?"

Cố Lự muốn rủ cô đi ăn sáng cùng anh, nhưng vừa nghe cô hỏi vậy, anh lại muốn trêu trọc cô một chút: "Mình nhớ cậu…"

"Thế à?" Mộc Đóa cọ cọ vào gối phát ra tiếng kêu xột xoạt, cô không biết nên trả lời anh như thế nào.

Trong phòng tối om như mực, tai áp vào điện thoại nóng lên bừng bừng, một dòng điện xẹt qua tai, không ai nhìn thấy được đôi mắt của cô bây giờ đang sáng long lanh.

Cố Lự biết cô đang thẹn thùng, nhân lúc nhàn dỗi liền tranh thủ làm việc khác. Thỉnh thoảng, Mộc Đóa nghe được chút âm thanh từ đầu dây bên kìa. Cô đoán: "Cậu vừa tắt đèn à?"

Cố Lự đáp: "Rất thông minh." Đêm yên tĩnh, đây là lần đầu tiên hai người gọi điện thoại lâu như thế, bình thường chỉ nhắn cho nhau vài tin đã chúc nhau ngủ ngon. Tối hôm nay, nói chuyện hơn nửa tiếng cũng không ai muốn cúp máy.

Mộc Đóa cảm thấy trong điện thoại, Cố Lự dịu dàng như muốn làm cô tan chảy thành nước, khác hẳn so với người bạn trai ngây thơ của cô vào ban ngày.

Cố Lự không nỡ gác máy, trong điện thoại tiểu Đóa sẽ nhẹ nhàng làm nũng với anh, không giống ban ngày ở trường không thể thân mật quá mức.

Hai người lớn lên ở cùng một thành phố, học cùng nhau từ nhà trẻ đến tiểu học, đến cấp hai rồi lại cấp 3, hai người có rất nhiều chủ đề chung không thể nói hết, dường như muốn nói hết tất cả trong vòng một đêm.

Mộc Đóa ngáp một cái, trong miệng mơ hồ nói: "Ừ… rõ ràng là một nhà trẻ và một trường tiểu học mà…"

"Cậu buồn ngủ à?" Cố Lự nhìn màn hình điện thoại, "Mười giờ mười lăm rồi, cậu đi ngủ đi, mai mình tới đón cậu, ăn sáng bên ngoài được không? Ăn ở cửa hàng trước cổng trường tiểu học nhé."

http://tieulun.hopto.org

“Ăn cơm gạo nếp à?” Mộc Đóa vô cùng phấn khích, cô nhớ bữa sáng ở đấy lắm rồi. Nhưng cứ đến ngày nghỉ cô lại lăn ra ngủ nướng, không có cơ hội để ăn. “Ừ, chính là cửa hàng gần cổng chính.” Cố Lự cười một tiếng “Ngủ ngon, cậu mau ngủ đi. Sáng mai mình sẽ gọi cậu.”

Sau đó hai người không nói thêm gì nữa, chỉ có tiếng hít thở nhè nhẹ, Mộc Đóa không kiềm chế được nín thở. Lúc sao Mộc Đóa nghe thấy tiếng cười khẽ: “Sao còn chưa ngủ?”

Mộc Đóa sững sờ, mặt đỏ lên: “À, mình sắp ngủ được rồi. Cậu ngủ ngon, mình cúp máy đây.” Nói xong cô liền vội vã tắt điện thoại. Cố Lự nghe được tiếng “tít tít” mới bỏ điện thoại xuống.

http://tieulun.hopto.org

Chương 35: Lần đầu thân mật

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

"Cháu muốn ăn mấy thìa?" Thím bán hàng đeo tạp dề trên tay cầm muôi cơm, một tay cầm hộp nhựa dùng một lần, hỏi.

"Cho cháu 2 thìa đi ạ." Ánh mắt Mộc Đóa vẫn nhìn chằm chằm vào đống đồ ăn.

"Thưa dì, dì cứ cho cô ấy 3 thìa đi ạ." Cố Lự yêu thương xoa đầu Mộc Đóa: "Chỉ có học sinh tiểu học mới ăn 2 thìa thôi."

Thím bán hàng cười ha hả, múc 3 thìa vào trong hộp của cô, "Cậu bé này nói đúng đấy, những người lên đại học năm tư mỗi ngày đều ăn bốn thìa …."

Mộc Đóa nhìn vào chỗ cơm trong hộp, hả, cô quên mất hiện nay giá thức ăn tăng lên, 3 thìa cơm bây giờ không khác so với hai thìa trước kia là bao.

Cố Lự muốn ăn 4 thìa cơm, thím bán hàng cho cơm nếp và đồ ăn vào hộp, sau đó múc nước canh vào một chiếc hộp khác.

Cố Lự tay cầm một chiếc cốc đi tìm bàn ăn để đặt xuống, Mộc Đóa cầm hai hộp sữa tươi tới, trên hộp đề chữ "Sữa học sinh", bên dưới đáy hộp còn có dòng chữ nhỏ ghi "Dành cho trẻ em từ 7 đến 15 tuổi."

Mộc Đóa cắm ống hút vào, thỏa mãn hút một ngụm lớn: “Chính là hương vị này.” Cố Lự cười, lấy giấy ăn lau qua thìa nhựa rồi đưa cho cô.

Mộc Đóa ăn rất vui vẻ, chỉ một lát đã ăn hết nửa suất, nhìn thấy Cố Lự cũng còn nửa suất liền cười anh: “Tiểu mập mạp, ăn tận bốn thìa à?”

Cố Lự nhướng mày nhìn cô, không để anh kịp nói gì, cô đã nhanh chóng đầu hàng: “Cậu chính là tiểu gầy gò, mình mới là tiểu mập mạp.” Cô rất sợ anh sẽ nói những câu kiểu như: “Tiểu mập mạp có bạn gái là Mộc Đóa.” Anh nói những lời trêu chọc cô mà không hề cảm thấy xấu hổ tí nào. Nói xong cô liền ngoan ngoãn ăn nốt cơm.

Cố Lự cười thầm, rút giấy ăn đưa cho cô: “Ăn từ từ thôi.”

Một bữa sáng vừa vặn hết 10 tệ, ra khỏi nhà ăn một hồi lâu, Mộc Đóa vẫn còn cảm khái: “Mình vẫn nhớ hồi mới học năm nhất, mua 5 thìa cơm, với một hộp sữa chỉ hết khoảng 5 tệ.”

Cố Lự thấy tay cô cứ lắc lư liên tục, liền nắm lấy tay cô, “Đúng vậy, cuối tuần này chúng ta đi lễ hội ẩm thực đi.”

Mộc Đóa dường như không nghe thấy lời anh nói, lực chú ý đều dồn vào hay bàn tay đan vào nhau của hai người, việc này từ trước đến giờ đều do Cố Lự chủ động. Lúc ở trường, số thời gian Cố Lự được nắm bàn tay nhỏ bé cũng không nhiều nhưng lại không tính là ít.

Có đôi khi tập thể dục buổi sáng chạy qua anh, sẽ bị anh bất chợt nắm tay lại. Buổi tối có giờ tự học anh ngẫu nhiên sẽ đổi chỗ cho Từ Thiệu, lúc nói chuyện anh cũng rất thích nắm tay. Hết giờ tự học, thỉnh thoảng Cố Lự hay đưa cô về kí túc xá, đến đoạn đường vắng người hai người sẽ rất ăn ý nắm tay nhau. Nhưng bây giờ vẫn đang ở ngoài đường lớn, lần đầu tiên hẹn hò quang

minh chính đại như này, Mộc Đóa cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, cô cúi gằm xuống.

Cố Lự đưa Mộc Đóa đi dạo một vòng sân trường tiểu học, hai người đi đến đài phát biểu của lãnh đạo, đối diện là các lớp học. Mộc Đóa chỉ vào lớp học ở giữa tầng bốn, nói một cách hoài niệm: "Mình nhớ nghỉ hè năm lớp 5, thầy mỹ thuật còn bảo mình vẽ một bức tranh, về sau được treo ngay tại cửa lớp." Lúc đó cô còn đắc ý rất lâu, người trong nhà cũng đem chuyện này làm sự tích đi kể khắp mọi nơi.

Cố Lự cảm thấy rất hứng thú, nhảy xuống khỏi bục, nửa ôm nửa bế cô xuống theo. Mộc Đóa cùng không hề tức giận, hay tay ấn xuống vai anh cười vui vẻ bật xuống đất. Đi lên tầng bốn, Mộc Đóa mới nhớ ra đã trôi qua rất nhiều năm rồi, tất cả mọi thứ đều đã được đổi mới.

Quả nhiên, vốn phải là tranh hai con chim cánh cụt bằng màu nước, nay đã được thay bằng tranh gấu trúc đang ăn lá, bạn nhỏ vẽ tranh là Chương Mỗ Mỗ học lớp 4x. Cố Lự không nói câu nào tiếp tục đi dạo cùng cô, cuối cùng hai người dừng lại trước cầu thang: "Sao nó lại ở chỗ này nhỉ."

Cố Lự nhìn vào bức tranh vẽ hai chú chim cánh cụt béo tròn, cười chế nhạo: "Tiểu Mập Mạp và bạn gái."

Mộc Đóa: "…" Cô biết bạn trai mình rất trẻ con, cũng rất hẹp hòi.

Trước khi đi, Mộc Đóa muốn chụp lại tác phẩm thuở thơ ấu của mình, cô đứng bên cạnh khung kính để cho Cố Lự chụp. Sau này, bức tranh của cô không chừng có thể bị vứt vào một xó nào đấy, giống như sông Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước hòa vào cát.

Cố Lự lợi dụng việc điện thoại hai người giống hệt nhau, che mắt Mộc

Đóa, dùng điện thoại mình chụp ảnh cô.

Bên cạnh bậc thang là phòng ghi chú lịch sử của trường, bình thường ở ngay mặt trước sẽ là một loạt các bức tranh, Mộc Đóa hứng thú dào dạt lần lượt thưởng thức từng bức tranh, Cố Lự hơi liếc mắt nhìn về một bức.

"Bức này là do Lâm học tỉ của bọn mình vẽ…" Trong ấn tượng của Mộc Đóa, chỉ cần trường có cuộc thi, thì kiểu gì cũng có Lâm học tỉ tham dự, nhưng khiến cô có ấn tượng sâu sắc nhất chính là huy hiệu đại đội trưởng trên cánh tay chị ấy.

"Cố Lự, cậu nhìn xem. Bức thư pháp viết bằng bút máy duy nhất, chữ viết này thật xuất sắc, của lớp 5.2 Cố Lự…" Mộc Đóa bỗng nhiên quay lại nhìn chằm chằm Cố Lự.

Sáng nay Cố Lự đạp xe đến đón Mộc Đóa, lúc này Mộc Đóa đang ngồi sau xe đạp vẫn đang thưởng thức chữ viết của bạn trai mình năm tiểu học qua điện thoại. Cố Lự hơi bất đắc dĩ, kéo một tay cô ôm lấy eo mình: "Cẩn thận nào, khi đi qua đường xóc cậu sẽ ngã đấy."

Mộc Đóa sờ sờ phần cơ ở bụng anh, nghẹn ngào nói: "Cố Lự, cậu quả thật khiến người ta phải ghen tị."

Cố Lự cũng không khiêm tốn, được bạn gái tôn sùng thật vô cùng thoải mái.

Mộc Đóa sợ vào trong thành phố sẽ gặp người quen, nếu như bị bạn bè của cha mẹ nhìn thấy rồi báo cáo lại thì không tốt chút nào, cô thà tự mình thẳng thắn nói với cha mẹ cũng không muốn để người khác thêm mắm thêm muối nói về chuyện riêng của mình.

http://tieulun.hopto.org

Hai người đi đến nhà sách mua bài tập Tiếng Anh, mà đấy cũng không hẳn là bài tập, là trò chơi. Trong đó có trò điền chữ, trò nối từ, còn tặng kèm một đĩa bài hát tiếng Anh, nghe nhạc rồi điền lời.

Mua sách xong, hai người đến một nhà hàng kết hợp giữa món ăn Trung Quốc và phương Tây, vừa vào cửa đã nhìn thấy một tấm biển lớn. Lần trước họ đến đây đúng lúc tấm biển cũ bị mưa bão phá hỏng, lần này đã được đổi thành một tấm biển mới tinh bằng gỗ đề chữ "Canteen."

Khác hẳn với tên gọi mà Mộc Đóa dùng.

Hôm nay họ đến sớm, vẫn chưa đến giờ ăn cơm trưa, hai người cũng không cảm thấy đói. Mộc Đóa gọi một cốc cocacola kem, nổi phía trên là một viên kem, phía dưới là coca cola. Cố Lự gọi một ly hồng trà, Mộc Đóa mở nắp ly hồng trà ra liền phụt cười một tiếng, siêu thị quả là hưởng một nguồn lãi kếch xù.

Cố Lự bây giờ mới biết, trời càng lạnh Mộc Đóa càng thích ăn kem. Nếu không cho cô ăn, trên đường về cô sẽ vụng trộm đi mua một hộp kem lớn, không bằng bây giờ ngồi nhìn cô ăn một viên kem nhỏ. Ly hồng trà kia giá bao nhiêu không quan trọng, chỉ ấm nóng là được, có thể để đến khi Mộc Đóa ăn xong kem uống vào cho ấm.

Mộc Đóa ngậm ống hút hút một ngụm coca cola, sau đó bắt đầu ăn kem. Một tay xúc kem một tay mở điện thoại ra xem ảnh. "Ơ, hình như bị thiếu mất một ảnh hay sao ý?"

Mộc Đóa nghi ngờ nhìn về Cố Lự đang châm trà ở phía đối diện, ảnh chụp của cô đâu rồi?

Cố Lự gạt bã chè sang một bên, vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh: "Sang đây

mình cho cậu xem.”

Mộc Đóa không chút nghi ngờ, hấp tấp chạy sang ngồi cạnh Cố Lự, cả người sát vào nhìn chằm chằm điện thoại anh.

Cố Lự vươn tay quàng qua vai Mộc Đóa, lúc này, hơn nửa người Mộc Đóa đều dựa vào ngực anh. Cố Lự mở điện thoại ra, xem lại từng bức ảnh một.

Mộc Đóa còn chưa kịp chú ý đến việc hai người đang tiếp xúc thân mật, thì anh đã đưa ảnh chụp trong điện thoại anh đến trước mặt cô.

“Cậu, sao cậu lại có ảnh này?” Rõ ràng người đúng là Mộc Đóa, nhưng cô như đóng vai người phạm lỗi, chỉ dám hỏi một cách yếu ớt. Cố Lự vỗ nhẹ vai cô: “Trùng Tiêu, Dụ Đầu, Đại Thiến và cả album của cậu nữa.”

“Album của mình á? Mình có để mật khẩu mà” Cô nhớ rõ cô chưa từng nói cho người khác biết mật khẩu của album này.

Cố Lự từ chối cho ý kiến: “Cách đặt mật khẩu của cậu quá dễ đoán.”

Mộc Đóa cố hết sức tưởng tượng, cô từng hỏi anh: “Lấy số di động của mình cộng tất cả lại rồi lại cộng tiếp cho đến khi chỉ còn lại 1 số là bao nhiêu?”

Mộc Đóa không thể tin nổi nhìn về phía Cố Lự: “Cậu thực sự làm chuyện nhàm chán như vậy?”

Cố Lự khẽ cười, xoa tóc Mộc Đóa: “Sau khi cộng lại ra 1 số, chỉ có thể có một khả năng.”

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa sửng sốt.

Tinh thần cô sa sút, cúi mặt xuống bàn, hút một ngụm coca rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Cố Lự, đây là câu hỏi từ 3 năm trước của cô, hóa ra đã 3 năm nay cô không hề phát hiện ra chuyện này.

Buổi tối hôm qua đem lại hiệu quả rất tốt, hôm nay Mộc Đóa đã tự nhiên hơn nhiều, cô cùng tranh cãi, cùng làm việc xấu với anh. Bây giờ cô đang dùng ánh mắt như con cún nhỏ chớp chớp mắt nhìn theo chủ nhân, muốn được chủ nhân ôm vào lòng mà cưng nựng, vuốt ve.

Trong lòng Cố Lự không khỏi rung động, bàn tay đang xoa đầu cô bỗng dừng lại, anh hơi cúi đầu, hôn xuống tóc mai trước trán cô. Từ từ trượt xuống, dịu dàng hôn vào khóe mắt. Cả người Mộc Đóa trở nên cứng ngắc, đến cử động nhẹ một cái cũng không dám, cô cảm thấy mình đang mong chờ điều gì đó. Cô đang nghĩ xem cô nên làm gì lúc này, nên ngăn bờ môi mềm mại tiến về khóe mắt, nhưng cô lại vô thức nhắm mắt lại, hàng mi rung rung, quét qua môi Cố Lự.

Những nụ hôn liên tiếp, sau khi hôn xong, Cố Lự bỏ qua mũi, hôn thẳng xuống đôi môi nhỏ nhắn hấp dẫn.

Cố Lự nhẹ nhàng mân mê, trằn trọc hôn cánh môi ngọt ngào, cô ưm một tiếng, anh dùng đầu lưỡi đẩy ra, tạo thành khe hở. Cố Lự nhanh chóng bắt kịp lúc, đầu lưỡi của anh cùng Mộc Đóa quấn quýt nhau trong miệng cô.

Tim Mộc Đóa loạn nhịp, một ý nghĩ duy nhất nảy ra trong đầu cô hiện giờ là: “Cuối cùng bọn họ cũng hôn môi rồi.”

Sau khi hôn xong, Mộc Đóa xụi lơ trước ngực Cố Lự, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy vạt áo của anh, cô nghe thấy tiếng cười nhẹ của Cố Lự ở bên tai

http://tieulun.hopto.org

mình, cũng nghe được tiếng tim đập thật mạnh của anh.

Cố Lự vỗ về lưng Mộc Đóa, tựa đầu vào vai cô, cảm giác thỏa mãn, nói một cách thấm thía: “Rất ngọt.”

Mộc Đóa lén lút đưa tay chạm vào môi dưới của mình, ngẩn ngơ suy nghĩ, hóa ra môi anh thật sự rất mềm.

http://tieulun.hopto.org

Chương 36: Một nụ hôn

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Mộc Đóa mặt đỏ tới tận mang tai, trốn ở trong ngực Cố Lự, nghe thấy anh nói "ngọt" liền lè lưỡi liếm liếm môi, thử thưởng thức hương vị trong miệng sau đó khẽ nói: "Không có vị gì mà."

Cố Lự sửng sốt mất mấy giây, cười khẽ bên tai cô: "Có vị coca."

Mộc Đóa giật mình thức tỉnh.

Ngoài phòng truyền đến âm thanh của nhân viên phục vụ dẫn khách lên tầng, phá tan bầu không khí mập mờ bên trong. Mộc Đóa cảm giác như vừa làm chuyện xấu, giãy giụa đẩy Cố Lự ra, nhanh như chớp chạy về ghế đối diện.

Hai người cứ ngồi đối diện như vậy, vừa ngước mắt lên là có thể nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú như đang cười của Cố Lự, Mộc Đóa cảm thấy vô cùng hối hận.

Cô đảo mắt, ánh mắt dừng tại bình trà đặt phía trước Cố Lự. Thấy bình trà bị nhấc lên, ánh mắt vô thức di chuyển theo, chuyển đến hai cánh môi mỏng phía trên.

Mộc Đóa: "…"

http://tieulun.hopto.org

Cô không muốn tiếp tục nhìn chỗ này… Mộc Đóa đau khổ chu miệng kéo cốc coca cola đến trước mặt, cúi đầu ngậm ống hút, dùng sức hút.

Cố Lự thở dài, xoay người ngồi bên cạnh Mộc Đóa. Thấy bạn gái nhìn mình như thấy địch, lại còn co người vào góc tường, Cố Lự không khỏi bật cười, xoa đầu cô, "Xấu hổ đến thế à?"

Mộc Đóa mắt điếc tai ngơ, tiếp tục tập trung vào uống cốc coca của mình, Cố Lự cũng không ép buộc cô, chỉ cầm lấy chiếc cốc trống cô đã uống, rót hồng trà của mình vào.

Mộc Đóa nghiêng đầu nhìn anh, Cố Lự không biết cô muốn làm gì liền hỏi: "Sao thế?"

"Cho mình sờ môi cậu được không…" Vừa dứt lời, mặt Mộc Đóa vừa mới trở lại bình thường liền đỏ bừng lên.

Ánh mắt Cố Lự lóe sáng, chưa kịp cho cô cơ hội để đổi ý, anh liền cầm bàn tay nhỏ bé của cô nâng lên. Đưa đến gần cằm, Mộc Đóa chủ động vươn ngón trỏ ra sờ sờ cánh môi phía dưới, sau đó lại bóp bóp cánh môi trên của anh: "Mềm thật đấy."

Cố Lự không kiềm chế được, hé môi liếm lấy ngón tay đang làm loạn. Lần này không những khiến cho Mộc Đóa kinh ngạc mà chính Cố Lự cũng cảm thấy ngượng ngùng, anh quay đầu nhìn xung quanh rồi nói với cô: "Khụ, mình đói bụng rồi."

Mộc Đóa phụt cười ra tiếng, "Thế nên vừa rồi cậu tưởng tay mình là chân gà đấy à?"

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự có chút ảo não, tức giận trừng mắt nhìn cô đang trêu đùa mình: “Không cho phép cậu suy diễn ý của bạn trai.”

Mộc Đóa cười càng thêm vui vẻ, còn trêu ngươi lấy tay vỗ vai Cố Lự: “Bạn trai không phải ngại.”

Cố Lự làm ra vẻ muốn ngăn cô tiếp tục nói, Mộc Đóa đành vừa cười vừa tránh anh: “Mình sai rồi, sai rồi, bạn trai mình da mặt quá dày, không biết ngại, không biết ngại.”

Cố Lự liếc mắt xem thường cô: “Thế có thể cho mình nhìn xem da mặt bạn gái mình có chỗ nào là không dày không?”

Mộc Đóa vô thức đưa tay che má, cười đắc ý, nhưng cô lại không ngờ được hành động kế tiếp của Cố Lự, anh trực tiếp hôn vào đôi môi ở chính giữa hai bàn tay đang che chắn của cô. Đến khi Mộc Đóa nhận ra điều không thích hợp, cô đã rơi vào lồng ngực người ta, trong miệng và mũi tràn ngập hương vị trong lành của Cố Lự, sạch sẽ lại vô cùng hấp dẫn, cô rất thích mùi hương trên người anh.

So với con gái, con trai luôn là người hiểu biết hơn về phương diện này, hầu hết bạn bè của Cố Lự đều đã có bạn gái, có người hơn anh một hai tuổi, những việc nên làm hoặc không nên đều đã làm qua. Con trai tụ tập một chỗ ngoài nói về game còn nói về một vấn đề khác chính là con gái.

Trong nhà có người hiểu biết rõ về phụ khoa, trong trường thì thường có những buổi tư vấn về kiến thức sinh sản, Cố Lự cảm thấy anh trưởng thành hơn nhiều so với những người con trai khác còn ngây thơ trong sáng. Nhưng cứ dính đến Mộc Đóa, anh nhận ra mình chẳng khác gì một cậu nhóc, anh thích trêu chọc cô, yêu thương cô, mặc dù bây giờ anh hồi hộp đến nỗi tim đập mạnh nhưng anh cũng không nỡ buông cô ra.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa thở hổn hển đẩy anh ra, Cố Lự bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu, thỏa mãn hôn một phát lên khuôn mặt nhuốm màu hồng của cô, trêu đùa: “Da mặt bạn gái mình đúng là rất mỏng.”

Mộc Đóa không cam lòng để bị đùa giỡn, bàn tay mềm mại nhỏ bé nhéo mạnh vào bên eo Cố Lự, nghe thấy tiếng kêu rên của người nào đó, mới thầm cảm thấy vui vẻ.

Sau khi ăn trưa, nhân lúc Cố Lự đi toilet, Mộc Đóa vội tráo đổi điện thoại của hai người, có ý đồ xóa đi đống ảnh dìm của mình, mới xóa được hai tấm, Cố Lự đã quay lại.

Mộc Đóa có tật giật mình, nhanh chóng đưa về màn hình chính, cười ngây ngô với Cố Lự: “Cậu về rồi à?”

Cố Lự đâu có dễ lừa như vậy, cố ý lại gần cô hỏi: “Đang chơi gì thế?”

“Mình đang chơi Rắn săn mồi.” Mộc Đóa luyện tập kĩ thuật bấm điện thoại không cần nhìn là giỏi nhất, mắt vẫn nhìn Cố Lự, tay bên dưới lại chuẩn xác mở trò chơi.

Cố Lự nhìn màn hình điện thoại, âm thầm cười trộm. Mộc Đóa lơ đãng chơi, chưa được một lúc rắn đã đâm đầu vào tường mấy lần.

Nhưng Cố Lự không chịu đựng thêm được nữa, anh thò tay bắt lấy tay cô, vừa nắm bàn tay nhỏ bé vừa giúp cô chơi. Đang chơi, đột nhiên anh mở miệng hỏi, “Mau thành thật khai báo, cậu lấy điện thoại mình làm gì?”

Mộc Đóa giật bắn mình, rắn suýt nữa bị cô cho đâm vào tường, Cố Lự nhanh nhẹ giúp rắn tránh, còn cho nó ăn một quả táo, sau đó anh tạm dừng trò chơi, dù lòng muốn biết lý do nhưng vẫn thong thả nhìn cô.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa thất bại trả điện thoại lại cho anh, “Mấy tấm hình đáng xấu hổ kia…”

Cố Lự bật cười, từ lần chụp ảnh trước tại đại hội thể dục thể thao, anh đã biết cô là người rất coi trọng hình tượng. Bình thường như nào cũng được, nhưng chụp ảnh nhất định phải đẹp.

Nhìn vẻ mặt không cam lòng của bạn gái, Cố Lự đành phải mở album ảnh ra, đồng ý với cô sẽ xóa đi ba bức ảnh. Mộc Đóa chọn lựa vô cùng kĩ lưỡng, cuối cùng chọn xóa ba ảnh xấu nhất. Nhưng Cố Lự cũng đưa ra yêu cầu của chính mình, muốn Mộc Đóa gửi cho anh 5 tấm ảnh, nhìn album trong điện thoại, anh phát hiện trước đó đã có ảnh anh bị cô xóa mất.

Mộc Đóa rất hào phóng bật Bluetooth bắn cho anh 5 tấm, Cố Lự chọn một ảnh để báo hiệu mỗi khi cô gọi điện đến cho anh.

Mộc Đóa xem xét, chớp chớp mắt: “Mình cũng muốn.”

Cố Lự mở album ảnh ra phát hiện không tìm thấy ảnh chụp nào của mình, rất khí phách đưa điện thoại của mình cho Mộc Đóa: “Cậu chụp luôn đi.”

Mộc Đóa không tiếp lời, trực tiếp mở camera của máy ra, anh quả thực rất đẹp trai, dù nhìn thế nào cũng đều rất thích. Mộc Đóa chẹp miệng, tìm số điện thoại chuẩn bị đổi ảnh, đã tìm đến chữ “Cố”, Mộc Đóa chợt nhớ tới điều gì đó, cảm thấy vô cùng chột dạ.

Cố Lự thấy cô không tìm tiếp nữa, chủ động cầm lấy điện thoại, sau đó anh liền nhìn thấy đại danh lừng lẫy của mình “Cố Tiểu Hùng.”

http://tieulun.hopto.org

Môc Đóa liếc nhìn Cố Lự, thấy nét mặt anh không thay đổi chút nào, tiếp tục thay ảnh. Rõ ràng anh không nói gì, nhưng Mộc Đóa vẫn bày ra vẻ mặt như làm sai chuyện gì, cho đến khi hai người ra khỏi căng tin, cô vẫn rụt rè đi theo sau Cố Lự, vụng trộm liếc nhìn anh.

"Cố Lự, Cố Lự, Cố Lự, Cố Lự,…" Mộc Đóa kéo vạt áo anh, lớn tiếng gọi.

Cố Lự quay đầu lại, nói một cách nghiêm túc: "Tên mình là Cố Tiểu Hùng."

Mộc Đóa không nhịn được cười lớn, trong lòng Cố Lự nhẹ nhàng thở phào, anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Mộc Đóa, hỏi: "Sợ mình tức giận sao?"

Mộc Đóa cười hì hì, cô dùng biệt danh này gọi anh là vì món quà đầu tiên anh tặng cho cô là một con gấu bông màu hồng phấn, cô không dám thừa nhận lúc trước còn định đặt tên cho anh là "Cố Bạo Chúa."

"Vì vậy mà vết vá trên đồng phục cũng là gấu." Cố Lự gật gật đầu, may mà anh không tặng thứ gì kì quái cho cô.

Buổi tối còn có tiết tự học, bây giờ đã là 2 giờ, Cố Lự liền đưa Mộc Đóa về nhà.

Về đến nhà, Mộc Đóa nhào xuống giường, áp mặt vào chăn gối mà cọ cọ. Dư vị của buổi hẹn hò ngày hôm nay, không…không biết đến lần thứ hai có còn ngọt ngào được như thế không…

Vừa mới nảy ra suy nghĩ ấy, Mộc Đóa lập tức bị chính mình làm cho xấu hổ.

http://tieulun.hopto.org

Cả gia đình Chu Trùng Tiêu đến nhà Mộc Đóa ăn tối, vì tối nay hai đứa trẻ còn có giờ tự học nên bữa tối chủ nhật lúc nào cũng sớm hơn nửa tiếng. Ăn cơm xong, cha Chu sẽ đưa hai người đến trường học.

Đến nơi, Mộc Đóa xuống xe đợi anh, Chu Trùng Tiêu đã nhìn thấy một đôi gấu phía sau đồng phục của cô, không chút khách khí hừ một tiếng.

Mộc Đóa mờ mịt không hiểu gì, nhưng đến khi nhìn thấy Cố Lự đứng ở cổng trường lại vui vẻ trở lại: “Sao cậu lại đứng đây?”

Trên tay Chu Trùng Tiêu đều là đồ của Mộc Đóa, Cố Lự cũng dứt khoát cầm lấy ba lô của cô, “Cậu nói là cậu phải đi xa mà.”

Mộc Đóa giật mình, lúc ra khỏi nhà cô vừa vặn nhận được tin nhắn của Cố Lự.

Chu Trùng Tiêu đụng bả vai Cố Lự: “Cậu đúng là đồ âm hồn bất tán, lần sau cậu trực tiếp đến của nhà người ta mà đứng.”

Tâm tình Cố Lự hôm nay rất tốt, không so đo với anh ta, chỉ bận cùng Mộc Đóa bàn luận xem đống sách báo Mộc Đóa đọc trước khi ngủ đều đưa cho Chu Trùng Tiêu để luyện tập.

Chu Trùng Tiêu lúc này mới cảm thấy bạn bè với em gái khi gặp sắc vẫn không quên mất mình, đảo mắt lại nhìn thấy hình gấu phía sau đồng phục Cố Lự làm cho chói mắt, quả thật là ăn dấm chua đến chết mất.

Người ở lại không thể hiểu được suy nghĩ của những đôi tình nhân.

Đến giờ tự học buổi tối, Cố Lự cuối cùng cũng nhìn thấy hình vẽ phía sau

đồng phục của Mộc Đóa, nở nụ cười tỏ vẻ đã hiểu, bất đắc dĩ lắc đầu truyền một mảnh giấy cho Mộc Đóa: “Tiểu Đóa, cậu vẽ cho Chu Trùng Tiêu hình cậu ta thích đi.”

Mộc Đóa rất thông minh, lúc giờ nghỉ liền chạy sang ban 11, gọi Phương Siêu đem đồng phục của Chu Trùng Tiêu ra rồi mang về lớp.

Lúc tan học, Chu Trùng Tiêu cùng Cố Lự lấy lại áo đồng phục của mình, phía sau lưng vẽ hình mãnh hổ xuống núi, lần này được ra oai một phen. Vì vậy, anh ta lại trở về bộ dáng người anh trai tốt ban đầu.

Thiệu Thiến Thiến kéo lấy hai người bạn khuê mật của mình, ngẩng đầu nhìn trăng rằm, nảy sinh chút cảm thán: “Cuối cùng mình cũng chấm dứt phận làm bóng đèn.”

“Nói vớ vẩn, Cố Lự với Phương Siêu mới là bóng đèn.” Trịnh Dư nịnh nọt, đầu tựa vào vai Thiến Thiến.

Mộc Đóa tranh thủ cơ hội bơm vá vào: “Chuẩn đấy chuẩn đấy, chỉ có chúng ta mới là một.”

Thiệu Thiến Thiến lấy tay xoa đầu hai chú cún đang xum xoe nịnh nọt hai bên người, tâm hồn cũng được chữa lành. Thực ra cô cũng chỉ nói thế thôi, hai người này chưa từng bỏ rơi cô một mình.

Trở lại phòng ngủ, sau khi rửa mặt sạch sẽ, Mộc Đóa lấy mấy đề tiếng Anh mới mua ra làm. Làm xong hai trang, Mộc Đóa liếc nhìn điện thoại, mấy người con trai kia đi ăn tối, mà đến bây giờ cũng chưa trở về phòng.

Mộc Đóa nghĩ một lúc, lại cầm bút lên.

http://tieulun.hopto.org

Mới viết được vài chữ, điện thoại liền rung bần bật. Nhìn thấy tên người gọi đến, Mộc Đóa lặng lẽ giương mắt lên nhìn ba cô nương còn lại trong phòng, sau đó đóng sách lại, cầm di động chui vào trong chăn.

Mộc Đóa vừa nối máy, đầu dây bên kia đã truyền đến tiếng của Cố Lự: "Cậu chuẩn bị đi ngủ à?"

"Ừm." Mộc Đóa trả lời vô cùng nhẹ nhàng: "Cậu vừa về phòng ngủ à?"

Cố Lự khép cửa sân thượng, trêu cô: "Con hổ trên áo mà cậu vẽ làm cho Chu Trùng Tiêu vui đến nỗi suýt không tìm thấy đường về rồi."

"Thế là đúng rồi, mình với Tiêu Tiêu từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, là thanh mai trúc mã đấy." Trong lòng Mộc Đóa cảm thấy rất đắc ý, cô có một người anh không cùng huyết thống còn tốt hơn so với anh em trong họ. Khi còn bé chưa hiểu chuyện hai người còn thường xuyên cãi nhau, đến lúc trưởng thành, Trùng Tiêu gia nhập phe "Mộc Đóa tối cao" trong nhà cô.

"Hai người là thanh mai trúc mã, vậy mình với cậu là gì?" Cố Lự nhìn sang kí túc xá nữ ở phía đối diện, tầng ba, đếm phòng từ trái sang phải.

Mộc Đóa ấp a ấp úng sau nửa ngày mới mở miệng được "Là quan hệ bạn trai bạn gái…"

Cố Lự cười: "Bạn gái mình thật nghe lời." Sau đó trong điện thoại liền truyền đến một tiếng cắt.

"Phòng cậu vẫn chưa ngủ à?" Cố Lự nhìn chằm chằm vào phòng ngủ còn sáng đèn.

http://tieulun.hopto.org

“Ừ, Linh Linh với Yến Tử được giao trọng trách viết văn mẫu tiếng Anh, chắc là do cô chủ nghiệm giao.” Mộc Đóa cố ý thò đầu ra ngoài chăn nhìn thoáng qua họ, sau đó lại chui lại vào.

“Những người còn lại bật đèn cũng ngủ được sao?”

“Mình toàn chui vào chăn, còn mấy người kia thế này vẫn ngủ được.”

“Haha, tiểu tặc.”

“Ai bảo cậu gọi điện thoại cho mình.”

Cố Lự khẽ cười: “Ai bảo mình cứ nghĩ đến cậu cơ chứ.”

Mộc Đóa dường như bị cắn phải lưỡi, cứ mỗi lần nghe Cố Lự dỗ ngon dỗ ngọt, đầu óc cô sẽ trở nên trống rỗng, mãi mới thốt ra được một câu: “Cậu nói linh tinh gì thế, có giỏi thì làm một giờ đi.”

Cố Lự đang muốn tiếp lời cô, lại nghe thấy một giọng nói khác truyền qua điện thoại.

“Tiểu Đóa, cậu đã ngủ chưa?”

“Ôi! Sao cậu ấy lại đi ngủ sớm thế.”

Sau đó là một màn yên tĩnh, lúc lâu sau, Mộc Đóa mới gọi một tiếng: “Cố Lự… Cậu còn ở đấy không?”

“Còn, sao phải giả vờ ngủ?” Cố Lự cảm thấy anh vẫn còn giúp cô được

nhiều việc đấy.

“Nếu mình nói là đang gọi điện cho cậu, nhất định các cậu ấy sẽ làm ầm lên.” Mộc Đóa cũng không phải ghét bị trêu trọc, nhưng cô chưa đạt tới cảnh giới bị người khác đùa giỡn mà mặt không đổi sắc như Cố Lự, nếu bị Cố Lự nghe thấy nhất định anh lại lôi ra trêu cô.

Cố Lự tỏ vẻ đồng ý: “Ừ, ai bảo tại da mặt Tiểu Đóa mỏng cơ.”

Mộc Đóa cảm thấy xấu hổ, cứ nhất định nói một hai câu là lại phải nhắc lại chuyện ban sáng à.

Hai người lại nói chuyện thêm vài câu, Cố Lự chú ý ngày mai phải dậy sớm nên để cho Mộc Đóa đi ngủ sớm hơn mọi ngày.

Dường như vì buổi trò chuyện tối nay khiến hai người nếm đủ tư vị ngọt ngào, từ đó tối hôm nào Cố Lự cũng gọi điện thoại nói chuyện với Mộc Đóa. Mấy ngày đầu hai người nói chuyện trên trời dưới đất, Cố Lự đứng trên sân thượng gọi điện thoại, còn Mộc Đóa chui vào chăn. Có một hôm, lương tâm Mộc Đóa trỗi dậy, cô thương bạn trai nửa đêm bị gió lạnh tạt vào, kiên quyết ép anh về giường.

Về sau, hai người đều luyện thành thạo chiêu 'ở trong chăn gọi điện thoại coi như đã ngủ', chăn bông dày cộp dùng vào mùa đông cũng vì hai người họ mà tạo điều kiện tốt.

Đầu tháng 12, lại là một kì thi nữa. Đối với Cố Lự mà nói, lần thi này quan trọng hơn bình thường.

Biết rõ nên đêm hôm đó, Mộc Đóa hạ chiến thư với Cố Lự: “Lần này nhất định phải có phần thưởng mới.” Lần thi này, tuy rằng điểm Mộc Đóa cao

hơn, những ở trong lớp vẫn xếp hạng 3 như cũ. Chuyện này khiến cả Đường Gia Đống cũng bị trêu nhiều lần, tại sao lại chen vào giữa đôi tình nhân, lớp trưởng chỉ biết khóc không ra nước mắt.

"Tiểu Đóa lần này nhất định sẽ làm được." Hiện tại Cố Lự đã giúp Mộc Đóa hiểu đến chân tơ kẽ tóc của bộ môn kĩ thuật, anh vẫn chưa nói cho cô biết, anh đã chuẩn bị sẵn ba món quà, chỉ chờ đợi đến khi Mộc Đóa thành công.

Mộc Đóa biết rõ Cố Lự đang dụ dỗ cô, cũng cảm thấy vui tươi hớn hở.

Trong lòng Cố Lự còn đang suy nghĩ chuyện tối hôm sau, lông mày hơi nhíu lại, nhìn thoáng qua màn hình đã đến 11 giờ: "Mai là thứ hai đấy, mau đi ngủ đi."

Mộc Đóa cũng thoải mái đồng ý: "Ừ, cậu cũng mau ngủ đi."

"Sáng mai muốn uống sữa đậu nành không?" Thời tiết càng ngày càng lạnh, ý chỉ của bạn gái anh cũng ngày càng mềm đi, muốn gọi cô dậy cũng là một vấn đề không nhỏ. Vì tránh để cô đói bụng, trách nhiệm mua đồ ăn sáng này đương nhiên là anh rất vui vẻ tiếp nhận rồi.

"Mình muốn ăn thịt gà cuốn." Mộc Đóa đấu tranh tư tưởng một hồi cũng bị món thịt gà cuốn ở căn tin thuyết phục, sánh ngang với KFC.

"Ừ, được." Cố Lự nhớ tới lần cá cược này, nhẹ nhàng dụ dỗ: "Tiểu Đóa nghe lời, hôn một cái."

Có cái gọi là đã chấp nhận đánh bạc phải chấp nhận chịu thua, Mộc Đóa ngoan ngoãn hướng về điện thoại hôn "Chụt" một tiếng, sau đó lập tức dập máy.

http://tieulun.hopto.org

Đương nhiên, Cố Lự sẽ không buông tha cô dễ dàng như vậy, liền gửi tin nhắn đến: “Cố Tiểu Hùng: Ngủ ngon, tiểu Đóa, chụt ~”

http://tieulun.hopto.org

Chương 37: Mì trường thọ

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Mộc Đóa cầm hộp gà trên tay, lợi dụng vóc dáng cao to của cô bạn đằng trước, co đầu lại vui vẻ ăn từng miếng một.

Bạn học bốn phía đều bắn ánh mắt đầy oán hận lên người cô, sáng phải dậy sớm dự hội nghị, chẳng mấy ai có thời gian ăn sáng, nhất là vào mùa đông.

Huống chi không phải ai cũng có bạn trai, không phải ai cũng tốt số có được người bạn trai chịu đi mua đồ ăn sáng cho mình.

Thiệu Thiến Thiến cho miếng bánh bao cuối cùng vào miệng, thỏa mãn liếm liếm môi, thở dài nói: "Đúng là một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên."

Mộc Đóa đang lau miệng, nghe thấy vậy, vui cười hớn hở nhìn cô: "Vậy nghĩa là… cậu là thú cưng của mình hả?" Mộc Đóa không nỡ hỏi thẳng xem cô cuối cùng là gà hay là chó…

Nhưng hỏi một câu đầy ý tứ như thế, cô vẫn bị Thiệu Thiến Thiến cho một Thiết Sa chưởng.

Sau khi thu phục được Mộc Đóa, Thiệu Thiến Thiến liền dựa vào người cô

sưởi ấm: “Tiểu Đóa Đóa, cậu cũng nên thương xót Cố Lự nhà cậu một tí, mỗi ngày cậu ấy đều phải dậy sớm một mình.”

Mộc Đóa gật gật đầu “Được, vậy ngày mai bọn mình sẽ uống sữa tươi, để cho cậu ấy ngủ thêm chút nữa.”

Thiệu Thiến Thiến ngồi không vững suýt chút nữa ngã xuống đất, nắm lấy tay Mộc Đóa, chân thành nhìn vào mắt cô: “Mình vẫn cảm thấy bữa sáng nóng hổi là đáng yêu nhất.”

Thiệu Thiến Thiến vô cùng sợ hãi về sau sẽ không được ăn bữa sáng nữa, liền trình bày chỗ tốt của đồ ăn nóng, còn thêm thắt cả việc Cố Lự đối với Mộc Đóa tình sâu nghĩa nặng, giảng giải đạo lý rõ ràng đến nỗi miệng đắng lưỡi khô.

Mộc Đóa vừa nghe vừa tỏ vẻ tán thành, chờ đến khi Thiệu Thiến Thiến bị lặp lại luận cứ, Mộc Đóa liền xoa đầu cô, cong môi cười: “Mình cũng cảm thấy thế, sáng mai mình sẽ dậy sớm cùng cậu ấy đi ăn bữa sáng.”

Thiệu Thiến Thiến buồn bã khóc lóc, trong lòng thầm oán Mộc Đóa không có đạo đức cố giày vò cô, ngoài mặt thì vẫn cứ cười nịnh nọt.

Hội nghị vừa kết thúc, học sinh như ong vỡ tổ thi nhau chạy đến siêu thị với căng tin. Cố Lự chờ Mộc Đóa tới, đưa cho cô một lon Vượng Tử, cầm trên tay vẫn còn cảm thấy ấm, “Sao vừa rồi phải chạy nhanh thế, đã ăn hết thịt gà rồi còn gì?”

“Vẫn còn nóng.” Mộc Đóa một ngụm uống hết nửa lon.

Thiệu Thiến Thiến lấy tay chạm vào lon Vượng Tử: “Cố Lự này, nếu như trường tổ chức cuộc thi nam sinh tốt bụng nhất, mình nhất định sẽ giơ hai tay

hai chân bầu cho cậu.”

Nghe vậy, Cố Lự mỉm cười đầy ẩn ý liếc nhìn Mộc Đóa: “Cậu cũng bầu cho mình chứ?” Mộc Đóa không nói chuyện, mắt nhìn chằm chằm vào lon sữa bò khẽ gật đầu.

Cố Lự thấy thế ý cười càng sâu, chỉ là lúc này Mộc Đóa không hề nhìn thấy, sự dịu dàng trong mắt bạn trai cô như muốn tràn cả ra ngoài rồi.

Sáng thứ 2, Mộc Đóa đến đúng hẹn từ sớm.

Trên tay Cố Lự cầm một lon Vượng Tử, đứng chờ ở cổng kí túc xá nữ. Sau khi rửa mặt xong Mộc Đóa đã hoàn toàn tỉnh ngủ, nhìn thấy Cố Lự cô còn vẫy vẫy tay, nhảy nhót chạy ra chỗ anh.

Bước sang mùa đông, số người ra đường vào sáng sớm ít hơn so với mùa hè rất nhiều . Lúc này, sân trường nhìn qua cực kỳ vắng vẻ, Cố Lự nhìn thấy bốn phía đều không có người, liền nắm tay Mộc Đóa tới căng tin.

Mộc Đóa uống một ngụm sữa bò ấm, thoải mái thở ra một hơi, mắt cũng híp lại, Cố Lự nắm lấy tay cô cười trêu: “Chẳng khác gì một bà cụ non.”

Mộc Đóa hiếm khi không cãi lại anh: “Bà cụ non cũng tốt, giống như bà ngoại mình, thường trêu trọc ông ngoại, rồi chăm sóc cây cỏ. Thời tiết này còn có thể nhàn nhã ngồi phơi nắng, nghe đài, làm bà lão mới hạnh phúc làm sao.”

“Cô bé, cậu mới có mười tám tuổi thôi đấy.” Cố Lự cảm thấy buồn cười đưa tay vuốt tóc cô.

http://tieulun.hopto.org

“Đúng thế, cô bé dành cả tuổi thanh xuân của mình để dâng hiến cho kì thi tốt nghiệp.” Mộc Đóa một ngụm uống cạn lon Vượng Tử giống như để hả giận.

Buổi tối khi hai người gọi điện thoại thỉnh thoảng cũng nhắc đến việc thi vào trường đại học nào, Mộc Đóa nói phải xem thành tích như nào, Cố Lự chỉ nói được vì anh cũng chờ vào thành tích của Mộc Đóa.

Cố Lự tuân mệnh nhận lấy lon sữa trên tay Mộc Đóa, ném một phát, chuẩn xác đưa nó vào trong thùng rác. Mộc Đóa giơ ngón tay cái lên khen ngợi, Cố Lự liếc nhìn cô, lặng lẽ duỗi ngón út ra để bên cạnh tay cô mà so sánh, chọc cho cô tức giận thở phì phò: “Về sau mình không bao giờ… ăn sáng cùng với cậu nữa.” Cố Lự thấy vậy vội vàng dỗ dành cô.

Trong lòng Cố Lự đang suy nghĩ vài chuyện, đến tận lúc ăn cơm chiều cũng không thấy bóng dáng đâu, Chu Trùng Tiêu với Phương Siêu cũng không thấy đi cùng. Mộc Đóa vô cùng vui vẻ, chính cô cũng có việc cần phải làm.

Ăn tối xong, Mộc Đóa lôi kéo Thiệu Thiến Thiến cùng Trịnh Dư ra trước cổng trường. Giấy xin phép ra ngoài là cô lấy trộm được từ ngăn kéo ở bàn của Cố Lự, mấy ngày gần đây anh thường xuyên ra khỏi trường vào buổi tối để đi tìm thầy giáo, chỉ cần một lần đến phòng giáo vụ xin dấu xác nhận. Người xin phép là Cố Lự, các thầy cũng thoải mái đồng ý, một con đường hoàn toàn là đèn xanh.

Mộc Đóa tám chuyện với hai người bạn thân, nếu như Cố Lự đồng ý, bán đơn xin phép này cũng có thể thu được một khoản lợi nhuận nhỏ.

Mộc Đóa cầm tập bài cũng không đi đâu xa, chỉ đi quanh cửa hàng văn phòng phẩm ngay gần trường, Trịnh Dư và Thiệu Thiến Thiến đi dạo vài nơi, cuối cùng trên tay mỗi người đều có một đống vở và bút, Thiệu Thiến Thiến

còn nhặt thêm mấy tấm postcard, đến lúc chọn xong trên tay Mộc Đóa vẫn trống trơn.

"Đóa Đóa, cậu muốn mua gì để bọn mình tìm cùng cho?" Trịnh Dư thấy Mộc Đóa lật xem đống vở liền muốn giúp một tay. Thiệu Thiến Thiến cũng bó tay thử đoán suy nghĩ của Mộc Đóa: "Cậu muốn mua đồ cho Cố thần à?"

Mộc Đóa giương mắt nhìn cô, cười thần bí: "Clever girl." *(Cô gái thông minh)*

Thiệu Thiến Thiến và Trịnh Dư liếc mắt nhìn nhau, cười gian xảo, đôi tình nhân này đúng là hợp lòng nhau.

Thứ 6, khó khăn lắm Mộc Đóa mới gặp được Cố Lự vào giờ ăn tối, giấy xin phép vẫn còn nhiều, đương nhiên Cố Lự muốn dẫn cô ra ngoài ăn một bữa.

Cố Lự tìm người cho mượn một chiếc xe địa hình, Mộc Đóa ngồi ở phía sau. Ra khỏi trường học, hai người chạy xe ngược hướng vào nội thành. Nơi anh nói vốn được xây tại khu yên tĩnh vắng người, nay xe lại chạy hướng ngược lại, chắc hẳn nơi đó ở ngoại thành rồi.

Mộc Đóa một tay ôm eo Cố Lự, đầu lại ngó nghiêng phía trước, vô cùng tò mò nhưng lại không hỏi.

Cố Lự quay đầu lại nhìn cô, còn bị cô mắng một trận bắt anh phải chú ý an toàn.

Đạp xe chưa tới 10 phút, Mộc Đóa đã nhìn thấy một quán ăn nhỏ, quả nhiên, Cố Lự dừng xe trước cửa, kéo tay cô vào trong.

“Cô bé, em có muốn ăn bát mì không?” Vẫn là người chủ quán mì hải sản trước kia, vẫn phát âm tiếng phổ thông không chuẩn như cũ.

Lúc Mộc Đóa ăn mì, ông chủ luôn luôn đứng cạnh cô ca ngợi Cố Lự. Trước khi hai người rời đi, ông chủ còn nói trưa mai sẽ đến đưa hàng cho họ.

Trên đường về, Mộc Đóa giật giật góc áo của Cố Lự: “Tại sao ông chủ này lại đến nơi này mở quán ăn thật thế, ngỡ như làm ăn không tốt, người ta lại trách cậu thì sao?”

Cố Lự đưa tay xuống nắm lấy tay cô: “Làm sao ông ấy có thể chỉ vì một câu nói của mình mà đến đây mở quán, ngày đó mình đến đúng lúc ông chủ đang muốn tìm chỗ xây quán, khu vực kia cho thuê rất đắt, cũng hiếm nhà muốn cho thuê, mình chỉ gợi ý ông ấy xem xét khu bên này, dù khu vực có sầm uất hay không cũng không quan trọng lắm."

Mộc Đóa vẫn cảm thấy hơi lo lắng: “Nhưng giờ ăn cơm trưa và cơm tối trường đều không cho ra ngoài, mình nhận hàng kiểu gì bây giờ?”

Cố Lự vỗ tay cô an ủi, đồng thời quay đầu xe: “Cậu chỉ cần chờ đến trưa mai ăn mì hải sản là được rồi.”

Giờ ăn trưa Mộc Đóa nhìn thấy bát mì hải sản, cô vẫn kinh ngạc như cũ. Cố Lự tự mình đi nhận hàng, chủ quán đi xe điện, đằng sau chở một thùng xốp trắng, Cố Lự đường đường chính chính nhận hàng từ một chiếc xe điện đi vào trong cửa. Thoáng chốc các bác bảo vệ ngoài cổng đều thấy sửng sốt, trường học chỉ quy định học sinh không được ra khỏi cổng, nhưng lại không có quy định nào cấm học sinh không được nhận hàng mang đến.

Trước kia cũng từng có học sinh đặt hàng bên ngoài, chủ quán chỉ dám buộc hàng vào một cây gậy trúc rồi đưa chúng qua hàng rào vào trong, học

sinh lại theo cách đó đưa tiền ra ngoài, chuyển đồ qua lại rất bất tiện, sau đó không còn ai đặt đồ bên ngoài nữa. Mọi người đều thấy rằng trường học không cho học sinh ra ngoài đồng nghĩa với việc không cho họ ăn đồ ăn bên ngoài, khi mọi người đặt đồ đều tránh giao hàng ở cổng chính, điều này lại tạo khe hở để Cố Lự dễ dàng nhận đồ.

Trong phòng học giờ chỉ còn hai người họ, Chu Trùng Tiêu, Phương Siêu và Dụ Đầu cùng tới tòa nhà số 6 ăn trưa.

Mộc Đóa đảo sợi mì từ dưới bát lên mặt trên, Cố Lự chạy đến ngồi xuống ghế đối diện xem cô trộn mì.

“Cẩn thận đừng làm đứt sợi mì.” Cố Lự mở một lon coca để bên cạnh

Mộc Đóa cảm thấy khó hiểu, lại thấy mọi người xung quanh đều nhìn cô cười nói: “Chúc cậu sinh nhật vui vẻ.”

Không biết ở đâu Cố Lự lấy ra một chiếc bánh ngọt, tay kia còn cầm một chiếc hộp lớn, dịu dàng nhìn Mộc Đóa: “Tiểu Đóa, chúc cậu sinh nhật vui vẻ.”

Trong lúc Mộc Đóa còn đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Thiệu Thiến Thiến đã nhảy vào bắt cô cầu nguyện rồi.

Chu Trùng Tiêu oán hận phàn nàn với Mộc Đóa, Cố Lự quá bá đạo, người khác không được phép tặng quà cho cô.

Thiệu Thiến Thiến còn mách cô, cô ấy đã sớm biết ngày sinh nhật theo lịch âm của cô lại phải kìm nén không được nói, thực sự sắp nghẹn muốn chết rồi.

Phương Siêu tìm cô kể khổ, có Cố Lự chỉ đạo, anh ta cảm giác mình như một tập giáo án bị ghét bỏ.

Chỉ có mình Trịnh Dư tâm trạng ổn định, cô ấy nói Cố Lự mất rất nhiều công sức chọn quà, cô phải cảm ơn anh thật tốt.

Trong lúc mọi người đang quây quần bên nhau, Mộc Đóa cẩn thận từng li từng tí một bóc lớp giấy gói quà màu nâu có thắt nơ con bướm ra. Trước khi mở nắp hộp, Mộc Đóa ôm lấy Cố Lự nói: "Cố Tiểu Hùng, cảm ơn cậu."

Cố Lự nói không cần khách khí, mọi người đều tổ chức sinh nhật dương lịch cho cậu thật vui vẻ, sau này sinh nhật âm lịch của cô chỉ có thể trải qua cùng anh.

Mộc Đóa hít hít mũi, mắng đùa: "Thật bá đạo, cậu là đồ xấu tính."

Buổi chiều khi tan học, Mộc Đóa mang hộp quà còn nguyên vẹn về nhà. Trốn vào trong phòng ngủ của mình, Mộc Đóa mới cẩn thận mở hộp ra. Mộc Đóa cảm thấy vô cùng may mắn vì cô đã kìm nén mong muốn mở quà ngay trên lớp, nếu không nhất định cô sẽ ôm lấy Cố Lự tốn vài giọt nước mắt mất.

Đó chính là những món đồ chơi ở KFC mà cô từng sưu tầm thiếu, nguyên một đám bày ở hộp gỗ hình vuông 5x5.

Mộc Đóa không biết anh đã chuẩn bị bao lâu, nhưng cô hiểu rõ quà của mình tặng anh so với món quà này chẳng có tí ý nghĩa gì.

Cô ôm lấy chăn rồi chui vào trong, vội vàng bấm số điện thoại của Cố Lự, chờ giọng nói trước sau như một vẫn dịu dàng gọi cô: "Tiểu Đóa."

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa làm nũng nói: “Cố Tiểu Hùng, mình nhớ cậu quá.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 38: Đêm Giáng Sinh

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Sau sinh nhật âm lịch của Mộc Đóa hai tuần chính là sinh nhật dương lịch của cô, các bạn học đã sớm chờ mong ngày ấy từ hôm nay, đương nhiên không phải vì sinh nhật của Mộc Đóa, mà là vì đêm hôm đó chính là Giáng Sinh.

Chu Trùng Tiêu kiên định tỏ vẻ lần này sinh nhật cô sẽ do anh chủ trì, anh sẽ mua một chiếc bánh ngọt hai tầng siêu lớn, buổi trưa sẽ mời tất cả các bạn ban 6 cùng ăn bánh, thầy Xuân và các thầy cô khác cũng có phần. Không biết ai cầm đầu bôi kem lên mặt Mộc Đóa, châm ngòi cho bầu không khí xung quanh, tất cả mọi người đều cầm bánh trên tay tham gia cuộc chiến, chơi đùa ầm ĩ đến nỗi năm ngón tay ai cũng dính kem, chạy đuổi nhau dọc hành lang.

Mộc Đóa trợn mắt há hốc mồm thò đầu ra ngoài cửa sổ theo dõi tình hình trận chiến, cô cảm thấy sốt ruột, có vẻ làm loạn hơi lớn rồi.

Cố Lự lấy khăn tay giúp cô lau sạch kem dính trên má phải: "Đừng lo, thầy Xuân dễ tính mà, cùng lắm là phạt bọn họ lau dọn hành lang sạch sẽ."

Mộc Đóa cũng nghĩ vậy, cô cảm thấy có thể dùng thêm một miếng bánh ngọt nữa mua chuộc thầy Xuân, tâm trạng trở nên nhẹ nhõm, cô liền cảm ơn Cố Lự đã giúp mình lau kem.

Vừa mới nói cảm ơn, đã bị anh bôi kem lên mũi, Cố Lự liếm chút kem còn

dính lại trên tay, dịu dàng nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Mộc Đóa cười ngây ngô, lại cảm ơn anh lần nữa.

Một số bạn nam chú ý đến việc chính hơn, nhân giờ nghỉ trưa còn đông đủ mọi người, hô hào cả lớp hát tặng Mộc Đóa một bài chúc mừng sinh nhật, khiến cho Mộc Đóa cả ngày đều nở nụ cười, tâm trạng cực kì tốt.

Lễ Giáng Sinh đến, Giáng Sinh đối với bọn họ cũng là một ngày lễ quan trọng, được ăn chơi đều là ngày quan trọng.

Mọi người tìm được niềm vui giữa đau khổ, khó có được một dịp để thời cấp 3 buồn tẻ thêm chút màu sắc, cả bọn đều vô cùng coi trọng. Chuẩn bị thiệp chúc mừng, mua quà, mua táo. Siêu thị và một số sạp bán rong ngoài cổng trường đều bắt kịp xu hướng, tranh thủ kiếm được một khoản tiền. Quả táo được bọc bằng lớp giấy gói mỏng, bên trên thắt một chiếc nơ bướm giá rẻ, giá khoảng 5 đến 10 đồng. Hơn nữa còn có một loại quả màu đỏ nhìn rất đẹp, tuy không ăn được nhưng giá bán vẫn lên đến hai mươi đồng một quả.

Mẹ Mộc cũng rất theo kịp thời đại, săn sóc mua cho Mộc Đóa và Chu Trùng Tiêu một lượng táo lớn. Chu Trùng Tiêu cầm lấy mười quả. Việc này khiến cho Mộc Đóa cảm thấy vô cùng nghi ngờ, Chu Trùng Tiêu vốn không thích ăn táo, cô xấu xa nghĩ số người anh gặp không thể nào lên đến mười người. Hai mắt Mộc Đóa sáng lên, có biến.

Mộc Đóa muốn đưa quà ngay cho mọi người, cô xách một túi lớn táo đã rửa sạch sẽ, trên tay còn cầm một đống thiệp chúc mừng, mỗi chiếc thiệp đi kèm với một quả táo để tặng.

Mặc dù buổi tối về phòng ngủ sẽ có thể gặp Trâu Linh Linh và Trương Yến, nhưng hết tiết đầu tiên Mộc Đóa vẫn cùng Thiệu Thiến Thiến chạy lên

tầng năm.

“Linh Linh, chúc cậu Giáng Sinh vui vẻ!”

“Yến Tử, chúc cậu Giáng Sinh vui vẻ.”

Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến cùng nhau hô to lời chúc, hai tay cầm hai quả táo đưa ra. Trâu Linh Linh và Trương Yến cũng cười hì hì lấy từ sau lưng ra hai quả táo, Trâu Linh Lính dính chặt vào người Mộc Đóa nói: “Về phòng chắc chắn còn phải có quà nữa nhé, mình và Yến Tử cũng mua quà rồi đấy.”

Mộc Đóa với Thiệu Thiến Thiến liếc nhìn nhau, nhoẻn miệng cười: “Bọn mình cũng mua quà xong rồi.”

Hai người tiếp tục đi xuống tầng 2 tìm Trịnh Dư, Trịnh Dư nói là để kỉ niệm cấp 3, thứ 6 sẽ đi bấm ba lỗ tai, tai trái hai lỗ, tai phải một lỗ. Lúc đấy các cô cười chảy nước mắt, nhưng bây giờ lại có thể dễ dàng chọn quà, hai người không hẹn mà cùng mua khuyên tai tặng cô.

Trịnh Dư rất hài lòng đưa cho Mộc Đóa một chú gấu con, khiến Mộc Đóa hoài nghi không biết có phải cô có cố ý không. Quà cho Thiệu Thiến Thiến là một con mèo nhỏ, Trịnh Dư nói nó rất hợp với chiếc áo lông cô mới mua. Ba người đều cầm quả táo trên tay, ghé vào lỗ hổng trên hàng rào, nhìn sang trường cấp 2 ở đối diện, mấy bé cấp hai so với mấy người sắp tốt nghiệp như bọn họ còn chơi trội hơn, cửa sổ bên ngoài nhiều lớp đều được phun sơn hình ông già Noel và treo băng rôn trang trí.

Thiệu Thiến Thiến không khỏi bùi ngùi: “Sao mình lại cảm thấy mình chưa già đã yếu nhỉ.”

Trịnh Dư xấu xa cười một tiếng: “Nghe nói lâu không yêu đương sẽ già đi

http://tieulun.hopto.org

đấy.”

Mộc Đóa phụt cười: “Đại Thiến, cậu với Tiêu Tiêu hợp thành đôi được đấy chứ.”

Thiệu Thiến Thiến trừng mắt ghét bỏ nhìn bạn tốt: “Lương tâm của các cậu đâu cả rồi, đừng có khiêu khích mình thế. Về tên tượng gỗ ấy, anh ta chỉ có thể để ngắm chứ không phải để mình nhúng chàm.” Thiệu Thiến Thiến phân chia rất đúng, người như Chu Trùng Tiêu chỉ nên làm bạn bè, nếu yêu đương rất dễ làm khổ người khác. Không phải vì anh đào hoa, mà căn bản vì anh còn chưa trưởng thành, không hiểu được thế nào là dụng tâm để ý một người.

Cô lại nói tiếp: “Đối với bọn con trai mà nói, học tập không phải là quan trọng nhất, bạn gái cũng không phải quan trọng nhất, nhưng anh em bạn bè, bóng rổ, điện tử mới là thứ quý giá trong lòng họ. Bắt họ theo đuổi con gái, còn không bằng bắt họ tập bóng rổ đến khi chảy mồ hôi đầm đìa thì thôi.”

Thứ lý luận suông này lại được cô giải thích vô cùng rõ ràng mạch lạc, Mộc Đóa cùng Trịnh Dư ngơ ngác nhìn nhau, cắn một miếng táo xong lại gật gật đầu.

Chuông báo vào tiết vang lên, Mộc Đóa vừa đi đến cửa sau đã nhìn thấy Cố Lự ngồi ở đối diện mỉm cười với cô, cô không khỏi vui sướng nhếch miệng. May thay, bạn trai cô đã trưởng thành rồi.

Đã vào tiết Vật lý trị liệu, mấy bạn cùng lớp vẫn còn đang vội vàng tặng táo cho nhau. Giáo viên trực buổi tối cũng cố ý cho bọn họ chút thời gian, không hề thúc giục khiến cho mọi người càng thêm vui vẻ.

Mộc Đóa vừa ngồi xuống, Cố Lự đã tiến đến vuốt tóc cô, “Tiểu Đóa, quay

lại đây.”

“Hả?” Trên tay Mộc Đóa còn cầm một nửa quả táo đang ăn dở, cô lấy từ trong túi một quả táo to đẹp nhất tươi ngon nhất đưa cho Cố Lự nói: “Chúc cậu Giáng Sinh vui vẻ!”

Cố Lự nhận lấy cắn một miếng, dịu dàng cười: “Rất ngọt.”

Mộc Đóa cũng cười đáp lại: “Ừ, đây là quả ngọt nhất đấy.”

Cố Lự còn đang muốn nói gì đó, Từ Thiệu đã cảm thấy không chịu nổi, khoa trương hít một hơi chọc chọc lưng Thiệu Thiến Thiến: “Đại Thiến, cậu có cảm thấy nổi hết cả da gà không?”

Thiệu Thiến Thiến sờ sờ tay mình cách lớp áo đồng phục dày, chỉ xuống đất ra vẻ: "Cậu không nhìn thấy đống "da gà" của mình đang rơi một đống dưới đất đây à?"

Da mặt Mộc Đóa mỏng, vội vàng lấy thiệp chúc mừng và táo từ trong túi ra tặng cho Từ Thiệu: “Chúc cậu có một đêm Giáng Sinh vui vẻ.”

Từ Thiệu liếc nhìn Cố Lự, cười mỉa mai nói: “Thấy cậu biết điều như thế, mình chịu thiệt ngậm miệng lại vậy.” Nói xong anh ta còn giơ tay làm động tác kéo khóa trên miệng.

Thiệu Thiến Thiến thấy Từ Thiệu biết chừng mực, cùng lấy thiệp và táo từ trong túi ra tặng cho anh ta với Cố Lự.

Mặt Mộc Đóa còn đang đỏ ửng, miệng nhỏ đang gặm táo chờ Cố Lự nói chuyện.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự ngồi sát vào cô, Mộc Đóa rất ăn ý ghé tai vào: “Hai bọn mình trốn học đi.”

Mộc Đóa chớp chớp mắt: “Làm thế… không tốt đâu...”

Cố Lự cười nhìn cô, nhướng lông mày dụ dỗ: “Mình đã chuẩn bị quà.”

Mộc Đóa còn hơi chần chừ, đến cuối cùng cô vẫn bị Cố Lự lừa ra ngoài.

Mộc Đóa cảm giác cô suy nghĩ hơi nhiều, trong lúc hai người chạy xuống cầu thang, cô bắt đầu tưởng tượng ra những viễn cảnh vừa lãng mạn lại vừa quen thuộc. Ví dụ như xếp nến thành hình trái tim, hoặc tên cô dưới gốc cây tử đằng hay cảnh Cố Lự bí mật mang đến một đóa hoa hồng.

Ngay khi Mộc Đóa còn đang bận chìm trong ảo tưởng của mình, hai người thật sự đã đi đến bên vườn tử đằng. Cố Lự dắt tay cô vào trong, Mộc Đóa lén lút nhìn thoáng qua, không hề có tia sáng nào, xem ra không có nến.

Cố Lự đặt chiếc túi trên vai xuống, lúc này Mộc Đóa mới phát hiện hôm nay anh vác trên vai một chiếc túi thể thao.

Cố Lự mở balo lấy đồ ra xếp một cách ngăn nắp, Mộc Đóa lẩm bẩm trong vô thức: “Hóa ra cả hoa cũng không có.”

Cố Lự hơi sững sờ, xoa xoa đầu Mộc Đóa, yêu chiều nói: “Lần sau mình sẽ mua hoa.”

Mộc Đóa vội vàng xua tay: “Đừng đừng, mình chỉ thuận miệng nói thôi.” Cô thực sự không thích hoa, lễ tình nhân năm lớp 10, cô phát hiện trong giỏ

xe mình có một bó hoa hồng. Cũng không nhiều lắm, chỉ tầm 8 đến 9 bông, trong lòng cô tự cho rằng có người để nhầm. Nhìn sang bên phải mình là một chiếc xe màu hồng phấn dịu dàng, cô rất tự nhiên đặt hoa vào giỏ xe người ta. Cho đến khi tốt nghiệp trung học, cô mới biết được đóa hoa kia là của một bạn trai lớp bên cạnh tặng mình. Sau khi hiểu rõ chân tướng, cô suy nghĩ, nếu như quà tặng là đồ ăn, chắc hẳn cô sẽ mang về nhà ăn luôn.

Mộc Đóa nhìn chằm chằm vào món đồ trên tay Cố Lự, mong được nhận lấy ngạc nhiên.

Cố Lự bỏ lớp túi bên ngoài ra, đưa đồ cho cô, bảo: “Thay đi.”

Dưới ánh trăng, đôi tình nhân tản bộ trên bãi tập, một người còn đang đeo tai nghe. Mộc Đóa nhìn chiếc áo của Cố Lự trước ngực có hình chú gấu nhỏ , cảm thấy tổn hại hình tượng uy phong sang suốt của bạn trai mình rồi, cô liền lén lút cười trộm.

Cố Lự quàng tay ôm lấy vai Mộc Đóa nói: “Cười vui vẻ như thế, mình cũng cảm thấy không tệ lắm.”

“Không phải đâu, chỉ là trước kia cậu thường xuyên mặc quần áo sạch sẽ đơn giản, rất hiếm khi thấy cậu mặc đồ… đáng yêu thế.”

Mộc Đóa rất thích món quà của Cố Lự, chiếc mũ bảo hiểm cứng cáp có hình một đôi tình nhân, hình chú gấu bên trên là do chính cô vẽ, nhưng đương nhiên so với nét vẽ của cô thì tinh xảo hơn nhiều, hẳn là Cố Lự đã đi tìm người thiết kế lại lần nữa.

Sờ chất quần áo cũng cảm thấy không tồi, đoán chừng không phải hàng tiện lợi bán ngoài vỉa hè.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự thở dài một hơi: “Ai bảo bạn gái của mình đáng yêu như vậy, đây gọi là phụ xướng phu tùy.”

Mộc Đóa vờ như không nghe thấy, vẫn ngâm nga theo tiếng nhạc trong MP3. Dường như hôm nay Cố Lự cũng không muốn buông tha cô, đuổi theo cô hỏi: “Tiểu Đóa, cậu nói xem đúng hay không?”

Mộc Đóa vẫn tiếp tục lờ đi, tiếng hát càng to hơn trước. Cố Lự dứt khoát chặn phía trước cô, cúi người nhìn cô chăm chú. Mộc Đóa không chú ý, theo quán tính bước thêm một bước lại vội lùi về phía sau, kết quả là cả người chui vào trong ngực Cố Lự.

Cô nghe được tiếng cười truyền đến từ trên đầu: “Tiểu Đóa dùng hành động để biểu thị sự đồng ý sao?”

Đến lúc này, Mộc Đóa không chịu được đành ngẩng đầu lên, một tay túm chặt quần áo trên người Cố Lự, một tay đánh vào lưng anh. Cố Lự thân mật dựa vào cổ cô, cầu xin tha thứ : “Tiểu Đóa ngoan nào, mình sai rồi, lần sau mình sẽ không trêu thế nữa.”

Trên bãi tập không có một bóng người, bốn phía vô cùng yên tĩnh. Hơi thở ấm áp truyền vào cổ khiến cô cảm thấy ngứa ngáy, không khỏi rụt cổ lại cọ cọ trong ngực Cố Lự, MP3 đang phát bài hát “Love to be loved by you” Mộc Đóa nhạy cảm phát hiện ra bầu không khí nô đùa giữa hai người đang chậm rãi tỏa ra bong bóng màu hồng.

Những nụ hôn dịu dàng rơi trên khuôn mặt Mộc Đóa, cô biết rõ tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì. Tuy rằng mỗi ngày bọn họ đều có thể gặp nhau, nhưng Cố Lự cũng chẳng có bao nhiêu cơ hội được ở riêng với cô, hơn nữa họ không thể hôn nhau trong trường được.

Mộc Đóa hơi hơi khẩn trương, nhẹ giọng gọi anh: “Cố Lự…”

http://tieulun.hopto.org

Chương 39: Chứng nhận bạn trai

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Cánh môi mềm mại dán trên gương mặt cô, hơi thở của hai người hòa vào nhau làm cho cô hiểu rõ hiện tại hai người đang thân mật đến mức nào. Cố Lự cúi đầu "Ừ" một tiếng, tiếng nói trầm thấp phát ra từ mũi hơi nhếch lên, không biết vì sao lại đặc biệt quyến rũ.

Cố Lự lại dùng chiêu cũ, môi dần dần trượt xuống phía dưới, lần lượt hôn khắp nơi trên gương mặt cô. Mộc Đóa níu lấy lưng áo Cố Lự để giữ cả cơ thể đứng vững vàng. Mới chạm đến khóe môi cô, môi Cố Lự nhích thêm một chút, cô lại trốn về phía sau khiến anh phải bật cười: "Cậu trốn cái gì?"

"Trốn mèo con." Cô dường như đáp lại lời anh trong vô thức, giọng nói mềm mại pha thêm chút nũng nịu như đang đòi hỏi được yêu thương.

Đến lúc này, Cố Lự thật sự bị chọc cười, Mộc Đóa e dè giương mắt nhìn anh, hình như cô nói sai rồi.

Trong nháy mắt gió thổi bay mất những bong bóng nhỏ xinh màu hồng nhạt, đồng thời cũng khiến cho tóc Mộc Đóa trở nên bù xù, một lọn tóc ngoan ngoãn nằm sau ót bay đến cái mũi bên cạnh.

Cuối cùng Mộc Đóa đành buông áo Cố Lự ra, đưa tay vuốt lại tóc, nhưng một bàn tay khác lại bắt lấy tay cô, Cố Lự dùng tay còn lại đưa những sợi tóc nghịch ngợm về vị trí cũ, sửa sang lại tóc cho cô, người bạn gái hiểu chuyện

còn nhu thuận nói: “Cảm ơn.”

Cố Lự có chút không vừa ý nhìn mái tóc ngắn của cô, khẽ trêu chọc: "Không cần khách sáo như vậy, một nụ hôn là được."

Mộc Đóa sững sờ.

Nhưng dưới ánh mắt ranh mãnh của bạn trai, cô gái nhỏ vừa mắc sai lầm rất tự giác, nắm chặt lấy tay anh, khẽ ngẩng đầu, kiễng mũi chân dũng cảm in lên khóe môi anh một nụ hôn.

Vẻn vẹn một giây ngắn ngủi, một bàn tay to lớn đặt lên đầu cô, trực tiếp hôn lên môi cô. Cố Lự kề sát cánh môi của cô, dịu dàng nói: “Tiểu Đóa thật biết nghe lời.”

Cố Lự hơi cúi người phối hợp với bạn gái, đến lúc hai chân Mộc Đóa hoàn toàn chạm đất, anh vẫn có cảm giác không nỡ, tim đập nhanh như muốn bay đi. Cố Lự buông tay đang đặt trên đầu cô , nắm lấy tay cô.

Không hiểu sao Mộc Đóa cảm thấy rất an tâm, tựa như hai người có thể cùng nắm tay nhau như vậy mà đi cả đời.

Cả đời…

Đang trong tuổi thanh xuân mà nói cả đời có lẽ còn quá sớm.

Mộc Đóa chủ động đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng Cố Lự, cô rõ ràng có thể cảm nhận được hô hấp của Cố Lự trở nên rối loạn, dồn dập hít thở. Hai gò má ửng hồng, cũng như trái tim đang loạn nhịp của cô lúc này, Mộc Đóa mỉm cười, ít nhất cô biết được, tuổi thanh xuân của mình có Cố Lự chắc chắn

sẽ vô cùng tươi đẹp.

Mộc Đóa trở lại phòng ngủ với gương mặt như hoa đào, không ngoài ý muốn bị một ổ sói nữ trêu chọc, đến cả người gần đây cực kì có khí chất trưởng phòng ngủ cũng híp mắt cẩn thận nghiên cứu cánh môi cô: "Tiểu Đóa Đóa, cảm giác thế nào?"

Trâu Linh Linh kéo một chiếc ghế tới ấn Mộc Đóa ngồi xuống, hai mắt sáng lên: "Có giống trong tiểu thuyết miêu tả không? Nào là toàn thân tê dại như điện giật?"

"Điểm này không quan trọng, mình chỉ muốn biết Cố đại thần có… haha…đưa lưỡi vào…" Thiệu Thiến Thiến cười dâm dê nâng cằm Mộc Đóa lên.

Nghe được câu hỏi thẳng thắn như thế, Mộc Đóa không khỏi trợn mắt, khuôn mặt nóng đến mức có thể luộc được trứng gà.

Thiếu Thiến Thiến vừa dứt lời, hai người còn lại ai cũng trở nên kích động. Mộc Đóa bị ép buộc, bất đắc dĩ nhắm mắt lại, sang chảnh gật đầu.

Bỗng chốc phòng ngủ trở nên nhốn nháo.

"Mình đi nghe điện thoại…" Mộc Đóa nhanh chóng chui ra ngoài sập cửa lại, tự giam mình ngoài hành lang.

Mộc Đóa dựa vào lan can, thở một hơi dài, gió thổi mạnh làm dịu bớt khuôn mặt đỏ bừng của cô. Nhưng khi vừa nhìn thông báo trên điện thoại, mặt Mộc Đóa lại ngay lập tức đỏ ửng lên.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự về đến phòng ngủ liền thấy trên bàn có một bức thư nhỏ xinh màu xanh da trời cùng một quả bóng rổ mới tinh, trên quả bóng còn có một nét vạch màu đen.

Cố Lự khẽ cau mày, con gái trong trường cũng có thể coi là nhút nhát, mấy năm qua cũng không gặp phải trường hợp nào tỏ tình ngay trước mặt. Nhưng cứ đến ngày lễ là giống như được thiên hạ ban ân, thiệp chúc mừng, quà tặng chất thành đống trong ngăn bàn, trong số đó cũng xen kẽ vài bức thư tình.

Năm nay cũng nhờ công khai với Mộc Đóa, số lượng quà tặng mới giảm. Nghĩ đến Mộc Đóa, ánh mắt Cố Lự lại hiện lên nét dịu dàng, anh cầm bức thư trên bàn lên, định quẳng vào hộp chuyên dụng chỉ để đựng bưu thiếp linh tinh, còn bóng rổ, mai tìm người nhờ mang trả là được.

Mắt liếc qua hàng chữ bên ngoài, thấy ba chữ đơn giản – Cố Tiểu Hùng, Cố Lự liền sững sờ, sau đó nở nụ cười sung sướng.

Cố Lự mở thư ra, bên trong là một tờ giấy cũng màu với phong bì.

“Giấy chứng nhận bạn trai tốt nhất…” Cố Lự bật cười, lôi giấy chứng nhận ra đọc, trên giấy có đề tên anh, ngày tháng năm sinh, ảnh chụp, còn có cả lời ca ngợi.

“Chậc chậc, Cố Lự, cậu sa đọa quá rồi.” Từ Thiệu vừa vào phòng đã bắt gặp Cố Lự mang vẻ mặt đầy xuân sắc, lập tức cảm thấy không đúng lắm. Đám bạn cùng phòng Cố Lự đều vỗ vai anh: “Cậu thiếu niên này, cậu còn non lắm, Cố Lự đã sớm không còn là Cố Lự nữa rồi.”

Cố Lự thu lại ý cười, nhìn về phía cậu ta: “Nói chuyện nghiêm chỉnh đi.”

http://tieulun.hopto.org

Từ Thiệu bĩu môi, đưa đồ ăn khuya cho anh: “Được, mình vừa gặp Phương Siêu, nhờ mình đưa cái này cho cậu.”

Cố Lự nhìn thoáng qua rồi bảo: “Mấy cậu ăn đi.” Nói xong liền cất kĩ bức thư, sau đó đi ra ngoài hành lang gọi điện thoại, mấy nam sinh cao lớn phía sau đang vội giành đồ ăn còn không quên khinh bỉ anh.

“Alo…” Mộc Đóa ủ rũ nghe máy.

“Sao thế?” Những lời ngon ngọt của Cố Lự cứ thế bị chặn lại.

Mộc Đóa sụt sịt, cực kì ấm ức: “Tất cả là tại cậu.”

Cố Lự biết cô đang hờn dỗi, yên tâm hỏi: “Sao vậy? Cậu đang trách gì mình?”

Mộc Đóa nghẹn lời, cô cũng không thể trách anh hôn cô được: “Dù gì thì cậu vẫn đáng trách.”

Cố Lự đoán rằng cô lại bị bạn cùng phòng trêu trọc, rất tự giác gánh lấy tội này: “Đúng đúng, tất cả là tại mình. Giấy chứng nhận bạn trai tốt nhất của mình có bị tịch thu khồng?”

“A”, Mộc Đóa chợt nhớ ra sáng nay cô giao nhiệm vụ cho Từ Thiệu đột nhập vào phòng ngủ của Cố Lự để đưa quà. “Cậu có thích quả bóng rổ kia không, sau này nhớ dùng đấy.”

Sao Cố Lự lại không nghe ra giọng điệu tràn đầy mong đợi của bạn gái chứ, liền đáp: “Thích chứ, Tiểu Đóa tặng gì mình cũng thích.”

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa có cảm giác vô cùng kiêu hãnh: “Mình biết ngay mà, mình chọn quả đẹp nhất, nghe nói chơi cũng rất thích.”

Hai người trò chuyện tiếp sang chủ đề bóng rổ, Mộc Đóa nói cô có thể ném bóng vào rổ, Cố Lự hẹn cô tiết thể dục ngày thứ sáu cùng chơi bóng rổ, ngay lập tức làm cô trở nên lúng túng.

Nghe trong điện thoại truyền đến tiếng gió, Cố Lự nhìn sang phía đối diện, hỏi: “Cậu đang ở ngoài phòng à?”

“Ừ.” Mộc Đóa quay lại nhìn phòng mình, cuối cùng ba cô gái nhỏ kia cũng chịu ngừng rồi, “Mình đang ở ngoài hành lang.”

“Cậu nhìn sang phía đối diện đi, bên trái…” Cố Lự giơ điện thoại đang lóe sáng trên tay lên, dịu dàng nói: “Cậu thấy không?”

Mộc Đóa cũng giơ điện thoại lên đáp lại, cười rất vui vẻ.

Cố Lự giục Mộc Đóa đi ngủ, nói với cô: “Tiểu Đóa, chúc cậu sinh nhật vui vẻ, ngủ ngon.” sau đó “chụt” một tiếng vào điện thoại, anh gọi đây là nụ hôn chúc ngủ ngon.

Mộc Đóa bỗng chốc lại cảm thấy xấu hổ.

Cố Lự cầm thư của Mộc Đóa nằm lên giường, giấy viết thư không lớn, cỡ bằng một bàn tay, ẩn dấu nỗi ước ao của người con gái.

Trong thư viết “Cố Tiểu Hùng, cảm ơn món quà của cậu. Tuy rằng từ lúc chúng ta bắt đầu, mình đã luôn miệng nói cảm ơn. Nhưng mình vẫn rất muốn nói, cảm ơn cậu vì đã thích mình.”

http://tieulun.hopto.org

Chui vào trong chăn, Mộc Đóa nghĩ đến bức thư của mình nhất định sẽ làm Cố Lự cảm động, cô đã xé một chồng giấy viết thư ra chỉ để viết một lời cảm ơn hoành tráng. Bây giờ có hối hận cũng không kịp, cô đưa tay lấy điện thoại gọi cho Cố Lự.

Nghe được tiếng nói nhỏ hết mực của Cố Lự, Mộc Đóa muốn đập đầu mình, nhìn xem cô lại làm ra chuyện ngu ngốc gì này.

“Tiểu Đóa, cậu vẫn chưa ngủ à?” Vừa đúng lúc Cố Lự đọc được câu cuối trên bức thư, Mộc Đóa viết: 'Cố Tiểu Hùng, lên đại học dù cách xa nhau thế nào vẫn luôn bên nhau được không?'

Mộc Đóa ủ rũ ừ một tiếng, nói: “Mình đi ngủ đây, ngủ ngon.”

Cố Lự cười khẽ: “Được.” sau đó nói tiếp: “Mộc Đóa, mình không nỡ cách xa cậu.”

Đêm hôm đó, Mộc Đóa mất ngủ, rốt cuộc Cố Lự có ý gì đây…

Sáng thứ hai, Mộc Đóa mang vẻ mặt như muốn nói “Tôi muốn ngủ” bị Thiệu Thiến Thiến kéo vào phòng học, Cố Lự còn chưa kịp đưa đồ ăn sáng cho cô, cô đã gục xuống mặt bàn tiếp tục ngủ rồi.

Cố Lự hoài nghi nhìn về phía Thiệu Thiến Thiến, cô cũng bày ra bộ dáng mình không biết gì cả, dù sao tối hôm qua Mộc Đóa bò lên giường xong cũng mang vẻ mặt đấy. Cố Lự - người bạn trai tốt nhất đau lòng thấy cô như vậy nên cũng không gọi cô dậy ăn sáng, chỉ lo đồ ăn sáng để lâu sẽ bị nguội cô không ăn được.

Tiết đầu là tiết Tiếng Anh, tiết thứ hai là Hóa Học, Cố Lự đã nghiêm túc

gặp mặt thầy giáo trước giờ học, giải thích với thầy cơ thể Mộc Đóa đang không thoải mái. Thầy Tiếng Anh thấy dạo gần đây Mộc Đóa đã vươn lên, bước vào hàng ngũ học sinh giỏi môn Anh, sợ rằng cô học hành quá sức, còn bảo Cố Lự đi xin phép thầy Xuân cho Mộc Đóa về phòng nghỉ ngơi.

Cố Lự nhân cơ hội tâng bốc Mộc Đóa một lúc, nói rằng cô vẫn kiên trì được, khiến cho thầy Tiếng Anh cảm động đến mức muốn kéo Mộc Đóa lên thảm đỏ để khen thưởng.

Đợi đến hết tiết thứ hai, mọi người đều xuống sân trường tập thể dục, Cố Lự cũng cùng họ đi xuống tầng một, chỉ khác là anh xuống canteen mua đồ ăn sáng còn nóng.

Tiếng nhạc thể dục buổi sáng vang vọng khắp sân trường, Mộc Đóa đang ngủ, không chịu nổi âm thanh này liền chớp chớp hai mắt tỉnh dậy. Cô mê man hết nhìn trái phải rồi vuốt lại tóc, quyết định đi toilet rửa mặt cho tỉnh hẳn.

Mộc Đóa vươn người, lên tầng 4 trở về lớp, mới tới cửa phòng học đã nhìn thấy hai bạn nữ lạ mặt. Mộc Đóa ngẩng đầu liếc nhìn biển lớp “Ban 6”, không phải đi nhầm.

Mộc Đóa thoáng thấy nghi ngờ, nhưng trước tiên vẫn phải ăn sáng đã. Mộc Đóa tìm mấy lần, trên dưới ngăn bàn cô, bàn Cố Lự đều không thấy đồ ăn, cô nghĩ có lẽ nào Cố Lự hôm nay cũng dậy muộn không?

Trong lúc đang buồn phiền, có một cô bạn lén lút từ cửa sau tiến vào, mái chéo buộc tóc đuôi ngựa, nhìn trông thật đáng yêu.

Cô ấy trực tiếp đi thẳng đến chỗ Mộc Đóa, nhìn thấy sách giáo khoa trên bàn của Cố Lự, lại vỗ vai Mộc Đóa hỏi : “Làm phiền bạn một chút, có phải

đây là bàn học của Cố Lự không?”

Mộc Đóa ngây người gật đầu, bạn nữ vui vẻ nói cảm ơn, đem một cái túi nhỏ màu hồng nhạt nhét vào ngăn bàn Cố Lự, sau đó lại biến mất như một cơn gió.

Mộc Đóa khẽ nhướn mày, có người đến đào góc tường nhà cô *(1)*…Vậy nghĩa là, hai bạn nữ vừa rồi cũng thế, haha.

(1) có thể hiểu là đến tán tỉnh bạn trai cô.

http://tieulun.hopto.org

Chương 40: Chịu oan ức

Editor: Thiên Nhạc

Beta: Mạc Y Phi

Loa trong sân trường vẫn đang bật, tập thể dục buổi sáng đến lần thứ tám, Mộc Đóa gửi một tin nhắn cho Thiệu Thiến Thiến: “Cầu xin cậu mang đồ ăn lên đây cho mình, đói đến bò ra bàn rồi.”

Tin nhắn vừa gửi xong, Cố Lự cầm theo túi nilong từ cửa sau đi vào.

Thấy Mộc Đóa áp mặt xuống bàn nhìn anh chăm chú, Cố Lự dịu dàng xoa đầu cô: “Tỉnh rồi à, mình còn tưởng ít nhất cậu phải ngủ đến tiết ba.”

Mộc Đóa không đáp lời, vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm anh, Cố Lự cầm cốc của mình đi lấy nước sau đó ngồi vào chỗ Thiệu Thiến Thiến: “Uống ngụm nước trước đi.”

Mộc Đóa lắc đầu không muốn uống nước.

Cố Lự kéo cô dậy: “Bị nhạc đánh thức vẫn muốn ngủ tiếp à? Cũng được, nhưng cậu ăn hết bữa sáng trước đã.” Nói xong anh liền cắm ống hút vào hộp sữa bò còn ấm đưa đến bên môi cô: "Há mồm, nghe lời nào."

Mộc Đóa nể tình hút một ngụm nhỏ, đang muốn nói chuyện, Cố Lự mở túi đựng đồ ăn sáng ra trước mặt cô, mùi thơm của bánh bao hấp…Mộc Đóa rất tự giác cầm lấy đôi đũa trên bàn, đang định ăn lại buông đũa xuống: “Mình ra

ngoài ăn.”

Lo trong phòng sẽ tràn ngập mùi bánh bao hấp, hai người liền chuyển sang chỗ khác, mang theo sữa bò, bánh bao và một túi dấm chua nhỏ ra hành lang ăn.

Mộc Đóa cắn một miếng nhỏ, chấm một ít dấm chua lại cắn miếng nữa, cố hết sức cắn được vào trong nhân.

Mộc Đóa rất thích ăn bánh bao hấp, nhưng vì bình thường bánh bao trong trường đều có hành, cô chỉ thỉnh thoảng hứng lên mua vài cái, sau đó nhặt ra đến khi cả đống bánh nhân thịt không còn dính tí màu xanh lá của hành mới thôi. Nhưng canteen của trường thì khác, nhân bánh làm từ thịt trộn với đậu phụ, rất hợp khẩu vị của Mộc Đóa.

Nhìn Mộc Đóa sung sướng đến nỗi hai mắt híp lại thành đường cong, Cố Lự lại gần hôn lên mặt cô, khiến cô gái nhỏ sợ tới mức vội vàng nhìn trái phải. Dù biết rằng lúc này sẽ không có ai về lớp, Mộc Đóa vẫn ngượng ngùng trừng mắt lườm anh.

Cố Lự cầm đũa gắp cho cô ăn… Một miếng, Mộc Đóa chỉ có thể trợn mắt, miệng phồng to cố hết sức mà nhai.

“Điện thoại cậu à?” Cố Lự quàng tay sau lưng cô, ngồi nhìn cô ăn sáng, tự dưng cảm nhận được tay mình rung rung.

“Hả?” Mộc Đóa kiểm tra túi quần, phát hiện ra rung ở túi áo trên. Chương trình thể dục buổi sáng đã kết thúc, hiện giờ cả trường đang rất ồn ào.

“Alo, Đại Thiến?” Mộc Đóa ăn hết tám cái, dùng ánh mắt ra hiệu cho Cố Lự rằng cô không thể ăn nổi nữa.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự liền giải quyết nốt hai cái còn lại.

“À, cậu không cần mang đồ ăn đến đâu, Cố Lự vừa mua rồi.” Mộc Đóa nhìn thấy Cố Lự đi vứt rác, nhớ ra vừa rồi cô còn chưa ghi nợ.

“Sao thế, trách mình ăn hết bánh bao của cậu à? Hửm? Đúng là ki bo.” Cố Lự vừa cười vừa véo chóp mũi cô, lại cố tình lại gần hút một ngụm sữa bò của cô.

Lòng Mộc Đóa không dấu được bản tính trẻ con, vừa rồi quá đói bụng nên bị đồ ăn hấp dẫn, bây giờ bụng thấy đau xót như đã uống hết cả túi dấm chua lúc nãy. Chịu đựng thêm vài phút, Mộc Đóa vẫn cố ra vẻ mồm mép nhanh nhạy, lông mi 囧囧 cụp xuống. Cố Lự vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, bật cười nói “Không cho mình ăn thật à, đang nghĩ mình giành ăn của cậu?”

Mộc Đóa đau xót rên rỉ: “Cậu chẳng cần phải giành ăn với mình đâu, có khi dưới ngăn bàn đã chật kín đồ rồi ý.”

Trên hành lang bắt đầu có mấy bạn trở về phòng học, Mộc Đóa lén lút véo vào eo Cố Lự một phát, sau đó lập tức phi thẳng về phía giảng đường.

Cố Lự xoa nhẹ vùng eo bị đau, đuổi theo cô về phòng học. Nhìn về phía bàn bạn gái, thấy cô vẫn bày ra vẻ mặt “mình đang rất khó chịu”. Cố Lự nhìn thoáng qua ngăn bàn mình, thấy bên trong khe hở lộ ra một thứ gì đó màu hồng nhạt.

Cố Lự giật mình, cẩn thận lấy ra xem, có một hộp chocolate, bốn bức thư, một tấm thiệp chúc mừng, còn có ba hộp quà được đóng gói rất tỉ mỉ, tổng cộng có tận năm người đến đưa quà.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa lợi dụng phản quang ở cửa sổ, lén lút nhìn sang, trong lòng nảy sinh tính toán. Cố Lự không ăn chocolate, thiệp chúc mừng cũng bỏ qua. Nhưng bốn bức thư thì hơi khó giải quyết, trang trí rất đẹp, còn cả hộp quà… Hừ…

Mộc Đóa nhìn trộm rất cẩn thận, còn tưởng rằng mình làm gì thần không biết quỷ không hay. Cố Lự ho nhẹ một tiếng, cô gái nhỏ vội vàng ngồi xuống, thản nhiên như thể trong lòng không hề nổi gió.

Mộc Đóa cảm thấy khó hiểu, rõ ràng Cố Lự chưa hề nói câu nào, giống như không có chuyện gì xảy ra, hình như sóng gió trong lòng cô không hợp lí cho lắm.

Đây là lần đầu tiên Mộc Đóa yêu đương nên không có kinh nghiệm chống lại tình địch, tuy rằng cô đã sớm biết có rất nhiều con mắt yêu thích nhìn chằm chằm vào Cố Lự, nhưng lần đầu gặp phải chuyện này, cô chỉ biết hờn dỗi.

Thiệu Thiến Thiến đẩy đẩy cánh tay Mộc Đóa, lại tiếp tục huơ huơ tay trước mặt cô: “Cậu đang nghĩ gì thế, tan học đi ăn trưa đi.”

Mộc Đóa ngơ ngẩn đứng dậy định đi, đã bị Cố Lự kéo tay lại: “Các cậu chọn nhà hàng đi, để mình với Tiểu Đóa đi mua.”

Mộc Đóa đi rất chậm, mặc dù hai người đang nắm tay nhau nhưng cô vẫn tụt lại sau anh một chút. Dọc đường toàn học sinh đang đi ăn trưa, nhưng Mộc Đóa không hề để ý đến hai bàn tay đan vào nhau của hai người lúc này, cô gãi gãi lòng bàn tay Cố Lự, khẽ lẩm bẩm: “Cố Tiểu Hùng… mình không vui.” Nghe giọng của cô dường như còn pha chút tủi thân.

Cố Lự liếc nhìn cô, cô gái nhỏ đang cúi đầu xuống nên anh không nhìn

thấy vẻ mặt của cô.

Cố Lự dắt tay cô rẽ vào trong phòng giáo viên, đẩy cửa ra, ôm cô vào trong rồi đóng cửa.

Mộc Đóa sững sờ nhìn chổi, gậy lau nhà và chiếc xẻng trong góc phòng: "Đây là đâu thế? Bọn mình định đi mua đồ mà?"

Cố Lự ôm cô lại gần mình, để hai người dính sát vào nhau, nở nụ cười dịu dàng hơi có ý trêu chọc: "Tiểu Đóa đang ghen?"

Mộc Đóa im lặng vài giây, sau đó nghiêm túc gật đầu nói, ủ rũ nói: "Ừ… Sau này ăn bánh bao hấp không cần dấm chua nữa."

Cố Lự cười sung sướng, nâng mặt cô lên cắn một phát vào cái miệng nhỏ còn đang lầu bầu. Nghe Mộc Đóa "Á" một tiếng, Cố Lự mới chịu dỗ dành hôn nhẹ vài phát lên môi cô, dịu dàng đến nỗi cô có thể cảm nhận được cánh môi hai người từ từ chạm vào nhau.

"Tiểu Đóa ngốc, về sau nếu cậu khó chịu phải nói với mình, không được giữ trong lòng. Nhỡ có ngày mình không đoán được ý của cậu, bọn mình hiểu lầm nhau rồi cãi vã thì sao?" Cố Lự nhìn vào mắt Mộc Đóa, vô cùng chăm chú, vô cùng dịu dàng nói: "Cố Tiểu Hùng mình lần đầu được làm bạn trai, xin bạn học Mộc Đóa thứ lỗi, nếu có gì sai sót, khiến cậu không thoải mái, cậu cứ nói ra."

"Cố Lự muốn làm bạn trai Mộc Đóa, Cố Lự cũng chỉ muốn yêu đương một lần."

Nghe những lời này, trong lòng Mộc Đóa trở nên ấm áp, lòng cô mềm nhũn như nước, cô chui vào trong lòng Cố Lự, cất giọng nói mềm mại mà chí

khí: “Bạn trai rất yêu thương mình, mình không trách chuyện đã qua nữa.”

Trở lại lớp học, Mộc Đóa còn chưa ăn cơm trưa, việc đầu tiên là thu xếp gọn gàng những món quà trong ngăn bàn Cố Lự, sai Cố Lự đem đi trả. Thấy Mộc Đóa công khai tuyên bố chủ quyền, Cố Lự cười đắc ý, còn cố tình trêu cô: “Ừ, mình sẽ nói với bọn họ là bạn gái mình không cho nhận quà.”

Mộc Đóa cũng không tức giận, rất chủ động nhận tội về phía mình: “Ừ, gửi lời cảm ơn của bạn gái cậu đến bọn họ.”

Gần đây Cố Lự thường xuyên nhận được quà, nhưng đây là lần đầu tiên anh tự mình đi trả lại quà. Mộc Đóa suy nghĩ rất chu đáo, còn cẩn thận dặn dò Cố Lự chọn thời gian có ít người, dù sao thì da mặt con gái đều rất mỏng.

Mấy bạn nữ vừa nghe Cố Lự nhắc đến Mộc Đóa, lập tức đều xấu hổ đỏ mặt, không phải ngại ngùng, mà là xấu hổ. Suy cho cùng thì các cô biết rõ Cố Lự đã có bạn gái, nhưng lại vẫn gửi thư tình cho Cố Lự, thậm chí một hai người còn viết: “Chỉ cần cậu sẵn lòng, mình sẽ giữ vị trí bạn trai cho cậu.” Trong thư còn bày tỏ rằng hai người có thể thử lén lút sau lưng Mộc Đóa xem.

Tất nhiên Cố Lự không cho Mộc Đóa biết những chuyện đấy, đối với những cô gái này, Cố Lự cũng không giữ lại chút thể diện gì cho họ. Bản thân mình không tự cảm thấy xấu hổ, người khác việc gì phải giữ mặt mũi cho họ. Anh không quan tâm phòng học hay hành lang có nhiều người không, gặp ở đâu liền trực tiếp từ chối. Thật ra cũng không phải việc quá bi thảm, vì anh chỉ nói có năm chữ: “Tự giải quyết cho tốt.”

Có thể các bạn học rất có máu bát quái, đều cực kỳ tò mò về chuyện của Cố Lự, nhưng chỉ năm chữ cũng đủ để bọn họ tưởng tượng ra bao nhiêu phiên bản thanh xuân đầy bi kịch rồi. Hơn nữa những lời bàn tán đều nghiêng về một phía, Cố Lự lại đại diện cho phe chính nghĩa.

Nhưng dù sao cũng không có chứng cứ, mọi người cũng không bàn tán, chỉ là từ hôm Giáng Sinh ấy, không còn xuất hiện bất cứ bạn nữ ôm ấp tình cảm mơ mộng đến làm người nào đó ăn dấm chua nữa.

Ngược lại người gian xảo là Cố Lự đã tập thành thói quen lôi bạn gái ra làm lá chắn, cứ lúc bạn bè rủ hút thuốc, Cố Lự đều cười nói: “Bạn gái mình không cho hút…"

http://tieulun.hopto.org

Chương 41: Mỹ nhân kế

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mạc Y Phi

Thứ sáu đẹp trời, lần đầu tiên Cố Lự dạy cho Mộc Đóa kỹ thuật ném bóng rổ.

"Nâng hai tay lên, đúng, dùng tay..." Cố Lự đứng cạnh Mộc Đóa, làm tư thế ném bóng.

Mộc Đóa nghiêm túc học, bóng bay ra, sau đó... cách hai mét như bị bức tường vô hình cản lại, không có lực rơi xuống. Các học sinh nói chuyện phiếm ở bốn phía gần như cùng lúc đều cười và chuyển chủ đề nói chuyện thành Mộc Đóa ném bóng lên, Thiệu Thiến Thiến lại càng hoàn toàn không nể tình cười ha hả.

Cố Lự cũng không nhịn nổi nữa nghiêng người khẽ cười, và bước đến trước mặt Mộc Đóa đang thẹn quá hóa giận để hướng dẫn kỹ năng ném bóng.

Cố Lự đứng ở sau lưng Mộc Đóa, tay nắm tay, bóng rổ bay lên, rơi trúng vào mục tiêu là rổ.

"A!" Mộc Đóa quay đầu lại giơ tay phải lên đập tay với Cố Lự, vui vẻ chạy đi nhặt bóng. Ăn được một chút ngon ngọt, hứng thú của Mộc Đóa tăng lên nhiều, nhặt bóng cũng nhặt một cách cam tâm tình nguyện.

http://tieulun.hopto.org

Đến giờ lên lớp, tám sân bóng rổ mà chỉ có một nửa đang chơi bóng, nhìn mấy nam sinh trên sân bóng mồ hôi đầm đìa chạy, các nữ sinh với mái tóc ngắn, đôi má đỏ bừng cũng chạy ở trong sân bóng.

Cố Lự thấy cô đang vui mừng cũng không đành lòng cắt ngang, suy nghĩ biện pháp để mất ít sức nhất. Cố Lự dạy cô ném bóng vào rổ, bóng đập vào bảng bóng rổ rồi rơi vào rổ, sau khi rơi xuống đập vào mặt đất bật ngược lại, lại vừa khéo có thể trở về tay Mộc Đóa.

Mộc Đóa hơi sững sờ, đến chỗ bóng rổ rơi xuống giương mắt nhìn rổ, miệng lẩm bẩm, "Lấy điểm đó làm trung tâm vừa vặn có thể tạo ra một trục tọa độ, hóa ra những đề đó không phải hoàn toàn là bịa đặt..."

Thiệu Thiến Thiến nhìn bóng văng ngược lại thấy thú vị, liền chạy tới tham gia náo nhiệt thì cô nghe thấy lời Mộc Đóa nói, không nhịn được xoa trán. Đây là bệnh nghề nghiệp của cấp ba đấy à, nào có ai chơi bóng còn vẽ trục x và y chứ.

Thiệu Thiến Thiến ghét bỏ nói, "Mộc Đóa, cậu bị tẩu hỏa nhập ma à, mau lại đây để mình hôn một cái, cứu cậu khỏi tình trạng nước sôi lửa bỏng này, tránh việc tà ma xâm nhập cơ thể."

"Hả?" Mộc Đóa còn đang nghĩ về việc tạo trục tọa độ, chưa phản ứng kịp lại lời của đồng bọn, cô lại nhìn qua Cố Lự đang cười mà như không cười, trong nháy mắt khuôn mặt thanh tú đỏ bừng đuổi theo Thiệu Thiến Thiến chạy quanh sân bóng.

Cố Lự cười khẽ, làm động tác dẫn bóng ba bước lên rổ rất đẹp mắt. Ở ngay bên cạnh là các nữ sinh đang nhìn trộm, ánh mắt lấp lánh, tuy trai đẹp là hoa đã có chủ, nhưng điều này cũng không thể ngăn cản sự thưởng thức của các cô, đây gọi là sắc đẹp có thể ăn được.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi đuổi một vòng rồi chạy về, Mộc Đóa mệt đến nỗi thở dốc đưa cho Cố Lự chai nước khoáng, hai người náo loạn chạy ra rất xa, đến tận siêu thị gần đó, rồi mua nước đem về.

Để lại hai chai cho Phương Siêu và Chu Trùng Tiêu, Phương Siêu đang chơi bóng, lại tìm mãi không thấy Chu Trùng Tiêu đâu. Bình thường Chu Trùng Tiêu và Phương Siêu như hình với bóng, khiến Trịnh Dư từng ghen tị nói cô thật ra chỉ là người tình trong bóng tối, Chu Trùng Tiêu mới là vợ cả.

"Cả ngày hôm nay không gặp Trùng Tiêu, cũng không biết là đi đâu nữa, kỳ lạ thật..." Mộc Đóa quay về phía Cố Lự lẩm bẩm, cũng không giống như đang hỏi anh, trong lúc đó tay đã xoay nắp mở chai.

Mộc Đóa vội vàng uống nước, Cố Lự cũng không dám đáp lời cô, sợ cô lại mở miệng nói chuyện sẽ sặc.

Thấy cô ừng ực uống vài ngụm lớn mới bỏ chai xuống, Cố Lự lấy tay lau đi vết nước nhàn nhạt bên môi cô, nói, "Chắc là đi gặp cô bạn gái nhỏ rồi."

"Khụ... Khụ..." Lần này thật sự là bị sặc. Cố Lự vội vàng vỗ lưng cô, anh thật sự lo lắng về những gì sắp xảy ra.

Hóa ra, cái người mỗi ngày gửi dự báo thời tiết cho Chu Trùng Tiêu dần dần đã thành công lên chức bạn gái Chu Trùng Tiêu, là người ít tuổi nhất.

"Chuyện này... Chuyện này bắt đầu từ lúc nào?" Mộc Đóa kinh ngạc đến ngây người, tính khí Chu Trùng Tiêu khác thường, còn muốn tình yêu kiểu anh trai em gái!

"Có lẽ từ đêm giáng sinh..."

http://tieulun.hopto.org

"..." Mộc Đóa cảm thấy có chút mất mát, cô quyết định chiến tranh lạnh với Chu Trùng Tiêu một tuần để anh kiểm điểm lại sâu sắc sai lầm của bản thân.

Có bạn gái lại giấu mình, thật không phúc hậu chút nào. Hồi trước, chuyện của Chu Trùng Tiêu và La Giai hơn một tuần cô mới biết, nhưng cô cũng không quan tâm đến việc làm quen với cô ấy. Nhưng lần này, trực giác làm Mộc Đóa cảm thấy nữ sinh này không giống như các cô gái khác và La Giai.

Trong lòng Cố Lự thầm mặc niệm cho người anh em, đợi đến khi tan học nhìn thấy Chu Trùng Tiêu mặt mày hớn hở ở trước cửa siêu thị, Cố Lự vỗ vỗ bả vai anh, chỉ để lại hai chữ: "Bảo trọng."

Chu Trùng Tiêu không biết lý do, muốn hỏi Mộc Đóa, lại nhìn thấy cô đã bỏ đi và coi mình như không tồn tại.

Chu Trùng Tiêu đang định ngăn Thiệu Thiến Thiến lại hỏi, người phía sau đã mau chóng chạy đến làm ầm lên rồi, lay cánh tay của cậu, vẻ mặt cực kỳ bi thương, "Thần tượng, sao cậu có thể lặng lẽ mà yêu đương như thế chứ, trái tim mình sẽ tan nát mất."

Lại trở mặt trong chớp mắt, vẻ mặt tràn đầy ghét bỏ, "Hừ, không nói cũng không mời cơm, bảo sao tiểu Đóa không thèm đếm xỉa tới cậu."

Cuối cùng Chu Trùng Tiêu cũng hiểu rõ nguyên nhân, khẩn khoản thừa nhận sai lầm của mình, thành khẩn mời Mộc Đóa đi ăn cơm, chính thức giới thiệu cô bạn gái nhỏ cho cô.

Sự tò mò của Mộc Đóa đã thắng thế, hơi dao động, sau đó liền hỏi: "Thời gian? Địa điểm?"

http://tieulun.hopto.org

Bởi vì thứ bảy chủ nhật phải thi toàn quốc, tháng này hiếm khi không phải thi, chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi cuối kỳ. Trong lòng Mộc Đóa nhớ kĩ chuyện này, cảm thấy không thoải mái, dứt khoát quyết định bữa tối giới thiệu gặp mặt luôn, phải rèn sắt khi còn nóng.

Tối hôm đó nhìn cô nữ sinh nhỏ ngại ngùng chỉ biết cúi đầu ăn cơm, tên là Kỷ Manh. Mộc Đóa tỏ ra rất nhiệt tình, nhưng trong lòng lại tự hỏi, cô gái rõ ràng là thẹn thùng như vậy mà lại có thể chủ động theo đuổi nam sinh.

Dáng người Kỷ Manh và Mộc Đóa cũng không khác nhau là mấy, mặt tròn như trái táo, lúc cười có hai má lúm đồng tiền. Ngay lập tức làm Mộc Đóa nảy lên suy nghĩ, nghĩ thầm cha mẹ cô đặt tên thật là chính xác. Từ nhỏ Mộc Đóa đã hâm mộ những người có má lúm đồng tiền, còn từng ngốc nghếch dùng tăm đâm vào. Phương Siêu vẫn còn cười cô, hóa ra Trùng Tiêu thích nữ sinh như thế này, giống như cây xấu hổ vậy, chạm nhẹ vào một cái liền lập tức co lại.

Nhưng về sau khi nghe nói cô bé gầy yếu như vậy lại thuộc đội ném lao của trường, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, còn Chu Trùng Tiêu thì đắc ý cười. Biết ngay là bọn họ sẽ phản ứng như vậy mà, dù sao khi anh mới biết cũng đã choáng váng rất lâu đấy.

Vốn dĩ Mộc Đóa còn lo cô bé yếu đuối như Kỷ Manh sẽ bị Chu Trùng Tiêu bắt nạt, nhưng nhìn Chu Trùng Tiêu vừa định cầm cốc bia thứ năm lên thì bị Kỷ Manh liếc một cái liền đặt lại xuống bàn, lập tức yên tâm. Cố Lự nắm tay Mộc Đóa cười, bảo cô: “Lấy tay bắt cá.”

Kỳ thi toàn quốc đa phần đều là kiến thức căn bản, Chu Trùng Tiêu và Phương Siêu thi cũng rất dễ dàng. Thi toàn quốc kết thúc, mọi người đều đặt tâm tư vào kỳ thi cuối kỳ, kỳ nghỉ đông cuối cùng ở trường cấp ba có tốt hay không đều phụ thuộc cả vào lần này.

http://tieulun.hopto.org

Ở phòng học đằng sau, nam sinh đã bớt phóng túng hơn nhiều, không có ai làm ồn ào trong giờ hóa của cô Hồng hay xem phim vào giờ tự học nữa, người đi chơi bóng vào trưa thứ sáu cũng ít đi nhiều, cùng lắm là đi ra ngoài hoạt động cho thư giãn gân cốt rồi trở lại đọc sách. Những nam sinh còn như thế này, nữ sinh lại càng không cần nói, lo lắng đến cả lúc ăn cơm và ngủ cũng đều dùng phòng học.

Dường như Mộc Đóa cũng bị bầu không khí như vậy làm ảnh hưởng, tay không rời sách, tan học nhiều lắm là đi toilet, sau đó lại tiếp tục ngồi làm toán.

Một ngày vào buổi sáng, chỉ còn mười ngày nữa là đến kỳ thi cuối kỳ.

Mặt trời sáng sớm nhuộm đỏ phía Đông, Mộc Đóa ăn bữa sáng tình yêu của bạn trai mua xong liền cầm sách tiếng Anh bắt đầu học từ đơn, buồn chán đến nhíu hết cả lông mày lại cũng vẫn kiên trì.

Mộc Đóa nghiêm túc đi tìm Cố Lự để rủ anh chơi trò điền ô chữ, thư giãn đầu óc một chút, quay đầu lại chỉ thấy chỗ ngồi phía sau bàn trống không. Mộc Đóa nhìn quanh, đúng lúc thấy Cố Lự đeo trên lưng thứ gì đó từ cửa sau đi tới, khi tới gần Mộc Đóa mới thấy rõ là một bộ vợt cầu lông.

“Cậu định đi đánh cầu lông à?” Mộc Đóa ngẩng đầu hỏi anh.

Mộc Đóa mặc đồng phục ngồi trên ghế nhìn đặc biệt nhỏ nhắn xinh xắn, Cố Lự cảm giác như mình có thể ôm cả người cô vào trong lòng vậy.

Tóc Mộc Đóa đã dài ra một chút, không chịu cho người khác xoa đầu nữa, lúc trước tóc ngắn bị xoa đầu còn có thể nhẹ nhàng hất lên là trở lại như cũ, sẽ ổn. Nhưng Cố Lự thấy bạn gái đáng yêu vẫn hay ngứa tay xoa nhẹ một cái, nhưng biết cô nổi cáu nên lại ngoan ngoãn thuận theo.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự dùng năm ngón tay vuốt vuốt tóc cho cô, “Ừ, ăn trưa xong cùng nhau đánh cầu lông không?”

“Giữa trưa sao?” Mộc Đóa nghĩ nghĩ, buồn rầu gục lên bàn, “Tối qua mình bị giao ba đề tiếng Anh đây này...”

Cố Lự kéo cô dậy, cùng với vợt cầu lông trên lưng đi ra ngoài.

Sau mười lăm phút, bạn học Mộc Đóa vẫn chưa thấy thỏa mãn túm lấy tay áo Cố Lự nói, “Giữa trưa chơi sao? Chúng ta rủ Đại Thiến bọn họ chơi cùng đi, còn có thể đánh kép.”

Cố Lự từ chối cho ý kiến.

Mùa đông, mọi người không cần phải nghỉ trưa nữa. Cố Lự tìm giáo viên thể dục mượn một bộ vợt cầu lông, anh, Mộc Đóa, Thiệu Thiến Thiến, Từ Thiệu bốn người nam nữ hỗn hợp đánh kép ở sân trước lầu dạy học của cấp ba.

Lúc đầu các bạn học đều tựa vào lan can nhìn xuống, học sinh ban 6 còn ở trên tầng cổ vũ hô cố lên, người ở phòng học tại tầng một vây quanh lại xem. Lúc trận đấu đến hồi gay cấn, cả đám đều chạy xuống dưới.

Trình độ của Mộc Đóa và Thiệu Thiến Thiến không chênh lệch lắm, tuy Từ Thiệu am hiểu chạy cự ly dài nhưng về cầu lông thì không địch nổi Cố Lự. Phương Siêu thấy Từ Thiệu bại trận, lập tức nhận lấy vợt cầu lông, còn hô to, “Dụ Đầu, mau xuống đây tiêu diệt bọn họ.” Trịnh Dư vui vẻ, hớn hở chạy xuống.

Chơi hai trận, người cũng đổ rất nhiều mồ hôi, Cố Lự và Mộc Đóa lui ra, hai người đi qua hành lang phòng học rồi ngồi xuống bãi cỏ ở phía bên kia.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự mở chai nước đã chuẩn bị sẵn ra, đưa cho Mộc Đóa uống.

Mộc Đóa uống hai ngụm, thoải mái nằm trên bãi cỏ, mắt nheo nheo lại, miệng lẩm bẩm, “Cố Tiểu Hùng, cậu thật tốt...” Giọng nói nhẹ nhàng làm lòng Cố Lự như muốn tan ra, giọng nói càng ôn nhu, “Giúp cậu đổ mồ hôi như thế có ổn không?”

Mộc Đóa cười hì hì, nghịch ngợm trả lời, “Sau này nếu đánh đơn mà cậu nhường mình thắng, thì sẽ càng tốt hơn.”

Cố Lự nhướn mày, gật đầu đồng ý, “Vậy phải dựa vào mỹ nhân kế của nhóc con Đóa rồi.” Mộc Đóa bị phản lại cũng không vội, mà còn lớn giọng đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

Chương 42: Thanh xuân

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mạc Y Phi

Gần cuối giờ nghỉ trưa, trận đấu cầu lông ở trước phòng học vẫn đang tiếp diễn. Cố Lự từ trên bãi cỏ đứng dậy, lôi Mộc Đóa đang lười biếng đứng dậy theo. Mộc Đóa cố ý dồn sức nặng cơ thể xuống, nhìn Cố Lự cười hì hì.

Cố Lự cũng không giận, trực tiếp dùng sức kéo một cái, tay còn lại nhanh chóng ôm eo của cô, khóe miệng chứa nụ cười xấu xa dán vào tai cô, "Còn nghịch nữa mình sẽ bế cậu đấy."

Mộc Đóa mau chóng giơ hai tay lên đầu hàng, yếu ớt nói, "Mình sai rồi, tha cho mình."

Cố Lự tỏ vẻ hối tiếc, vuốt vuốt mũi cô, làm cho ngũ quan Mộc Đóa nhăn lại. Hai người liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng cười.

Cố Lự dắt cô đi trên hành lang, "Cả một buổi trưa không ngủ, tối đi ngủ sớm một chút, sáng sớm mai đi ăn sáng với mình."

Mộc Đóa cau mày vẻ miễn cưỡng, không cam lòng nói, "Không muốn đi, dậy không nổi..."

"Lúc trước là ai nói một tuần sẽ dành hai ngày đi ăn sáng với mình, hả? Sâu nhỏ." Cố Lự nhận ra hai người mỗi đêm đều gọi điện thoại đến đêm

muộn, càng gọi càng hăng hái, Mộc Đóa rất muộn mới ngủ được, về sau, anh đã cố gắng giảm bớt rồi. Ngày thường phải đi học, bọn họ chỉ gọi điện tầm mười phút, còn đâu để cho Mộc Đóa ngủ.

Lúc đầu, hiệu quả khá rõ rệt, buổi sáng cô cũng vui lòng đi ăn sáng cùng anh. Nhưng không bao lâu sau, trời trở lạnh, cô gái nhỏ lại lười không dậy nổi.

Mộc Đóa kìm lòng lại, "Được rồi được rồi, cậu đã thành tâm mời như thế, vậy thì..."

Lúc hai người đi qua chỗ ngoặt chuẩn bị lên tầng, nửa câu sau chưa nói xong, ở chỗ góc vuông có người đi đến suýt nữa đụng vào Mộc Đóa.

"Cẩn thận..." May mà Cố Lự vẫn nắm tay Mộc Đóa, vừa khéo giúp một phen, còn người kia hiển nhiên là không có may mắn như vậy.

Thân thể Mộc Đóa còn chưa đứng vững, theo bản năng nói xin lỗi, "Thật sự xin lỗi, cậu không sao chứ."

Đến lúc nhìn lên, lập tức sửng sốt, người nọ lại là La San, lúc này đang vịn một tay vào tường, người vẫn còn nghiêng ngả. Mộc Đóa mấp máy môi, mất hai giây mới cất lời, "La San... Bị va vào chỗ nào sao?"

La San nhìn hai người, thu tay đang vịn lên tường lại, nói với Cố Lự, "Ở đây, bị xước da." La San chỉ vào lòng bàn tay, bên trên rõ ràng là vẫn còn dính vôi tường.

Mộc Đóa bị bỏ quên, trên mặt hơi hồng lên, bàn tay nhỏ bé vô thức vặn ống tay áo Cố Lự, "Ở trong lớp mình có băng cá nhân, mình đi lấy cho cậu."

http://tieulun.hopto.org

“Đừng nóng vội.” Cố Lự nắm chặt tay Mộc Đóa, ngón cái vuốt tay cô. Cố Lự nhìn về phía tay La San, “Trực tiếp đến phòng y tế xử lý một chút đi, bọn mình đi với cậu.”

Góc vuông ở hành lang này là góc chết, người hai phía đi lại không chú ý, mỗi ngày đều sẽ xảy ra chút chuyện. La San cũng biết chuyện này không thể trách Mộc Đóa, Cố Lự nói cùng mình đến phòng y tế là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Tuy vậy, cô ta càng hi vọng Cố Lự có thể một mình đi với mình.

“Mau đến lớp đi, Mộc Đóa là học sinh gương mẫu, nếu không thì cứ đi học trước đi, chỉ là vết thương nhỏ cũng không cần hai người cùng đi đâu.” La San không có hi vọng nhưng quyết định mở miệng thử một lần.

“Không được,” Cố Lự trực tiếp cự tuyệt ý tốt của La San, xoa xoa đầu Mộc Đóa trêu chọc nói, “Đóa tể muốn phu xướng phụ tùy đấy.” *(1)*

(1) phu xướng phụ tùy: chồng đề xướng việc gì vợ cũng đều nghe và làm theo, ý bảo Mộc Đóa muốn đi cùng Cố Lự.

“À, không có không có.” Mộc Đóa rút tay lại từ tay Cố Lự đang nắm chặt. Cô muốn nói, mình mới không có khả năng để cậu và Cố Tiểu Hùng nhà mình vui đùa riêng với nhau đây.

La San đi theo sau hai người, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì. Cô ta chưa từng thấy Cố Lự còn có thể nói kiểu vậy, nói lời thể hiện tình yêu của mình với một cô gái, hôm nay cô ta thấy rất lạ lẫm. Lúc trước, cô ta thấy rằng mình và Cố Lự ở bên nhau, cô ta sẽ sít sao đuổi theo bước đi của anh, sẽ không để anh có cơ hội bỏ lại mình. Thế nhưng, Cố Lự của hiện tại, anh ấy ôn nhu, anh ấy nhân nhượng, anh ấy sẽ che chở Mộc Đóa cùng nhau đi về phía trước.

Cô ta muốn đi riêng với anh, anh cũng sợ bị Mộc Đóa hiểu lầm.

Bác sĩ khử trùng cho vết thương nhỏ xong, sau đó liền băng một miếng băng dán lên, đáp ứng yêu cầu của Cố Lự, còn kê cả thuốc tiêu viêm.

“Cảm ơn, lần sau sẽ mời các cậu ăn cơm.” La San cầm thuốc tiêu viêm trong tay, nhìn sang Cố Lự.

Cố Lự lắc đầu, “Không cần phiền như vậy, việc nhỏ thôi, bọn mình cũng về lớp học đây.” Nói xong liền nắm tay kéo Mộc Đóa đi, đầu cũng không quay lại tay vẫy về phía sau.

Trong lớp đã bắt đầu học, hành lang đều toàn là tiếng giáo viên giải bài tập. Đi đến tầng hai, ban 11 là lớp toán, đầu cầu thang còn nghe thấy tiếng giáo viên toán đang cảm xúc dâng trào: “Ta giải phương trình”, “Ta giả thiết.”

“Nhìn gì đó, sao không nói gì?” Cố Lự nhìn bạn gái không nói câu nào, hỏi.

Mộc Đóa lắc đầu, “Không có gì, chỉ là mình cảm thấy hình như lâu rồi không gặp La San, đúng không?”

Cố Lự xòe tay ra biểu hiện không biết, anh không để ý tới, đúng là không chú ý tới rằng La San đã biến mất khỏi tầm mắt bọn họ đã lâu rồi, lại thêm Chu Trùng Tiêu đã chia tay với La Giai, càng không có ai nhắc tới.

Đến khi đi tới cửa ra vào ban 6, Mộc Đóa mới nhớ ra lý do là vào một tháng trước, La San hình như là đến tỉnh tham gia cuộc thi khiêu vũ, đoán chừng tương lai sẽ theo học nghệ thuật chuyên nghiệp.

http://tieulun.hopto.org

Buổi chiều hai tiết đầu ở ban 6 đều là hóa học. Mười lăm phút đầu tiết thứ nhất, cô Hồng giải thích các điểm cần chú ý trong thí nghiệm, thời gian còn lại là đến phòng thí nghiệm.

Lúc Mộc Đóa và Cố Lự tới phòng học, mọi người đều náo loạn đứng dậy đi ra ngoài. Từ Thiệu và Ngô Hiểu Quang thì vừa đi vừa chuyển sách, nhìn thấy hai người xuất hiện, Từ Thiệu hét lên, nam sinh ở phía sau lập tức bị thu hút.

Mới tán dóc vài câu, Mộc Đóa cầm sách cùng với Thiệu Thiến Thiến chạy đi, để lại Cố Lự chỉnh đốn mấy nam sinh kia.

"Sao về lớp trễ thế, thực sự là lén lút đến khu rừng nhỏ hả?" Thiệu Thiến Thiến bắt đầu nháy nháy mắt cười nhạo, Mộc Đóa cảm thấy thật đau đầu, bọn này đúng là đồng bọn bát quái.

"Buổi trưa đi cùng La San tới phòng y tế..." Mộc Đóa vừa dứt lời, Thiệu Thiến Thiến liền kêu lên ầm ỹ, lại mau chóng che miệng lại nghe ngóng tin tức.

Hai người nói về chuyện La San suốt quãng đường đến phòng thí nghiệm, Thiệu Thiến Thiến vỗ vỗ vai Mộc Đóa, thành khẩn nói, "Đồng chí, cậu phải bảo vệ lãnh thổ cho tốt."

"Đúng thế, phải bảo vệ chủ quyền." Mộc Đóa tinh nghịch hất cằm.

Nghe vậy, Cố Lự ở đằng sau khóe miệng khẽ nhếch lên, trong lòng đều như nở hoa.

Hai người một tổ làm thí nghiệm, lần này tất cả những đề thí nghiệm đều được tích lũy lại cùng nhau làm, thời gian rất gấp. Nhưng vừa tới phòng thí

nghiệm, mọi người đều tỏ vẻ thoải mái, một cái đèn cồn cũng có thể nhen nhóm dập tắt, nhen nhóm lại dập tắt, cứ chơi vậy thật lâu.

Thiệu Thiến Thiến và Mộc Đóa cùng một tổ, Cố Lự và Từ Thiệu làm thí nghiệm ở ngay bên trái bọn họ.

"A..." Thiệu Thiến Thiến đột nhiên kêu to một tiếng, hình như là có tiếng ống nghiệm vỡ. Mộc Đóa không nhịn nổi xoa trán, mới đến chưa tới năm phút đồng hồ đã phá nát một cái.

Tôn Phong có chút hả hê sáp lại trêu chọc, "Sát thủ ống nghiệm, hôm nay có vẻ là muốn phá kỷ lục đây!"

Thiệu Thiến Thiến che mặt kêu rên một tiếng, "Cho mình biến mất! Đây là tại tay mình trơn!" Bạn học xung quanh đều cười ầm lên, chỉ cần một lần Thiệu Thiến Thiến đến phòng thí nghiệm, không tránh khỏi việc đánh vỡ mấy cái, chỉ cần nghe được tiếng thủy tinh vỡ mọi người đều vô thức nhìn về phía cô.

Cố Lự cũng hay đùa kéo Mộc Đóa đến cạnh mình, "Mình phải bảo vệ Đóa tể cho tốt."

Mộc Đóa cười đẩy anh ra, "Lại trêu cậu ấy, coi chừng ống nghiệm của các cậu đó."

Thiệu Thiến Thiến tức giận, cũng không thể vui sướng chơi đùa cùng một chỗ rồi! Hôm nay, Thiệu Thiến Thiến vì chỉ đánh vỡ một cái ống nghiệm mà cảm thấy kiêu ngạo, bắt mọi người thừa nhận cái ống nghiệm bị vỡ duy nhất kia là do trơn tay.

Từ lúc đụng vào La San ở hành lang, Mộc Đóa phát hiện ra người này lại

lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ. Khu dạy học, siêu thị, sân tập... đều có thể thường xuyên bắt gặp.

Cách kỳ thi cuối kỳ cấp ba còn một tuần, học sinh lớp dưới cũng đã nghỉ rồi, Kỷ Manh thu xếp lại cho tốt, ở nhà chuẩn bị cơm trưa cho những học tỷ học trưởng vất vả ôn thi.

“Ở đây, ở đây.” Kỷ Manh để ý cửa ra vào căn tin, vừa nhìn thấy bọn họ liền vẫy tay gọi đến.

“Sao hôm nay lại ăn cơm bên này?” Chu Trùng Tiêu hỏi. Tất cả mọi người nhận được tin nhắn của Kỷ Manh, nói là ở tầng hai phía Tây căn tin, lúc trước đều ngồi ở phía Đông.

Kỷ Manh đẩy đồ ăn tới phía trước Mộc Đóa, “Có sườn xào chua ngọt. Em đến sớm, ở phía Đông căn tin còn chưa có, lại sang bên đây nhìn, đúng lúc thấy sườn xào nóng hổi vừa ra nồi.”

Mộc Đóa đến bên cạnh Kỷ Manh cọ cọ, nịnh nọt nói, “Manh Manh thật tốt, hiểu chuyện lại đáng yêu như vậy.” Thiệu Thiến Thiến bĩu môi cười mắng Mộc Đóa chân chó.

Mọi người đang vui vẻ hòa thuận chuẩn bị ngồi xuống, đột nhiên một giọng nữ vang lên, “Cố Lự, Trùng Tiêu... Giai Giai về nhà ăn cơm trưa, còn một mình mình, có thể ngồi cùng không?”

Tiếng cười đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt Trịnh Dư cười mà không phải cười, liếc mắt nhìn về phía Thiệu Thiến Thiến.

Thiệu Thiến Thiến đành phải đảm nhiệm quan hệ xã hội chủ động đứng ra, không có bạn trai chiếm được vị trí thứ tám chẳng lẽ là lỗi của cô sao, thật là

muốn khóc, “Bọn mình đều mua cơm rồi, đoán chừng khi cậu xếp hàng là đã bắt đầu ăn rồi, như vậy cậu lại một mình. Vừa nãy mình còn thấy các bạn cùng lớp cậu mà, ừ, xếp hàng ở hàng thứ ba đấy.”

La San nhìn Mộc Đóa đang gắp hành tây cho Cố Lự, mỉm cười, “Vậy, vậy các cậu ăn ngon miệng.”

Trong lòng La San ngổn ngang trăm mối cảm xúc, cô ta cũng không biết hiện tại mình đang làm gì nữa. Giống như là hi vọng trông thấy Cố Lự đối đãi với Mộc Đóa có bao nhiêu khác biệt, bản thân lại càng ghen ghét càng khó chấp nhận, lại càng muốn gặp. Có lẽ, vì đáy lòng biết rõ, chỉ có xác định là hoàn toàn không có cơ hội, cô ta mới có thể triệt để hết hi vọng.

Cố Lự chọn một miếng xương sườn có vẻ đẹp nhất gắp vào bát Mộc Đóa, “Ngây người cái gì, mau ăn cơm.”

“À, được.” Mộc Đóa tươi cười đáp lời.

Cô rất may mắn, người mà cô thích lại đang rất nghiêm túc nhặt gừng và hành tây ra khỏi miếng cá.

http://tieulun.hopto.org

Chương 43: Kỳ nghỉ đông

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mạc Y Phi

Thi cuối kỳ được sắp xếp vào ngày thứ năm và thứ sáu, nhà trường chu đáo nên để cho mọi người được nghỉ một ngày.

Cả phòng ngủ của Mộc Đóa đều ngủ thoải mái đến gần chín giờ mới rời giường, căn tin rất quan tâm tới bữa sáng cho những học sinh cấp ba vẫn còn vất vả đi học.

Ăn sáng xong, bốn người bàn bạc cùng nhau đến ban 6. Trong phòng có hơn nửa lớp tới, vị trí ở đâu vẫn ngồi đó, vừa được nghỉ ngơi mọi người nhanh chóng chạy đi, hoàn toàn không giống trước.

Các nam sinh ở cuối lớp đều đến chỗ các nữ sinh ngồi, tiện thể hỏi một chút. Mộc Đóa và bọn họ chào hỏi nhau, bốn người liền sắp xếp ngồi vào phía sau.

"Sao hôm nay Cố thần lại không đến?" Trâu Linh Linh cảm thấy thiếu gì đó, nghĩ nghĩ một chút mới nhận ra sáng sớm cũng không thấy Cố Lự xuất hiện. Điều này quá không bình thường, Cố Lự người này... chỉ ước gì lúc nào cũng dính với Mộc Đóa.

Trước kia cảm thấy Cố thần cao quý lạnh nhạt, nhìn cái gì cũng đều vân đạm phong khinh đấy, hoàn toàn đứng ở trên trời để người khác sùng bái. Đến bây giờ, haha... Thần vẫn đang cường đại, nhưng đã nhiễm hơi dưới mặt

đất rồi.

“Tối qua cậu ấy về nhà rồi.” Mộc Đóa đáp lời, dì Trần Tuệ Di phải đi công tác một tuần, nên Cố Lự về nhà cùng người nhà ăn một bữa cơm tụ họp, “Chắc là buổi tối sẽ trở lại.”

“Trước kỳ thi còn có thể thoải mái như vậy cũng chỉ có Cố thần, cậu nhìn lớp trưởng, Tưởng Giai Lệ, có người nào không cầm sách đâu.” Thiệu Thiến Thiến bùi ngùi cầm sách bài tập hóa trong tay đẩy đến trước mặt Mộc Đóa, lại nhìn Mộc Đóa, trong chốc lát nghẹn lời.

Trương Yến buồn cười, “Bây giờ còn có thêm một người là tiểu Đóa Nhi rồi.” Rõ ràng lúc nãy còn đang lật sách, bây giờ lại cầm điện thoại chơi rắn săn mồi rồi, lúc này còn phân tâm liếc các cô, “Mình chỉ đang thư giãn trước khi thi, tinh thần tốt thì đi thi mới tốt được.”

Thiệu Thiến Thiến xoa trán, “Cậu nói xem, mình lúc nào thì sa đọa đến mức hóa học lại phải hỏi tiểu Đóa Nhi rồi...” Nhìn lại sách cô ấy vừa cầm, lại là một cuốn tạp chí thanh niên.

“Yên tâm, chúng ta đều như nhau cả.” Trâu Linh Linh an ủi Thiệu Thiến Thiến, “Cố thần chỉ có một thôi.”

Mọi người đều đợi Mộc Đóa có thể phát biểu “Bài phát biểu khen thưởng”, mặc dù ngay cả khi Trương Dương cười to ba lần, Mộc Đóa kìm lại, giơ ngón tay lên thề, “Lần này, nhất định phải điểm cao hơn Cố Lự đứng đầu.”

Trương Yến bật cười thành tiếng, hai người còn lại trực tiếp đưa tay cù, Mộc Đóa bị cù cười khúc khích, vội vàng lẩn tránh, “Đừng, đừng cù, mọi người... Đều đang đọc sách đấy...”

http://tieulun.hopto.org

Chỉ có Mộc Đóa biết rõ, nụ cười trên mặt cô phát ra từ nội tâm. Hạnh phúc, tự mình biết là tốt rồi.

Trong buổi sáng Mộc Đóa tự mình đọc sách và làm bài cũng không lâu, hơn nửa đều là giảng giải đề khó cho người khác. Tới gần giữa trưa, mọi người bắt đầu thả lỏng một chút, bàn xem trưa nay ăn gì.

“Tiểu Đóa Nhi, buổi trưa đến chỗ chú kia ăn mì hay lại ăn cơm ở căn tin đây?” Ngay lúc Thiệu Thiến Thiến hỏi, chuông điện thoại của Mộc Đóa vang lên.

“Đợi chút,” Mộc Đóa vội vội vàng vàng cầm theo điện thoại chạy ra ngoài phòng học.

“Alo...” Liếc vào màn hình, Mộc Đóa nhoài người về phía hành lang, giọng dịu dàng.

“Đang trong lớp à?” Cố Lự cầm túi treo trên xe đạp leo núi, đi xe bằng một tay.

“Đúng vậy, lát nữa mới đi ăn,” Mộc Đóa nghe thấy tiếng gió vù vù trong điện thoại, “Cậu đang ở ngoài đường à?”

Cố Lự xác định được Mộc Đóa ở chỗ nào, lên đường, “Ừ, đi ra mua ít đồ. Vậy cậu đọc sách tiếp đi, mình cúp máy đây.”

“Ừ, được. Đi đường cẩn thận.” Mộc Đóa vốn định hỏi anh bao giờ trở về, lại nghĩ, có vẻ như mình hơi quá dính người rồi, chột dạ cúp điện thoại.

Trở lại lớp, mọi người vẫn đang thảo luận vấn đề cơm trưa. Mộc Đóa đã

quen với cả nhóm nữ sinh lúc nào cũng đều "Tùy", "Cũng được", cuối cùng thường thường đều dựa vào Thạch Đầu đến quyết định.

Quả nhiên, Trâu Linh Linh quyết định đi căn tin ăn cơm, Thiệu Thiến Thiến đòi đi ra ngoài ăn hải sản, ba thắng hai cuối cùng quyết định đến căn tin... Ăn mì.

"Ơ, Cố Lự, sao trở lại rồi, tưởng phải đến tối chứ?" Ngô Hiểu Quang và mấy nam sinh vừa ra khỏi lớp liền gặp phải Cố Lự ở cầu thang.

"Ừ, về đọc sách." Cố Lự mặt không đổi sắc nói đến quỷ cũng không tin, bình thường khi đi học là một người hiếm khi lật sách, lại còn vẽ ra chuyện về học bài.

Bọn Mộc Đóa cũng nghe thấy tiếng Cố Lự, Thiệu Thiến Thiến lắc đầu, "Mình nói rồi, buổi sáng Cố thần không xuất hiện đã là cực hạn rồi."

Đến khi Cố Lự cầm theo túi KFC đẩy lên trên bàn các cô, ba người kia lập tức im lặng.

"Sao cậu đã về rồi? Mẹ cậu đã đi chưa?" Mộc Đóa bị Cố Lự kéo đến ngồi vào phía bên kia.

"Ừ, mười rưỡi lên máy bay rồi." Cố Lự lấy từ trong túi ra một món đồ chơi mới, một con khỉ tay cầm micro bất ngờ được lấy ra.

Mộc Đóa vui sướng, kéo vòng trên món đồ chơi, con khỉ bắt đầu hát mà còn là phong cách nhạc Rock&Roll cơ đấy. Mộc Đóa đột nhiên nghiêng đầu nhìn Cố Lự, Cố Lự nhướn mày, "Sao thế, không thích à?"

http://tieulun.hopto.org

“Mình nhớ, hình như cậu chưa bao giờ hát cho mình nghe?” Mộc Đóa dứt lời lại suy nghĩ tiếp một chút, lần sinh nhật Chu Trùng Tiêu cũng không hát.

Cố Lự chơi đùa ngón tay Mộc Đóa gật đầu, “Muốn nghe hả?”

Mộc Đóa gật đầu, con mắt lóe sáng chờ đợi. Cố Lự đồng ý, “Đợi thi xong, đưa cậu đi KTV.”

“Ôi, hai người các cậu nói chuyện yêu đương cũng no bụng rồi. Tiểu Đóa Nhi, mau tới ăn Hamburger đi.” Thiệu Thiến Thiến hay chơi với Cố Lự, thoải mái hơn so với hai người kia, ngoài miệng kêu to Cố thần là thần tượng của mình, nhưng chẳng để ý chút nào đến hình tượng, không giống như Trâu Linh Linh và Trương Yến, ít nhất còn có chút rụt rè. Lúc này, cô đang vừa cắn cánh gà vừa gọi họ.

Trâu Linh Linh tức giận nhét một đống khăn giấy cho cô, “Chú ý đến hình tượng của phòng ngủ chúng ta.”

Tuy cãi nhau nhưng tốc độ giải quyết bữa trưa vẫn không chậm. Buổi chiều, Cố Lự đảm nhiệm chức trách buổi sáng của Mộc Đóa, để cho bạn gái có thời gian ôn tập.

Hết hai ngày, cuộc thi chấm dứt đúng hạn, mỗi giáo viên đều tuyên bố sẽ thông cảm cho mọi người muốn qua năm một cách tốt đẹp, có tâm trạng tốt để nghỉ ngơi, bố trí một ít bài tập.

Vì vậy, ai cũng như nhau...

Các học sinh nhìn cả đống bài tập trên bàn, cũng không còn sức mà kêu rên, qua một học kỳ, đã sớm thành thói quen.

http://tieulun.hopto.org

“Bác Chu tới đón các cậu à?” Cố Lự cầm lấy hành lý trong tay Mộc Đóa.

“À ừ, đợt một tý, mình lên tầng cầm hành lý hộ Đại Thiến,” Mộc Đóa lại hấp tấp chạy lên tầng. Ngay sau đó, Thiệu Thiến Thiến và Mộc Đóa người cầm túi người cầm vali đi ra, trên vai Mộc Đóa còn có một cái túi, nhìn quả thật rất vất vả.

Cố Lự vội vàng đưa tay ra đón, sức của bạn gái thật sự là không đủ để xách phích nước. Vali có bánh xe hai người có thể kéo đi, còn tất cả đồ khác cần mang theo nên anh đều nhận cầm. Cha của Thiệu Thiến Thiến hôm nay tự mình lái xe tới đón cô, hai người đều giúp mang đống đồ bề bộn đến sân vận động phía trước quảng trường.

Thừa dịp về nhà trước khi thi Cố Lự đã đem hành lý về nhà rồi, Mộc Đóa cũng chỉ có một vali quần áo cộng thêm một cái túi đựng bài tập và sách.

Cố Lự trực tiếp cầm lấy túi sách, nhìn hai tay Mộc Đóa trống trơn đung đưa, anh cầm bằng một tay, tay kia dắt Mộc Đóa, “Một kỳ nghỉ cũng phiền toái.”

Anh trầm ngâm nhìn Mộc Đóa, hai người tâm linh tương thông, lập tức hiểu được ý bạn trai, liền cười khúc khích. Cố Lự lắc lắc tay cô, “Đóa tể, phải nhớ tới mình.”

“Được...” Mộc Đóa nhẹ đáp, dựa vào vai bạn trai, lại lập tức đứng thẳng lên, “Chúng ta có thể ra ngoài làm bài tập, ừm, cậu có vẻ không thích làm bài tập về nhà...” Mộc Đóa rất nghiêm túc tự hỏi mình.

“Mình là học sinh gương mẫu, tất nhiên là phải làm bài tập rồi.” Cố Lự không cho Mộc Đóa cơ hội đổi ý, “Có thể đến thư viện thành phố, cũng gần nhà cậu.”

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa chớp chớp mắt, được rồi, bộ dạng bạn trai tốt tích cực là đây.

Hai người đi tới cửa, Mộc Đóa ngạc nhiên thấy cha mình từ trong xe đi ra, chạy chậm qua, “Cha, sao cha cũng tới, dì cả đâu ạ?”

"Cha tới đón con không được sao, giờ dì cả của con ở công ty có việc nên gọi điện thoại cho cha, Tiêu Tiêu cầm đồ để phía sau ngồi cùng xe với nam sinh khác đi rồi.” Cha của Mộc Đóa thấy con gái mình ung dung, không khỏi thấy lạ, “Đồ con mang về nhà đâu?”

“Cháu chào bác.” Cố Lự đúng lúc đi đến cạnh Mộc Đóa, lễ phép chào.

“Chào cháu.” Cha Mộc Đóa hiếm khi tới đón Mộc Đóa, gặp bạn học của con gái rất vui vẻ, “Bạn học của tiểu Đóa, thật là làm phiền cháu rồi.”

“Không phiền toái ạ, nên như thế.” Cố Lự mở cửa xe cho Mộc Đóa, đem đồ đạc cất cẩn thận.

Thình lình bị cha nhìn thấy Cố Lự, Mộc Đóa cảm thấy bồn chồn, sốt ruột thúc cha đi mau, ngược lại là cha Mộc Đóa lại rất thoải mái hỏi Cố Lự về tình hình học của Mộc Đóa.

Sau đó hai người bắt đầu khen ngợi Mộc Đóa, đã có chung nhận thức.

Cha Mộc Đóa lái xe còn không ngừng tán dương Cố Lự là người tốt, hiểu chuyện lại thành thật với Mộc Đóa, đúng vậy, con gái bảo bối của ông dễ thương lại thông minh như vậy, lớn lên còn tài giỏi hơn người.

Mộc Đóa bật cười, cô đã sớm biết thói quen này của cha, chỉ cần người khác khen cô cũng không cần biết có phải lời khách sáo hay không, đều coi

tất cả là thật, trên mặt vô cùng đắc ý. Vừa khéo Cố Lự lại đánh trúng điều mà cha thích, nếu không phải cô mãnh liệt đòi về nhà, hai người này không chừng có thể trò chuyện cả tiếng đồng hồ, không khen ngợi đến nỗi cái đuôi của cô vểnh lên trời thì không chịu thôi.

Mộc Đóa nhớ đến lúc họp phụ huynh lần trước vừa kết thúc, Cố Lự cũng được mẹ và dì cả liên tiếp khen ngợi. Quả nhiên, bất kể là dùng cách nào, Cố Lự chỉ cần đứng đó cũng làm cho người ta thích.

Vừa đắc ý vừa chua xót, theo thường lệ Mộc Đóa lại nhắn tin cho Cố Lự, "Con nhà người ta."

Cố Lự đang mở khóa xe đạp nhìn thấy tin nhắn, khóe miệng nhếch lên, anh nhớ tới lần trước, vì vậy nhắn lại, "Cậu có muốn không?"

Không lâu sau, Cố Lự nhận được đáp án, thoải mãn ngồi lên xe đạp.

Mộc Đóa mang theo sĩ diện của thiếu nữ già mồm kiêu ngạo trả lời, "Muốn. Cố Lự là của mình."

Tuy nói là nghỉ đông, tính ra cũng chỉ có hai tuần.

Mộc Đóa nghỉ ngơi một ngày, mẹ Mộc Đóa liền kéo Mộc Đóa đi mua đồ Tết, còn muốn mua quần áo mới cho già trẻ lớn bé trong nhà.

"Cố Tiểu Hùng..." Mộc Đóa nhân lúc trước khi ra ngoài ở trong phòng gọi cho Cố Lự, vừa mới mở miệng kêu mệt thì trái tim của người ở đầu dây bên kia đã mềm ra.

Cố Lự có thể nghe thấy trong giọng nói vẻ yếu ớt mệt mỏi, liền biết cuộc

hẹn hôm nay lại thất bại rồi, “Phải đi ra ngoài à?”

“Ừ... Cố Tiểu Hùng, thật xin lỗi...” Mộc Đóa cảm thấy cực kỳ có lỗi, hôm nay đã là ngày thứ tư rồi. Mẹ Mộc Đóa thích đi mua sắm cùng với con gái, gần Tết nhìn thấy quần áo đẹp lại bảo Mộc Đóa mặc thử, nhìn ổn liền trực tiếp mua về. Quanh năm suốt tháng Mộc Đóa không thể đi dạo phố với mẹ, nên cũng không đành lòng cự tuyệt mẹ mình.

“Sao phải xin lỗi, ngốc.” Thất vọng thì thất vọng, Cố Lự hi vọng Mộc Đóa vui vẻ là được, bởi vì chút chuyện nhỏ mà ồn ào làm cô khó chịu thì không hay, cậu đành tự mình chịu vậy, “Bên ngoài trời rất lạnh đấy, nhớ mặc nhiều đồ vào, nghe không?”

“Ừ... Vậy cậu... hẹn cậu ngày mai được không?” Mộc Đóa rụt rè hỏi.

Cố Lự cực kỳ muốn ôm bạn gái của mình, không muốn để cô phải lo rằng mình không vui. “Ừ, thời gian của Cố Tiểu Hùng đều do Đóa tể sắp xếp, nghe lời, đừng suy nghĩ nhiều.”

Thật vất vả mới trấn an được Mộc Đóa, Cố Lự nghĩ nghĩ liền gọi Chu Trùng Tiêu ra ngoài chơi bóng.

Hôm ấy, đến tận tối, Mộc Đóa mới cùng mẹ tinh thần dồi dào về đến nhà. Cơm nước xong xuôi, cô liền nằm lỳ ở trên giường.

“Tiểu Đóa, ngày mai con cứ ngủ thoải mái một giấc, mẹ và dì cả con cùng đi ra ngoài mua quần áo cho ông ngoại bà ngoại, cơm trưa cũng đến nhà bà ngoại ăn.” Mẹ Mộc đến gõ cửa báo hành trình ngày mai cho Mộc Đóa, thấy cô gái vẫn nằm lỳ trên giường không nhúc nhích, chu đáo đến xoa gót chân cho con.

Nghe thấy thế, Mộc Đóa liền lấy lại tinh thần, “Mẹ, mai con và bạn học đi làm bài tập. Nhiều bài thi như vậy cũng chưa sờ đến, cơm trưa con ăn ở ngoài cũng được.”

Mẹ Mộc Đóa vui vẻ đồng ý, con gái đúng là hiểu chuyện.

Mộc Đóa im lặng giơ tay lên làm bộ “yeah”, chui vào chăn gọi điện thoại cho Cố Lự, “Cố Tiểu Hùng, nghe, Cố Tiểu Hùng, nghe...” Mộc Đóa tâm trạng tốt, không thể chờ đợi được mà muốn nói ngay cho Cố Lự tin này, miệng lẩm bẩm không ngừng.

Cố Lự vừa nghe máy liền nghe thấy tiếng Mộc Đóa “niệm”, trêu chọc cô, “Biến thành cái máy học rồi sao?”

Mộc Đóa nghe thấy giọng Cố Lự liền kích động, “Cố Tiểu Hùng, ngày mai chúng ta gặp nhau nhé.”

Cố Lự đồng ý lời mời chân thành của bạn gái, sáng sớm ngày thứ hai lúc 9:30, ở cổng khu nhà Mộc Đóa đã nhìn thấy Mộc Đóa lững thững đi tới.

http://tieulun.hopto.org

Chương 44: Trước lễ mừng năm mới

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mạc Y Phi

Mộc Đóa trông thấy Cố Lự đợi mình ở đối diện đường cái, cô khẽ mỉm cười, mắt cũng cong lên, chầm chậm chạy đến chỗ vỉa hè, làn váy nỉ cũng tung bay trong gió, tạo thành gợn sóng.

Cố Lự biết bây giờ là đèn xanh nhưng cũng bị sự hấp tấp của Mộc Đóa làm cho sợ hãi. Lúc mới quen, anh thấy Mộc Đóa khi không có người quen luôn ra vẻ chững chạc, bình thường ở lớp ngẫu nhiên cũng đùa vui ồn ào, nhưng quá nửa là lười biếng, ngủ, nghe nhạc.

Khi vui vẻ, tiểu nha đầu năng động Mộc Đóa sẽ giở trò quỷ, sẽ làm nũng với mấy người thân thiết là Chu Trùng Tiêu, Trịnh Dư, Thiệu Thiến Thiến, có quan hệ tốt với Phương Siêu nhưng vẫn giữ khoảng cách. Anh chỉ biết rằng, có một ngày, anh cũng muốn giống như Trùng Tiêu, có thể xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, nhìn cô tỏ vẻ tức giận rồi làm cho anh không thể làm gì được.

Đi qua đường cái, Cố Lự đến gần đưa tay dắt tay cô. Trong lòng vẫn nghĩ tới Mộc Đóa như chú chim non được xổ lồng chạy tới, không có chút dáng vẻ thục nữ nào, cặp đeo trên vai cũng bay lên bay xuống theo. Nhưng anh lại vui vẻ, bó tay một cách vui vẻ, làm thế nào được chứ. Khi mà tất cả đều tốt đẹp, hoạt bát đáng yêu, thanh xuân dào dạt.

Nhưng ngoài miệng Cố Lự cũng không quên nhắc nhở hành vi của cô, anh

véo mũi bạn gái, “Qua đường cái phải chú ý an toàn.”

Mộc Đóa vuốt vuốt cái mũi, càu nhàu, “Bây giờ là đèn xanh.”

Hai người đang nói chuyện, một chiếc xe điện từ phía sau Mộc Đóa vọt qua, Cố Lự kéo mạnh một cái, làm người lùi về sau. Trong lòng Mộc Đóa vẫn còn sợ hãi, cô vỗ ngực một cái, giọng nói chứa đầy tức giận, “Sao lại không tuân thủ luật giao thông như thế chứ!”

Cố Lự vỗ nhẹ lưng cô, cau mày nhìn theo hướng chiếc xe điện đã đi xa, quay qua dặn dò cô, “Sau này phải cẩn thận một chút, biết chưa?”

Mộc Đóa không tình nguyện “Ừm” một tiếng, Cố Lự xoa đầu cô, im lặng để Mộc Đóa đi vào bên trong.

Sau nhà Mộc Đóa là một con phố, ở đó là thư viện thành phố, giữa ngày nghỉ lại có rất nhiều học sinh đến mượn sách về làm bài tập. Khi Cố Lự và Mộc Đóa đến thư viện, phòng đọc tầng một đã rất đông, bọn họ đành lên tầng hai.

Cố Lự nhẹ nhàng di chuyển ghế gỗ lim, Mộc Đóa mỉm cười đến gần, nghịch ngợm nói, “Cảm ơn... cảm ơn...”

Mọi người xung quanh đang cúi đầu đọc sách, Cố Lự vòng tay qua eo kéo cô lại gần hơn, khẽ nói, “Không cần cảm ơn.” Miệng vừa nói lời khách sáo xong, lại ngang nhiên hôn vào má Mộc Đóa một cái.

Cô gái nhỏ cả kinh, lùi người về sau ngồi lên ghế, chiếc ghế bị nghiêng đập vào mặt đất tạo thành tiếng vang cực kì đột ngột. Thấy người xung quanh hình như đều nghe tiếng quay lại nhìn, Mộc Đóa đỏ mặt, dùng ánh mắt áy náy xin lỗi.

http://tieulun.hopto.org

“Đóa tể, mình sai rồi.”

Mộc Đóa liếc nhìn tờ giấy Cố Lự đẩy tới, hừ nhẹ một tiếng, không chút mềm lòng tiếp tục đọc sách.

Cố Lự sờ sờ mũi, tự biết việc vừa rồi là mình đuối lý, chỉ có thể kiên trì nhận sai với bạn gái.

Đối với người ngoài, da mặt Mộc Đóa luôn mỏng, lần này lại vì bị anh đùa giỡn đến đỏ mặt, nhất định là muốn giận lâu đây. Cố Lự phiền lòng, chả mấy khi hẹn gặp nhau, nhìn bạn gái quá đáng yêu lại không làm gì được, đúng là cái gì vội vàng quá cũng không tốt, vậy anh lỗ chết rồi.

Hôm qua bị Chu Trùng Tiêu lấy mất bao thuốc lá 80 tệ, mới khiến cho cậu ta về nhà tìm biện pháp làm cho Mộc Đóa có thể ở bên mình một ngày.

Thực ra Mộc Đóa cũng không nỡ chiến tranh lạnh với Cố Lự lâu, chỉ là vừa đúng lúc giải một đề khó, liền dứt khoát không để ý đến anh. Càng giải mạch suy nghĩ càng rối loạn, nhìn sang bên cạnh, đã có mười tờ giấy chồng chất lên nhau rồi. Cố Lự không có cách nào giải thích, liền viết luôn cả lời bài hát lên giấy.

Mộc Đóa lật bản giấy nháp ra, tiếp tục tính toán theo công thức. Lại tỉ mỉ tính toán một lần nữa, phát hiện vẫn đi vào ngõ cụt. Đề bài chỉ có hai ẩn số, vốn tưởng rằng đề bài như vậy “Cầu còn không được”, trong quá trình làm tất nhiên sẽ bị mất một ẩn, không nghĩ tới cuối cùng lại vẫn là một hệ thức, không có tiến triển.

Mộc Đóa có chút thất vọng, trực tiếp lật đến trang đáp án tham khảo ở cuối. Chương 3: đáp án đề thứ mười tám, cách làm – lược bỏ.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự còn đang nghĩ xem có nên đi mua đồ uống cho Mộc Đóa để bồi tội hay không, lại nhìn thấy Mộc Đóa thu hết giấy tờ trên bàn lại, xếp gọn gàng vào một chỗ, bỏ vào ngăn nhỏ bên trong cặp. Sau đó đẩy sách bài tập qua, "Đề này, không biết..."

Cố Lự cực kỳ vui vẻ, không còn gì tốt hơn, lập tức cầm bút, được một tấc lại muốn tiến một thước, tay còn lại nắm lấy tay Mộc Đóa. Mộc Đóa tức giận véo anh một cái, Cố Lự liền giả vờ nhăn mày vì bị đau.

Biểu cảm khoa trương kia lại làm cho Mộc Đóa không nhịn được khẽ cười, Cố Lự ngay lập tức lắc lắc tay cô, "Đóa tể không giận nữa..."

Mộc Đóa nhẹ nhàng trả lời anh, "Ừm..." Hai người cuối cùng cũng làm hòa rồi.

Cố Lự làm bài tập tốc độ nhanh hơn, Mộc Đóa làm trước, nhưng cuối cùng hai người đều cùng lúc hoàn thành một nửa số bài tập toán với nhau.

Đến trưa, Cố Lự dẫn Mộc Đóa tới tiệm cơm mà mấy ngày nay cha anh giới thiệu ở gần đó, hai người gọi bốn món một canh, cho Mộc Đóa ăn đến mức kem ở KFC ngay cạnh cũng không muốn ăn nữa.

Mộc Đóa được Cố Lự dạy kèm 1 vs 1 trong một học kỳ, cũng sớm không còn học lệch nữa rồi, nhưng Mộc Đóa vẫn còn thói quen trong lòng để hóa học và tiếng Anh đặt ở vị trí thứ hai, dù là làm bài tập cũng vẫn có thói quen làm bài tập toán trước. Hôm nay cô chỉ cầm bài tập toán theo, buổi sáng làm một nửa, buổi chiều lại sinh lười biếng.

Cố Lự đi thanh toán tiền xong trở lại đã thấy Mộc Đóa tiếp tục làm toán, "Ăn cơm xong nghỉ ngơi một lát đã."

Mộc Đóa gật đầu, cầm bài tập của mình và Cố Lự cùng để trên bàn cất vào trong cặp của mình. Cố Lự không có thói quen đem ba lô, buổi sáng chỉ cầm theo mỗi vở tới, bút cũng là dùng của Mộc Đóa.

"Buổi chiều đi chơi nhé." Mộc Đóa đề nghị.

Đương nhiên Cố Lự đồng ý, hỏi cô muốn đi đâu. Nội thành nói lớn cũng không lớn, đi đường khó tránh khỏi việc gặp người quen. Đặc biệt bây giờ

đang gần hết năm, nhà nhà đều ra ngoài chuẩn bị đồ Tết, tỷ lệ gặp phải càng cao.

Mộc Đóa đang rầu rĩ, Cố Lự nhớ tới một nơi tôt, "Đi, mọi chuyện cứ giao cho bạn trai cậu."

Nửa tiếng sau, Mộc Đóa vào phòng KTV, vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ. Hai người, đến hát vào giữa ban ngày. Cố Lự mở phòng nhỏ, đủ cho năm người ngồi, hiện tại chỉ có hai người, vẫn lộ ra chút trống trải.

Phục vụ đưa hai người đến phòng hát, xác định được bọn họ không có nhu cầu gì khác, liền đóng cửa rời đi.

Cửa phòng vừa đóng, Cố Lự liền bao vây Mộc Đóa trên ghế sô pha.

Ánh đèn mờ tối bao phủ làm cho Mộc Đóa cảm thấy hơi ngột ngạt, chân không ý thức co lại trên ghế sô pha, ôm vào trước ngực, một tay lần mò chiếc microphone giữa hai người, "Hát..." Giọng hát yếu ớt thông qua microphone nhưng vẫn còn e ngại.

Trên màn hình lớn phía sau KTV là mục lục tự động, những bài hát không biết tên có thể được nghe đến quen tai khi đi đường qua mạng internet. Cố Lự nghiêng người hỏi cô, "Muốn hát bài nào?"

Ánh mắt Cố Lự nhìn vào cô gái nhỏ, đôi môi hơi hé mở, Mộc Đóa làm sao có thể bỏ qua ánh mắt nóng như lửa này, không khỏi vươn đầu lưỡi liếm liếm. Mắt thấy yết hầu của nam sinh trượt lên xuống, Mộc Đóa đứng thẳng người dậy ôm lấy cổ của anh, vừa thẹn thùng lại vừa lớn tiếng nói, "Muốn hôn thì hôn đi."

Cô ghét để bản thân mình bối rối và choáng ngợp bởi tình hình này.

Ngay sau đó, Mộc Đóa vươn người đưa miệng nhỏ của mình lên, hơi lúng túng lấy răng nhỏ gặm đôi môi mỏng của Cố Lự.

Cố Lự thường hay ôm cô nhưng lại không thể ngờ được, tràn ngập vui mừng với cô gái nhỏ, không chút để ý cô đang ra sức với cánh môi mình, thậm chí còn ân cần ló đầu lưỡi ra để cho cô đón lấy phát tiết.

Đợi đến khi Cố Lự ôm Mộc Đóa yêu kiều đang thở hổn hển vào trong ngực, cô gái nhỏ vẫn không nhịn được giấu đầu vào trong lồng ngực bạn trai,

cọ cọ vào người anh. Cố Lự hơi cứng người kéo cô ra một chút, giọng khàn khàn, “Muốn nghe bài gì...”

Mộc Đóa không hề chần chờ đáp lại, "Love to be loved by you" Cố Lự nhướn mày, bài này anh biết.

Giọng nam sinh đặc biệt dịu dàng. Mộc Đóa kìm lòng không được, cầm microphone, hát cùng với Cố Lự.

Bài hát kết thúc, Mộc Đóa hâm mộ vỗ tay cổ vũ, sau đó cho thần tượng đại nhân chọn bài hát tiếp theo, Cố Lự bật cười chọn thật nhiều bài hát song ca về tình yêu.

Ăn bữa tối xong, nhận được điện thoại của mẹ, Mộc Đóa ngoan ngoãn để Cố Lự đưa về nhà, trong miệng Mộc Đóa còn ngâm nga bài hát của Trương Quốc Vinh, hơn nữa còn xâu chuỗi rất nhiều bài.

Cố Lự ôm vai cô cười, “Buổi chiều hát còn chưa đủ?”

Mộc Đóa bước đi nhanh, lắc đầu, trong miệng vẫn ngâm nga như trước. Cô thường chỉ thích nghe những nhạc trẻ và các bài hát nhạc pop tiếng Anh, cô chưa bao giờ biết những bài hát của Trương Quốc Vinh lại hay đến thế. Đương nhiên, đây cũng là nhờ phúc của Cố Lự.

Vì vậy, kể từ tối hôm đó, Cố Lự đã có một nhiệm vụ mới. Mỗi ngày gọi điện thoại chúc ngủ ngon, luôn dùng giọng hát siêu sao để dỗ Mộc Đóa ngủ.

Cố Lự và Mộc Đóa nhàn nhã hẹn hò được hai ngày thì Mộc Đóa có nhiệm vụ mới, cùng với cha mẹ về quê nội đón Tết. Đúng lúc dì Trần Tuệ cũng về, cả nhà Cố Lự cũng muốn đi ngoại thành đón ông nội đến nhà mừng năm mới.

Đối với chuyện này, đôi tình nhân nhỏ cũng chỉ còn cách dùng điện thoại để giải tỏa nỗi tương tư.

Trên đường về quê, Mộc Đóa nhìn mẹ ngồi ở phía sau cùng mình, nắm tay động viên mẹ. Cha còn có hai người anh và một người em gái, ngoài ra Tam gia ít nhất đều có một đứa con trai. Bác cả vì sinh con trai, trước đó đã sinh ra ba đứa con gái liên tiếp mà vẫn kiên trì. Nhưng năm đó chính sách không cho phép, cuối cùng vẫn không có được con trai.

Bà nội Mộc Đóa đối với việc cháu trai có thể coi là cố chấp, chấp nhận

việc Mộc Đóa là con gái, bà nội cô bảo mẹ Mộc Đóa sinh tiếp. Dù cha Mộc Đóa giải thích như thế nào về việc chính sách không cho phép, bà đều không nghe, vì vậy, Mộc Đóa và mẹ Mộc Đóa là cái đinh trong mắt bà nội. Ngày lễ tết, cả nhà tụ họp cũng bị xem thường vài câu, mấy gia đình khác cũng ngấm ngầm trào phúng cha Mộc Đóa về sau không có người nối dõi.

Mẹ Mộc Đóa thấy con gái thân thiết, trong lòng vui mừng không thôi, con gái mới là áo bông nhỏ tri kỷ, con trai có nhiều hơn nữa nhưng không đáng tin cậy thì cũng làm được gì. Cha Mộc Đóa tuy hiếu thuận nhưng lại rất đau lòng cho vợ con, bình thường tụ họp đều gửi đồ đạc, có việc cũng tự mình về quê, không để hai mẹ con phải chịu những lời khó nghe. Nhưng lễ mừng năm mới, một năm cũng chỉ có một lần, nói gì thì nói vẫn nên trở về.

http://tieulun.hopto.org

Chương 45: Về quê

Editor: Hạ Vũ

Beta: Mạc Y Phi

Cách nhà ông bà nội một đoạn nhỏ, mẹ Mộc Đóa dừng lại để chồng đỗ xe, chiếc xe dừng ở sân đập lúa ngay cửa thôn, Mộc Đóa hiểu chuyện xuống xe cùng cha mẹ chuyển rương đồ Tết ở sau xe ra bên ngoài.

Trước cửa nhà ông bà nội có chỗ để đỗ xe, lại ngại vì trong nhà có mấy thằng nhóc nghịch ngợm. Năm kia khi mới mua xe trở về nhà ông bà nội, đã bị mấy thằng nhóc trong nhà lấy đá vẽ lên. Bà nội tiếc xe lại càng không nỡ để con mình quát cháu trai, cha Mộc Đóa còn chưa nói gì, đã bị mẹ già giáo huấn trước một trận. Bảo ông có tiền không biết cho nhóm cháu trai mua đồ tốt để dùng, mua chiếc xe lại không thể làm con trai mình được.

Mẹ Mộc Đóa cực kỳ tức giận, Mộc Đóa cũng rất giận, tiền nhà ai mà không phải vất vả mới kiếm được, dựa vào cái gì mà phải giúp người khác nuôi con trai.

Mấy bác trai trước đó còn lo lắng em trai tìm mình đòi bồi thường tiền xe, vừa thấy mẹ già che chở cháu trai, lập tức khuyến khích, xấc xược yêu cầu em trai bán xe bị vẽ đi.

May mắn thay, ông nội Mộc Đóa cũng có điểm đáng tin, nhưng vẫn không nỡ giáo huấn cháu trai, liền giáo huấn hai đứa con trai một lúc rồi thôi.

Nghĩ tới những chuyện bực mình này, chân Mộc Đóa như càng thêm nặng,

hàng năm trong hai ngày đến nhà ông nội đều giống như đứa đầu đất vậy. Không nghe không nói, cô chỉ sợ mình mới mở miệng sẽ mắng cho mấy thằng nhóc kia đến phát khóc, tiện thể ngang ngược một phen với mấy người trưởng bối trong nhà mà không ra dáng trưởng bối kia.

Cha Mộc Đóa không nỡ để Mộc Đóa bê đồ nặng, liền bảo con gái để đồ ăn vặt lên trên rương mà ông đang bê. Mộc Đóa nhìn trên tay cha đã bê tận hai cái thùng giấy liền cự tuyệt, những người họ hàng này đều muốn có phần đồ Tết, có đồ rồi lại không một người nào tới xử lý, cha vẫn phải đau lòng mà dựa vào người nhà mình.

“Mẹ...”

“Bà nội...”

“Hoành Đào đã về rồi, ngâm cho con trứng gà luộc nước trà vẫn còn trong nồi đấy.” Bà nội thấy con trai liền vui mừng, đứng dậy vỗ vỗ tay đi tới mở nồi. Cháu gái và con dâu ở bên cạnh, làm như không nhìn thấy.

Mộc Đóa sớm biết là sẽ như vậy, bỏ đồ đạc xuống mau chóng lấy ghế cho cha mẹ, “Mẹ, mẹ ngồi đi, con cầm quần áo lên tầng.” Cả nhà Mộc Đóa cả năm cũng chỉ ở lại nhà ông bà nội vài ngày vào lễ mừng năm mới, cha Mộc Đóa giúp hai anh em xây nhà mới, nhưng nhà mình thì lại không xây, ở nhà bà nội để lại cho một phòng. Trong phòng có một cái giường lớn một cái giường nhỏ, có thể coi là tồi tàn.

Mẹ Mộc Đóa thấy bộ dạng chân chó nịnh nọt của con gái, khuôn mặt vừa căng thẳng cũng giảm bớt đi nhiều, “Mẹ đi là được, buổi sáng dậy sớm, nếu con mệt thì có thể lên tầng ngủ một lúc.”

Cha Mộc Đóa vừa định đáp lời bảo Mộc Đóa đi nghỉ ngơi một lát, bà nội

Mộc Đóa bê trứng gà ngâm trà ra, “Đợi chút, phòng trên tầng Hoành Vĩ và tiểu Quân ngủ rồi, tầng bốn nhà bọn chúng đang sửa sang...”

Mộc Đóa trợn mắt há mồng nghe bà nội lưu loát giải thích lại chuyện đã xảy ra bằng tiếng địa phương xong, cái nhà này cả nhà cao thấp thật đúng là chỉ có con trai mới là người. Trong nhà bác hai vừa sửa sang xong, cả phòng toàn mùi sơn, bác hai và anh/em họ tiểu Quân đến phòng khách nhà bà nội ngủ, vợ bác hai và chị/em họ tiểu Mẫn ở lại nhà ngủ không ai thèm quan tâm. Càng buồn cười hơn là, bây giờ bà nội Mộc Đóa để cho cha Mộc Đóa ngủ ở giường nhỏ trên tầng, đuổi Mộc Đóa và mẹ sang nhà vợ bác hai ngủ.

Lúc này, không đợi mẹ Mộc Đóa lên tiếng, cha Mộc Đóa cực kỳ bực mình rồi.

“Mẹ, đã không có chỗ ngủ, Tết năm nay bọn con về nhà vậy. Đồ Tết cũng đã xếp ở đây rồi, cả nhà bọn con đưa trước cho mẹ thắp hương.” Cha Mộc Đóa nói xong liền lấy từ trong túi ra một tập tiền, “Số tiền này mẹ cầm trước, trong nhà có việc gì cần dùng tiền mẹ hãy gọi điện thoại cho con.”

Thấy cha giúp mẹ mặc áo khoác vào, Mộc Đóa nhanh trí vội vàng cầm áo khoác cha mới cởi lên, vẫy tay chào bà nội.

Bà nội chưa kịp phản ứng, cả nhà con mình đã đi khỏi tầm mắt rồi, chỉ để lại một tập tiền hồng hồng trên tay và đồ Tết đầy trên sàn.

Cha Mộc Đóa cho vợ và con gái lên xe ngồi trước, tự mình đi tới hội người già ngay cạnh để tìm ông nội Mộc Đóa đang chơi mạt chược, nói trong nhà có chút việc đi về trước.

Không phải ở lại nhà ông nội đón tết, trong lòng Mộc Đóa dễ chịu. Tết hàng năm luôn là việc không vừa ý, hiếm khi có thể cùng gia đình mình qua

trải năm mới, thật vui vẻ hài hòa.

Đi được nửa đường, cha Mộc Đóa còn chưa bớt tức giận, trong lòng chán ghét lại khó chịu, kìm nén bực bội không nói gì chỉ chú ý tới việc lái xe. Trái lại mẹ Mộc Đóa lại mềm lòng, thở dài trước, "Hoành Đào, sắp tết rồi lại làm bà nội không vui. Không hay, không thì chúng ta trở lại đi, đến nhà dì lớn ở nhờ hai ngày."

Trong lòng cha Mộc Đóa dịu xuống một chút, giảm tốc độ xe lại, vợ bị giày vò như vậy còn vì ông mà lo lắng, suy nghĩ, hốc mắt nam tử hán hiếm khi ướt, "Không sao, năm nay mình về nhà. Lễ mừng năm mới, không phải là không khí vui vẻ hòa khí sao, tôi là đàn ông, lại để cho vợ và con gái trải qua năm mới cũng không tốt, thực sự là vô dụng rồi."

Mộc Đóa thấy bầu không khí không đúng, vội vàng nói sang chuyện khác, "Mẹ, con thích cơm mẹ nấu. Trước kia qua năm mới, con đều gầy đi vài cân. Bây giờ con muốn béo lên một chút, về nhà còn phải đi siêu thị mua đồ tích trữ."

"Có ăn hết cũng không thấy thịt của con." Mẹ Mộc Đóa sợ trong lòng chồng áy náy, nên trêu chọc lại Mộc Đóa. Hai người mẹ một lời con một câu khiến cho trong lòng Mộc Hoành Đào cảm thấy vô cùng ấm áp, người trong nhà quan tâm như thế, những chuyện không vui vừa rồi cũng tạm thời gác lại.

Đồ vật trong xe về quê cũng không còn, vốn không có ý định đón tết ở nhà mình nên trước đó mẹ Mộc Đóa đã đem cá, thịt trong tủ lạnh dọn hết đi rồi, mẹ Mộc Đoa có thói quen đi chợ mua thức ăn, bây giờ một nhà ba người chia nhau đi siêu thị, chợ mua đồ tết.

Mộc Đóa chủ động xin đi giết giặc đến siêu thị mua thức ăn, để cho cha mẹ đi chợ rồi quay lại đón cô là được.

Buổi tối là giao thừa, các siêu thị đều rất đông người. Nhìn thấy chiếc xe đẩy nhỏ trong siêu thị không thể di chuyển, Mộc Đóa sâu sắc cảm nhận được trách nhiệm to lớn.

Cố Lự phụng mệnh đến siêu thị mua dấm chua, vốn cái này có thể mua ở nhà bên cạnh phố hàng rong, nhưng Tết nhà bên cạnh cũng không bán hàng nữa rồi, anh đành đạp xe đạp tới siêu thị quá náo nhiệt này để mua bình dấm chua.

Cầm bình dấm chua đi qua kệ bánh pudding, hộp bánh pudding tạo hình gấu Winny bắt mắt được bày ở giữa, bên trên hộp còn dán một cái nhãn "New" to. Cố Lự nhìn thấy con gấu bưng trong tay một bình mật ong, đưa tay đến, Đóa tể nhất định sẽ rất thích.

Nhớ tới bạn gái, buổi sáng lúc đi ra ngoài Mộc Đóa gửi tin nhắn cho anh, bây giờ giữa trưa đáng lẽ phải đến rồi, lại không có tin tức gì.

Cố Lự một tay cầm bánh pudding hình gấu Winny, một tay mang theo chai giấm, trong lòng nhớ nhung tính khi về nhà sẽ gọi điện thoại cho Mộc Đóa. Dọc theo đường tới quầy thu ngân, mọi người phía trước đi tới trên mặt đều nở nụ cười nhẹ nhõm vui vẻ, mặc dù chen lấn mua sắm, Cố Lự cũng hơi nhếch khóe môi.

Đó là...

Vừa rồi nữ sinh ở khay chứa chocolate kia... Trái tim Cố Lự bỗng nhiên nhảy lên, đi nhanh vài bước, nghiêng người chen qua đám đông khách hàng phía trước.

Cố Lự đứng ở giữa hai khay chứa hàng, chăm chú nhìn nữ sinh xinh đẹp đang ngồi xổm trên mặt đất chọn chocolate, cười đến đôi mắt thậm chí hơi

http://tieulun.hopto.org

nheo lại.

Mộc Đóa tính nhẩm trong miệng, một loại là 12 gram một loại là 22 gram, Mộc Đóa cân nhắc kĩ xem mua cái nào mới là có lợi nhất.

Tính xong, 22 gram giành thắng lợi. Mộc Đóa hài lòng cầm 22 gram đứng lên bỏ vào xe mua sắm, vừa định đẩy xe, chocolate 12 gram bị thua cuộc lại bị chìa ra trước mắt cô, giọng nam quen thuộc vẫn hay nhớ tới vang lên bên tai, "Mỹ nữ, chocolate của cậu."

"Cố Lự?" Mộc Đóa vui mừng xoay người, khuôn mặt cười vui vẻ của người con trai chiếu vào đáy mắt, Mộc Đóa dường như bị nụ cười tỏa nắng này lây nhiễm, khóe miệng cong lên. Không nén nổi kéo tay Cố Lự, khẽ lắc lắc đầu hưng phấn hỏi, "Sao cậu lại ở đây, cậu cũng tới mua đồ à?"

Cố Lự để bánh pudding và chai dấm chua bỏ vào xe đẩy của Mộc Đóa, đưa tay vuốt sống mũi cô, "Còn hỏi mình, sao cậu lại ở đây?"

Mộc Đóa sững sờ, lè lưỡi, "Xin lỗi, về mà quên không nói với cậu."

Nhớ đến chuyện vừa rồi, Mộc Đóa thấy mệt mỏi, vừa nhắc đến lòng liền đầy phẫn nộ, "Cố Tiểu Hùng, cậu nói xem, bà nội như vậy có phải là rất quá đáng hay không?"

Cố Lự vuốt vuốt tóc cô, trong lòng thầm thương cô bạn gái nhỏ, nhưng không thể nhận xét gì. Đóa tể nói mẹ khẩu xà tâm phật, nhưng chính cô cũng là người như vậy. Anh chỉ cần làm một thính giả, để cô trút hết những điều không thoải mái trong lòng ra thôi.

"Nhưng bà là mẹ của bố..." Mộc Đóa níu lấy vạt áo Cố Lự, bĩu môi nói.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự chìa tay ra nắm bàn tay bé nhỏ đang giận dỗi nắm áo mình, “Muốn ăn kem không?”

“Hả?”

Mộc Đóa nhìn bên cạnh mình là hai túi đồ ăn vặt, bên trong còn có một lọ dấm chua không liên quan, bạn trai đã mua hai cây kem tới, hai người bọn họ gọi điện thoại báo cho cha mẹ, liền cầm đồ ăn vặt và dấm chua “Bỏ trốn”.

“Cảm ơn.” Mộc Đóa nhận lấy cây kem liếm một cái, mùi sữa thơm thấu đến tận tim. Ăn kem mùa đông, tâm trạng quả nhiên có thể thăng bằng lại.

Hai người nắm tay ngồi xuống, tình cờ liếc nhìn nhau, nở nụ cười. Cố Lự thấy Mộc Đóa cắn một miếng, nhẹ nhàng lấy khăn tay lau khóe môi cho cô, “Cái này coi như tiền mừng tuổi nhé.”

Mộc Đóa chớp mắt hoài nghi, không tin nổi, giơ ngón tay đâm vào lồng ngực bạn trai, ngữ khí phối hợp nhấn mạnh từng chữ một, “Nhỏ mọn, bắt nạt, ranh ma.”

Cố Lự xách đồ lên, kéo cô bạn gái của mình ra khỏi KFC, “Ừ, đến năm đó tới nhà mình, cha mẹ chắc chắn đều sẽ cho cậu hồng bao lớn, vừa khéo có cả ông bà nội, còn có thể lấy thêm hai cái nữa.”

Mặt Mộc Đóa cứng đờ, ngay sau đó liền đỏ mặt, vội bước nhanh, “Mình không thèm đi.”

“Ông bà nội chắc chắn sẽ thương cậu.” Cố Lự tiếp tục trêu chọc cô, “Đến lúc đó có thể mua bao nhiêu là kem đấy.”

http://tieulun.hopto.org

“Mình, mình cũng không còn là trẻ con nữa.” Mộc Đóa không nhịn được dậm chân, ngượng ngùng trừng anh. Cố Lự cười xin tha thứ, nhìn đồng hồ thì vội đón xe taxi tiễn Mộc Đóa về nhà.

http://tieulun.hopto.org

Chương 46: Đêm 30

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mạc Y Phi

"Con về rồi." Mộc Đóa tâm trạng vui vẻ nhảy lên tầng, mới mở hé cửa, tiếng chào hỏi đã vào trước.

Trên người cha Mộc Đóa mặc tạp dề, một tay cầm bó rau cần, từ phòng bếp vội chạy đến, "Về rồi à, mua một túi lớn như vậy, có nặng không?"

Nghe được con gái trở về, mẹ Mộc Đóa cũng ló đầu từ phòng bếp, liếc nhìn túi đồ trong suốt chiếu ra ánh xanh xanh đỏ đỏ, không khỏi nhắc đến, "Những thứ này nhất định đều là đồ ăn vặt không chất dinh dưỡng nên mới tăng cân như vậy."

Mộc Đóa cười hì hì, "Đâu nào, con còn mua bánh trôi nữa."

Cha Mộc Đóa cũng cười ha hả giải vây giúp con gái bảo bối, "Tết đến mà, Tiểu Đóa thích ăn là được rồi." Tiện tay liền xách túi đồ ăn vặt lớn vào phòng khách, bỏ vào trong ngăn kéo phía dưới tủ TV, ngăn kéo này là đặc biệt cho Mộc Đóa dùng để bỏ đồ ăn vặt, trước tiên tìm bánh trôi định bỏ vào tủ lạnh.

"Sao còn mua dấm chua nữa?" Cha Mộc xách một lọ dấm chua, kỳ quái hỏi.

Nhìn chằm chằm dấm chua trên tay cha, Mộc Đóa lúng túng. "Ấy..." Thảm

rồi, Cố Lự quên lấy dấm chua rồi...

"Thật đúng lúc, cha đang rửa rau cần, vậy thì buổi tối ăn sủi cảo." Cha Mộc Đóa không nghĩ nhiều, xách dấm chua đi vào phòng bếp.

Mộc Đóa lè lưỡi, chạy nhanh vào phòng. Vừa đóng cửa phòng, lập tức gọi điện cho bạn trai.

"Cố Lự..." Điện thoại vừa nối máy, Mộc Đóa liền gọi anh không ngừng.

"Về đến nhà rồi sao?" Một tay cầm điện thoại, Cố Lự có chút khó khăn dùng một tay rút tiền từ trong ví đưa cho nhân viên thu ngân.

Mộc Đóa đè thấp giọng, nghe có vẻ suy sụp tinh thần, "Cậu có phát hiện cậu quên đồ không... Dấm chua còn ở chỗ mình này."

Cố Lự cất tiền thừa, liếc nhìn dấm chua vừa mua trong túi đồ, khóe miệng hơi cong lên, "Ừ, vậy làm sao bây giờ đây, cậu mang tới được không? Cậu cũng biết nhà mình rồi, vừa vặn còn có thể tới lấy một bao lì xì."

"Không nói đùa với cậu đâu." Mộc Đóa cau mày tức giận đáp. Người đi ra ngoài mua dấm chua, lại không mang dấm chua về, thế này không khỏi khiến người khác nghi ngờ.

Cố Lự móc cái túi lên đầu xe, ôn nhu an ủi cô, "Đóa tể ngoan, mình vừa mua dấm chua rồi, đừng nóng vội."

Mộc Đóa ngẩn ra, mới hiểu được bị bạn trai trêu đùa, lẩm bẩm lầu bầu, "Đúng là người xấu, thiệt cho mình còn đi lo lắng vớ vẩn..."

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự đẩy xe đạp, đi chậm rãi, trong tai tràn ngập tiếng bạn gái yêu kiều oán trách, trong mắt không tự chủ tràn ngập tình cảm dịu dàng.

Tết đến thật tốt.

Mẹ Mộc Đóa xào chút thức ăn, Mộc Đóa niềm nở mở đồ uống, rót cho cha mẹ mỗi người một ly. Hiếm khi được đón tết ở nhà, đáy lòng cô cảm thấy rất vui vẻ.

"Nếm canh trước đi xem đủ mặn chưa." Mẹ Mộc Đóa bưng một bát đầu cá hầm đậu hũ lên sau cùng, gọi Mộc Đóa, "Lúc nãy mẹ giật mình nên quên mất không biết bỏ muối hay chưa."

Mộc Đóa nhẹ nhàng múc một muỗng canh, thổi mấy cái, vừa cho vào miệng, mắt liền híp lại đầy thỏa mãn, "Mặn nhạt vừa đủ, mẹ nấu ăn ngon thật."

Mẹ Mộc Đóa được con gái nịnh thì khẽ cười, "Được, vậy con ăn trước, mẹ chuẩn bị nhân bánh sủi cảo đã."

Mộc Hoành Đào vội ngăn, "Sủi cảo buổi tối mới ăn, ăn cơm trưa xong hai cha con giúp mẹ cùng nhau làm. Bây giờ ăn cơm trước, người một nhà cùng nhau ăn cơm mới ngon."

Mộc Đóa cùng kéo mẹ đến ngồi xuống ghế gỗ lim.

Mộc Đóa vừa định nâng ly người một nhà cùng nhau cạn chén, liền thính tai nghe được chuông điện thoại, "Có điện thoại?"

Mộc Hoành Đào chú ý lắng nghe, đứng dậy đi lấy điện thoại. Cha Mộc

Đóa vừa đi, lại có tiếng điện thoại reo lên. Mộc Đóa tìm tiếng chuông điện thoại từ trong hộc tủ cầm lên đưa cho mẹ, "Bà ngoại gọi."

"Dạ, mẹ. Vâng, con vừa mới về đây."

"Tiểu Đóa thích ở nhà là do con bé muốn vậy."

"Mẹ, Mạn Vân là con dâu của mẹ, Tiểu Đóa là họ Mộc... Mẹ..."

"Mẹ... Không có việc gì, con cúp máy đây."

Cha Mộc Đóa bất đắc dĩ thở dài một tiếng tức giận cúp điện thoại, Mộc Đóa cũng im lặng thở dài, cùng một thế hệ, bà nội và bà ngoại, tư tưởng tại sao lại khác nhau nhiều như vậy.

Tâm trạng Mộc Hoành Đào có chút trầm xuống, Mộc Đóa cười khanh khách kéo cha ngồi vào chỗ, "Cha, mau ăn cơm, đã nói ăn xong giúp mẹ làm sủi cảo mà."

Trịnh Mạn Vân cũng chính là mẹ Mộc Đóa vừa lúc cúp điện thoại, vội vàng bổ sung một câu, "Tối nay muốn ăn sủi cảo thì có đừng có lười biếng."

Mộc Đóa nhìn cha mẹ vẫn hài hoà như cũ, thở phào nhẹ nhõm. Đang ăn cơm, không khỏi nhớ tới lời Cố Lự nói lúc đưa cô lên xe, ông bà nội của anh chắc hẳn cũng như ông bà ngoại, đều sáng suốt như nhau.

Mộc Đóa đang nhai chợt sửng sốt, khuôn mặt đỏ ửng, nghĩ gì thế, ông bà nội nhà anh thì liên quan gì đến cô.

... Đáng ghét thật.

http://tieulun.hopto.org

Năm nay đã ở nhà ăn tết, gia đình Mộc Đóa liền nhân lúc buổi chiều rảnh rỗi tới nhà bà ngoại. Cũng giống mấy năm trước, trong nhà chỉ có dì nhỏ và bà ngoại cùng nhau ăn tết. Em trai nhỏ Hiên Hiên vì không có Tiểu Khải chơi cùng nên rất nhàm chán, Mộc Đóa vừa đến thì vội dính chặt lấy cô.

Mộc Đóa cùng chơi đồ chơi trong chốc lát thì phải đến thư phòng giúp đỡ ông ngoại mài mực.

"Tiểu Đóa đã lâu không cùng ông ngoại tập viết rồi nhỉ." Ông ngoại viết xong một đôi câu đối, buông bút lông. Rõ ràng là câu nghi vấn, nhưng lại kiên định dùng giọng trần thuật.

Trong nhà có một bà mẹ cuồng con gái, lại thêm Mộc Đóa hứng thú với quá nhiều thứ nên mỗi thứ lại biết một tí, khó tránh khỏi cầm kỳ thi họa đều biết chút ít, nhưng thật sự chỉ biết một chút. Mà thư pháp, lại được Mộc Đóa kiên trì lâu nhất. Nhưng Mộc Đóa lại đang học cấp ba nên đành phải ngừng một thời gian.

"Dạ, không quen tay..." Mộc Đóa cũng không giấu diếm, chủ động đứng ở trước bàn đọc sách. Cẩn thận xếp lại đống giấy đỏ dùng để viết câu đối, đặt bút ở đầu bức hoành phi.

Nâng bút viết, "Gia hòa vạn sự hưng." *(1)*

(1) nguyên văn 家和万事兴: gia đình hòa thuận thì mọi việc đều hưng thịnh.

Ông ngoại không bình luận gì về chữ của Mộc Đóa, chỉ xoa đầu cháu ngoại, "Tiểu Đóa lớn rồi."

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa không tim không phổi cười ngây ngô, chọc cho ông ngoại dở khóc dở cười. Vừa nãy cháu ngoại mang theo tâm sự, giây lát đã biến mất.

Mà Cố Lự đang ở trong nhà xem cuộc chiến cờ tướng giữa ông nội và cha, yên lặng nhấn phím phải tải xuống bức thư pháp vừa được bạn gái gửi đến.

Tuy rằng những năm này ý thức chung quanh được nâng cao, một dạo có chính sách nghiêm cấm đốt pháo hoa, nhưng lịch sử lâu đời khiến cho dân chúng trong lúc nhất thời không cách nào thay đổi tập tục này. Trời còn chưa tối, bên ngoài tiếng pháo đã vang lên không ngớt.

Cơm tối, Mộc Đóa được toại nguyện ăn sủi cảo, chấm dấm chua của bạn trai, mùi vị cực kỳ ngon.

Xuân Vãn *(2)* vừa mới bắt đầu, điện thoại người nhà liền liên tiếp phát ra tiếng nhắc nhở, khuôn mặt mọi người đều tươi cười, điện thoại không ngừng nhận được tin nhắn chúc mừng năm mới.

(2) Xuân Vãn: là một chương trình trên sóng truyền hình đặc biệt diễn ra hằng năm trong đêm giao thừa trước thời khắc năm mới.

Mộc Đóa thỉnh thoảng còn phải giúp mẹ trả lời lại mấy tin, dứt khoát trực tiếp mở máy tính truy cập vào Baidu tìm nguyên một trang toàn lời chúc mừng năm mới.

Tin nhắn Cố Tiểu Hùng gửi đến, Mộc Đóa vui sướng mở ra, "Cố Tiểu Hùng: Đóa tể, mình ở dưới tầng chờ cậu."

Mộc Đóa đã chuẩn bị nhắn lại "Chúc mừng năm mới", trong lúc nhất thời ngây ngốc, liếc mắt nhìn cha mẹ vẫn đang tích cực trả lời tin nhắn, vui vẻ chạy tới ban công. Vừa mở cửa sổ, tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc vang lên.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa bịt lỗ tai, ánh mắt nhìn xuống phía dưới. Mượn ánh sáng pháo hoa tỏa ra trên không trung, Mộc Đóa mắt sắc đã tìm được nam sinh đang dựa vào bên cạnh bồn hoa.

"Mẹ, con đi xuống tầng mua ít đồ, sẽ về sớm thôi."

"Ấy, đêm 30 cũng không thể tiêu tiền đâu..." Trịnh Mạn Vân kêu to, bị động tác Mộc Đóa nhanh chóng ngăn cách sau cửa.

Cô gái nhỏ lao nhanh xuống tầng, trong đầu chỉ có thiếu niên kia đang ở dưới tầng đợi cô.

Chạy nhanh thở gấp gáp đến nỗi hơi thở trước mắt hóa thành khói trắng, Mộc Đóa chạy vòng đến sau lưng Cố Lự. Từ từ bình tĩnh hô hấp, nhón chân mang dép bông thỏ con, rón ra rón rén đứng ở bên mép bồn hoa, tiếng vang rợp trời (tiếng pháo hoa) càng giúp che dấu cô.

Mộc Đóa nhịn không được cười trộm, khóe miệng xinh xắn cong lên. Bàn tay nhỏ bé sợ lạnh từ trong túi quần thò ra, từ phía sau đầu bịt kín hai mắt Cố Lự,

Cô nàng cười ngây ngô đến gần lỗ tai của anh, "Đoán xem mình là ai."

Cố Lự sao lại không biết tên trộm nhỏ này là ai, lúc cô lén lút mò qua chỗ ngoặt, anh đã nhìn thấy màn hình điện thoại phát sáng trong tay cô.

Mộc Đóa đang kỳ lạ sao Cố Lự không lên tiếng, nhanh chóng đưa đầu dựa vào phía trước, muốn nhìn vẻ mặt anh một chút.

"A..."

http://tieulun.hopto.org

"Đồ ngốc." Vừa mới không đề phòng, hai tay Cố Lự trực tiếp vòng ra sau, cõng cô bạn gái nhỏ lên, Mộc Đóa bị dọa cho sợ hãi chỉ có thể ôm chặt lấy cổ của anh, trái tim nhỏ vẫn đập thình thịch cực nhanh.

"Sắp sang năm mới không cho phép giận dỗi với mình." Cố Lự biết rõ cô gái nhỏ muốn tránh nghi ngờ, kéo cô đi đến đầu kia vườn hoa cách nhà cô xa nhất.

Mộc Đóa lẩm bẩm một tiếng, "Mình sẽ không đâu." Cô chỉ chán nản, tại sao lúc nào cũng bị Cố Lự bắt được. Cố Lự chạm vào đầu mũi của cô, cô gái nhỏ kiêu ngạo hất cằm, nhưng khóe miệng lại không che giấu được ý cười.

Cố Lự nhịn không được nghiêng mình hôn một cái lên mặt cô, "Ừ, Đóa tể ngoan nhất."

Mộc Đóa ngượng ngùng đáp lại, "Tại sao cậu lại tới đây, Xuân Vãn cũng bắt đầu rồi."

Cố Lự bất giác cười thành tiếng, "Xuân Vãn không quan trọng bằng cậu."

Mộc Đóa cũng phát hiện lời mình nói trước sau không liên quan, xấu hổ cười xòa.

Cố Lự nắm chặt bàn tay nhỏ núp trong tay áo nhét vào trong túi áo khoác của mình, lại dùng hai má dán lên khuôn mặt của cô, "Lạnh không?" Sau đó lại kiểm tra quần áo của cô, tự hỏi tự trả lời, "Mặc cũng không ít."

Mộc Đóa nhìn bộ dạng khẩn trương của Cố Lự, thân mình dựa vào trong ngực anh, khuôn mặt còn cọ cọ, "Cũng không thể bọc lại cả mặt chứ, đâu phải đi cướp ngân hàng."

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự không nói gì, chỉ cười, Đóa tể nhà anh lại có lá gan của tên trộm nhỏ, còn dám cướp ngân hàng cơ. Trừ khi ngân hàng kia là do nhà anh mở...

Hai người lề mề mất một lát, hai tay Mộc Đóa cũng bất tri bất giác từ trong túi áo Cố Lự đổi mặt trận trốn vào phía sau lưng của anh, giấu vào giữa áo sơmi và áo khoác, bàn tay nhỏ bé còn không tự chủ kéo áo sơmi...

Cố Lự hắng giọng một cái, thả người trong ngực ra, "Chờ mình một lát."

Nhìn Cố Lự đi đến bên cạnh bức tượng người cưỡi lừa rồi lại quay lại, Mộc Đóa dạo qua một vòng quanh anh, "Giấu cái gì đấy?"

"Đưa tay đây." Cố Lự móc ra một đôi bao tay xanh đỏ từ trong túi màu gỗ đeo lên cho Mộc Đóa, trên tay phải là tuần lộc kéo xe có ông già Nô-en ngồi, trên tay trái có một người tuyết ngốc nghếch.

"Mẹ đi công tác mang về đấy, đêm Giáng Sinh sinh mà sinh em bé sẽ phải dùng màu sắc Giáng sinh." Vẻ mặt Cố Lự rõ ràng có chút không tự nhiên, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm bao tay.

Mộc Đóa kinh ngạc, vui mừng còn chưa trở lại bình thường, đã bị hoảng sợ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 47: Mùng một Tết

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mạc Y Phi

Mộc Đóa mạnh mẽ nuốt xuống câu "Cố Lự, cậu thật tốt" Hai tay đeo bao tay che khuôn mặt nhỏ không thể tin, chỉ lộ ra đôi mắt to, "Cố Tiểu Hùng, cậu nhất định là đang cười..."

Nhìn gương mặt bạn gái lo lắng, Cố Lự không còn mất tự nhiên như lúc nãy, đưa tay ôm lấy mu bàn tay mang bao tay của Mộc Đóa, cười nói, "Đóa tể đúng là xấu hổ rồi, vẫn đang xấu hổ, hay là tiếp tục xấu hổ đây?"

Mộc Đóa tự biết không thể cứu vãn, dụi đầu vào trong ngực Cố Lự, cọ cọ đến khi tóc đen xõa vai rối bời mới không cam lòng ngẩng đầu lên. Ánh mắt đau khổ 囧, miệng ủ rũ mếu máo, kéo dài giọng, "Cố Tiểu Hùng, mình ghét cậu..."

Cố Lự ôm lấy cô gái nhỏ đang luống cuống trong lòng, vỗ nhẹ vào lưng nhằm an ủi cô. Anh nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ của Mộc Đóa, không khỏi buồn cười nhịn không được hôn lên môi cô, còn ở môi dưới đang bĩu ra không khách khí cắn một phát.

Không chờ Mộc Đóa trợn mắt nhìn, chỉ nghe thấy Cố Lự cười khẽ ở bên tai, "Con dâu xấu sớm muộn gì chẳng phải gặp bố mẹ chồng!"

"Không gặp đâu." Mộc Đóa kiêu ngạo, da mặt lại mỏng, theo bản năng làm trái lại với Cố Lự, xoay người lui ra khỏi ngực anh.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự không trêu chọc cô nữa, chỉ kéo tay cô, mặc cho cô ở phía trước không đầu không đuôi dẫn anh dạo quanh vườn hoa nhỏ.

Cô gái nhỏ lấy cớ mua đồ cũng không thể ở bên ngoài quá lâu, Cố Lự nhìn thời gian đã qua hơn nửa tiếng, móc từ trong túi ra một bao lì xì, ra hiệu Mộc Đóa mở tay ra, "Chúc mừng năm mới Đóa tể, sức khỏe dồi dào, vạn sự như ý."

"Cảm ơn." Mộc Đóa ngây ngốc nhận lấy, bóp một cái, "A, bên trong thật sự có tiền?" Thô ráp, tròn trịa, hẳn là... Là tiền xu.

"Ngốc." Cố Lự chỉ cảm thấy bạn gái hôm nay rất ngốc, trêu đùa nhéo vào má lại bị khuôn mặt nhỏ nhắn kia lườm một cái, "Mau về đi."

Mộc Đóa biết tính tình Cố Lự, chạy trước một mạch lên tầng, thở hồng hộc. Vừa vào cửa liền chạy thẳng tới ban công, vẫy vẫy tay với người dưới tầng.

"Tiểu Đóa, mua gì về vậy, mẹ con nấu bánh trôi này, mau tới ăn." Bên ngoài pháo hoa đang nổ tưng bừng, Mộc Hoành Đào giọng nói mạnh mẽ lớn tiếng gọi vào trong phòng ngủ.

"Con đến đây." Mộc Đóa có tật giật mình đem bao lì xì bịt lại trong chăn, vội vàng đi ra ngoài, nói qua loa không mua đồ.

Nghe tiếng pháo hoa ngoài cửa sổ càng rộn ràng hơn, tiết mục Xuân Vãn đã đến đoạn đếm ngược qua năm mới. Mộc Đóa vẫn đang bận bịu trả lời tin nhắn, người trẻ tuổi so với cha mẹ dù sao vẫn khác biệt. Trưởng bối không suy nghĩ nhiều như lũ trẻ, cứ đúng 12h đêm sẽ cùng gửi tin nhắn chúc mừng năm mới. Điện thoại Mộc Đóa vẫn rung không ngừng, có người khác trả lời

cô, cô cần phải trả lời lại. Đến cuối cùng, Mộc Đóa đành phải chọn những người thân thiết hơn để trả lời trước.

Mộc Hoành Đào và Trịnh Mạn Vân mỗi người một bao lì xì đưa cho Mộc Đóa, "Chúc mừng năm mới Tiểu Đóa", cha Mộc Đóa thực tế, mẹ Mộc Đóa liền tiếp lời một câu "Thi Đại học suôn sẻ!" Mộc Đóa gật đầu không chùn tay nhận lấy bao lì xì phình to kia, ngọt ngào đáp lại, "Chúc mừng năm mới cha mẹ, chúc một nhà chúng ta sức khỏe dồi dào, vạn sự như ý."

Lời chúc mừng đều theo như thông tục, vừa dứt lời, Mộc Đóa không khỏi lẩm bẩm nghĩ đến Cố Lự, người này nói lát về nhà gửi tin nhắn cho cô, tại sao vẫn chưa thấy đâu.

Xuân Vãn theo lệ cũ đang đến hồi cuối 《Đêm nay khó quên, Mộc Đóa bị cha mẹ thúc giục vội vàng đi ngủ. Cô nàng còn đang hưng phấn nhớ bạn trai, ỡm ờ đi rửa mặt.

Mắt liếc phòng khách đã tắt đèn, Mộc Đóa rón rén khóa kỹ cửa phòng, lấy bao lì xì được giấu kỹ trong chăn ra. Tiền xu, một đồng tiền xu vàng óng ánh. Mặt trước là mệnh giá, mặt sau là em bé mặc trang phục truyền thống có in chữ Phúc.

Đúng như cô nghĩ mấy ngày nay, là tiền kỷ niệm.

Hôm đó phát hành tiền kỷ niệm đúng ngày thi cuối kỳ, Mộc Đóa từ chỗ dì nhỏ biết tin tức liền năn nỉ mẹ đi ngân hàng xếp hàng. Chẳng biết sao lại có chút chuyện xảy ra, các cụ ông cụ bà sáng sớm 5, 6 giờ đã chặn ở cửa ngân hàng, cuối cùng cũng không mua được, cha Mộc Đóa đồng ý với cô sẽ đi tìm bạn bè ở ngân hàng mua một cái.

Mộc Đóa nhớ lại ngày ấy cô còn tiếc nuối không mua được, hét lớn sau

này nhất định làm nhân viên trong ngân hàng để tiêu những đồng tiền kỷ niệm đó. Không nghĩ tới, Cố Lự lại nhớ kỹ trong lòng những lời này.

Tiền kỷ niệm trong lòng bàn tay nặng trĩu như rơi vào trong lòng của cô, vốn là cô gái nhỏ thông minh linh hoạt vậy mà lúc này lại nằm trong chăn cười ngây ngô.

Trong lòng thầm gọi bạn trai, điện thoại lập tức rung lên, Mộc Đóa liền xoay người, nhìn thấy trên màn hình một tin nhắn mới, "Cố Tiểu Hùng: Đóa tể ngốc, chui vào chăn rồi sao?"

Mộc Đóa cũng không so đo Cố Lự nói cô ngốc, vẫn híp mắt cười, ngón tay nhấn phím, "Mới vừa chui vào chăn, cậu thì sao?" Nghĩ nghĩ lại bỏ thêm một câu, "Tuy là bạn trai keo kiệt quá... Nhưng mà... bạn gái rất vui vẻ nhận được một đồng tiền mừng tuổi."

Các trưởng bối nhà Cố Lự thật vất vả chịu đựng qua giao thừa, phát tiền lì xì cho anh xong liền đi ngủ, Cố Lự không quan tâm chương trình Xuân Vãn cho lắm, vừa vào phòng ngủ liền gửi tin nhắn cho Mộc Đóa trước.

Nhận được tin nhắn trả lời của Mộc Đóa, Cố Lự đang bóp kem đánh răng, lơ đãng nhét bàn chải đánh răng vào trong miệng, khóe miệng không khống chế khẽ cong lên. Hai tay cùng nhắn tin trả lời lại, "Bạn trai ngày mai sẽ bù lại một bao lì xì đỏ, bây giờ mệt chưa, muốn ngủ rồi? Ngày mai cùng đi leo núi không?"

"Leo núi?" Mộc Đóa suy nghĩ một lúc, đầu năm mới ở thị trấn ăn tết, còn không biết ngày mai có thể làm gì.

Cố Lự thay quần áo, thỉnh thoảng lại nhìn điện thoại một chút, do dự muốn gọi điện cho Mộc Đóa lại sợ quấy rầy giấc ngủ của cô. Cầm di động nửa

ngày, nhận được mấy tin nhắn không ký tên "Chúc mừng năm mới", lại không nhận được tin trả lời của Mộc Đóa.

Cố Lự cầm lấy tạp chí thể thao vừa mua ở đầu giường mở ra, điện thoại bất ngờ có tiếng gọi đến.

Liếc mắt nhìn một cái, sắc mặt Cố Lự dịu xuống. Nhấn nút trả lời, tắt đèn chui vào chăn, động tác liền mạch nhanh chóng, "Vẫn chưa ngủ sao?" Cố Lự nhẹ giọng hỏi.

Mộc Đóa gọi điện "A" vài tiếng cũng không nghe thấy nói gì.

Thời gian trôi qua, tiếng pháo hoa cũng đã nhỏ đi, nhưng tiếng động xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh đóng kín vẫn khá ồn ào. Cố Lự không để ý đến sự lạnh lẽo, bật người dậy xuống giường tìm tai nghe cắm vào.

"Mặc áo khoác vào." Bản thân Cố Lự không sợ lạnh, nhưng anh lại lo Mộc Đóa sẽ lạnh, vốn cô rất sợ lạnh, ngày thường cũng không ít lần phàn nàn với anh tay chân mình lạnh.

Trời cao hoàng đế xa *(1)*, Mộc Đóa ngoài miệng thì đồng ý, chỉ mặc quần áo lót chạy bình bịch đi tìm ba lô lấy tai nghe.

(1): nguyên văn 天高皇帝远: trời thì cao mà vua thì ở xa, không quản được.

Một lúc sau đã lại chui vào chăn, cô gái nhỏ thoải mái thở dài một hơi, vùi cả người vào trong chăn, "Thật là ấm áp."

Chỉ nghe cô nói Cố Lự đã biết cô không ngoan ngoãn vâng lời, "Lấy hai

chân xoa xoa vào nhau đi."

Hai người nói chuyện với nhau đến tận 2 giờ. Nghe nói ngày đầu tháng Giêng hàng năm, chùa Thiên trên núi Quan Âm có cơm chay rất ngon, Mộc Đóa hào hứng đáp lại phải dậy sớm đi leo núi Quan Âm, Cố Lự lại không nỡ, "Không phải hôm nay, ngủ đủ rồi hãy nói."

"Cha nói, đầu năm mới vào mùng một nhất định phải dậy sớm, ngày mai cha chắc chắn sẽ không để cho mình ngủ nướng." Mộc Đóa nói thật, khuyên can mãi, hai người sẽ hẹn gặp nhau ở núi Quan Âm.

Mộc Đóa cũng có chút tâm tư nho nhỏ.

Một năm mới mở đầu tốt, ngày đầu tiên ở cùng với Cố Lự, sau này mỗi ngày đều sẽ ở cùng nhau.

Cho dù tốt nghiệp, nhất định cũng có thể.

Mùng một đầu năm, ánh nắng tươi sáng, xuyên thấu qua tấm màn mỏng rơi vào trên chăn Mộc Đóa. Đúng như Mộc Đóa đoán, Mộc Hoành Đào dậy thật sớm ra ngoài đi dạo một vòng quay về liền tới gõ cửa, "Tiểu Đóa, mặt trời chiếu đến mông rồi."

Mộc Đóa mở một con mắt liếc điện thoại, tám giờ rưỡi, vẫn còn sớm.

Ăn mấy miếng cháo, Mộc Đóa tựa như thuận miệng đề nghị, "Tối hôm qua con nghe Đại Thiến nói trước kia cứ đến mùng một, mỗi chùa đều ăn cơm chay, rất nhiều người đều vội đến đó, hay là năm này chúng ta cũng đi xem một chút?"

http://tieulun.hopto.org

Mộc Hoành Đào bên cạnh gật đầu phụ họa, "Vừa nãy lúc về cha có gặp chú Lý dưới tầng, chú đang dẫn cả nhà ra ngoài, nói là đến miếu Thái úy Nam Sơn."

Mộc Đóa thấy có hi vọng, cố nói thêm, "Đến Nam Sơn còn phải lái xe, chúng ta đến núi Quan Âm đi, đi bộ là được rồi." Trịnh Mạn Vân không có ý kiến, người một nhà cùng nhau vui vẻ là được.

Đi đến chân núi Quan Âm, chưa leo đến hai chỗ ngoặt, cha mẹ đã gặp phải rất nhiều người quen, Mộc Đóa dọc đường bận bịu chào, "Chú", "Cô".

Mộc Đóa ngoan ngoãn kéo khuỷu tay cha, đứng ở một bên nghe những người lớn nói chuyện phiếm. Cô len lén thò tay sờ sờ điện thoại, chịu đựng không gửi tin nhắn. Cô gái nhỏ còn đang bận nghĩ đến chuyện tình cảm nên gặp ai cũng đều rất mơ màng. Trong lòng có chút lo lắng, người lớn dù sao vẫn thích trò chuyện tán gẫu.

Mộc Đóa ngẩng đầu, mặt trời treo ở giữa đỉnh núi, giơ tay lên che lại ánh mặt trời chiếu thẳng đến, tìm hướng có nhiều chùa nhất. Cố Tiểu Hùng, có lẽ đã đến rồi...

"Tiện thể tôi cũng muốn nói, con trai của tôi đã sớm cùng anh em họ của nó leo một mạch đến đỉnh núi rồi. Sinh con gái vẫn là tốt nhất, giống như Tiểu Đóa này, còn có thể đi cùng chúng ta."

Mộc Đóa nghe thấy chú Trương nhắc đến cô, liền xấu hổ cười cười với ông. Lại liếc nhìn cha một cái, quả nhiên đang cười ha ha không ngừng, không thể đồng ý hơn với lời nói của ông bạn mình.

Vợ chú Trương hiển nhiên càng thích Mộc Đóa hơn chồng mình, biết rõ thành tích nổi tiếng đứng đầu lớp của cô, liền nắm tay cô không chịu buông.

http://tieulun.hopto.org

Dì Trương niềm nở như vậy khiến Mộc Đóa không chịu nổi nhưng cũng chỉ có thể xấu hổ phối hợp.

Thật vất vả leo đến đỉnh núi, dọc đường lên núi người đi đường không giảm mà trái lại còn tăng thêm, nhưng đoán chừng vì kiêng kỵ nơi cửa Phật, lại không giống cảnh ồn ào nơi đông người, dì Trương còn thở gấp chưa đều đã vội gọi điện tìm con trai đến chơi với Mộc Đóa.

Cha và chú Trương đi đến lối rẽ lại gặp người bạn khác nên vội rời đi, Mộc Đóa đành phải cầu cứu mẹ. Cũng không phải là đứa con nít bảy, tám tuổi, mười bảy mười tám tuổi biết yêu ra ngoài đã biết làm đẹp, không quen nói chuyện tán gẫu với người khác phái, huống hồ là nói chuyện học tập.

Mặc dù Trịnh Mạn Vân biết con gái không vui, cũng ngại bạn cũ của cha với tốc độ nhanh chóng đã gọi con trai tới rồi. Bất đắc dĩ, Mộc Đóa chỉ có thể ngồi xuống cùng hai người ở hành lang.

Không lâu sau, một chàng trai với vóc người tầm trung mặc áo khoác mỏng chạy tới, trên mũi đeo một chiếc kính đen. Trông có vẻ thư sinh, có mấy phần giống chú Trương, không hề giống như lời cha mẹ anh ta nói chỉ thích chơi đùa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 48: Tiểu Trường Thành

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mạc Y Phi

Sáng sớm, đi ra ngoài vào lúc mặt trời đang rất rực rỡ, đến lúc này thì mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu. Tuy không quá chói mắt nhưng lại chiếu rọi trực tiếp vào người nên không tránh khỏi cảm giác nóng bức.

Dì Trương để cho chàng trai có tên mụ là Hạo Hạo dẫn cô đi dạo một vòng quanh chùa, Mộc Đóa và Trương Hạo đi ở phía trước. Mộc Đóa nhìn sang chàng trai bên cạnh im lặng giống mình, trong lòng bất giác cảm thán anh ta đúng là nhà tiên tri. Thời tiết này mặc áo khoác mỏng thật là đúng đắn, không như cô ngoan ngoãn mặc áo khoác nhung dê, trên lưng nóng đến mức giống như bị sấy khô.

Ánh mặt trời quá nóng, nửa buổi sáng trôi qua, sau lưng và chân đều nổi vết ngứa. Mộc Đóa không được tự nhiên lén uốn éo xoay người, suy nghĩ lung tung về quần áo của mình, ánh mắt không quên nhìn chung quanh tìm chàng trai lén lút ước hẹn với cô.

Trương Hạo liếc mắt ngắm nữ sinh duyên dáng bên cạnh, hoa khôi lớp họ cũng không đẹp bằng cô, mắt to môi mỏng mũi thon. Theo như kết luận, cậu nam sinh mới này cũng có chút cảm tình với cô đấy.

Thấy Mộc Đóa nhìn ngang nhìn dọc, Trương Hạo thường ngày giả bộ im lặng ho nhẹ hai tiếng, khiến cho Mộc Đóa liếc mắt nhìn sang mới nói, "Phía trước là đại điện, giờ này các bà các cô đều đến rất đông, không nên chen lấn.

Sau điện có Tiểu Trường Thành, để mình dẫn cậu đến đó."

"Tiểu Đóa theo Hạo Hạo đi chơi đi, chú Trương và cha con không biết đi đâu rồi. Tới đây rồi, dì và mẹ con nhất định phải đến đại điện cúng bái, đừng đi theo chúng ta mà chen lấn làm gì." Dì Trương vẫn đang nói chuyện phiếm với Trịnh Mạn Vân, không ngờ lỗ tai lại thính như thế.

Mộc Đóa theo bản năng nhìn thoáng qua thì thấy mẹ cũng đồng ý, đứng nơi cao thì có thể nhìn được xa, Cố Tiểu Hùng trốn chỗ nào mình đều có thể thấy được.

"Đừng đi xa quá, đợi chút nữa gọi điện cho các con thì xuống đây ăn cơm đấy." Trịnh Mạn Vân nhắc nhở mấy câu rồi để bọn họ đi.

Cố Lự cùng Trần Tuệ Di đến hậu điện chùa Thiên để đặt cơm chay, đang băng qua hành lang ở ngoài đại điện, đôi mắt nhanh nhạy nhìn thấy bóng dáng quen thuộc mặc áo khoác màu lam nhạt đi dọc theo bậc thang về phía Tiểu Trường Thành, "Mẹ, con nhìn thấy bạn học, con đi tìm cậu ấy nói chuyện đây."

Trần Tuệ Di sao lại không hiểu rõ đứa con trai mình mang thai trong bụng 9 tháng 10 ngày mới sinh, cũng chưa bao giờ thấy con trai mình nhiệt tình như vậy khi vô tình nhìn thấy bạn học. Vẻ mặt không khỏi có chút mờ ám, hai đứa con trai thấm thoát đã cao hơn mình một cái đầu rồi, "Con trai, là Tiểu Đóa phải không, con bé ở đâu?" Bộ dạng này hình như muốn lôi kéo nói chuyện vài câu mới được.

Thật ra Cố Lự sợ Trần Tuệ Di muốn đi đến trước mặt Mộc Đóa tạo ấn tượng tốt nên mới không dám nói thẳng. Một đôi bao tay đã có thể khiến cho cô gái nhỏ thẹn quá hoá giận, bây giờ buộc lòng phải trực tiếp kéo mẹ chạy về phía sau điện, "Mẹ đi đặt cơm trước đi, lát nữa con sẽ dẫn cô ấy đến đây."

http://tieulun.hopto.org

Trần Tuệ Di đồng ý, sau đó liên tục dặn đi dặn lại, Cố Lự thong thả đi đến hậu điện.

Chân dài đúng là tốt, sau 10 phút, Cố Lự liền bắt được cô bạn gái nhỏ đang "quyến rũ" một chàng trai.

Con trai chân khỏe hơn, Trương Hạo chạy một lúc lâu mà cả người chỉ chảy chút mồ hôi, mặt đỏ lên, Mộc Đóa cũng thở dốc. Trương Hạo gãi gãi cái ót, "Cậu lên trước đi, mình đi mua cho cậu chai nước." Nói xong không đợi Mộc Đóa từ chối, liền chạy ào về phía Tiểu Trường Thành. Chỗ cao nhất của Tiểu Trường Thành có cửa hàng rong, bất cứ đồ ăn thức uống gì cũng đắt gấp mấy lần so với dưới chân núi, dù sao cũng là sức người ta leo lên, nói thế nào cũng phải tính cả tiền khuân vác.

Bên cạnh vẫn có người lui tới, Mộc Đóa không thể không biết xấu hổ lớn tiếng gọi anh ta quay lại, cô đành cởi áo khoác, đứng yên một lát quyết định tiếp tục trèo lên trên, đỡ làm phiền Trương Hạo phải đi nhiều thêm.

Chưa đi được mấy bước đã nghe tiếng chuông điện thoại, bởi vì đi ra ngoài, Mộc Đóa hiếm khi đổi chế độ rung của điện thoại thành tiếng chuông, "Cố Tiểu Hùng: Bạn gái cần mình cầm giúp áo khoác không?"

Mộc Đóa vừa kinh ngạc vừa vui mừng, ôm áo khoác ngây ngốc quay một vòng. Người kia đứng ở đó, trên môi khẽ vẽ ra nụ cười, ở dưới mấy bậc thang một tay đút túi quần nhìn cô. Mộc Đóa nhìn thấy bạn trai, lập tức từ cô gái nhỏ lanh lợi trở thành cô bạn gái nhỏ mỏng manh yếu đuối, hờn dỗi nói, "Đến sớm mà không tìm mình."

Cố Lự hơi nhíu mày, nhận lấy áo khoác trên tay Mộc Đóa, "Sợ làm hoa đào của ai kia chạy mất."

http://tieulun.hopto.org

"Ấy..." Mộc Đóa thoáng chốc ngẩn ra, phản ứng cực nhanh, cẩn thận móc móc ngón út của Cố Lự, trên mặt hiện ra chút kiêu ngạo, "Ghen kìa."

Trong mắt Mộc Đóa biểu hiện rõ ràng, "Mau thừa nhận đi mình nhìn ra rồi", dáng vẻ đắc ý, ôm lấy đầu ngón út không an phận lắc lư. Cố Lự vội ho một tiếng, trên mặt không được tự nhiên ửng hồng, xấu xa nhéo lòng bàn tay Mộc Đóa, lại cong ngón trỏ lên vuốt sống mũi cô, "Được rồi, nếu cậu không đi, hoa đào sẽ xuống đó."

Cố Lự vừa nhắc nhở, Mộc Đóa lập tức nhảy sang một bên khác của bậc thang, thậm chí muốn đưa tay lấy áo khoác lại. Cố Lự giơ tay lên, chỉ để cho cô nắm được vạt áo.

Mộc Đóa lắc lắc tay, "Đừng nghịch nữa, bị nhìn thấy thì biết làm sao."

Đúng lúc Cố Lự cũng muốn bị nhìn thấy, nhưng không muốn nhìn bộ dạng hết sức lo lắng của Đóa tể, chỉ đành đồng ý không nắm tay.

Hai người vừa rẽ qua một chỗ ngoặt, từ phía trên Trương Hạo đã cầm chai nước hào hứng chạy xuống. Thấy Mộc Đóa đi tới trước mặt, vẻ mặt lập tức thay đổi, giả bộ đi xuống chậm rãi đưa nước khoáng cho Mộc Đóa.

"Cảm ơn." Mộc Đóa nói cảm ơn, nước khoáng ở trước mặt lại bị cướp mất.

Cố Lự nhanh nhẹn mở nắp chai, đưa cho Mộc Đóa, "Miệng đã nhỏ thì uống từ từ thôi." Mộc Đóa bỗng đỏ mặt, cam chịu số phận mà uống nước. Người này lúc nãy thoải mái đồng ý, bây giờ dù là kẻ ngu cũng biết quan hệ bọn họ không giống lúc trước.

Huống chi, Trương Hạo lại là một chàng trai thông minh nhạy bén cỡ nào.

http://tieulun.hopto.org

Trương Hạo nhìn qua nhìn lại vẻ mặt hai người còn có gì mà không hiểu, mới vừa rồi không chú ý áo khoác Mộc Đóa ở trên tay Cố Lự. Thôi, nữ thần là hoa đã có chủ. Trương Hạo cũng không rối rắm, chiếu cố em gái cũng là điều nên làm, phải biết rằng lúc nhỏ, hai người còn cùng nhau chơi trò công chúa kỵ sĩ đấy.

Hai nam sinh có nhiều đề tài hơn, không như cô vừa rồi dọc đường vẫn xấu hổ, hai người nói chuyện game thoáng cái đã đến Tiểu Trường Thành. Trương Hạo nói đi tìm đám anh em họ, cũng coi như biết điều.

Mộc Đóa nhạy bén quét một vòng, yên tâm để cho Cố Lự dắt tay bắt đầu leo lên Tiểu Trường Thành. Tiểu Trường Thành chỉ dài mấy trăm mét, mô phỏng tạo hình Vạn Lý Trường Thành nên mới có tên này.

Mộc Đóa kéo tay Cố Lự, dưới chân chậm rãi đi theo, ánh mắt chỉ lo nhìn về phiên bản thị trấn thu nhỏ phía xa, tìm chỗ nhà mình. Cố Lự càng kéo càng nặng, dứt khoát tìm cùng cô.

"Kìa, tòa tháp đồng hồ kia là thư viện." Cố Lự chỉ vào công trình kiến trúc mang tính biểu trưng cho cô nhìn.

Mộc Đóa gật đầu, "Ừ, vậy là ở bên cạnh."

"Sau đó ở phía Nam."

"Phía Nam." Mộc Đóa sửng sốt một chút, "Bây giờ chúng ta đang ở phía Đông, trên là Bắc dưới là Nam trái là Tây phải là Đông, xuống phía Nam, vậy chính là ở bên trái."

Cố Lự bật cười, Đóa tể ngốc, may nhờ môn nguyên lý.

http://tieulun.hopto.org

"Sau đó thì sao?" Không thấy anh nói tiếp, Mộc Đóa nghiêng đầu thúc giục.

"Sau đó cậu hôn mình một cái trước đã."

"Hả?" Chống lại ánh mắt đầy ý cười của Cố Lự, Mộc Đóa xấu hổ đỏ mặt cấu vào cánh tay anh đang khoác trên eo cô. Nghe thấy tiếng rên rỉ, nữ hán tử mạnh mẽ mới hài lòng, "Coi như chưa nói gì đi."

Nói xong, cô gái nhỏ bỏ lại người bên cạnh, kiêu ngạo chạy lên đỉnh, Cố Lự bất đắc dĩ chạy nhanh đuổi theo.

Chùa Thiên nằm trên đỉnh ngọn núi mặc dù không đến mức "Tầm mắt bao quát non sông", nhưng tầm nhìn rộng lớn quả thực khiến lòng người lập tức sáng trong.

Mộc Đóa vừa nhìn qua liền quên mất chút khó chịu lúc nãy, tiếp tục lôi kéo Cố Lự phân biệt những chỗ khác. Trước giữa trưa, tất cả mọi người đi xuống, nhiều người cũng không muốn đi lên nữa, ở trong chùa Thiên cầu phúc mới là chuyện cần thiết, ngược lại thuận tiện cho đôi tình nhân nhỏ chiếm đoạt chỗ tốt này.

Cố Lự để áo khoác ở trên lan can, hai tay vòng tay từ bên hông Mộc Đóa ôm lấy đôi bàn tay nhỏ đang ở trước người cô. Mộc Đóa xấu hổ cúi đầu, dù sao cũng không có ai, lại mạnh dạn thả lỏng người dựa vào ngực Cố Lự.

Cố Lự thỏa mãn hôn lên mái tóc đen nhánh của cô gái trước mặt, sau đó mới bắt đầu giảng giải địa lý.

"Bên kia là bệnh viện, mình nhận ra được." Mộc Đóa chỉ vào một chỗ xa xa nào đó

"Ừ, chỗ kia xa hơn hướng Bắc một chút, có lẽ ở bên phải, có sáu tòa nhà. Tòa nhà kia thấp hơn sảu bảy tầng so với sảnh chính bệnh viện, thấy không?" Cố Lự nắm ngón tay của cô chỉ về hướng đó.

"Một, hai..." Mộc Đóa cẩn thận phân biệt từng tầng, "Sau đó thì sao?"

"Từ trên hướng xuống có hai tầng." Cố Lự cùng đếm với Mộc Đóa. Kiến trúc cao tầng của bệnh viện tương đối cao so với những hộ gia đình trong thành phố vì không có thang máy, mặc dù chỉ có tám tầng mà thôi. Tuy nhiên đây cũng là lợi thế vì nhà ở khu dân cư cao lắm chỉ sáu, bảy tầng là cùng.

Mộc Đóa đang lơ mơ đột nhiên thông minh hẳn ra, còn chỉ vào một chỗ, "Nhà cậu kìa."

Cố Lự giống như khen thưởng khẽ nhếch môi hôn một cái, "Thông minh, giúp cậu nhận biết được nhiều nhà như thế, nếu không tìm ra nhà mình thì đúng là làm trò cười cho người khác."

"Nhà mình làm sao mình không nhìn ra chứ." Mộc Đóa theo bản năng cãi lại, mới nói được một nửa thì phát hiện ra cô lại bị bạn trai chiếm tiện nghi. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên giống như muốn làm ầm ĩ, Cố Lự chỉ nhàn rỗi nhìn, dù sao cũng đang ở trong lồng ngực của mình, ầm ĩ thì ầm ĩ thôi, nhiều lắm là chịu đau chút.

Trần Tuệ Di sớm đã đi đặt cơm trưa, đơn giản chỉ cần Trịnh Mạn Vân gọi điện thoại tới thúc giục đi ăn.

Hai người từ Tiểu Trường Thành xuống vừa lúc chạm mặt Trương Hạo tới tìm bọn họ, nhìn đám người đằng trước náo động đến mặt đỏ tía tai, hẳn là anh em họ của anh ta.

http://tieulun.hopto.org

Chùa Thiên thường ngày rất ít người lui tới, chí ít tháng Giêng sẽ không đông người như thế. Nhà của Cố Lự lúc bà cố còn tại thế là khách quen của chùa Thiên, đến ngày ăn chay còn có phòng cho mình nghỉ ngơi. Nhưng hôm nay đông như vậy, chỉ có thể đặt từng bàn tròn lớn trên đất trống ở hậu điện rồi ghép bàn vào ăn.

Để tránh bị nghi ngờ, Cố Lự và Trương Hạo phân ra đi hai bên trái phải Mộc Đóa, nhưng chờ đến khi tìm được người trong nhà, anh thật sự phải khâm phục mẹ của mình.

http://tieulun.hopto.org

Chương 49: Gặp phụ huynh

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mạc Y Phi

Mộc Đóa giương mắt nhìn thoáng qua hướng bàn tròn Cố Lự đang đi tới, thật nhanh đổi lại ánh mắt và vẻ mặt 'Tôi và anh ta không quen nhau', gương mặt nhỏ hết sức chăm chú nghe hai người phụ nữ ngồi cạnh nói chuyện nuôi con, thì ra Cố Tiểu Hùng từ nhỏ đã là một nam thần "vô vị".

Hành động mờ ám của cô được Cố Lự thu hết vào mắt, đáy mắt dần hiện lên sự dịu dàng. Mặc dù kỳ lạ là tại sao hai nhà lại vừa vặn ghép một bàn, nghĩ một chút, có khi là do mẹ mình giở trò quỷ. Đám người ở bàn bên cạnh đều rất quen thuộc, Trương Hạo và anh em họ của anh ta cũng ở bàn đó, xem ra một bàn đều là họ hàng nhà mình.

"Ông nội bà nội, cha mẹ." Chào hỏi với các bậc trưởng bối nhà mình, Cố Lự nghiêng người sang hướng hai người khác lễ phép chào hỏi, "Cô, chú mạnh khỏe."

"Cố Lự à, qua lần họp phụ huynh là cô không quên được cháu rồi, thầy cô nào cũng đều khen cháu đấy." Trịnh Mạn Vân cười khanh khách đáp. Mộc Hoành Đào cũng cười cười ha ha, "Cậu nhóc này rất ngoan, lại còn nhiệt tình. Lần trước còn giúp Tiểu Đóa xách đồ đấy, mau ngồi xuống đi."

"Con trai, con ngồi bên cạnh Tiểu Đóa, bạn cùng lứa lại chung lớp so với mấy người lớn chúng ta có nhiều chuyện để nói hơn." Trần Tuệ Di nhường lại chỗ của mình, ngồi vào ghế bên cạnh. Nếu mẹ đã cho bậc thang, Cố Lự

liền vâng theo trèo lên thôi.

Mộc Đóa từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười, mỉm cười, rồi lại mỉm cười. Trong lòng xấu hổ hận không thể đi sang bàn bên cạnh tìm Trương Hạo cùng ăn một bữa, đây là kiểu tình huống gì đây, tại sao hai nhà lại cùng nhau ăn cơm.

"Cẩn thận đút nhầm cơm vào mũi đấy." Cố Lự thừa dịp những người lớn nói chuyện phiếm, nghiêng đầu thấp giọng trêu chọc cô.

"Hả?" Mộc Đóa không dám quang minh chính đại trừng mắt lườm anh, trên mặt vẫn nở nụ cười khả ái, ngay cả ánh mắt cũng cong cong, lại nghiến răng, gằn từng chữ một, "Không được làm phiền mình."

Cố Lự khẽ nhíu mày, chăm chú nhìn Mộc Đóa, lấy điện thoại trong túi quần ra. Mộc Đóa đang khó hiểu, điện thoại trong túi liền vang lên, "Cố Tiểu Hùng: Tuân lệnh Nữ vương đại nhân."

Mộc Đóa phì cười, giả vờ điềm tĩnh gắp một miếng đậu hũ. Phụ xướng phu tùy, Cố Lự cũng gắp một miếng đậu hũ trắng nõn bỏ vào trong miệng, Mộc Đóa có tật giật mình khiến hai má đỏ ửng lên

Trong chùa người đến càng ngày càng nhiều, cơm nấu cũng không đủ, may mà tất cả mọi người chỉ ăn món đầu năm *(1)*, ăn lưng bụng liền ngừng đũa.

(1) nguyên văn 意头: món ăn tốt lành đầu năm mới.

Mộc Đóa lại càng ăn ít, Cố Lự khẽ nhíu mày, đang định để cho cô ăn thêm chút nữa. Bà nội của Cố Lự liền đau lòng trước, "Con gái đang tuổi lớn, cũng sắp thi đại học rồi, nên ăn nhiều một chút."

http://tieulun.hopto.org

"Bà ơi, cháu thật sự ăn no lắm rồi." Mộc Đóa dịu dàng đáp, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm đũa gắp rau xanh ngay phía trước bỏ vào trong bát. Bà nội Cố Lự vừa mở miệng, tất cả mọi người liền tập trung vào người Mộc Đóa, đều thúc giục cô ăn thêm.

"Đứa nhỏ này nói thế nào cũng nên ăn nhiều một chút." Vẻ mặt Trịnh Mạn Vân tràn ngập bất đắc dĩ, đưa tay kéo đĩa rau lại gần hơn.

Cố Lự nhân cơ hội múc thêm ít cơm cho vào bát Mộc Đóa, kết cục chính là bị đánh một cái vào đùi.

Buổi chiều, mọi người chậm rãi từ hậu điện tản ra, tốp năm tốp ba ngồi vây quanh ở giữa hành lang chùa. Dường như tất cả mọi người đều yêu thích nhịp sống nhàn nhã thảnh thơi, mùi hương khói trong chùa rất riêng, xen lẫn mùi của nắng tràn ngập vào hô hấp mỗi người, làm người ta thư thái lại an tâm.

Dì Trương quyết định ngày mai sẽ chơi mạt chược, Trịnh Mạn Vân dĩ nhiên có một chân, ngay cả Trần Tuệ Di cũng được một suất. Một đám đàn ông tự túc pha trà rồi tán gẫu chuyện đại sự quốc gia.

Mộc Đóa ngồi phơi nắng đến lười biếng, ôm áo khoác nửa dựa vào cột, mắt thoải mái híp lại thành một đường, lông mi thật dài thẫm nước dưới ánh mặt trời, run rẩy trong nháy mắt mở khe hở nhàn nhạt.

Cố Lự bước ra khỏi sương phòng *(2)* rồi vòng qua chỗ rẽ, chỉ liếc mắt một cái, anh đã không quên được khung cảnh cô nhóc kia lười biếng đắm chìm trong ánh mặt trời giống như bình yên đi vào giấc ngủ, phảng phất giống như mèo con đang chờ chủ nhân đến chải lông.

(2) nguyên văn 厢房: các phòng ốc ở hai bên phía trước chính phòng.

http://tieulun.hopto.org

Ánh mặt trời trước mặt đột nhiên bị che mất, Mộc Đóa mở mắt nhìn người xấu nào đó đang nhàn rỗi quấy nhiễu người khác, "Ừm, Cố Lự."

Mộc Đóa còn có chút lơ mơ ngây thơ chìa tay, kéo kéo góc áo của anh, "Sắp xếp xong xuôi cho ông bà nội rồi à?"

"Ừ, ở sương phòng trong hậu điện nghỉ ngơi." Ánh mắt liếc qua hướng những người lớn nhìn sang, bọn họ vừa vặn bị cây cột che đi. Cố Lự yên tâm nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại, vuốt ve ngón tay trơn mềm, "Mèo lười nhỏ, buồn ngủ à?"

Mộc Đóa gật gật đầu, "Là sốt mùa Xuân." *(3)*

(3) Sốt mùa Xuân thực chất là sự thay đổi về tâm – sinh lý của cơ thể người nhằm thích ứng với sự chuyển mùa trong năm. Triệu chứng thường gặp bao gồm: mệt mỏi (kể cả khi đã ngủ đủ giấc), nhạy cảm với sự thay đổi thời tiết, chóng mặt, khó ở, nhức đầu và đôi khi có cả đau khớp và tâm trạng chán chường.

"Vậy sang xin về sớm một chút, được không?" Cố Lự đề nghị.

"Còn cậu thì sao?" Mộc Đóa không nỡ bỏ bạn trai, mùng hai, gia đình theo lệ cũ sẽ đi thăm họ hàng, sau đó không chừng đến mùng bảy vẫn không gặp được nhau, kiểu gì trong nhà bạn bè của cha mẹ sẽ đến chơi, vậy cũng chỉ có thể chờ đến mùng tám đi học mới gặp lại.

"Chờ ông bà nội nghỉ ngơi xong sẽ đi. Ngày mai mình phải sang nhà bà ngoại chúc Tết, ngày kia đi thăm bà con, chắc cậu cũng sẽ bận nên có gì chờ mình về sẽ đến tìm cậu." Cố Lự vừa nói xong, môi Mộc Đóa cũng chậm rãi bĩu ra. Trong đầu đã sớm tính toán, bạn trai à, cô muốn làm nũng.

Cố Lự buồn cười nhéo một cái, nơi đông người, cũng không dám âu yếm.

Chịu đựng cơn buồn ngủ, gia đình Mộc Đóa vẫn đồng hành cùng mọi người rời khỏi chùa Thiên. Sau khi đỡ bà nội Cố Lự xuống núi, ở dưới chân núi, Mộc Đóa được nhiệt tình mời tới nhà chơi, Trần Tuệ Di tinh quái cười trộm với con trai nhà mình. Dì Trương vẫn luôn nhớ kỹ việc muốn Mộc Đóa lúc rảnh rỗi dạy thêm cho Trương Hạo, đúng lúc đó Cố Lự vội giới thiệu một thầy giáo dạy khá tốt.

Vừa về tới nhà, Mộc Đóa liền nhét mình vào trong chăn, thở dài một hơi.

Mộc Đóa không thích ở chung với trưởng bối, mặc dù nhiều lúc cô sẽ mềm lòng mà nhường chỗ cho người già, sẽ thương thay cho những người già ăn xin kia, cũng thích những người lớn trêu đùa đầy thiện ý. Nhưng miệng lại có chút vụng về, chỉ khi ở cùng những trưởng bối thân thiết mới làm nũng rồi nghịch ngợm. Nửa ngày hôm nay phải ở gần những người lớn xa lạ làm cô có chút không quen.

Cô nàng thiếu ngủ vừa dính vào giường mí mắt liền không tự chủ được cụp xuống, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Điện thoại vẫn luôn nắm trong tay, dừng lại ở giao diện tin nhắn. Chờ đến lúc màn hình tối đi, tin nhắn cũng không gửi.

Mùng hai, học sinh cuối cấp như Mộc Đóa có lẽ sẽ bận rộn, họ hàng thân thiết ân cần hỏi: "Tiểu Đóa thi cuối kỳ được mấy điểm hả, cũng sắp thi tốt nghiệp trung học rồi nhỉ?" Tiền mừng tuổi đẩy tới đẩy lui, Mộc Đóa tính toán một chút, năm nay lại lỗ rồi.

Sáng sớm mùng bốn, Mộc Đóa chưa tỉnh ngủ đã nhận được tin nhắn của Cố Lự. Mộc Đóa ngồi ăn sáng, vừa ước ao vừa đố kỵ nhìn mặt trời mọc trên biển được người nào đó gửi đến, bá đạo nói, "Cố Tiểu Hùng, mình muốn mặt trời nhỏ đỏ rực kia."

http://tieulun.hopto.org

Gửi xong, bản thân liền không nhịn được cười khanh khách trước. Cửa ra vào truyền đến tiếng mở cửa, Mộc Đóa cắn cái muỗng quay đầu lại chào, "Cha tập thể dục sớm đã về rồi à?"

Vẻ mặt Mộc Hoành Đào có phần vui vẻ, trên tay cầm rất nhiều đồ ăn, "Tiểu Đóa, lát nữa bác cả của con đến đấy. Mạn Vân, tôi thuận tiện đi chợ mua chút đồ ăn, bà xem một chút rồi giữa trưa nấu thêm vài món đi."

Mộc Đóa theo bản năng nhìn vẻ mặt của mẹ, Trịnh Mạn Vân ngẩn ra, lập tức hiểu ý cười nói, "Có mấy người tới để tôi nấu thêm cơm?" Mộc Đóa khẽ thở dài, cha mẹ đúng là hòa hợp, trong ngực cô tim đập thình thịch, dù sao vẫn có dự cảm không tốt.

Mộc Đóa bị mẹ thúc giục đi dọn dẹp lại phòng, ở phòng ngủ chạy tới chạy lui một vòng, cô cầm áo khoác treo lên móc. Nghịch ngợm mất một lúc, cô gái nhỏ chọn một cây kẹo que vị dâu ngậm vào miệng rồi thoải mái nằm lên ghế dựa lười.

"Cố Tiểu Hùng: Vậy chỉ có thể phiền toái Đóa tể mau tự đưa mình qua, có thể giao đến." Mộc Đóa hừ nhẹ, đang muốn nhắn lại, chợt nghe tiếng hò hét ầm ĩ trong phòng khách, xen lẫn tiếng chào hỏi của cha mẹ.

Mộc Đóa cất điện thoại vào túi quần, không khỏi nhức đầu. Chỉ thấy hai đứa em họ đã chiếm đoạt cái máy tính trong thư phòng, đang tranh nhau xem ai sẽ điều khiển. Mộc Miểu vừa quay đầu lại đã có mục tiêu mới, hướng về phía phòng khách hét lớn, "Cha, cha, con muốn ăn kẹo que."

Khóe miệng Mộc Đóa giật một cái, Mộc Miểu có chỗ nào giống mệnh thiếu nước chứ, thiếu thông minh còn nghe được. Cô đang ở đây, gọi chị một tiếng không được hay sao, cứ gọi Mộc nhị. Lén lút oán thầm trong lòng một

phen, Mộc Đóa cam chịu số phận cầm cả hộp kẹo que trong nhà đi tới đặt ở trên bàn vi tính, lại giúp bọn nhóc nhập mật mã mở máy.

So với thư phòng, trong phòng khách bốn người ngồi lại an tĩnh như muốn khiến người ta quên mất sự tồn tại của họ. Trịnh Mạn Vân cầm đồ ăn vặt trong tay, cũng không mở ra, chỉ nắm trong tay, xem Xuân Vãn đang chiếu lại.

Đây, thật đúng là nắm chặt không buông.

Mộc Đóa chào bác cả bác hai, hai bác gái cũng không biết nói chuyện gì với anh chị em, cô liền ngồi vào bên cạnh họ, nói với bọn họ về những món ăn ngon. Có lẽ do Mộc Đóa nhiệt tình nên mấy người phụ nữ cũng tự nhiên hơn. Chị họ Mộc Nam Nam và Mộc Tử Nam nói chuyện với cô về đêm 30 Tết, bởi vì nhà Mộc Đóa lái xe về nội thành nên bị ông bà nội trách móc mãi.

Thân là một trong những nhân vật chính của bí mật gia đình này, Mộc Đóa có chút xấu hổ, chỉ có thể gắp đồ ăn cho họ.

Ăn cơm trưa xong, Mộc Hoành Đào đưa cho bọn nhỏ mỗi đứa 100 tiền mừng tuổi. Mộc Đóa liếc nhìn bình dầu Kim Long và một giỏ trứng gà nhà bà nội mang đến, chỉ cảm thấy kinh doanh thật dễ dàng.

Trong những năm qua, ở nông thôn, bác trai bọn họ mừng tuổi 50 đồng, còn keo kiệt không muốn cho cô. Cô không có thói quen lấy tiền mừng tuổi, mới nói ra một câu, "Khỏi cần." Những người đó liền cất vào trong túi, giả bộ khen một câu, "Tiểu Đóa thật là hiểu chuyện." Mộc Đóa thật sự không cần số tiền này, việc cho tiền mừng tuổi vào Tết vốn là chuyện làm cho trẻ con thích nhất, điệu bộ giả tạo như thế thật khiến người ta khó chịu.

Nhiều người như vậy nên một xe của Mộc Hoành Đào không đủ để chứa

người, ngược lại cũng bớt được vài chuyện, bác cả bác hai gọi hai chị em mau tới mang giày chở về nhà. Không ai lên tiếng trả lời, Mộc Đóa theo mẹ cùng đi vào phòng ngủ tìm.

Mộc Miểu và Mộc Quân hưng phấn từ trong phòng Mộc Đóa chạy ra, Mộc Đóa theo bản năng đi vào phòng, nhìn chung quanh cũng không cảm thấy có gì không đúng, hình như quần áo của cô bị động vào.

Áo khoác màu lam nhạt vốn đang treo trên móc, bây giờ nửa cổ áo có chút xiêu vẹo, lung lay như muốn rơi.

Mộc Đóa theo trực giác lật áo khoác ra tìm tiền lì xì.

http://tieulun.hopto.org

Chương 50: Xin hãy cố gắng

Editor: Điềm Điềm

Beta: Mạc Y Phi

"Tiểu Đóa tể: Mình không tức giận, chỉ vì cha mà cảm thấy giận dữ bất bình, cũng rất đau lòng." Cố Lự không khỏi nhíu mày. Trong phòng khách vẫn rộn rã tiếng cười đùa, Cố Lự lặng yên không một tiếng động đi ra ban công, gọi điện thoại cho Mộc Đóa.

"Sao cậu lại gọi?" Mộc Đóa bắt máy rất nhanh, hình như đang cầm điện thoại trong tay chờ. Thanh âm được ép xuống thấp, bốn bề tĩnh lặng. Vừa nói, Mộc Đóa khe khẽ đóng cửa gỗ nhà vệ sinh vào.

Nghe âm thanh mà bản thân luôn nhớ ở đầu dây bên kia, Cố Lự cảm thấy như được trấn an, "Mình về sớm một chút, nhé."

Anh len lén giấu tiền lì xì cho cô gái nhỏ, vốn sẽ kinh ngạc vui mừng nhưng lại bị hai gấu con gây phiền toái, bên trong bao tiền lì xì có chín mươi tám đồng, bị lấy mất chỉ còn lại mười tám đồng. Cha mẹ hai đứa chẳng những không lo lắng con mình dưỡng thành thói xấu, hết sức cưng chiều, lại còn nói Mộc Đóa chuyện bé xé ra to.

Mộc Đóa sờ hoa văn trên gạch men vách tường, thanh âm buồn bực, "Không phải nói mùng bảy về sao?"

"Nhớ cậu."

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo, trong lòng Mộc Đóa giống như nụ hoa nở ngày xuân, cố gắng ép xuống cũng ép không được, khóe miệng nhếch lên, cuối cùng nhẹ nhàng đáp lại, "Ừ, được rồi."

"Ngoan."

Cái mà Cố Lự gọi là "Sớm một chút" chính là chiều ngày hôm sau đã về tới thành phố T, một thân một mình hòa vào dòng người, một tay nắm hai túi đồ bước ra trung tâm vận chuyển hành khách. Quần áo trên người mới thay bị đủ mùi hỗn tạp trên xe buýt nhiễm phải, Cố Lự liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, vẫn quyết định về nhà tắm rửa trước.

"Chiều nay về à, sao lại không nói cho mình biết chứ." Mộc Đóa cầm điện thoại vội vàng chạy vào phòng tắm, nhìn vào tấm gương khẽ lầu bầu, "Vậy chờ mình nửa tiếng."

Tóc bết như vậy, làm sao đi ra ngoài gặp bạn trai được.

Sau bốn mươi phút, hai người làm đẹp sửa soạn cuối cùng cũng gọn gàng xinh đẹp gặp nhau ở cửa thư viện.

Cố Lự mỉm cười nhìn Mộc Đóa, nhìn đến mức khiến cô không được tự nhiên kéo kéo lưng váy ca-rô mà mình đang mặc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu ửng lên hai đám mây hồng, "Nhìn cái gì đấy?"

Cố Lự không trả lời, dắt tay cô đi. Đóa Tể của anh, qua mấy ngày không gặp, nỗi nhớ nhung như thấm vào tận xương tủy. Thích một người, hóa ra lại kỳ diệu như vậy.

Mặt trời chiều ngả về phía Tây, nhiệt độ không khí bất tri bất giác giảm xuống. Hai người quyết định buổi tối ăn canh xương, nước hầm xương nóng

http://tieulun.hopto.org

hổi, thơm phức, Mộc Đóa còn thích ăn xương nữa.

Tháng giêng người ăn cơm ở ngoài không nhiều, chỗ gần cửa sổ vẫn trống không. Ngồi vào chỗ, Cố Lự đưa áo khoác của mình và Mộc Đóa giao cho nhân viên phục vụ treo.

Lật menu, Cố Lự hỏi ý kiến, "Đậu hủ, khoai tây xắt lát." Mộc Đóa gật đầu, ân cần giúp Cố Lự dọn bát đũa.

Cố Lự chọn rất nhiều món Mộc Đóa thích ăn, cô gái nhỏ đói bụng no con mắt, rõ ràng muốn ăn thế nhưng lại giống như chó con dùng đôi mắt to khiến người ta thương xót nhìn Cố Lự, gật đầu lắc đầu muốn ăn ngon.

"Một chút rau xanh cũng không ăn, ngoan, đều có mùi xương hầm cả, ăn chút đi." Cố Lự gắp rau cải thảo bỏ vào trong bát của Mộc Đóa. Mộc Đóa đang đeo bao tay ni lông vui vẻ gặm xương, hoàn toàn không quan tâm đến lá rau trong bát.

Cố Lự thấy cô gái nhỏ không nghe lời, cũng chỉ có thể dung túng, "Nhấc cánh tay lên."

"Ừ." Mộc Đóa nhìn một chút rồi lập tức ngoan ngoãn nâng cao tay áo dán lên mép bát, Cố Lự đưa tay qua, cẩn thận vén ống tay áo lên, xắn lên một chút, bộ dáng nghiêm túc giống như đang đối đãi với một bộ trang phục quý báu được chế tạo rất tinh xảo.

"Tay kia."

Làm như lúc nãy, áo ở trong, ống tay áo vén lên hở ra một đường chỉ, dường như ngay cả nếp gấp cũng làm cho Mộc Đóa cảm thấy ngọt ngào.

http://tieulun.hopto.org

Thấy Mộc Đóa chăm chú, Cố Lự buồn cười lấy một tờ giấy lau nước sốt không cẩn thận dính lên đầu ngón tay Mộc Đóa, "Làm sao vậy, mau ăn đi, khoai tây đã thành súp khoai tây rồi kìa."

"Được." Mộc Đóa gắp rau cải thảo trong bát lên, ừ, Cố Tiểu Hùng nói cũng đúng, ngào ngạt mùi xương.

Thành phố T ban đêm cũng giống như các thành phố khác, ánh đèn lóng lánh, thành phố trong đêm sáng rực rỡ.

Dọc theo đê sông lượn quanh thành nhìn về phía xa trong thành phố nhộn nhịp sầm uất, Mộc Đóa khẽ than, gãi nhẹ lòng bàn tay Cố Lự, "Ở đây, cảm giác giống như xuất gia nhìn thấu cõi trần vậy. Cùng nơi ấy, là hai thế giới." Cô gái nhỏ dường như lại nghĩ tới điều gì thú vị, tự mình cười ngây ngốc.

Cố Lự nhàn nhạt nhìn sang, dừng chân khép lại cổ áo của cô, ngón tay thon dài nâng cằm cô gái nhỏ nhạy cảm, hai mắt ánh lên ý cười, "Đi tu thì không được ăn thịt động vật hảo hạng."

Mộc Đóa xấu hổ, nũng nịu, "Làm gì có, buổi tối ăn hết nhiều rau như thế mà."

"Ừ, không ngừng cố gắng." Cố Lự hôn một cái lên cái miệng nhỏ hơi bĩu ra, tỏ vẻ khen thưởng.

"Ừm." Cô gái nhỏ khó được khi không xấu hổ, thoải mái nhận phần thưởng của bạn trai.

Các học sinh cấp ba nhận được nhiều sự chú ý luôn có thể khiến cho nhà trường vô cùng ưu đãi, học sinh các lớp dưới ở nhà nhàn hạ qua hết Tết nguyên tiêu mới nhập học, bọn họ mới mùng tám đã phải đến tự học buổi tối.

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù nhập học sớm, bởi vì thêm một chút trang nghiêm của kỳ thi Đại Học, trái lại không có ai than phiền điều gì, dường như trong một đêm đều đã lớn. Mọi người đều không hẹn mà ăn cơm trưa xong cùng xách theo hành lý vội chạy về. Đương nhiên không phải ham thích học tập đến tẩu hỏa nhập ma, một phần vì chép mấy bài tập nghỉ đông, quá nửa là vì thành tích cuối kỳ năm ngoái.

Thầy chủ nhiệm lớp hiếm khi phúc hậu một lần, trông đợi các học sinh trải qua năm mới tốt lành, lại không biết lòng tốt lại trở thành việc xấu, khiến mọi người nơm nớp lo sợ trải qua năm mới.

Thiệu Thiến Thiến xách túi lớn túi nhỏ quăng lên giường liền chạy đến ban 13 chép bài tập tiếng Anh, tuy tiếng Anh là sở trường của cô, nhưng cố gắng thế nào cũng chỉ vô ích, còn không bằng đến trường thi sẽ phát huy hết mức có thể. Chẳng thà lấy khoảng thời gian kia dùng vào môn học yếu kém còn thực tế hơn, thời điểm thi Đại học này, mấy môn học lệch kia đành chịu thiệt.

Thiệu Thiến Thiến nhường chỗ ngồi, đương nhiên để cho Cố Lự.

Mộc Đóa lấy một cái tai nghe nhét vào trong lỗ tai Cố Lự, nghe tiếng không khí ở trong vỏ sữa bò co rút, gắng sức uống đến một giọt sữa bò cũng không còn, đặt lên bệ cửa sổ, lại nằm sấp trên bàn ngủ trưa bù.

Cố Lự sờ sờ sau gáy cô, lại điều chỉnh âm lượng ở trong thấp một chút, ánh mắt nhanh như gió kiểm tra bài tập hóa học của Mộc Đóa. Thỉnh thoảng cầm lấy bút máy trên bàn viết vào đáp án của Mộc Đóa một vài gạch, ghi chú mấy chữ.

Chờ đến khi Thiệu Thiến Thiến trở lại, hai người cao thấp gần cửa sổ đều đang nằm ngủ, các bạn học ngồi bên phải đang thảo luận cũng tự động hạ

thấp giọng nói.

Thiệu Thiến Thiến chọc vào cánh tay Cố Lự, đưa cho anh một que kem, "Thần tượng, bọn họ ở dưới tầng gọi cậu đi chơi bóng."

Cố Lự liếc nhìn túi ni lông trên tay cô, vẫn còn một gói, hiển nhiên là để dành cho Mộc Đóa. Cố Lự hơi nhíu mày, "Đưa túi cho mình." Thiệu Thiến Thiến theo bản năng đưa cái túi cho anh, chỉ thấy Cố Lự bỏ hai gói vào trong túi, đưa cho Từ Thiệu bàn sau, "Ăn hết đi."

Từ Thiệu mặt dày cầm que kem bỏ chạy, ở xa xa huýt sáo. Thiệu Thiến Thiến giận dữ, không tiếng động mà kêu gào, đợi đến lúc nhìn thấy Mộc Đóa vẫn đang ngủ say, cười ha hả. Hãy đợi đấy, Cố Thần, bây giờ kiêu ngạo như vậy, chờ Tiểu Đóa nhi nhà mình thức dậy sẽ trừng trị cậu.

Cố Lự không đếm xỉa đến Thiệu Thiến Thiến đang cười nham hiểm, tự mình nhấn thấp âm lượng, lấy một tai nghe khác đeo lên cho Mộc Đóa.

"Chờ Đóa Tể tỉnh rồi gọi điện cho mình."

Thiệu Thiến Thiến bĩu môi, tỏ ra ghét bỏ vị thần dính người Cố Thần này.

Ăn xong bữa tối, bước ra khỏi căn tin, trái phải ôm lấy hai người bạn thân đi theo cô gần ba năm, Trịnh Dư nghiêng đầu tựa vào vai Mộc Đóa. Cách đó không xa tầng dạy học chỉ có phòng học lớp 12 đèn đuốc sáng trưng, "Sao mới đó mà đã lên lớp 12 rồi nhỉ?" Vừa nói xong, bỗng có chút nghẹn ngào.

Đúng vậy, rõ ràng hôm qua mới từ trung học cơ sở lên cấp ba; rõ ràng hôm qua mới nghe thầy Xuân nói, "Thầy là Diệp Xuân giáo viên chủ nhiệm ba năm trung học của các em.” Rõ ràng hôm qua Cố Lự mới chuyển tới ban 6.

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa nhớ tới lúc ăn cơm, Phương Siêu ở trước mặt mọi người lập lời thề son sắt với Dụ Đầu, anh sẽ cố gắng, cùng nhau nỗ lực cố gắng. Trùng Tiêu nói Manh Manh rất hung dữ, anh nhất định phải liều mạng để hai người có thể hòa hợp. Đại Thiến nói, cô phải thi vào trường đại học có nhiều nam sinh nhất để còn được một lần nói chuyện yêu đương thật tốt.

Yêu đương à, Mộc Đóa nghiêng đầu, nhìn về phía nam sinh kia, như thể có thần giao cách cảm với cô, hai người nhìn nhau cười ngọt ngào.

Tiếng chuông tự học buổi tối vừa vang lên, thầy Xuân liền ném ra một quả bom nặng ký, nổ ra khiến các học sinh không quan tâm thời gian lên lớp vọt đến tường sau phòng học.

Thiệu Thiến Thiến lấy phiếu điểm làm trung tâm mà đột phá ba tầng trong ba tầng ngoài bức tường người, vừa lao ra liền nắm lấy vai Mộc Đóa diễn kịch Quỳnh Dao, lại lập tức vui buồn thất thường mà kêu la với Cố Lự, "Cố Thần, xin cậu nhất định phải nhận một lạy của mình được không, không ngờ cậu có thể cứu sống được khúc gỗ mục Tiểu Đóa nhi này."

"Sao lại chỉ bao hàm cứu sống như vậy, bộ dạng lúc này có thể so với gốc cây già trăm tuổi ở cửa trường học của chúng ta đó." Đường Gia Đống buồn cười nhìn Thiệu Thiến Thiến trêu chọc, nhưng trong đáy lòng cũng khâm phục Cố Lự có thể nâng cao môn Hóa cho Mộc Đóa đến mức điểm số đứng thứ hai trong lớp, đứng thứ nhất là Cố Thần.

Mộc Đóa bị giày vò đến choáng váng đầu óc, cười hì hì nịnh nọt theo, "Cố Thần chính là ân sư giúp Mộc Đóa mình tái sinh, sư phụ xin nhận của đồ nhi một lạy."

Cố Lự cong ngón tay khẽ búng lên trán Mộc Đóa một cái, chỉ nghe cô gái nhỏ cố tình kêu một tiếng, thầm thở dài, cam chịu đến nhìn xem có thực sự làm đau cô không.

http://tieulun.hopto.org

Nghe âm thanh nháo nhác của bọn nhỏ ở sát vách dần dần hạ xuống, các thầy giáo mới bước ra khỏi văn phòng đi đến lớp học giảng giải đề thi. Trước lúc vào học kỳ, các thầy giáo vẫn có kiên nhẫn cầm đề thi giảng lại. Nhưng học kỳ này lần đầu tiên giảng giải, các học sinh liền phát hiện thầy cô giáo sẽ chỉ giảng những đề nào có tỉ lệ sai nhiều nhất, đề khó có phần mưu mẹo cũng sẽ trực tiếp bỏ qua. Thậm chí Cố Lự và Đường Gia Đống là những học sinh khá giỏi, đã được cho phép làm việc riêng, không cần phải lãng phí thời gian nghe mấy cái này.

Như vậy, ngược lại khiến các học sinh cảm thấy nguy hiểm hơn.

Mộc Đóa khẽ thở dài, cô có thể hiểu thầy giáo dụng tâm lương khổ *(1)*. Thế nhưng, cô cũng lo lắng Trùng Tiêu và Phương Siêu tầng dưới. Đối với học sinh thành tích thấp, áp lực trong lòng lớn như vậy thì càng mệt mỏi.

(1) nguyên văn 用心良苦: hao tổn tâm tư suy nghĩ muốn tốt cho người khác

Mộc Đóa len lén xoay người lại, Cố Lự đang giúp Mộc Đóa tìm vài bài tập hóa học. Tròn một tháng đi học, phần lớn bài thi nào hợp sở thích thì cô gái nhỏ này mới được điểm cao, bây giờ phải nắm chắc thời gian để bù lại những chỗ thiếu sót.

"Không nghe giảng bài à?" Cố Lự buồn bực nhìn cô, dù sao cũng không muốn phần số học cô bạn gái nhà anh cứ dần một kém đi, cho dù những đề bài kia cô đều biết rồi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 51: Lễ tình nhân

Editor: Bạch Miêu

Beta: Mạc Y Phi

Mộc Đóa phiền não nói thầm xong, Cố Lự biết cô gái nhỏ của anh đang buồn lo vô cớ, "Trùng Tiêu và Phương Siêu tiến bộ có lẽ nhờ vào việc bình thường cũng được thiên vị, chứ đi học có thể yên lặng nghe giảng được bao nhiêu."

"Hơn nữa, không phải còn có chúng ta sao, nhìn Dụ Đầu xem." Cố Lự liếc nhìn chủ nhiệm lớp đi ngang ngoài cửa sổ, ý bảo Mộc Đóa tiếp tục nghe giảng bài.

Mộc Đóa biết Cố Lự phân tích rất đúng, nhưng khi tiếng chuông tan học vừa vang lên, cô vẫn túm lấy Thiệu Thiến Thiến chạy xuống tầng. Cố Lự bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục chọn bài tập cho cô.

Trong ban 11, Chu Trùng Tiêu dựa vào vách tường ngồi với tư thế đại gia, tay trái cầm bài thi, đầu ngón tay phải không ngừng lắc lư cây bút đang ngậm. Người đằng sau tốt bụng vỗ vai nói có người tìm anh, còn bị anh dùng bút gõ một cái. Đến khi Mộc Đóa phẩy phẩy tay trước đôi mắt đang nhìn ngoài cửa sổ, con mắt ấy mới sáng lên.

"Ơ, tiểu Đóa nhi của anh, nhanh giúp anh xem đề bài này nào."

Thời gian chỉ trong chớp mắt, Chu Trùng Tiêu đã đến trước mặt Mộc Đóa như bão tố, tha thiết đem bài thi đến trước mắt Mộc Đóa. Mộc Đóa xem bài

thi toán học cuối kỳ, "Tiết đầu tự học là phân tích toán học à?" cô vừa nói, vừa cầm bút của Chu Trùng Tiêu viết xoạt xoạt.

"Tiết đầu là tiết sinh học của Địa Trung Hải." Chu Trùng Tiêu đáp.

"Hả?" Mộc Đóa chau mày. Thiệu Thiến Thiến cười hì hì một tiếng: "Thần tượng à, cậu sẽ không nghiên cứu vấn đề quang hợp ngay tiết đầu chứ..." Nói xong trêu tức nhìn Mộc Đóa, cô gái này lo anh cô nghe không hiểu áp lực đi học à.

"Không phải." Chu Trùng Tiêu thấy Mộc Đóa viết xong các bước, lấy xem, bỗng nhiên vỗ đầu, mặt mũi đầy ảo não, "Anh nói rồi, rõ ràng anh biết làm đề này kia mà, thế mà anh lại bỏ phí."

Mộc Đóa bĩu môi, hừ một tiếng kéo Thiệu Thiến Thiến đi. Quả nhiên là cô bị mù mới lo lắng như vậy, tên này đâu có chịu học, vẫn phải đợi bọn cô đến dạy.

Tiết tự học thứ hai của ban 6 bị lão già hăng hái dạy tiếng Anh chiếm đoạt, Mộc Đóa chép hết bài văn mẫu trên bảng đen. Rút một tờ giấy viết bản thảo kéo xuống một nửa, truyền cho Cố Lự tờ giấy nhỏ, "Chu Trùng Tiêu không chịu nghe giảng ╯╰."

Vẻ mặt đáng yêu như vậy khiến Cố Lự phải bật cười, "Trước đây cậu cũng không thích nghe giảng môn Hóa học mà. Ngoan, chúng ta dạy cậu ta là được."

Mộc Đóa giấu tờ giấy vào trong sách, chống đầu suy nghĩ. Trời ơi, suy bụng ta ra bụng người rồi. Mèo đen mèo trắng có thể bắt chuột đều là mèo ngoan, đi học có nghe giảng hay không đâu có liên quan gì, quan trọng là phải tiến bộ, nhiều lắm thì xem như cả ngày đều tự học thôi.

http://tieulun.hopto.org

Mới quay trở lại trường học nên mấy phòng ngủ đều nằm nói chuyện với nhau một lúc lâu.

Nghe Trâu Linh Linh thẹn thùng nói uỷ viên thể dục lớp bọn họ lúc nghỉ đông mượn chuyện học tập để mời cô, khiến mấy cô gái cùng thét lên. Mộc Đóa sợ lạnh đắp chăn che phủ chỉ lộ ra cái đầu, mái tóc xoã tung chạm vai để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, lúc này cũng hưng phấn mở chăn muốn đến cạnh Linh Linh.

Một nữ sinh tám chuyện, nhưng không thể so với 500 con vịt om sòm. Thiệu Thiến Thiến thỉnh thoảng còn muốn dùng chân đạp ván giường một cái, dùng tiếng ầm ầm đó để công kích cảm xúc nội tâm mãnh liệt.

"Tắt đèn tắt đèn, ngày mai nói chuyện với các cậu. Nếu ai phát ra âm thanh thì sẽ trừ người đó ra."

"Suỵt."

Mộc Đóa nháy mắt mắt thích ứng với bóng tối đột nhiên tới, trong phòng ngủ các cô gái đều có chút sợ hãi, không dám nhúc nhích ngồi ở trên giường, lỗ tai dựng thẳng. Nghe tiếng gõ cửa cảnh cáo từng phòng của dì quản lí, thanh âm dần dần đi xa, đến khi nghe thấy tiếng dép lẹp bẹp xuống tầng, mới thở phào một hơi.

Thiệu Thiến Thiến lè lưỡi, vui mừng nói, "Làm mình sợ muốn chết, nếu ngay ngày đầu tiên đã bị ký phạt, nhất định sẽ bị thầy Xuân giảng đạo tư tưởng ba ngày ba đêm."

Trương Yến cũng sợ hãi vỗ ngực, "Mình không thể tưởng tượng được chúng ta sẽ bị chủ nhiệm lớp đang trong thời kỳ mãn kinh kia và Linh Linh tra tấn như thế nào đâu." Trâu Linh Linh nghe vậy thì phụ họa đánh một cái,

làm toàn thân Trương Yến run lên.

Mặc dù như thế, bốn người lại ngồi vây quanh nhau dưới đất, cầm điện thoại chiếu sáng, cho tới hơn 12h mới thấy thỏa mãn. Mộc Đóa co người lại thành con tằm, cuộn tròn chăn gửi tin nhắn cho Cố Lự, "Nãy giờ không ngủ, trò chuyện vui lắm, suýt chút nữa là bị bắt rồi."

Để Cố Lự không mắng cô, Mộc Đóa ngoan ngoãn thêm vài icon đáng yêu.

Cố Lự vừa thấy tin nhắn, vỗ vỗ Chu Trùng Tiêu và Phương Siêu trong phòng ngủ của anh, "Ngủ đi." Phương Siêu ghét bỏ bĩu môi, "Trọng sắc khinh bạn." Chu Trùng Tiêu cũng không nói nổi, "Tiểu Đóa vẫn chưa ngủ, cậu đi ngủ sớm một chút. " Nói xong, nhanh nhẹn kéo Phương Siêu rời đi.

Cố Lự biết rõ tính nết cô bạn gái nhỏ nhà mình, những lúc đuối lý luôn đánh đòn phủ đầu bằng chiêu nịnh nọt anh. "Cố Tiểu Hùng: Bạn trai muốn biến thành hòn vọng thê."

Mộc Đóa đang cân nhắc xem nên làm thế nào để tan chảy hòn vọng thê kia, chợt nghe Đại Thiến gọi cô: "Đóa, suýt nữa quên. Buổi chiều hôm nay Cố Thần tịch thu kem của cậu rồi."

"Haizz..." Mộc Đóa nào nhớ đến sự chua xót chờ đợi của Cố Lự, tức giận bấm bàn phím điện thoại di động vang lên tiếng ting ting, "Cố Tiểu Hùng, ngày mai cậu phải đền kem cho mình o‾へ‾o#!"

Cố Lự nhìn thấy dấu chấm than trong tin nhắn, đôi mắt vẫn dịu dàng như cũ, càng thêm vài phần vui vẻ trả lời, "Được, ngoan ngoãn ngủ đi, ngủ ngon."

Đến giờ nghỉ trưa ngày thứ hai, Mộc Đóa được như ý nguyện ngồi ở dưới cây tử đằng ăn cây kem rồi giúp Chu Trùng Tiêu luyện nghe viết từ vựng

tiếng Anh, Thiệu Thiến Thiến nằm trên đồng cỏ khẽ hát dân ca.

Ngày xuân ấm áp, ánh mặt trời xuyên thấu qua kẽ lá cây tử đằng thưa thớt, chiếu vào quyển vở từ vựng, Mộc Đóa nghịch ngợm lần theo vết lốm đốm lựa lấy từ vựng.

"OK, đúng hết rồi."

"Cầm vở về giúp anh đi, đi mà." Chu Trùng Tiêu nhét quyển sách luyện nghe viết vào tay cô, xoa xoa đầu Mộc Đóa rồi vội vã chạy đến chỗ cây tử đằng ở hành lang. Có thể chịu đựng không đi đá bóng là quyết tâm lớn nhất của anh rồi, Mộc Đóa rộng lượng tha thứ cho việc anh làm tóc cô rối tung, mặc kệ vậy.

Thiệu Thiến Thiến híp mắt, khuôn mặt nhăn thành từng nếp gấp hỏi Mộc Đóa, "Đóa, mang tai nghe không?"

Mộc Đóa lấy tai nghe trong yếm của trang phục đại tá ra, đeo vào tai rồi đưa cho cô một bên. Thuận tay gối dưới đầu, nằm chết dí bên cạnh.

Buổi chiều tiết thứ nhất vẫn là tiết thể dục, cũng giống như ban 11. Các nam sinh mang theo sức sống đầu mùa xuân, rục rịch vận động tế bào sau kì nghỉ đông, nóng vội không thể kìm chế muốn đi giải tỏa. Ăn xong cơm trưa, thì kéo thành đám đến sân bóng.

Vốn tưởng rằng học kỳ mới sẽ không còn tiết thể dục, thầy Xuân đồng tình với ý mọi người, nên cứ để cho bọn họ thoải mái học thể dục. Cũng không biết ý kiến này có thể làm đến lúc nào, nghe nói năm trước cấp ba sớm đã bị ép buộc đình chỉ tiết thể dục rồi, thời khoá biểu nguyên một dãy dài những môn chính.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự sớm trở về phòng ngủ thay bộ quần áo thể thao ẩm ướt mồ hôi, lúc tìm được Mộc Đóa, cô gái nhỏ nằm ở trên đồng cỏ sau hành lang, dùng bàn tay nhỏ bé che chắn ánh sáng. Mái tóc đen rối xõa giữa thảm cỏ xanh, xen lẫn vài chiếc lá khô cuối mùa thu còn sót lại. Tay áo màu xanh da trời khiến cái cằm tựa như thon gọn một chút.

Cố Lự có chút nhíu mày, hàng ngày đều uống sữa tẩm bổ tại sao lại không thấy béo lên thế này, nhất định là kiêng bữa ăn chính, không ăn nhiều đây mà.

Vì vậy, sau khi đánh một giấc ngon lành xong, Mộc Đóa trở lại phòng học thì phát hiện trong hộc bàn đầy một chồng thức ăn. Cháo Bát Bảo, bánh mì, sữa bò, bánh ngọt, chocolate, hơn nữa còn có bánh bích quy ép, đống đồ ăn này là để tu dưỡng ư, không có khoai tây chiên, không có nước trái cây đáng yêu, lúa mạch nữa.

Mộc Đóa sững sờ quay đầu lại nhìn, quả nhiên chỉ có thể là tác phẩm của bạn trai nhà cô.

Sau đó anh nhéo nhéo khuôn mặt của cô, âm thầm bùi ngùi cảm thấy cô thật sự rất gầy, "Ừ, cho cậu ăn hết đấy." Suy nghĩ lại bổ sung một câu, "Đói thì ăn."

Mộc Đóa ngơ ngác.

Học sinh cuối cấp độc chiếm hết phạm vi của năm nhất sau khi tết nguyên tiêu qua đi, Chu Trùng Tiêu tỏ ra bốc đồng, rất có khí thế, sau khi tan học chạy đến căn tin.

Thừa dịp đường nhỏ ít người, Phương Siêu một tay nắm cả vai Trịnh Dư, nháy mắt ra hiệu với Thiệu Thiến Thiến, "Đại Thiến, lại chỉ có một mình cậu

cô đơn rồi, một mình một bóng, haizzz."

"Cô đơn chiếc bóng" tới kịp lối ra, eo bị bạn gái công kích bất ngờ, "Nói lung tung, mình, còn có Manh Manh đều là người của Đại Thiến, ba người sống nương tựa lẫn nhau mà." Mộc Đóa cũng lập tức chân chó biểu đạt lập trường của mình, né tránh tay của Cố Lự hấp tấp ôm Đại Thiến.

Đầu ngón tay Đại Thiến nhấc lên, dùng tư thế thái hậu dẫn theo mọi người đi về hướng căn tin.

Kỷ Manh vừa về đến, một đám người cùng ăn cơm trưa thì có tin tức. Chủ nhiệm khóa năm ba không còn thích dạy quá giờ nữa, cứ như ngày mai sẽ là kỳ thi Đại Học, ban ân cho mấy tiết tan học đúng giờ.

"Buổi tối đi quán Cảnh Thiên ăn xong còn có hoạt động khác không?" Biểu cảm của Manh Manh rất phấn khởi, giống như một đứa trẻ ham chơi.

"Sinh nhật ai sao, đi quán Cảnh Thiên làm gì?" Từ trước đến nay Mộc Đóa không bao giờ quên sinh nhật hay lễ lớn, suy nghĩ một lúc, hình như không có.

"Ôi chao, vừa rồi Cố Thần và Chu Trùng Tiêu không phải đã nói vị trí tổ chức mừng lễ tình nhân sao?" Manh Manh vừa nói xong liền ý thức được cái gì, không phải cô đang vạch trần sự bất ngờ trong truyền thuyết đấy chứ.

"Đầu tiên ăn cơm đã." Cố Lự gắp một đũa rau bỏ vào bát Mộc Đóa, giải thích nói, "Thấy mọi người quá căng thẳng, ra ngoài giải tỏa áp lực."

Cả một buổi chiều, Mộc Đóa đều ảo não tự trách mình quên ngày lễ tình nhân quan trọng như vậy, đây là lễ tình nhân đầu tiên của cô và Cố Lự. Cô nữ sinh nhỏ đi học mệt mỏi không vui lên, truyền tờ giấy cho Thiệu Thiến Thiến,

"Đại Thiến, cậu nói xem mình có cần mua chút gì đó không?"

Tiết sinh học, Thiệu Thiến Thiến chọn không nghe giảng, lúc này đang làm bài tập khác, nhìn thấy tờ giấy, xem xét ánh mắt lo sợ bất an của Mộc Đóa thì không khỏi buồn cười, "Cố Thần chỉ cần cậu thích sự sắp đặt hôm ấy của cậu ta, thì hắn đã hài lòng rồi, nào để ý đến việc nhỏ ấy. Bình tĩnh bình tĩnh."

Mộc Đóa cảm thấy Đại Thiến chưa yêu đương nên không hiểu được suy nghĩ của cô, nên lại hỏi Dụ Đầu.

"Nghĩ nghĩ cái gì, Cố Lự đâu để ý những chuyện này. Cậu ấy muốn mượn lễ tình nhân để cậu cảm thấy vui hơn, thả lỏng một chút, đây là yêu thương cậu đấy. Ngốc!"

Dụ Đầu trả lời rất nhanh, cô gái nhỏ quả thật không quấn quýt nữa, nhưng lại không biết hai cô bạn thân kia lại báo cáo cho Cố Lự biết hết.

http://tieulun.hopto.org

Chương 52: Nở rộ

Editor: Bạch Miêu

Beta: Mạc Y Phi

Không biết thầy Xuân có phải cố ý hay không, buổi tối trong lớp có một đôi xin nghỉ bệnh giả mà ông cũng không lật tẩy. Cố Lự trắng trợn đưa đơn xin phép, quang minh lỗi lạc viết tên anh và Mộc Đóa, lý lo: Có việc.

Thầy Xuân ngờ vực thêm chữ 'Trong nhà' ở phía trước, sau đó ký tên của mình.

Thiệu Thiến Thiến vốn thấp thỏm không yên, ngẫm lại ngay cả Yến Tử cũng dám đi trêu chọc các bà cô già ban 5, cô phải kháng cự lại chứ. Cô gái này nhiều lần suy nghĩ cẩn thận rồi lại cẩn thận viết "Nghỉ lễ không thoải mái."

Mọi người từ hành lang bước ra cửa trường bắt xe taxi thẳng đến Cảnh Thiên, cuối cùng xe sắp đến cây đèn giao thông thì tắc đường, người lái xe bực bội nhìn ra ngoài cửa sổ xe, mọi người xuống xe đi bộ qua.

Thiệu Thiến Thiến ngả người lên Trương Yến, lông mày mỏng nhướn cao thở dài, "Thói đời thế này, các đôi tình nhân cũng bị ép thành chó độc thân luôn, lễ tình nhân còn chưa tính, còn phải xem ngày lễ nào cũng là lễ tình nhân."

Mộc Đóa suy nghĩ rồi cười khẽ, thật đúng là, "Nếu tìm đúng người thì mỗi ngày đều là lễ tình nhân."

http://tieulun.hopto.org

"Đúng đúng đúng, thật không chịu được loại người này, bỏ đá xuống giếng ân ái không biết dừng, Cố Thần, cậu cũng không nên quản lý quá." Thiệu Thiến Thiến hở ra là phá, từ thục nữ biến thành oán nữ.

Mộc Đóa gần đây da mặt mỏng, khuôn mặt xấu hổ ôm chặt cánh tay Đại Thiến biện bạch, "Mình nói lời bài hát, thật đấy." Người nghe trước sau thổn thức một hồi, đương nhiên không tin cô đang sắp xếp từ. Cố Lự vuốt tóc trên vai bạn gái an ủi, biểu cảm đồng ý gật đầu nói, "Mình hiểu là được rồi. " Khiến cho Mộc Đóa càng thêm xấu hổ không chỗ trốn.

Trên đường đi đã sớm thông báo cho quán ăn, lúc mọi người đi vào, đồ ăn đã lên một nửa. Vài nam sinh chưa đi đến ghế lô *(1)*, ngồi hút thuốc lá trên ghế sa lon, hành vi rửa tay của ông chú trung niên bị các nữ sinh cho một trận, chỉ tiếc không thể đánh bay vào ghế lô.

(1) Ghế lô: ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi

Các nữ sinh đã ngồi nửa bàn, Trịnh Dư kẹp cho Mộc Đóa và Trương Yến một ít bơ, "Bơ đấy, ăn ngon hơn so với loại bọc trong môi trường chân không bên ngoài."

Mộc Đóa cắn một cái, "Không, bên ngoài không có phần." Nói xong quay bàn xoay sang hướng của Thiến Thiến.

Thấy trong bát vẻn vẹn còn lại tí bọt nước, Cố Lự lại bỏ thêm bơ vào. Đến khi phục vụ bưng lên, Mộc Đóa trước tiên gắp cho bạn trai một cái, "Bơ đấy." Cố Lự lạnh lùng tiếp nhận ánh mắt quá mức của mọi người, nhướn nhẹ đuôi lông mày, Mộc Đóa chịu không nổi Cố Lự những lúc thân mật trước mọi người, vội vàng nhét vào miệng anh.

http://tieulun.hopto.org

Các nam sinh vừa đến, chỗ ngồi lại thay đổi. Chu Trùng Tiêu sụt sịt nhất quyết không chịu tách Kỷ Manh ra, ngược lại mùi thuốc lá trên người anh lại khiến Kỷ Manh khó chịu.

Liên hoan mà chưa thấm được nửa giọt rượu thì đã ăn uống xong xuôi và bắt đầu trò chuyện rồi.

"Dụ Đầu, mình nhất định phải khai báo với cậu." Chu Trùng Tiêu bỉ ổi cười tà ác với Phương Siêu, sợ người khác không biết anh bụng dạ hẹp hòi muốn báo thù màn bị chế nhạo vừa rồi. Bàn tay thon dài của Trịnh Dư di chuyển xuống, nhẹ nhàng linh hoạt đặt lên hông Phương Siêu, "Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, thế nào?"

Phương Siêu không hiểu ra sao, tự nhận mặc dù so sánh với Cố Lự anh vẫn coi như là bạn trai "Rất hoàn hảo". Mọi người vây quanh chỉ để ý xem kịch vui, hả hê chờ lời tố cáo của Chu Trùng Tiêu.

Chu Trùng Tiêu ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt hèn hạ nói, "Siêu của chúng ta gần đây nóng tính, trong lòng không trong sạch, vừa nhập học thì đọc manga. Đêm hôm khuya khoắt còn lén lút xem màn ảnh nhỏ."

"Cậu!!!" Phương Siêu hai má nóng bừng, cầm khăn tay trên bàn vò nát rồi ném về phía Chu Trùng Tiêu.

Các nữ sinh trong nhất thời còn chưa kịp phản ứng, các nam sinh đã ồn ào đòi Phương Siêu chia sẻ tài nguyên, vui một mình không bằng mọi người đều vui. Mộc Đóa tức giận giơ tay mách lẻo Chu Trùng Tiêu, "Anh, Phương Siêu mắng em."

Mọi người sững sờ, rồi cười. Phương Siêu càng buồn bực, "Đóa, sao cậu có thể là em gái của tên này chứ." Chu Trùng Tiêu không vui, kêu gào nói,

"Sao lại không được, chẳng những Mộc Đóa là em gái mình, mà Cố Lự còn là em rể mình nữa."

Tiếng nói vừa ra khỏi miệng, khóe miệng Cố Lự mỉm cười, lời này nghe thế nào cũng giống như đang mắng người, cái này có vẻ không được tự nhiên cho lắm.

Ba chữ "Màn ảnh nhỏ" đi dạo vòng vòng bên trong đầu các nữ sinh, cuối cùng kịp phản ứng, ngay cả Thiệu Thiến Thiến nhanh nhẹn dũng mãnh như đàn ông cũng không bình tĩnh được, mặt đỏ bừng, mượn cớ uống nước giảm bớt sự xấu hổ.

Kỷ Manh đi sang chỗ Trâu Linh Linh để chỉ điểm, khai sáng tâm hồn trong sáng, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên tia sáng. Tiếp theo, điện thoại các cô gái đang ngồi đồng loạt nhận được tin nhắn: "Xin tài nguyên". Trương Yến vô thức gỡ khóa, suýt nữa phun ra nước uống trong miệng ra, "Manh Manh, em phải biết rằng lòng hiếu kỳ hại chết mèo đấy."

Kỷ Manh vô tội giả ngốc cười haha với Yến Tử, "Meow ~ " khiến các nam sinh đần ra không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lúc ra khỏi quán Cảnh Thiên trời sớm đã xế chiều, ánh đèn rực rỡ pha tạp lẫn nhau tạo nên nét đẹp cho thành phố này, cho dù là các khách sạn nhỏ cũng lóe lên ngọn đèn chào mừng buổi tối. Các nữ sinh tay trong tay chiếm lấy toàn bộ đường đi, ngoài cùng bên phải chỉ có một người có thể len qua.

"Các cô gái, muốn đi hát không?" Ngô Hiểu Quang và Từ Thiệu kề vai sát cánh lắc lư, gào lên phía trước.

"Giơ tay lên. Đi!" Thiệu Thiến Thiến liên tục đáp, cứ thế mà rút tay ra giơ lên cao cao, biểu lộ ý muốn mãnh liệt của mình. Những người khác tỏ vẻ tùy

ý, đều không có phản ứng.

Nghiêng đầu nhìn cô gái không hề rời mắt khỏi điện thoại, đi bộ trên đường đều dựa vào Kỷ Manh. Trương Yến chịu không được liếc mắt, "Hey girl, đi hát không?"

"Hả?" Trâu Linh Linh ngẩn ngơ ngẩng đầu lên, đợi Trương Yến nói lại lần nữa, ngượng ngùng xấu hổ cắn môi nói,"Mình muốn trở về trường." Một loạt các cô gái không hẹn mà cùng ngửi được mùi nguy hiểm, lo lắng còn có các nam sinh ở đây, mọi người ăn ý liếc nhau, không lập tức ép hỏi.

"Nếu bây giờ chúng ta quyết định đi hát karaoke thì không có ghế lô, nếu xem phim cũng chật ních." Phương Siêu lầm bầm suy nghĩ, thật đúng là không có chỗ nào để đi.

"Đã như vậy, với tư cách một học sinh cấp ba sắp thi Đại học, mình cảm thấy chúng ta nên quay về trường học, đúng không Tiểu Đóa?" Thiến Thiến tỏ vẻ "Mình là học sinh ngoan", chỉ có đôi mắt phấn khởi đã vạch trần ý đồ của cô.

Mộc Đóa đương nhiên cũng không tránh khỏi việc nhiều chuyện, gật đầu như gà con mổ thóc.

Mọi người cùng mưu tính, đều lắc đầu, tiến thẳng về trường học, đúng lúc vừa tan tiết tự học buổi tối. Thiệu Thiến Thiến định đi theo Trâu Linh Linh thì bị Mộc Đóa kéo lại, nếu hư mất chuyện tốt của người ta thì sao.

Các nam sinh tiễn nữ sinh đến dưới tầng phòng ngủ, Cố Lự trầm mặc kéo Mộc Đóa đang suy diễn lung tung về Trâu Linh Linh, ném một câu: "Lễ tình nhân vui vẻ." rồi rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Thiệu Thiến Thiến bĩu môi, "Mình đã nói mà, thời gian hôm nay, người bạn trai hoàn hảo làm sao có thể không biểu hiện ra chứ."

"Cố Lự, chúng ta đi đâu vậy?" Mộc Đóa yếu ớt bị kéo đi. Các cặp tình nhân lén lút ngày thường cũng không vì hôm nay là lễ tình nhân mà buông lỏng cảnh giác, trên đường bọn họ tay nắm tay thật khiến người ta ngứa mắt. Chỉ là có chút không được tự nhiên, không chịu nổi mấy cô gái trẻ đang hăng hái kia.

"Cẩn thận, còn một bậc thang."

"Đứng ở chỗ này chờ mình, đừng cử động."

"Lạch cạch" Một chiếc đèn sáng lên trong khu sân bóng rổ, chiếc đèn chân đã cũ chiếu những tia sáng, ánh đèn bao phủ ghế của trọng tài. Mà trên đó, có một cây đàn ghi-ta.

Nhìn thấy khóe miệng Mộc Đóa không kìm được mà cong lên, Cố Lự lúng túng, nhịn không được véo chóp mũi cô rồi trêu, "Còn chưa bắt đầu đàn, đã vui vẻ như vậy rồi."

Nét mặt tươi cười "Vui vẻ" lập tức che giấu.

Cố Lự giật mình, nhưng rất hài lòng, "Ngốc."

Rốt cuộc là ai ngốc đây, Cố Lự thích xem loại phim truyền hình đầy màu hồng của các thiếu nữ lúc tám giờ mà mẹ anh đã xem, đã từng khịt mũi coi thường mấy trò lãng mạn con nít, hôm nay lại muốn làm như vậy cho cô gái của anh nhìn.

http://tieulun.hopto.org

Huống chi, học đàn ghi-ta mà.

"I fell right will down run out."

"This is ours."

Cho đến nốt nhạc cuối cùng vang lên, Cố Lự im lặng thở phào một cái. Đối với người mới học, vứt bỏ hoa đinh hương, cứng rắn sắp xếp sự lãng mạn. Mặc dù là Cố Thần, cũng hơi nghi ngờ hồi hộp.

Người nghe duy nhất ngồi ở khán phòng, nhẹ giọng nỉ non giống như phụ họa, "Is ours."

Sân trường vào buổi tối, bầu trời đêm ánh lên những tia sáng, có lẽ do lễ tình nhân tràn ngập thanh xuân và không khí ngọt ngào.

Trâu Linh Linh bị đám bạn cùng phòng với vẻ mặt vui tươi phơi phới dồn vào góc tường bức cung, nghỉ đông mập mờ cuối cùng cũng có tiến triển rồi.

Bên ngoài đột nhiên ầm ĩ, đám bọn họ rất náo nhiệt mặc kệ dì quản lý nghiêm khắc, nhao nhao chạy đến sân thượng. Thiệu Thiến Thiến rướn cổ lên, nghiêng nửa thân mình ra bên ngoài dò xét. Trương Yến kéo vạt áo của cô, sợ trên trang đầu của báo ngày mai sẽ là tiêu đề "Một cô nữ sinh cấp ba vì xem náo nhiệt mà ngã xuống tầng."

"Ồ ồ ồ, nến, hoa tươi kìa."

"Làm sao bây giờ, đây là sự bất ngờ à, thật là cảm động quá đi."

"..."

http://tieulun.hopto.org

Các nữ sinh mỗi người một lời, Mộc Đóa dù chưa thấy cũng có thể tưởng tượng ra khung cảnh đó.

Mộc Đóa thò đầu, đúng lúc thấy nhân vật nam chính hăng hái đàn ghi-ta đứng lặng sau ngọn nến, Mộc Đóa suýt nữa thì sặc nước miếng. Náo loạn như vậy, thật là thần kỳ.

Tình thế bất đắc dĩ, còn chưa đàn xong, khán giả phía sau còn chưa kịp ồn ào, thì thầy giáo tuần tra đã dứt khoát kết thúc nghi thức cầu ái này. Cái gọi là chỉ trách tại ông trời, các nữ sinh trong phòng ngủ rất gan dạ, trong hỗn loạn, không biết ai la lớn, "Lưu được núi xanh không lo không có củi đốt, đẹp trai chỉ sợ sẽ chạy mất."

Dứt lời, mọi người thi nhau cười lớn. Ngay cả thầy giáo tuần tra dưới tầng cũng nhịn không được chỉ đuổi theo một cách chậm rãi, dù sao, ai mà không có thanh xuân đã trôi qua cơ chứ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 53: Thất bại

Editor: Bạch Miêu

Beta: Mạc Y Phi

Chuyện nam sinh đàn ghi-ta anh dũng cầu ái càng khiến đời sống trong sân trường tràn ngập sức sống mãnh liệt, chẳng lẽ đó chính là.... vẻ đẹp của thanh xuân? Trong sân trường có thể thấy rất nhiều học sinh tụm ba tụm năm với vẻ mặt "Tò mò", trò chuyện đến mức muốn nổ tung.

Thiệu Thiến Thiến phát huy quan hệ bát quái rộng lớn của cô, nghiêm trang nghe tin vịt.

"Học sinh đẹp trai đàn ghi ta học năm hai, nằm trong đội bóng rổ của trường đấy. Tối hôm qua bị lão Trịnh phòng giáo dục đuổi đến nỗi phải leo tường chạy, cậu ta và hoa khôi ban 7 chúng ta lại là thanh mai trúc mã."

"Không phải là nhân sĩ xã hội ở ngoài trường... Côn đồ sao?"

"Sao có thể được, chính miệng người bạn học năm hai của mình nói mà, mình cá với cậu."

Mộc Đóa chống cằm nghe say sưa, tối hôm qua nếu có thêm vài người xem nữa, thì hành vi leo tường của người nào đó nhất định sẽ được lên bảng xếp hạng bát quái. Cái này.... Người nào đó đang ngồi đằng sau, Mộc Đóa nhịn không được suy nghĩ trong đầu.

http://tieulun.hopto.org

Lễ tình nhân đầu tiên đó....

Cố Lự nói từng chữ, từng câu, từng biểu cảm, cô đều nhớ. Trong con mắt màu đen ngập tràn hình ảnh của cô.

Anh nói, "Một cơ hội, duy nhất đấy, dành tặng cho cô gái xinh đẹp nhất ở đây." Anh ôm đàn ghi-ta, anh tuấn tao nhã cũng rất vô lại. Cô gái xinh đẹp chạy xuống ngồi ở hàng thứ nhất, "Mình muốn..." Trong lòng có một vạn bài hát muốn nghe, trong lúc nhất thời lại do dự. Nam sinh khoe khoang khoác lác thấy thế lập tức thêm điều kiện, "< Hoa đinh hương> hay <Hai lão hổ>?"

Vẻ mặt của cô lúc đó nhất định rất ngốc, Cố Tiểu Hùng còn vô tội mếu máo, "Lần đầu thực hành, xin thứ lỗi."

Chỉ trách Cố Lự không gì làm không được, ngược lại khó lắm mới thấy được lần anh xấu hổ.

Bên tai, các nữ sinh vẫn còn đang "bàn luận khoác lác", Mộc Đóa miễn cưỡng gục xuống bàn, khóe miệng không giấu được hạnh phúc. Trong đầu tự hưởng thụ bí mật nhỏ, thoải mái như ánh mặt trời rực rỡ kia... Nhất định còn mùi vị đậu đỏ.

Mộc Đóa sờ trong ngăn bàn, xoay người. Cố Lự nhàn nhã lật tạp chí thể thao, "Xòe tay ra." Cố Lự không hiểu cho lắm, nhưng không cần nghĩ ngợi ngoan ngoãn mở tay ra.

Mộc Đóa nắm lấy ngón tay anh, băng bó kỹ phần miệng vết thương, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve, "Vất vả rồi."

Cố Lự chau mày nhìn cô, "Chút nữa rửa tay thì lại ướt mất."

http://tieulun.hopto.org

"Mình sẽ băng lại cho cậu." Mộc Đóa giả vờ tức giận trừng mắt nhìn anh, xem việc bảo vệ ngón tay "mềm mại yếu ớt" của anh là nhiệm vụ của mình.

"Được!" Anh vô cùng hài lòng.

Thời gian không nhanh không chậm trôi qua, mái tóc Mộc Đóa bung xõa lung tung, cô miễn cưỡng cặp một ít tóc lên.

Chuông tan học tiết thứ ba vang lên, Cố Lự xoa xoa mày ủ rũ ngáp một cái, lười biếng nâng tay vuốt bím tóc nhỏ như dây thừng của Mộc Đóa.

"Dậy rồi à?" Mộc Đóa giật lại cái đuôi tóc nhỏ như dây thừng, lấy ống hút chọc vào hộp sữa trên bệ cửa sổ, rồi đem đến bàn anh, "Sao ngay cả ban ngày mà cũng mệt như vậy? Ba người các cậu lấy cớ học bổ túc đêm hôm khuya khoắt đi làm chuyện xấu gì hả?"

Nhắc tới cơn buồn ngủ, Cố Lự ngáp vài cái, trong đôi mắt còn có vài tia vằn đỏ. Mộc Đóa đau lòng nhìn, giọng nói nóng nảy, "Uống xong sữa bò thì trở về phòng ngủ đánh một giấc đi, mình xin nghỉ giúp cậu."

Cố Lự lắc đầu, nắm tay cô đệm dưới đầu khẽ nằm lên, "Vẫn còn hai tiết, đợi khi học xong thì về ngủ luôn." Mộc Đóa ngẫm lại, liền tính toán.

Giữa trưa tan học, Mộc Đóa kiên trì không cho Cố Lự tiễn cô ra cổng, cô liên tục giục anh nhanh về nhà ngủ, cứ như sợ anh thiếu ngủ một giây thì sẽ chịu thiệt vậy.

Đến khi Mộc Đóa về đến nhà, Cố Lự nhắn một tin, "Cố Tiểu Hùng: Buổi chiều Đóa tể cũng phải ngoan ngoãn nghỉ ngơi, không được chơi trò chơi. Cần tìm mình thì nhớ gọi điện, ngoan."

http://tieulun.hopto.org

"Mình đâu phải con nít ba tuổi..." Mộc Đóa bĩu môi lẩm bẩm định nhắn, mới nhắn hai chữ lại xóa, lúc này chắc đã ngủ rồi...

Người trẻ tuổi khôi phục thể lực cũng nhanh, thoải mái ngủ đủ một giấc tinh thần đã sảng khoái. Tắm rửa xong, Cố Lự cảm thấy đêm nay thêm một vòng nữa thì không thành vấn đề.

"Mẹ, con về trường đây, con ăn cơm bên ngoài." Giữa trưa hẹn ăn trưa cùng Đóa tể. Cố Lự tính toán thời gian, đợi đến nhà gọi cô rời giường cũng còn kịp giờ ăn cơm.

"Không ở nhà ăn cơm à?" Trần Tuệ Di khó có một ngày chủ nhật nghỉ ngơi, giữa trưa đi đón con trai về nhà, còn nghĩ đến kỳ thi tốt nghiệp trung học định làm mẹ hiền vài tháng.

Cố Lự lắc đầu, "Cho cha con ăn nhiều một chút."

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, cửa ra vào truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa, Cố Cường cầm mấy hộp lớn đi vào. Nhìn thấy Cố Lự thì vui vẻ giơ mấy cái hộp trong tay lên, "Đúng lúc lắm, mang những thứ này theo, ba bữa cơm mỗi ngày nhớ uống hết."

Trần Tuệ Di và Cố Lự đều ngẩn ra, nhìn lên, ơ... Tam Lặc Tương *(1)* đủ dùng suốt mấy tháng, khóe miệng Cố Lự không khỏi nhếch lên, im lặng nhận.

(1) Một loại thuốc bổ của Trung Quốc. Có khả năng tăng cường khả năng miễn dịch, bảo vệ sức khỏe, chống tình trạng thiếu oxy.

Có lẽ thời điểm đã đến, cha mẹ với tư cách hậu cần cũng có chút luống cuống, cho dù con trai nhà mình giỏi hay không, chỉ muốn vì nó mà chuẩn bị

đầy đủ, ít nhất cũng phải sánh được với nhà người ta.

Dù sao thứ Năm tới là một trăm ngày trước kỳ thi, bắt đầu đếm ngược đến kỳ thi Đại Học.

Một đám học sinh cấp ba ra căn tin ăn sáng, đem theo một chai Tam Lặc Tương. Mộc Đóa vươn vai hưởng thụ ánh nắng, không đợi cô lè lưỡi, Cố Lự nhanh chóng đút viên kẹo dẻo hoa quả vào miệng Mộc Đóa.

"Vị ô mai này." Mộc Đóa phát âm không rõ.

Thiệu Thiến Thiến không như Mộc Đóa kiên nhẫn nhai, lộp bộp cắn hai cái, miệng đầy vị bồ đào, "Mình cảm thấy Cố Thần càng cần những bát súp bổ vừa khổ lại chát như này." Mộc Đóa cũng đồng ý gật đầu.

Mấy nam sinh hình như tẩu hỏa nhập ma, mỗi tối Cố Lự cùng Chu Trùng Tiêu và Phương Siêu thức đến rạng sáng 2-3 giờ. Đến lúc bạn học khác chịu không được gõ cửa mới đi ngủ, ba người này cứ đến lúc mệt nhọc thì lấy cà phê uống như nước. Tuần này bị mấy cô gái nghiêm lệnh cấm vượt quá 12 giờ, mỗi ngày ngủ trưa như thế, cũng sẽ không quá mệt.

Trăm ngày trước kỳ thi, đối với trường học mà nói, là thời khắc quan trọng cuối cùng, năm nay những học sinh này chạy nước rút rồi. Hiệu trưởng, bí thư, chủ nhiệm, phòng giáo dục, một dãy lãnh đạo đều chuẩn bị đọc diễn văn.

Mặc dù hàng năm đều có lí do thoái thác như cũ, nhưng lập trường bất đồng năm nay là đám học sinh năm cuối nghe được thì lòng nhiệt tình sôi trào, đều ước gì lập tức trở về phòng, cái gì cần đọc thì đọc, cần ôn thì ôn. Mà các học sinh hai năm còn lại cũng hoảng hốt bị nhiễm bầu không khí này, tự thử đặt bản thân vào hoàn cảnh nếu chỉ cách kỳ thi Đại Học một trăm ngày để suy nghĩ.

http://tieulun.hopto.org

Các thầy giáo đi đầu, trực tiếp đại diện cho tầng tầng lớp lớp học sinh năm cuối khiến mọi người đều rất cảm động.

Nữ sinh năm hai trên sân khấu kỳ nào cũng đạt Top 10 cuộc thi cuối kỳ, vóc dáng bình thường, đồng phục rộng thùng thình. Mang theo kính mắt, tết tóc đuôi ngựa, nhìn qua có vẻ rất chăm chỉ, là học sinh ngoan cần cù tiến bộ.

Mộc Đóa thầm hâm mộ trong lòng, cô gái này đứng trước nhiều người như thế cũng không mất bình tĩnh, nếu là cô, trong lòng bàn tay chắc chắn đang đầy mồ hôi.

Ngô Hiểu Quang rướn cổ lên nhìn đài chủ tịch, thấy nữ sinh kia không có gì đặc biệt thì hơi thất vọng, "Cố Thần, loại diễn thuyết này không phải cậu cần đứng đó sao? Đệ nhất danh tài có sức ảnh hưởng mà."

Thiệu Thiến Thiến ghét bỏ quay đầu lại nhìn cậu ta, "Cố Thần không đứng trên đó là do 'Đứng đấy nói chuyện không đau thắt lưng'!" Hoàn toàn chính xác, người như Cố Lự chỉ có thể có thể đếm được trên đầu ngón tay, tóm lại người bình thường phần đông, chỉ có chăm chỉ đổ mồ hôi nước mắt mới hợp lý.

Nghe vậy, một bạn học khẽ cười. Ngay cả Mộc Đóa cũng ghen ghét lén véo mu bàn tay của người kia, lại nhận được một cái vuốt ve.

Mới sáng sớm đã nghe một bài Amway *(2)* thì tinh thần sẽ rất phấn chấn, theo như thầy giáo tiếng Anh đã nói, "Ồ, cái này soi sáng cho tinh thần của các em, khiến nó không giống với lúc trước. Nhìn đi, ngay cả thầy cũng trẻ hơn vài tuổi."

(2) Amway là ngôn ngữ mạng. Ý nghĩa là chào hàng. Ví dụ một người cảm thấy cái gì đó tốt thì sẽ Amway cho người khác (đề cử cho người khác).

http://tieulun.hopto.org

Amway, chính là chỉ "Cho rằng đồ này rất tốt nên nói cho người khác biết, bởi vì bản thân rất thích nên chân thành đề cử."

Những năm qua, lúc mới khai giảng, các học sinh đã tính xem học kỳ này có bao nhiêu ngày nghỉ. Bây giờ, học sinh biết kỳ nghỉ của mình vào tháng 6 thì đều do dự, không có dũng khí tiến lên.

Mâu thuẫn, lúc nhìn con số đếm ngược ngày càng nhỏ đi, trong lòng lo lắng càng chồng thêm.

Sáng sớm, ban 6 có một quy định bất thành văn, đầu tiên đến phòng học đổi tấm lịch đếm ngược. Một người đến phòng học gỡ số "0" xuống, mười người lật qua một trang, cách kỳ thi Đại Học còn 89 ngày.

So với học sinh năm cuối không có nhiều gánh nặng tâm lý thì tất cả đều rất chờ mong kỳ thi Đại Học, những trường đại học không nổi tiếng đều bắt đầu tích cực quảng cáo. Một chồng giấy quảng cáo tràn vào sân trường, những gia đình có truyền thống học giỏi thống nhất chọn trường học "Điều kiện tốt, lực lượng giáo viên hùng hậu."

Thiệu Thiến Thiến lấy mấy tờ quảng cáo trường cao đẳng và đại học nghiên cứu mấy lần, cuối cùng chọn trúng những trường học lớn chưa từng nghe tên.

"Ngoại trừ Hoa Mỹ, còn có mấy cái khác hợp ý cậu không? Chí ít thì phòng ngủ của chỗ này có điều hòa, cậu sợ nóng như vậy mà." Mộc Đóa nói, cô chắc chắn chọn điều hòa, cô và Đại Thiến là loại người mỗi khi mùa hè đến thì đều muốn mang theo điều hòa trên lưng.

"Hoa Mỹ, người cũng đẹp thật." Thiệu Thiến Thiến chỉ vào bé trai mặc đồng phục cười ha hả dưới ánh nắng mặt trời trên một góc trên giấy tuyên

truyền, Mộc Đóa đỡ trán thở dài, sâu xa vỗ vỗ vai Đại Thiến, "Trong sách có cô gái đẹp như ngọc! Cố gắng lên, thiếu niên!" *(3)*

(3) Người xưa có câu "Thư trung hữu nữ nhan như ngọc" (trong sách có cô gái đẹp như ngọc). Câu thơ trên rất phổ biến.

Nhiều người truy tìm nguồn gốc câu thơ, có kết luận rằng, câu thơ ấy từ câu thơ nguyên gốc là "Thư trung tự hữu nhan như ngọc" (trong sách tự có người con gái dung nhan đẹp như ngọc) trong một bài thơ nhằm khuyến khích việc học của người xưa, đặc biệt là việc "dùi mài kinh sử". Vì rằng, có học đi thi đỗ đạt làm quan, thì mới mau chóng được giàu sang phú quý, kẻ hầu người hạ, xe đưa ngựa đón… và nhất là có người vợ đẹp "như ngọc" như lòng mơ ước.

Cố Lự mỉm cười nghe các cô trò chuyện, tay lật một tờ <Hướng dẫn đăng ký nguyện vọng kỳ thi Đại Học>. Anh cũng nên suy nghĩ thật kỹ nên vào trường nào, hơn nữa Đóa tể không muốn rời xa gia đình, nhà cô tất nhiên cũng không muốn cho cô sang tỉnh khác học. Cô gái nhỏ dường như lại lo lắng muốn một phòng ngủ có điều hòa, Cố Lự cầm bút gạch gạch vài cái.

Hình như tất cả đều lấy Mộc Đóa để lựa chọn.

Mặc dù đầu óc thông minh, nhưng tùy hứng mà chuyển tới ban phổ thông, không gặp Mộc Đóa, Cố Lự càng mờ mịt với kỳ thi Đại Học. Từ "Chuyên ngành" đối với anh mà nói, bây giờ vẫn còn quá trừu tượng. Học kinh doanh học luật học y, tất cả vẫn chưa hiểu biết được nhiều lắm. May mà, Cố Lự đối với cái gì cũng muốn thách thức, càng khó khăn mới càng thú vị.

http://tieulun.hopto.org

Chương 54: Trốn học

Editor: Bạch Miêu

Beta: QINGWA

Lúc thầy Xuân mang vẻ mặt nghiêm túc mà bước vào phòng học, Thiệu Thiến Thiến vẫn tràn đầy hứng thú lật lật tờ quảng cáo xanh xanh đỏ đỏ mà ảo tưởng đến cô gái đẹp như ngọc trong sách. Dĩ nhiên, không biết sống chết không chỉ có một mình cô.

Tờ quảng cáo bắt mắt rơi tán loạn khắp cả bục giảng, thầy Xuân từ trên cao nhìn xuống khắp căn phòng một vòng, mày lập tức cau lại. Tâm trạng vui vẻ của mấy ngày qua, đến hôm nay cũng tan thành mây khói. Vì để giúp đỡ cho bọn nhóc vô tư không tim không phổi này bảo lưu một tuần học thể dục mà ông đã phải lăn lộn đến cầu xin phòng giáo vụ. Ngược lại bọn nhóc này rất được, suy nghĩ đều đặt hết vào trong những chuyện vớ vẩn tạp nham này.

"Trên tay cầm những tờ giấy quảng cáo rách này, định cho thầy đứng trên hành lang à." Thầy Xuân giơ tờ quảng cáo lên cao, vỗ mạnh lên bục giảng , từ "per" kia vô cùng mạnh mẽ. Nhóm học sinh ban 6 cũng bị dọa đến ngẩn ra, bình thường vẫn luôn giễu cợt giọng địa phương sông Tùng Hoa của Thầy Xuân, nhưng bây giờ lại ngột ngạt đến mức không dám thở mạnh.

Gương mặt các bạn học xem mẫu quảng cáo cũng lúc xanh lúc đỏ, vò vò mẫu quảng cáo trong tay, không biết làm sao.

Lập tức, trong phòng học lặng ngắt như tờ, dùng văn viết của thời còn tiểu học mà nói, thì đó thực sự chính là một cây kim rơi trên sàn cũng có thể nghe

thấy, duy chỉ có đồng hồ treo trên chiếc bảng đen là vẫn không ngừng tích tắc.

"Kẽo kẹt..."

Đột nhiên tiếng kéo ghế đã phá vỡ bầu không khí căng thẳng này.

Vẫn luôn nói lớp trưởng phải đi đầu, Đường Gia Đống âm thầm chế giễu bản thân, rút ra một bài thi bỏ trống từ trong một chồng bài tập dày đặc, nhặt cây bút lên, đi khỏi phòng đầu tiên.

Tiên phong đi trước, giống như tín hiệu tiến quân chuyên biệt. Nhóm nam sinh Tôn Phong, Ngô Hiểu Quang lập tức có chủ kiến, Thiệu Thiến Thiến thừa cơ trà trộn vào bọn họ, cùng nhau chạy khỏi phòng học.

Mộc Đóa liếc mắt quét một vòng, số dãy trống ở phía sau cũng hơn phân nửa. Lại nhìn phía trước, mấy bạn ngoan ngoãn cũng bị vạ lây, Tưởng Giai Lệ cũng là một trong số đó.

Thầy Xuân tức giận ném một câu "Tự học", liền đưa nhóm học sinh xui xẻo ở trên hành lang đến văn phòng.

Tiết tự học rất áp lực, thỉnh thoảng có tiếng thảo luận nhỏ, không cần các học sinh giỏi lên tiếng ồn ào, cũng vô cùng yên tĩnh. Thầy giáo đi ngang qua nhìn vào, các học sinh trong lớp cũng như đang ngồi trên bàn chông, không hề tự nhiên. Đến khi tiếng chuông báo tiết hai vang lên, nhóm gây họa kia cũng chưa trở về, không biết có phải thầy Xuân đang tức giận hay không. Cả hai tiết đều là toán học, thầy Xuân không trở lại, cũng trở thành tự học.

Bên cửa sổ cây long não với cành lá rậm rạp đang đắm chìm trong ánh nắng mặt trời, cành cây vươn vào các dãy phòng học. Lá cây xanh tươi rậm

rạp đến mức chói mắt, Mộc Đóa ngang bướng mà chăm chú nhìn, cuối cùng cũng đành mệt mỏi mà nhắm mắt gục xuống bàn. Dán mắt vào quá lâu, mí mắt bị che phủ bởi những quầng sáng, màu sắc rực rỡ đến chóng mặt.

Không biết từ đâu Cố Lự lấy ra một nắm kẹo trái cây cho vào túi áo đồng phục của Mộc Đóa: “Cho mình một viên hương táo.” Người này nghiêng cơ thể, giọng nam trầm thấp vô cùng dịu dàng cố ý truyền đến bên tai của cô. Mộc Đóa híp mắt nhìn kẹo trong túi quần, một đống đen kịt, cái gì cũng không thấy rõ. Xoay người sang nhìn Cố Lự, đằng trước đằng sau bên trái bên phải đều là anh, nụ cười trên khóe miệng như có như không.

Một lúc lâu, hai mắt mới thích ứng được với ánh sáng trong phòng, trái ngược với ánh mặt trời chói mắt.

Mộc Đóa mở giấy gói kẹo, ngón trỏ và ngón cái cùng nắm hai bên miệng dùng sức mà kéo ra bên ngoài, rất tốn sức. Nhưng cô gái nhỏ thích kiểu lập dị, cô không thích xé dọc theo đường răng cưa, sẽ xấu.

Viên kẹo cứng màu xanh lục bao trong giấy gói trong suốt được đặt vào lòng bàn tay Cố Lự, Cố Lự hưởng thụ sự chăm sóc của bạn gái, cầm lấy bàn tay nhỏ bé nói: "Thầy Xuân cũng không phải là cọp, không cắn người."

Đương nhiên Mộc Đóa biết, nhưng trong lòng vẫn có chút mờ mịt... và mâu thuẫn.

Khóe mắt Tưởng Giai Lệ đỏ hoe mà đi vào, mặc dù cố gắng kìm chế, nhưng chóp mũi hồng hồng cũng khiến người khác vừa nhìn đã hiểu. Mộc Đóa ngây ngốc nhìn cửa phòng thỉnh thoảng lại có một vài bạn học đi vào, không tránh khỏi nghi ngờ.

Các bạn nữ da mặt mỏng vẫn cúi đầu đỏ mặt, dứt khoát, đã khóc một lần.

http://tieulun.hopto.org

Nếu là nam sinh như Tôn Phong thì cắm cúi giả bộ làm ngơ, cũng có người như lớp trưởng thản nhiên nghiêm túc.

Thấy Thiệu Thiến Thiến bước về phòng học, Mộc Đóa theo bản năng nắm chặt bút, cô... không biết an ủi người khác.

Huống chi, đối với những chuyện nghiêm trọng Mộc Đóa cũng không quá quan tâm. Trong tiềm thức của cô nhận thức được rõ sự "Vô cùng đau đớn" trong cơn giận dữ của thầy Xuân, nhưng nghĩ lại, cô lại không hiểu hành động như thế của bọn họ có đáng để thầy Xuân giận dữ đến thế không...

Cấp ba, chỉ có đọc sách... sao?

Thiệu Thiến Thiến và Mộc Đóa mấy năm nay đều là bạn tốt ngồi cùng bàn, không hề giả vờ. Đại Thiến im lặng thè lưỡi với Mộc Đóa, cuối cùng Mộc Đóa cũng yên tâm một chút.

Chuyện này giống như ngọn lửa nhỏ châm ngòi nổ, "Tính xấu" của thầy Xuân dần dần tăng lên.

Việc học nặng nề khiến các học sinh luôn nằm sấp trên bàn nghỉ ngơi lúc tan học, các nam sinh ngồi bên trong không muốn quấy rầy bạn ngồi cùng bàn, toàn nhảy từ cửa sổ ra bên ngoài . Trước kia không phải là không có, nhưng cũng không như Hầu Tử xui xẻo kia. Hầu Tử tên họ là Chu Uyên, người đầy cơ bắp lại năng động, hoá học vật lý đều đứng đầu ban 6, nhưng lúc tan học tất cả đều dựa vào vận mệnh.

Hai chân Hầu Tử vừa chạm xuống đất, đúng lúc thầy Xuân xuất hiện ở cầu thang, lập tức tiến đến hai bước đánh Hầu Tử một phát. Theo lời của Hầu Tử, lúc ấy cậu ta sợ tới mức hai mắt đều nhắm lại. Lúc nói, Hầu Tử còn sợ hãi ôm lấy lồng ngực mình, loại ký ức đau đớn này nhớ lại vẫn giống như một cơn ác

mộng.

Ngay sau đó, các nam sinh vì mấy việc chẳng to tát gì liên tiếp bị thầy Xuân phạt đứng văn phòng. Ví dụ như đi học nhắm mắt ngủ một lúc, ví dụ như sáng sớm đi học còn ăn sáng trên hành lang, cho dù cầm sách trên tay cũng không tránh khỏi bị dạy bảo một trận.

Có thể tưởng tượng được, một tiết thể dục duy nhất trong tuần có thể hít thở cũng theo đó mà bay mất.

Ngày cá tháng tư, cách kỳ thi Đại Học chỉ còn 67 ngày, thầy Xuân tổ chức một buổi họp phụ huynh.

Mộc Đóa tranh thủ được nửa ngày rãnh rỗi, cài đặt điện thoại sang chế độ yên lặng, suốt một ngày trốn trong nhà đọc tiểu thuyết. Đúng vậy, một cuốn tiểu thuyết có thể dọa cô cả buổi tối ngủ không yên trổ tài thám tử tưởng tượng về tiểu thuyết.

Trịnh Man Vân và Mộc Hoành Đào sau khi họp phụ huynh về bàn bạc cả buổi, không hề gõ cửa phòng Mộc Đóa, sợ quấy rầy quá trình học tập của cô. Đến lúc ăn cơm tối, Trịnh Man Vân gắp món sườn xào chua ngọt mà Mộc Đóa thích bỏ vào bát cô: "Thầy Xuân nói, thành tích bây giờ không có vấn đề gì, ổn hơn một chút, đừng kiêu ngạo là được rồi."

Mộc Hoành Đào vừa nghe vừa cười haha không ngừng: "Tiểu Đóa không khiến cho chúng ta phiền lòng đâu, em cứ yên tâm đi ."

Mộc Đóa cảm nhận được vị chua ngọt trong miệng, hé miệng gật đầu, nghe mẹ truyền đạt "Bán hàng đa cấp" của thầy Xuân.

"Nhất định phải cho con học nhiều hơn nữa, xem như là chuyện con đứng

nhất trong một năm, không có gì quan trọng hơn kỳ thi Đại Học."

"Bắc Đại hay Bắc Đại Thanh Điểu, Chiết Đại hay Chiết Đại Lý Công, xem ra chỉ còn hai tháng cuối cùng."

"..."

Những chuyện này, cô đều hiểu.

Nhưng, Mộc Đóa trốn học rồi.

"Thầy Diệp à, tôi là mẹ Mộc Đóa …à à, tôi khỏe tôi khỏe... Tôi xin thầy cho Mộc Đóa nghỉ một hôm...Vâng, không biết xảy ra chuyện gì, đau đầu không thoải mái, tôi thấy không nóng sốt... Được, tạm biệt."

Cửa phòng khẽ khép lại, Mộc Đóa nghe mẹ nói chuyện điện thoại xong, yên lặng vùi mình vào trong chăn.

Cô không bị bệnh, nhưng cô cảm thấy nếu ngồi vào phòng học kia, cô chắc chắn không thoải mái. Đúng, cô không muốn đến trường.

"Nào, lấy nước ấm uống thuốc rồi ngủ tiếp." Trịnh Man Vân đem chiếc ly sứ Panda chuyên dụng của Mộc Đóa đến, dịu dàng gọi con gái. Trong nhà thường chuẩn bị sẵn thuốc dự phòng, Trịnh Man Vân nghĩ một lát nữa con gái vẫn thấy không thoải mái, thì sẽ đi bệnh viện khám.

Mộc Đóa không để ý là thuốc gì, hơi ngửa đầu để thuốc đi vào cổ họng.

"Nước ở bên cạnh, thấy lạnh thì nhớ lên tiếng." Trịnh Man Vân đắp chăn cho con gái bảo bối, phòng ngủ lại trở về yên tĩnh.

http://tieulun.hopto.org

Ánh trăng màu trắng bạc len lỏi qua bức màn, xuyên qua giữa khe nhỏ rọi lên chiếc chăn trên người Mộc Đóa, lưu lại cái bóng thật dài. Hả... Trong sách nói người bị hại đầu tiêng là trong một đêm thanh tĩnh, ngay tại phòng ngủ…

Mộc Đóa cứng đờ nhìn chằm chằm vào cửa sổ, hét lên: "Mẹ... Mẹ ơi…”

Bức màn cửa sổ đã được đóng kỹ, hả, càng lúc càng giống căn phòng bí mật. Mộc Đóa nhát gan sờ điện thoại, cô muốn gọi cho Cố Lự , cô vẫn còn sợ...

Màn hình sáng trong nháy mắt, Mộc Đóa khổ não thè lưỡi, cô quên điện thoại đang ở chế độ yên lặng... Hiện tại không quá 7 giờ, thông báo cuộc gọi đến đã chiếm toàn bộ giao diện.

Mộc Đóa yếu ớt nhắn tin cho Cố Lự , "Cố Tiểu Hùng..."

Chưa đến một phút, Mộc Đóa nhận được cuộc gọi của Cố Lự như mong muốn.

"Sao lại đau đầu? Cảm lạnh hả?" Giọng nói vội vã của Cố Lự từ điện thoại truyền đến. Mộc Đóa có thể nghe được âm thanh đi trên đường của anh: "Mình vẫn khỏe, đừng lo lắng, thật đấy thật đấy. Cậu không ở trong phòng học sao? Muốn đi đâu vậy?"

Tai Mộc Đóa thật sự rất thính, Cố Lự đúng là đang đi trên đường.

Cố Lự đợi đến lúc tự học buổi tối, Mộc Đóa cũng không đến. Gọi điện thoại không ai nghe, hỏi Trùng Tiêu, Đại Thiến cũng không biết. Lo lắng đến

loạn lên, lý trí Cố Lự cũng bay một nửa, cho dù thầy Xuân phát hỏa, anh vẫn muốn nhờ vả, ý nghĩ hão huyền định trông cậy vào thầy Xuân gọi điện thoại cho mẹ Mộc.

May mắn là Đại Thiến cản lại, anh họ Chu Trùng Tiêu nghiêm túc kia cũng không dùng được.

Biết Mộc Đóa không khỏe, Cố Lự hỏi mẹ thuốc pha chế sẵn. Vốn định nhờ Chu Trùng Tiêu đem thuốc đến, đúng lúc Mộc Đóa nhắn tin, anh vội vã ra khỏi phòng học, mặc kệ bên trong vẫn còn dạy, cầm di động vừa đi vừa nói chuyện.

“Thật sự không có chuyện gì sao? Không có chỗ nào không thoải mái?" Bãi giữ xe số 3 ở tầng 1 tối như mực, Cố Lự tìm được xe leo núi của mình, ngồi phía sau dịu dàng mà hỏi.

"Haizzz... Thật không muốn đi học, bực mình, không thể nói ra tâm sự." Mộc Đóa buồn phiền nói thật. Dứt lời, kèm theo đó một tiếng thở dài.

http://tieulun.hopto.org

Chương 55: Thời kỳ nổi loạn

Editor: Bạch Miêu

Beta: QINGWA

Nửa phút im lặng, Cố Lự không tiếp tục chủ đề này nữa: "Ngày mai muốn làm gì?"

"Hả?" Mộc Đóa không khỏi có chút vỡ mộng, bạn trai nhà cô không khuyên cô quay về trường học đi học sao?

"Muốn... muốn ngủ một giấc." Do dự một lúc, Mộc Đóa quyết định ở nhà. Quay lại lúc còn nhỏ, lưng vác cặp hoa đến trường tiểu học, sinh hoạt đều xoay quanh trong phạm vi trường học. Nghỉ thì ở nhà ngủ, hoặc cùng bạn bè ra ngoài dạo chơi, nhưng ngày mai không phải tất cả mọi người đều rảnh rỗi như cô.

Trẻ nhỏ không được nói dối, ngày hôm sau, Mộc Đóa bị trừng phạt cho lời nói dối của cô.

Cha đi làm, mẹ ra ngoài mua thức ăn, Mộc Đóa uống thuốc chữa cảm cúm, cầm khăn giấy ngồi trên giường tiếp tục đọc phần của tiểu thuyết còn lại ngày hôm qua. Đến lúc Cố Lự tranh thủ thời gian nghỉ trưa gọi cho Mộc Đóa, thì đã nghe thấy giọng nói như công chúa vịt đầy từ tính của bạn gái, sụt sịt nước mũi.

Cố Lự không mắng cô, nhưng Mộc Đóa chột dạ mà làm nũng. Tối hôm qua bị dọa đến nỗi ngủ không được, bạn trai ngoan nhà cô cũng nói chuyện

với cô đến hai giờ sáng, dỗ dành cô ngủ. Lúc trước trong lòng sợ hãi thì quấn chăn thật chặt, đến lúc ngủ rồi cơ thể chỉ muốn thoải mái. Che kín làm đổ mồ hôi, đương nhiên sẽ đá chăn ra.

Danh chính ngôn thuận phát bệnh, cô được nghỉ vài ngày như ý nguyện.

Cô gái nhỏ thà bị tiêm rồi uống thuốc cũng không thấy cô nhắc đến một câu đi học trở lại, ngay cả mặt mũi cũng không muốn.

Buổi chiều hôm đó trôi qua từng chút một, Mộc Hoành Đào nhận lời vợ mà cả nhà đến nhà mẹ vợ ăn cơm. Con đường quen thuộc, qua cầu cứ đi thẳng lên phía trước là đến.

Mộc Đóa nhắm mắt lại, vuốt miếng băng dán ở mu bàn tay. Vẻ mặt bị bệnh khó tránh khỏi tiều tụy. Sắc mặt có bệnh vô cùng hốc hác, Trịnh Man Vân thấy con gái mệt mỏi, quan tâm mà lấy chiếc gối đệm kê vào sau lưng cô, lại đau lòng mà dịu dàng nói: "Đừng chạm vào lỗ kim, máu ứ đọng bị con dụi tung ra đến nỗi ngày mai cũng phải tiêm lên cổ tay rồi."

Nghe vợ nói, Mộc Hoành Đào không thể không trách móc cô ý tá tiêm hôm nay, "Cô y tá đó có phải vừa tốt nghiệp không vậy? Thật sự không đáng tin."

Tĩnh mạch của Mộc Đóa rất mảnh, mà cô y tá lại chỉ tiêm một lần là đã giải quyết xong. Cũng không biết do y tá trực ban hay do thầy Xuân phái người tới trừng phạt Mộc Đóa trốn học, người nhỏ gan lớn, tiêm xuống một cái, ấp úng mà nói: "Ôi...Thật ngại quá, cô... Tĩnh mạch của cô bị vỡ rồi..."

Hàng người ở phía sau chờ lấy ghim kim, kèm theo vẻ mặt hoảng sợ.

Đến nhà bà ngoại, các bậc trưởng bối đều đau lòng thay cho cô nhóc đáng

thương mấy ngày này đều phải tiêm, dượng cả lấy hai nắm thuốc đầy đưa cho Trịnh Man Vân mang về nhà bồi bổ cho Mộc Đóa.

Sau khi ăn xong, Mộc Đóa và ông ngoại cùng luyện thư pháp, hạ bút xuống, giữ lại một vết mực, lại dừng lại suy nghĩ. Lòng không yên tĩnh, Mộc Đóa rón ra rón rén khép cửa đi ra ngoài.

Đi ngang qua phòng bếp, Mộc Đóa thấy mẹ đang thu dọn dụng cụ làm bếp, dì cả đang chuẩn bị hoa quả, dường như đang trò chuyện về cô.

"Hay là kỳ thi Đại Học gây áp lực quá lớn khiến cho con bé sinh bệnh? Hai người các em cũng đừng ép con bé cả ngày chỉ biết đọc sách, Tiểu Đóa vẫn luôn rất ngoan ngoãn."

"Sao có thể chứ, khi bé còn quản, sau này cũng để mặc cho dê ăn cỏ. Thi cử cố gắng ít nhiều là được, em và cha con bé chỉ tạo điều kiện cho con bé đến trường. Huống chi cho dù em đành lòng mà gây áp lực cho con bé, cha con bé cũng sẽ rất đau lòng."

"Cũng phải, từ nhỏ đến giờ cũng không thấy người khác trách Tiểu Đóa câu nào."

"Đúng vậy, môn hóa học bây giờ học rất tốt, cha con bé còn lo lắng có phải nửa đêm không ngủ được chỉ nghĩ đến quang học hóa học hay không? Vẫn muốn để cho con bé về nhà sống."

"Chị biết chuyện này, Tiêu Tiêu nói cái này đều nhờ vào Cố Lự, nam sinh ban 1, dáng cao khuôn mặt anh tuấn, nhớ không? Bây giờ cũng giúp Tiêu Tiêu học bổ túc, trước kia không thấy thằng bé chịu học, đột nhiên bây giờ lại bắt đầu hiểu chuyện..."

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa tựa trên ban công đầy gió, khóe miệng cong lên, nếu bị mẹ nhìn thấy lại phải nhắc nhở rồi.

Có phải con người đều có vài lần phản nghịch không?

Mọi người nhắc nhở bạn, nên phản ứng như thế nào, cho dù bọn họ nói đều đúng, cho dù bạn làm theo, nhưng trong lòng bạn lại ôm mười ngàn lần một ngàn cái không sẵn lòng, không những không cảm kích thậm chí còn oán trách. Nhưng nếu bọn họ chỉ yên lặng quan tâm bạn, không áp chế không miễn cưỡng, bạn liền vội vã cam tâm tình nguyện làm theo, muốn lập tức hồi báo lại một phần cho họ.

Mộc Đóa là như vậy!

Gần đây thầy Xuân đã thông suốt hòa nhã mà truyền bá suy nghĩ “Bạn có thể chăm chỉ đọc sách" cho bọn họ, vì đọc sách, dường như có thể hy sinh tất cả chuyện khác. Trong tiềm thức Mộc Đóa muốn chống lại nó, trốn tránh nó. Thậm chí cô còn cảm thấy, cha mẹ cô cũng bị kéo vào "Phe địch” rồi!

Cô gái nhỏ thi Đại Học như tranh giành tình nhân, tự kéo mình vào ngõ cụt.

Ồ, cô chấp nhất gì thế, nhất định cô quan trọng hơn thành tích gấp trăm lần.

"Cố Tiểu Hùng: sên nhỏ, ăn cơm chưa?" Mộc Đóa hừ một tiếng, tâm trạng vui vẻ cũng không so đo với cái miệng của người xấu này.

20 phút sau, Mộc Đóa sững sờ đứng ở núi Thụy Vân ngơ ngác mà nhìn chằm chằm vào Cố Lự . Cô chỉ trả lời một câu đang ở nhà bà ngoại, thì đã bị kéo trở về một góc tự học buổi tối của trường.

http://tieulun.hopto.org

"Đi."

Cố Lự nắm tay Mộc Đóa đi xuống từng bậc, nơi này là ngọn núi ở bên trong trường học, mỗi một vòng tuổi trên cây ở trên núi đều minh chứng cho những tang thương của năm tháng. Vì sự an toàn của học sinh, đường núi không gập ghềnh như cảnh khu, xây dựng con đường mòn bằng đá, cách mấy mét lại có một cây đèn đường chiếu sáng lờ mờ.

Núi Thụy Vân không cao, đủ để quan sát toàn bộ sân trường, chỉ tiếc tầng học của lớp mười một đã ngăn lại tầng học của lớp mười hai, Mộc Đóa cũng không có cơ hội đi tìm lớp học của mình, thương tiếc vô cùng.

Mộc Đóa khoan khoái mà hít một hơi thật sâu: "Cảm giác không khí trong lành hơn rất nhiều, hương vị của thiên nhiên." Cố Lự nghiêng đầu cười nhìn cô, "Buổi tối cây cối chỉ hô hấp, không có sự quang hợp."

Mộc Đóa yên lặng, cả buổi mới tức giận mà phản bác, "Học cũng giỏi lắm!"

Cố Lự dường như không nghe thấy, cúi đầu nâng bàn tay nhỏ vẫn còn lỗ kim của Mộc Đóa lên, dưới ánh đèn mờ, lờ mờ có thể thấy được vệt máu ứ đọng. Mộc Đóa cảm nhận được xúc cảm không giống với nhiệt độ trên mu bàn tay của mình, nhẹ nhàng rút tay ra, chủ động vòng qua thắt lưng Cố Lự, đầu cũng vùi vào trong lòng ngực mà cô không muốn rời xa này.

Cố Lự một tay ôm chặt ra sau lưng Mộc Đóa, tay kia len vào mái tóc của cô, vòng qua tai bên kia, véo một cái lên vành tai, bất đắc dĩ mà thầm than: "Yếu ớt."

Mộc Đóa không cam chịu mà ngửa đầu lên: "Đây là chuyện ngoài ý

http://tieulun.hopto.org

muốn."

Biểu hiện không chịu thua trên mặt, Cố Lự không chút khách khí cúi người khẽ cắn lên đôi môi vì bị bệnh mà khô khan, mang theo sự khiêu khích: "So what?" (Rồi sao?)

Nhân lúc Mộc Đóa còn chưa kịp phản ứng, lập tức hôn lên, lần này là nụ hôn nghiêm túc.

Hôn vô cùng mạnh mẽ, Mộc Đóa cảm thấy Cố Lự đem những oán giận "Một mình trong phòng" của ba ngày qua hòa hợp vào nụ hôn này. Cô thích cảm giác hơi thở tràn đầy khoang miệng, lần đầu tiên Mộc Đóa biết sự dịu dàng cũng có thể bá đạo như vậy. Mà cô, thực sự yếu ớt...

Không biết có phải vì bị bệnh không, nhiệt độ trong khoang miệng Mộc Đóa cao thêm một chút, hô hấp nóng hổi dồn dập. Đôi môi nứt nẻ được Cố Lự vỗ về mà tốt hơn rất nhiều, ngoan ngoãn mềm mại trở lại.

Cố Lự lại cắn một phát, dường như cũng lập tức bị lây bệnh mà giọng nói cũng trở nên khàn khàn: "Sên nhỏ, mau mau khỏe lại!"

Mộc Đóa nhếch đôi môi úp úp mở mở mà làm nũng "Không" một tiếng.

Nhiệt độ trên núi mát lạnh, ngấm vào tận da, càng về đêm. Cố Lự thầm tự trách mình không chu đáo, vừa cởi áo khoác đồng phục khoác kỹ cho Mộc Đóa , vừa nói: "Đi ăn cháo sườn nhé?”

Mộc đóa bĩu môi, nịnh nọt nháy mắt với anh: “Còn muốn ăn đồ nướng.”

Cố Lự đưa tay gõ một cái lên trán của cô: "Nghĩ được lắm."

http://tieulun.hopto.org

Tâm bệnh được dãn ra, Mộc Đóa cũng không muốn bị cô y tá hậu duệ của Dung Ma Ma kia tiêm nữa, ở nhà nghỉ ngơi một ngày rồi sảng khoái tinh thần mà trở về trường học.

Cố Lự nhận được tin nhắn đến cổng trường học đón người, nhìn thấy hành lí của bạn gái còn long trọng hơn hôm khai giảng, chịu mệt nhọc mà cầm toàn bộ hành lý.

Cố Lự xắn tay áo lộ ra nửa cánh tay rắn chắc, vì dùng sức mà gân xanh ở dưới da cũng nổi lên. Mộc Đóa đeo cặp sách ung dung đi ở phía sau của anh, ánh nắng mặt trời xuyên qua đỉnh đầu anh dừng trên mặt cô, không chói mắt, nhưng vẫn khiến cho cô nhìn say đắm.

"Cặp sách nặng không?" Cố Lự quay đầu lại hỏi.

Mộc Đóa cười lắc đầu, giống như ăn trộm nhìn xung quanh, lặng lẽ nắm lấy ngón út của Cố Lự vào lòng bàn tay: "Đi mau đi mau, bị bắt được thì thảm."

Cố Tiểu Hùng cũng không hỏi cô gì cả, nhưng cái gì cũng hiểu, thật tốt.

Rất lâu sau đó, nhắc tới vụ này, Cố Lự nói đùa gọi đây là thời kỳ nổi loạn đến chậm của cô, Mộc Đóa phản bác nói "Trốn tránh để đối mặt tốt hơn", nhưng mà sự phản nghịch của các thiếu niên trong thời thanh xuân đó là một điều đương nhiên.

Mộc Đóa gặm quả táo trở lại phòng học đúng lúc vừa tan tiết hai, Thiệu Thiến Thiến ôm cô thật lâu cứ như mười năm chưa gặp lại người thân, tiện thể còn cắn vài cái lên quả táo. Các học sinh tốp năm tốp ba đi ngang qua chỗ ngồi cũng hỏi han cô vài câu, Mộc Đóa cười ha ha vui vẻ, trong lòng dạt dào.

http://tieulun.hopto.org

"Mộc Đóa, cơ thể không sao rồi chứ, đừng quá mệt mỏi."

"Đã không sao nữa rồi, cám ơn." Mộc Đóa có chút bất ngờ vì sự quan tâm của Tưởng Giai Lệ, xem ra càng nhìn càng giống như là cố ý tới tìm cô vậy.

"Không có gì thì tốt rồi, cơ thể là tiền bạc." Nói xong, Tưởng Giai Lệ đưa một tờ giấy màu xanh nhạt, bên trái có một hàng lỗ khoang ngay ngắn: "Bạn học Lục, cậu và Cố Thần là hai mặt chính phản rất khớp nhau."

Mộc Đóa ngơ ngác nhận lấy, theo bản năng nở nụ cười lịch sự, trong đầu chỉ lưu lại nụ cười hờ hững của Tưởng Giai Lệ. Ngày ấy mũi đỏ đỏ, cũng trở thành một cảnh trong ký ức.

Lúc Mộc Đóa kéo tủ bàn học ra, lập tức cười "hì hì" thành tiếng. Thì ra, không muốn bị trói buộc không phải chỉ mỗi cô. Thứ màu sắc rực rỡ của bạn học Lục cũng chiếm đóng hết hộc bàn của cô, bừa bộn rơi dưới sàn, rực rỡ mà rọi thẳng vào mắt cô.

"Sợ bị thầy Xuân thấy, mình nhét hết vào đó." Thiệu Thiến Thiến nói thầm với Mộc Đóa: “Ở trên mình đã dùng bút chì viết bạn học Lục là ai rồi."

"Haha, clever girl." (Haha, cô gái thông minh) Mộc Đóa khen ngợi.

Phải rồi, như thế mới là lớp mười hai!

http://tieulun.hopto.org

Chương 56: Lúc chia tay

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: QINGWA

Những ngày tháng tư ở phía Nam, mưa mãi không dứt, không khí ẩm ướt vây quanh những tấm gạch sứ phủ một lớp hơi nước mỏng, ngưng tụ lại thành những giọt nước nhỏ từ từ rơi xuống. Làm cho mọi người có cảm giác giống như xương cốt cũng sắp mục nát rồi, hơi cử động, khớp xương cũng kêu ken két như chiếc cửa sổ cũ kỹ.

Mưa dầm làm cho Mộc Đóa trở nên lười biếng, hận không thể ngồi lỳ cả ngày ở bàn học. Đương nhiên, nếu có thể nằm trên giường thì tất nhiên càng tốt hơn. Hết giờ học, đi đến phòng vệ sinh, cũng tựa vào người Thiệu Thiến Thiến để đi.

Cố Lự cũng hết cách với cô. Cùng lắm, đợi lúc tạnh mưa trời quang, kéo cô leo đến một cái đình nghỉ nhỏ trên núi Thụy Vân, sau cơn mưa ngửi được mùi hương tươi mát của lá cây. Mộc Đóa vui vẻ đồng ý. Nhưng không nghĩ tới, mùa xuân ẩm ướt sâu róm sinh trưởng, sâu trên cây bắt đầu rơi xuống, cô lập tức sợ đến mức gương mặt biến sắc. Chỉ một lần, cũng đã đủ để cho Mộc Đóa từ tháng tư trở đi cũng ngừng việc leo lên núi Thụy Vân, sau này vận động chuyển qua đi bộ trên sân thể dục.

Tiết Thanh minh, trong trường không có một bóng người, lớp mười, lớp mười một, học sinh trung học cơ sở, ngay cả tiểu học cũng có ba ngày nghỉ, còn lớp mười hai chỉ có thể ngồi trong phòng học nhớ về tổ tiên thôi.

Trong sân trường to lớn như mất đi sức sống, những ngày mưa không kéo dài, nên trên núi Thụy Vân rất náo nhiệt. Không thể bỏ qua cụm hoa đỗ quyên vừa mới nhú, một mảng xanh non mới xuất hiện, chỉ có nó là vô cùng bắt mắt. Mộc Đóa khăng khăng gọi nó là "Hoa đỗ quyên" vì nó mang theo hơi thở cổ xưa của Hồng quân *(1)*. Mặc dù cô cảm thấy "Đỗ quyên" không mang nhiều phong cách tây nhưng không thể phủ nhận gọi "Hoa đỗ quyên" rất biết thích nghi với khí khác nhau ở từng khu vực.

(1) Hồng quân: ở đây chỉ quân đội Hồng Quân công - nông Trung Quốc hoặc có thể là quân đội Hồng Quân Liên Xô.

Trịnh Dư dành cả kì nghỉ đông để chuẩn bị và chỉnh sửa lại quyển sách ôn tập Tiếng Anh tên "Ái tâm" cho Phương Siêu, chú ý từng chút từng chút đến mọi mặt của kiến thức. Cô gái nhỏ có mang theo hơi thở của người nghệ sĩ còn đưa cho một chiếc phong bì sạch sẽ, vừa mở ra đã bắt gặp ngay dòng chữ "Dành riêng cho Phương Siêu" được viết ngay ngắn bằng bút máy. Phương Siêu vốn tự xưng là ông lớn liền cảm động đến mức thiếu chút nữa đã để quyển sách ôn tập bạn gái đưa cho mà gối lên đầu giường để cúng bái.

Chu Trùng Tiêu ước cũng không được, lấy tấm hình trước đây chụp lúc về quê tảo mộ. Manh Manh thật sự là một cô gái tốt, nói một câu: "Em đã xin tổ tiên nhà mình nhất định phải phù hộ cho anh thi lên đại học, nhà ở đâu, trường gì đều nói hết, tuyệt đối không sai, anh chỉ cần nỗ lực nhất định có thể thi tốt." Vừa cảm động ngút trời liền bị hai chữ "nhất định" làm cột sống có cảm giác nổi lên từng đợt ớn lạnh.

Cười nhạo tình cảm của cô bạn quá ân ái nhưng Mộc Đóa vẫn có chút tiếc nuối vì năm nay không thể đi tảo mộ: "Hàng năm đến tết Thanh Minh đều về quê ăn Tết, năm nay tuy rằng rất sốt ruột nhưng những năm trước đi tảo mộ thật sự rất vui, trên núi bây giờ đang là mùa hoa rau cải." Cảm xúc trong câu cuối mới là trọng điểm.

Chút văn nghệ trong lòng của Thiệu Thiến Thiến đã bị câu này của Mộc

Đóa xóa bỏ đi, đề nghị: "Tìm thời gian... không bằng tuần này đi đạp thanh đi." Vừa dứt lời, mấy người liền xúm lại cùng trao đổi.

Cố Lự bất giác tới gần Mộc Đóa: "Sau đó dẫn cậu đi Vân Tuyền."

"Mùa hoa cải?" Mộc Đóa nhờ tới hình như Cố Lự chính là người Vân Tuyền.

"Ừ, vào lễ Thanh Minh rất náo nhiệt." Cố Lự nói một cách nghiêm túc, hai người bàn bạc, giống như ngày mai sẽ đem kế hoạch đã sắp xếp vào chương trình trong ngày.

Lúc sau, Mộc Đóa mới phát hiện mình bị Cố Tiểu Hùng lừa, Thanh Minh tại sao phải đi về quê anh chứ, khuôn mặt nhỏ xấu hổ, hừ một tiếng.

Vốn nghĩ rằng với hình tượng nam thần lạnh lùng của Cố Lự, thì chuyện nhân duyên có thể xem như là không có trở ngại. Mộc Đóa cảm thấy nói "Không có trở ngại" chính là nói nhẹ nhàng cho anh rồi nhưng không nghĩ đến, giấy ghi chép của bạn học gửi đến tràn lan, bàn học của Cố Lự đã bị nhét đầy hơn nửa ngăn kéo rồi.

Nhân lúc nghỉ trưa, Mộc Đóa giúp anh sắp xếp lại. Ờ, không hề có một nam sinh nào, toàn bộ đều là nữ sinh...

Mộc Đóa cũng không nghĩ nhiều, từ lớn đến bé sắp xếp ngay ngắn, dùng chiếc kẹp dài kẹp những tờ giấy lại. Thiệu Thiến Thiến tiện tay lật xem một chút, tên những chủ nhân của bức thư được viết bằng bút chì đều là những bạn học có tên trên bảng vàng danh dự, không khỏi tấm tắc cảm thán: "Không nghĩ tới những học sinh giỏi cũng làm những chuyện như thế này."

Cố Lự dành buổi nghỉ trưa để trao đổi về trận bóng rổ, lúc quay về mặc

một chiếc áo phông trắng, áo khoác đồng phục vắt trên vai, trở về ký túc xá tắm xong mới đến. Mộc Đóa nhìn lướt qua, đưa áo đồng phục cho anh mặc vào, Cố Lự sờ sờ đầu cô, ngoan ngoãn mặc vào...

Tiết một của buổi chiều, cô Hồng đến cho làm một bài kiểm tra hóa học, tất cả mọi người tự giác lấy những tài liệu liên quan đến môn hóa cất vào ngăn bàn.

Cố Lự cầm bài thi lên, không kìm được mà cau mày. Từ Thiệu đoán mò làm chừng được mười câu liền bắt đầu cắn bút, đề bài đã đạt tới cảnh giới "ngôn ngữ ngoài hành tinh" rồi, không nhịn được nhìn sang Cố Lự tìm giúp đỡ. Nghiêng đầu nhìn lên, thật sự đã nhận lấy sự đả kích lớn, Cố thần đã định lật trang, nhưng đề được khoanh tròn dường như cũng nhiều hơn. Từ Thiệu thấy kỳ quái, nhẹ giọng hỏi: "Chẳng lẽ cậu không làm được?"

Cố Lự lắc đầu, không lẽ cậu ta...

Lúc này, Mộc Đóa đầu óc như cuồng phong đang lao vào giải Hóa, đông một hàng tây một hàng viết xong một trang phương trình hóa học mà không cân bằng. Thường ngày, mấy trò toán học căn bản trẻ con nhìn qua một chút là có thể hiểu. Ngày hôm nay, đúng là khó khăn.

Mộc Đóa là chúa để tâm những chuyện vụn vặt, không hề muốn vứt đề đi, liều mạng tính toán.

Thiệu Thiến Thiến vất vả định lật trang vừa nhìn thấy Mộc Đóa ở phía trước đang cố gắng: "Bỏ qua làm đề ở dưới đi, đề thi ngày hôm nay thật sự là quái dị."

Mộc Đóa không cam tâm tình nguyện "Ừ" một tiếng, nhắm mắt làm ngơ theo Đại Thiến cùng lật trang.

http://tieulun.hopto.org

Tan học, nộp bài thi, Mộc Đóa có phần thất vọng, còn tưởng rằng trình độ hóa học của mình đã tăng cao rồi. Nhưng hôm nay nhìn bài thi, cô đã trở về vạch xuất phát, cảm giác được điểm cao của trước kia bây giờ chỉ còn là giấc mộng hão huyền.

Bạn bè xung quanh đều đang thảo luận về bài thi, ai cũng nói đề thi này quá khó.

"Làm được mấy câu?" Cố Lự hỏi, gương mặt Mộc Đóa khổ sở tự giễu nói: "Cậu nên hỏi mình làm đúng được bao nhiêu."

Cố Lự buồn cười véo khuôn mặt của cô: "Đề thi, cũng không dùng được."

"Ơ?" Mộc Đóa nháy mắt: "Phải thi hóa học hả?"

Cố Lự gật đầu: "Đoán chừng cũng sắp rồi."

Quả nhiên, thầy Xuân dùng buổi tự học buổi tối để cho họ làm đề thi toán, thi xong mới nói ra đây xem như vòng đấu loại.

Từ Thiệu tức giận "xì" một tiếng, oán hận nói: "Đề thi này rõ ràng là giày vò mình mà, cũng quá coi trọng mình rồi."

Thiệu Thiến Thiến quay sang chế giễu cậu ta: "Nói không chừng, đều là đề tuyển chọn đấy, lỡ như may mắn thì sao, đúng không?"

Từ Thiệu tức giận nhìn Thiệu Thiến Thiến, dù vậy, giáo viên vẫn thật sự cho cậu ta tham gia thi.

Tiết tự học mới bắt đầu, cô Hồng liền gọi Cố Lự, Đường Gia Đống, Chu

Uyên và hai nữ sinh nữa đi ra ngoài.

Hết một tiết mới trở lại, lúc trở về Cố Lự đưa cho Mộc Đóa một hộp sữa vẫn còn nóng.

Mộc Đóa vừa uống sữa bò vừa nhìn anh, không chờ cô hỏi, Cố Lự nói: "Đi xuống tầng dưới làm bài thi."

Mộc Đóa hiểu rõ: "Có khó không?" Dù sao còn có thời gian đi mua sữa bò.

"Khá tốt." Cố Lự chăm chú nhìn cô uống xong hộp sữa rồi tiện tay quăng vào thùng rác.

Trải qua vòng gửi xe rồi vòng bán kết, cùng với ba lần thi sát hạch, cuối cùng quyết định chọn ra tám người. Lớp trưởng đề ra một câu hỏi trắc nghiệm cho các thí sinh, thành tích Toán học của Mộc Đóa luôn vượt bậc, không hề nghi ngờ đã chiếm được một suất. Vì thế, ban 6 chuyên Hóa và chuyên Toán chiếm được hai suất, Cố Lự hiển nhiên là thành viên toàn năng.

Làm người ta bất ngờ nhất chính là ban 4 nhanh nhạy, vậy mà không chiếm được suất nào. Ngược lại Cố Lự cảm thấy bình thường: "Không thiên vị lớp nào cả, kết quả ổn định là chuyện tốt, nhưng tương tự cũng không có lớp nào đứng đầu."

Thi đua có cái lợi nhưng cũng có cái dở. Dù sao không phải trường đại học nào cũng sẽ cộng thêm điểm, hơn nữa còn phải bỏ ra một tuần cho việc huấn luyện. Bây giờ cách thời gian thi đại học còn đúng hai tháng. Thầy giáo huấn luyện đến xin phép phụ huynh đồng ý cho học sinh đi thi, quả nhiên, có tới năm phụ huynh không đồng ý.

http://tieulun.hopto.org

Ngay sau đó, người được chọn lại thay đổi. Nhắc tới cũng lạ, tuy rằng việc thi học sinh giỏi sẽ quấy nhiễu việc học tập, nhưng vẫn không muốn từ bỏ cơ hội thi đua. Nhưng năm nay những lớp không muốn thi đều là lớp giỏi, vậy nên lần này, Đường Gia Đống cũng trúng tuyển đợt thi Hóa Học.

Từ sau khi bắt đầu lớp huấn luyện, cứ đến giữa trưa thì không thấy bóng dáng của Cố Lự đâu.

"Buổi chiều không tới lớp à?" Mộc Đóa hài lòng với giấc ngủ trưa, bất ngờ nhìn thấy Cố Lự đang ngồi yên trên vị trí của mình.

Cố Lự chỉ vào đống bài thi trên bàn: "Buổi chiều kiểm tra, chỗ nào làm cũng như nhau."

Mộc Đóa gật đầu: "Vậy cậu làm bài tốt nhé." Nói xong, liền quay đầu tiếp tục úp sấp mặt xuống nằm, vừa mới tỉnh ngủ, người còn làm biếng.

Cố Lự hơi nhíu mày, đổi chỗ cho Thiệu Thiến Thiến.

Cố Lự xoa xoa tóc của cô, Mộc Đóa chầm chậm quay đầu, gương mặt nghi ngờ viết rõ dòng chữ: "Sao cậu còn chưa đi làm bài thi?"

"Sáng ngày mai tám giờ xe rời tỉnh."Cố Lự nói một cách hời hợt, nhưng Mộc Đóa đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

"Ngày mai...Ôi, đã là cuối tuần rồi sao?" Mộc Đóa có chút chán nản. Tuần này, hai người gần như không hề ở riêng với nhau, kết thúc buổi tự học ban đêm, nhưng cũng bởi vì đột nhiên thêm đợt huấn luyện Hóa học nên không gặp nhau được. Ở ký túc xá, Mộc Đóa không muốn quấy rầy Cố Lự làm bài tập, nói chuyện với nhau mấy câu qua điện thoại thì đã "chúc ngủ ngon" rồi.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự đương nhiên nhìn ra tâm tình của cô bạn gái nhỏ, liền nằm đè lên bài thi: "Hơi mệt rồi, mình ngủ một lát đã." Dứt lời, hai mắt liền nhắm lại, tiện thể nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô kéo vào trong lòng bàn tay trêu đùa.

Mộc Đóa không muốn làm phiền anh, hai tiết học đều giả vờ làm bài luận Tiếng Anh, nhưng ngẩn ngơ không viết được một chữ. May mà các giáo viên bây giờ đều dạy theo trình độ, cũng không để ý học sinh lên lớp ôn tập môn học nào.

Cố Lự đã ngủ thật, trí nhớ hoạt động cường độ cao cũng làm tổn hại tinh thần. Hơn nữa, thầy cô lo lắng đề thi lạ lẫm, luôn luôn dạy cho bọn họ kiến thức mới. Cố Lự chỉ nghe không vẫn chưa hiểu, đành tới thư viện tìm một đống đề điển hình để xem cho hiểu.

Buổi chiều tan học, Mộc Đóa bảo Cố Lự lấy xe rồi ra cổng trường chờ anh.

Cố Lự nộp bài thi xong liền đến tìm cô. Cô gái nhỏ cũng không biết đang giận hờn ai, không e dè liền ngồi lên yên xe sau, từ chối nói chuyện với anh

Cố Lự thận trọng giữ một khoảng cách, đưa tay đến trước mặt cô. Mộc Đóa tức giận vỗ một cái, bị Cố Lự bắt lấy, kéo vòng qua eo của mình.

http://tieulun.hopto.org

Chương 57: Cuộc thi

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: QINGWA

Cố Lự chọn một quán nhỏ mới mở tên Hàn Văn. Mộc Đóa nhíu mày suy đoán xem tên quán có phải là loại phổ thông đại chúng như "oppa" không, cầm tờ thực đơn lên, cô phát hiện mình đã đánh giá cao thưởng thức của ông chủ rồi, tiệm này tên là Mama Hàn Quốc.

Cố Lự nhìn thực đơn, gọi món lẩu Topokki. Chiều theo sở thích của Mộc Đóa, cho thêm khoai tây vào kết hợp với món ăn. Trong cửa hàng có kem tự phục vụ, Cố Lự lấy cho Mộc Đóa nếm thử một cây kem hình tròn.

Thấy chàng trai đối diện cười ấm áp vui vẻ đưa kem đến miệng cô gái bên cạnh, Mộc Đóa cũng học theo "A" một tiếng. Giọng nói buồn bực, "Khi nào... trở về?"

Cố Lự đang định mở miệng thì nhân viên phục vụ liền mang món ăn lên. Bỏ những miếng khoai tây vào nấu trong nước dùng, Cố Lự để cái đĩa xuống mâm, thấy cô vừa ăn kem vừa cố chấp nhìn anh, không khỏi buồn cười: "Ngày kia sẽ về."

Mộc Đóa gật đầu, cắn một miếng hết hơn nửa cây kem hình tròn, lấy đôi đũa gắp miếng bánh gạo trong nồi bỏ vào bát. Bánh topokki trong bát, nhân sền sệt bên trong chầm chậm chảy ra, trên mặt cô gái nhỏ lộ vẻ ngượng ngùng, nhưng giọng nói vẫn giận dỗi: "Nhớ gửi tin nhắn đấy."

http://tieulun.hopto.org

Không nhẹ nhàng, tao nhã một chút nào nhưng Cố Lự ngay lập tức như nồi lẩu nóng hổi bị hòa tan, chủ động đưa vị kem dâu tây mà bạn gái thích ăn đến trước mặt cô.

Mộc Đóa vui vẻ cười ha ha, có qua có lại, cô đưa một nửa cái kem còn lại cho Cố Lự nếm thử.

Trở về trường, Cố Lự vội vàng tới lớp bồi dưỡng Hóa Học, vì để cho học sinh đi thi có trạng thái tốt nhất, thầy giáo nói qua một số việc cần chú ý rồi tan học, cho học sinh về phòng nghỉ ngơi.

Đường Gia Đống vừa vào phòng học, Mộc Đóa liền ngẩng đầu lên không tập trung nhìn về phía cửa phòng học, từ lúc Hầu Tử và lớp trưởng đến rồi đi vẫn không thấy bóng dáng Cố Lự đâu.

Mộc Đóa làm đề nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ lạ, sao không thấy bóng dáng Cố Lự đâu. May mà đống đề nhiều như biển, thời gian dài dằng dặc cứ thế trôi qua.

Đi qua siêu thị là sẽ đến ký túc xá nữ, Mộc Đóa không nhịn được gửi cho Cố Lự một tin nhắn, màn hình nhấp nháy hiển thị ra dòng chữ "Gửi đi thành công" liền nhìn thấy "Tin nhắn mới".

"Này, Cố thần ở phía trước chờ cậu đấy, nhìn cậu đi trên đường mà không để ý gì cả." Thiệu Thiến Thiến buông cánh tay nhỏ của mình ra, thật ra không phải cô thẳng thắn quá, Tiểu Đóa nhà cô trên đường vừa đi vừa chỉ lo nhìn điện thoại di động, chẳng chú ý mọi vật xung quanh.

“Không có…” Mộc Đóa cãi lại không hề có chút lực nào, cô cảm thấy mình nói như vậy người khác không thể tin được.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự cầm túi lớn trên tay đưa cho Thiệu Thiến Thiến nhờ mang đi, rồi nắm tay Mộc Đóa đi bộ trên sân thể dục.

"Mình không ở đây hai ngày, nhất định phải nhớ ăn sáng đấy." Không chờ Mộc Đóa hỏi, Cố Lự đã dặn dò trước, "Biết cậu không dậy nổi nên mua cho cậu bánh mì. Phải ngoan nhé?"

"Ừ…"

Hóa ra là đi mua bữa sáng cho cô, Mộc Đóa cúi đầu bước đi một cách máy móc quanh đường chạy, khóe miệng cong lên nụ cười ngọt ngào.

Từ trước đến giờ Mộc Đóa không bận tâm xem cô có phải là người quan trọng không, lúc ở cùng Cố Lự, mọi việc cũng phải suy nghĩ nhiều, cô ở nhà làm nũng được nuôi thành thói quen rồi. Lúc bạn trai lên xe, thật sự rời đi rồi, Mộc Đóa lại trở về bộ dạng cũ, mặc dù có chút lười nhác nhưng tự cảm thấy rằng cô nên hạn chế lại, đến nỗi chỉ có hơn chứ không có kém. Đồng hồ báo thức kêu, mặc dù không nỡ rời khỏi chăn nhưng Mộc Đóa với hai mắt còn ngái ngủ vẫn mặc quần áo tử tế đi xuống cầu thang rửa mặt.

Tự nhận là hiểu chuyện, cô nàng nhét túi đồ ăn vào tủ chứa đồ cá nhân của Trâu Linh Linh rồi đóng lại, chặt đứt mất đường lui của chính mình, tinh thần thoải mái đi đến căn tin ăn sáng.

Xe buýt trường vào khách sạn thành phố của tỉnh vừa vặn trước giờ cơm, Cố Lự chỉ kịp báo cho cha mẹ và Mộc Đóa biết là đã đến nơi an toàn, đã bị thầy giáo lo lắng kéo đi ăn cơm. Cuộc thi Hóa học bắt đầu lúc hai giờ rưỡi chiều, còn nửa tiếng nữa.

Cùng nhau ăn cơm trưa, Mộc Đóa no căng cả bụng, dựa vào cửa sổ xem qua bài tập Vật Lý, khoanh tròn đề thi, nhìn xuống phía dưới có câu cô rất

thích của Cố thần viết "Hu tôn hàng quý" *(1)* chữ viết ngay ngắn, một nét cũng không qua loa hời hợt.

(1) Hu tôn hàng quý: hạ mình, ý chỉ người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp.

"Tiểu Đóa, cho mình xem bài ở đề 23 một chút." Thiệu Thiến Thiến kéo vạt áo Mộc Đóa, trong miệng ngậm kẹo mút nói năng không rõ ràng, "Ở...trang 78."

Mộc Đóa lật tới chăm chú xem, cô mãi vẫn không giải được, đành đưa cho Đại Thiến xem giúp mình.

Bài tập giao cho Đại Thiến, Mộc Đóa chuyên tâm suy nghĩ tới Cố Lự.

Không biết ngày mai lúc nào sẽ về...

Lúc này Cố Lự đang giúp Hầu Tử mô phỏng đề thi, Cố Thần không phải là người nước đến chân mới nhảy. Nhưng Hầu Tử đột nhiên có chút luống cuống, mất bình tĩnh, kéo lớp trưởng và anh dậy không cho ngủ trưa, dù sao điện thoại di động cũng bị thầy giáo tạm thời tịch thu, nên nhàn rỗi không có việc gì làm.

Bài thi phát tới tay, Cố Lự phát hiện thầy giáo đánh giá quá cao đề thi năm nay rồi, làm bài cũng có thêm một chút cẩn thận. Đề thi có độ khó trung bình, vậy thì ai mà không được điểm cao chứ.

Đi ra phòng thi, ba người hiểu ý nhau không nhắc gì đến bài thi, mọi người xung quanh bàn luận thế nào cũng xem như không nghe thấy. Tảng đá lớn trong lòng Hầu Tử cuối cùng cũng xem như được thả xuống.

Đường Gia Đống cười: "Trước khi thi thì như con sâu, thi xong rồi thì giống như rồng." Các nam sinh đến dự thi hào hứng cùng nhau trở về phòng chơi game, mấy nữ sinh làm quen với nhau, cùng nhau đi dạo quanh vườn hoa của khách sạn, thầy giáo đặc biệt ở trong nhóm kiểm tra đáp án thi nên không đi cùng.

Ngày mùng một tháng năm tới gần, trường học điều chỉnh lại thời gian lên lớp vào chiều chủ nhật như thường lệ, đoàn người dự thi trở về trường cũng vào thời điểm đến giờ cơm.

Cố Lự đeo túi xách, đi thẳng lên tầng hai của nhà ăn tìm người, Mộc Đóa giống như có thần giao cách cảm, ánh mắt lơ đãng đảo một chút thì nhìn thấy người, đi đến nhắc hai người đó là còn thừa một phần cơm, sau đó trộm lấy rồi vội chạy về phía Cố Lự.

Hàng dài nữ sinh nối đuôi nhau chờ lấy cơm là một rào chắn hoàn mỹ, bàn tay nhỏ đập mạnh vào sau lưng Cố Lự.

Cố Lự vừa quay đầu lại, ý cười trên môi người kia nhẹ nhàng, đôi mắt đen bỗng chốc rơi vào trong đáy mắt anh. Nhìn bộ dạng của cô gái nhỏ, Cố Lự đưa tay về phía cô, khẽ gõ một cái lên trán: "Cô nhóc này, gây sự hả?"

Chưa nói được hai câu, đã thấy Phương Siêu bưng hộp cơm tới: "Ăn cơm trước đã, no bụng rồi hai người mới nhiệt tình nói chuyện được."

Cố Lự muốn giúp cô cầm lấy, thì lại bị Phương Siêu sai đi lấy đũa, Mộc Đóa tự giác đi theo bạn trai.

Mấy ngày nay, Kỷ Manh lo lắng giảm cân, thịt xào bên trong bát lại chọn phần thịt nạc cho Mộc Đóa, thịt mỡ để lại đưa hết cho Chu Trùng Tiêu. Chu Trùng Tiêu tức giận đến nỗi véo véo mặt cô: "Học cái gì không học, lại học

người ta giảm cân, mới nặng bao nhiêu cân mà đòi giảm cân."

Thấy Kỷ Manh bị mắng, Mộc Đóa vội quay sang gắp miếng thịt trong bát Kỷ Manh, cô vui vẻ dạy dỗ người khác: "Đúng đấy, phải ăn thịt nhiều một chút."

Cố Lự cảm thấy buồn cười, cô gái này nói người khác mà không thấy ngại: "Cậu có ngoan ngoãn ăn cơm không?"

Lời nói vừa mới dứt, Đại Thiến liền cười khúc khích, mặt Mộc Đóa đỏ ửng.

"...Ăn."

Cố Lự nghi ngờ nhìn cô, mọi người ngồi xung quanh bàn không nói chuyện, cười đầy hàm ý. Mộc Đóa ôm ý nghĩ đã nói thì nói hết, nói: "Ăn no quá rồi." Xấu hổ đến tận Thái Bình Dương luôn rồi.

Lần này, mọi người không nhịn được đều ôm bụng cười ha hả, gần đây Mộc Đóa chỉ ăn hai, ba phần, suy nghĩ muốn cho bạn trai ở tỉnh xa yên tâm, bữa trưa ngày hôm qua ăn một bát lớn, món ăn cũng quét sạch sành sanh.

Cô thật lòng không muốn hành hạ cái dạ dày, muốn nằm xuống ngủ một giấc nhưng sợ bị đau, Mộc Đóa đành khổ sở cố gắng đứng cả một buổi trưa. Thầy Xuân đi ngang qua phòng học trêu cô: "Làm gì mà lại bị đứng phạt rồi."

Cố Lự xoa tóc cô, vừa đau lòng vừa không biết làm sao: "Vừa khéo mình có mua trà nhài, giúp kích thích tiêu hóa tốt." Tối hôm qua, lúc đợi ở sảnh khách sạn buồn chán, muốn đi mua cho Mộc Đóa ít đồ chơi nhỏ, vì anh thường xuyên đến thành phố của tỉnh nên thầy giáo yên tâm cho anh ra ngoài. Nhưng nghĩ đến Mộc Đóa không thích uống nước, cuối cùng mua về cho cô

vài hộp trà nhài.

Buổi chiều, Mộc Đóa mệt mỏi uống một chút trà nhài, tâm trạng trở nên vui vẻ, so với nước lọc không có mùi vị gì cả thì cái này ngon hơn nhiều.

Ngày Quốc tế Lao động, trường học tuân theo chỉ thị của Bộ giáo dục, mở lòng từ bi thông báo cho học sinh cấp ba nghỉ ba ngày. Mộc Đóa và Cố Lự không ở lại. Cuộc thi hóa học vừa mới kết thúc, cuộc thi Toán học đã vội vàng đến rồi.

Mặc dù lần này Toán Học là môn Mộc Đóa yêu thích hơn nhưng trong lòng cũng không vui vẻ nổi. Bồi dưỡng cho bọn họ chính là thầy Xuân, thấy tinh thần của học sinh không cao, thầy cho bọn họ làm bài thi. Không hổ danh là một đám phần tử "Hiếu chiến", vừa bắt đầu làm bài, tâm tình rối loạn đều quẳng hết lên chín tầng mây.

Sau một tuần bồi dưỡng bận rộn, tính toán thế nào, cũng thi cùng Hóa học vào buổi chiều thứ bảy.

Mộc Đóa lên xe, mở đồ đã chuẩn bị ra, tai nghe, bịt mắt để ngủ, kẹo chanh... À, còn có cả miếng dán chống say xe nữa.

Mộc Đóa xé miếng dán say xe, vén tóc lên thuần thục đưa miếng dán dính sau tai, sau đó yên tâm thở dài một hơi. Cố Lự nhìn khuôn mặt căng thẳng có chút buồn bực của cô, hỏi: “Say xe hả?”

Mộc Đóa gật đầu lại lắc đầu: “Khi còn bé đi xe buýt, trên xe có mùi nặng, mình bị ngất, từ đó trở thành bóng ma trong lòng.”

Cô nói xong vô tội bĩu môi, ngày đó thật sự cô nôn đến mặt mày trắng bệch, đến nơi cần đến, nghĩ tới việc lát nữa phải ngồi xe buýt trở về nhà thật

hận không thể ở đó luôn.

Giữa đường, lớp kế bên có ba nam sinh, mỗi người cầm một hộp cơm nắm lên xe, Cố Lự đứng dậy đi ra cùng một vài nam sinh khác xuống xe.

Một lát sau, Cố Lự mang theo ba chiếc cặp sách gác lên kệ. Mộc Đóa nhìn qua cửa sổ của xe, nhìn thấy bọn họ đứng bên cạnh xe ăn tại chỗ, trong lòng không khỏi ấm áp, quay sang nhìn Cố Lự cười ngọt ngào.

Cố Lự nhét kẹo chanh vào trong miệng cô: “Ngủ một giấc là đến nơi thôi.”

“Ực.." Một tiếng, mùi vị thanh mát của kẹo chanh tan ra trong miệng, Mộc Đóa cầm bịt mắt đưa cho anh: “Cậu cũng nghỉ ngơi một chút đi.”

Cố Lự cúi đầu nhìn xuống, cô gái nhỏ này trăm phần trăm không có ý tốt, lấy oán trả ơn. Dám đưa cho anh một cái bịt mắt hình Mickey, nhìn sang cái của cô nàng, là Mini. Cố Lự không khỏi đỡ trán, nếu anh thật sự phải đeo, diễn đàn của trường học nhất định sẽ lập tức bùng nổ.

Cố Lự oán hận véo mặt Mộc Đóa một lúc, nhét bịt mắt vào cặp sách của cô rồi nhắm mắt làm ngơ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 58: Ba mươi ngày

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: QINGWA

Học sinh của mỗi trường đến tham gia dự thi theo số thứ tự vào chỗ ngồi, trong căn phòng lớn như phòng họp, Mộc Đóa và Cố Lự mỗi người ngồi xuống một nơi. Lúc ở bên ngoài, Mộc Đóa vẫn cùng các bạn học cười cười nói nói. Bây giờ nghe thầy giám thị nói về những điều cần phải biết và nhớ khi thi thì mặt không chút biểu cảm, trong lòng thầm có chút rụt rè.

"Được rồi, bây giờ mọi người hãy cất sách vở, rồi điền đầy đủ họ tên, trường học, số báo danh ở cột bên trái, nghe được tiếng trống thì bắt đầu làm bài."

Mộc Đóa hít sâu một hơi thật sâu, viết đầy đủ theo yêu cầu, thoáng lật đề thi một chút, trái tim rơi lơ lửng dần dần ổn định lại.

Thầy Xuân được mẹ Đại Thiến nhiệt tình giới thiệu đối tượng hẹn hò, cô gái này đang làm ở Bộ giáo dục, đúng lúc tối nay phải đi hẹn hò, thầy vội giao đội cho một giáo viên dạy Toán quản lý. Người này không phải là thầy Xuân hiểu rõ chuyện của cô với Cố Lự còn bao dung, nên hai người không dám trắng trợn một mình ra ngoài hẹn hò, cùng đi theo mọi người đến khách sạn ăn buffet, rồi lén lút đi tới cửa hàng trà nhài nhỏ.

Cố Lự vô tình đưa trà nhài cho Mộc Đóa uống thôi mà cô đã thay đổi tính cách thành "Người tình lạc đà", trong lòng vô cùng nhiệt tình với việc mỗi buổi sáng tinh mơ uống một chén trà nhài để bắt đầu một ngày mới tốt đẹp.

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự ngẫu nhiên thấy Mộc Đóa hít hà hương trà nhài, cảm thấy cô quả thật sự là một cô gái nhỏ thích mùi hương, mùi thơm của trà đậm đặc, miệng và mũi thơm ngát mùi thơm hoa tươi. Đương nhiên, anh cũng yêu thích, thích hương trà nhàn nhạt trong miệng Mộc Đóa.

Bà chủ quán trà nhài còn nhớ Cố Lự, nói cho cùng cũng không có mấy nam sinh sẽ mua trà làm quà cho bạn gái.

"Cô gái khá xinh xắn, da dẻ cũng trắng mịn, thanh niên như vậy là tốt." Nói là bà chủ nhưng cùng lắm cũng là chị gái vừa tốt nghiệp đại học, mặc một bộ váy vải bông rộng thoải mái, trực tiếp đến chào hỏi Mộc Đóa: "Hộp phấn hồng lần trước của mối tình đầu còn thích không?"

"Sao ạ?" Mộc Đóa lờ mờ không hiểu, khó chịu liếc nhìn Cố Lự.

Lần sau khác hẳn, không tự chủ được đưa tay lên sờ nhiệt độ ở tai, ho nhẹ một tiếng, "Mua thêm vài hộp mang về nữa."

"Ừ." Bà chủ nhướn mày, quay người đi lấy ra hai hộp trà nhài, lại cầm một hộp trà hoa quả mới ra, "Đây, tiếp tục thử cái này xem."

Nhìn Cố Lự trả tiền xong cầm theo cái túi nhỏ nắm tay bạn gái đi ra ngoài, bà chủ không ngừng sờ lên hộp phấn hồng bằng thủy tinh trên tay, gặp phải hai bạn trẻ học cấp ba vẻ mặt thanh tú ân ái ở đây… thật mất mặt quá.

Vào hè, nhà ăn của trường ưu ái miễn phí cho món trứng luộc nước trà trong bữa tối. Trên tường khi đếm ngược đến "3" sẽ lập tức bắt đầu. Học sinh theo thói quen cảm thán một tiếng rồi lại âm thầm cúi đầu tiếp tục cố gắng.

Mộc Đóa mím môi miễn cưỡng đưa đề Vật lý ra tính toán đơn vị, thở dài,

http://tieulun.hopto.org

lật sang một trang khác bắt đầu làm đề tiếp theo.

"Thầy Xuân gọi cậu, ở ngoài cửa sổ ấy." Thiệu Thiến Thiến khẽ chạm khuỷu tay vào cánh tay cô.

Mộc Đóa nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó đưa bài thi đang cầm trên tay cho Cố Lự: "Không cần khoanh tròn đâu." Không chờ Cố Lự đáp lại, cô đã đi ra ngoài. Suy nghĩ lại không biết gần đây mình có làm chuyện xấu gì hay không, sao thầy Xuân lại gọi mình đến nói chuyện. Vừa vào văn phòng, mùi thuốc lá nồng nặc tràn ngập khoang mũi, Mộc Đóa theo bản năng nhíu mày lại. Một người đàn ông qua loa như thầy Xuân cũng có chút xấu hổ, vội vàng mở cửa sổ ra. Những giáo viên nữ bình thường đều lên văn phòng soạn bài, còn ở văn phòng vào giờ nghỉ trưa đa số đều là giáo viên nam, thành ra thuốc lá nồng nặc cũng không có ai cảm thấy khó chịu.

Thầy Xuân tiện tay rót chén trà đưa cho cô: "Cảm ơn thầy." Mộc Đóa không quen uống trà đắng như thế này nhưng vẫn cầm lên, ngửi ngửi để phân biệt mùi vị của trà.

"Đã nghĩ tới sẽ thi trường nào chưa?" Thầy Xuân cười híp mắt, hỏi.

Mộc Đóa nhìn chằm chằm bảng kết quả học tập đặt ở dưới cánh tay thầy Xuân, nhìn một chút thấy người đứng thứ nhất là Cố Lự, là kết quả học tập bình quân của một năm học lớp 12. Mộc Đóa chần chừ vài giây: "Em chưa nghĩ tới."

Dường như đang chú ý tới Cố Lự….

Thầy Xuân cũng không để ý, vuốt hộp thuốc lá: "May nhờ có Cố Lự, không thì thật lo lắng năm ngoái chỉ dẫn nhầm đường cho em."

http://tieulun.hopto.org

Mộc Đóa đang tập trung tìm tên mình, đáng tiếc lúc vừa mới bắt đầu lớp 12 kết quả học tập ở mức trung bình, bình quân chia ra cũng không cao. Nghe thấy trong giọng nói của thầy Xuân có ý trêu đùa, Mộc Đóa cứ thế ngẩng đầu nhìn thầy.

Năm ngoái...lớp 11, lần chia lớp đó.

Thầy Xuân cầm tờ giấy nguyện vọng phát cho học sinh, dặn dò mọi người phải bàn bạc với phụ huynh, cân nhắc cẩn thận.

Mộc Đóa khi đó so với ở lớp 12 lại càng không lay chuyển được, chỉ xông vào học những môn mình thích học. Thế là mặc kệ Văn, Vật Lý chỉ ở trình độ không cao cũng chẳng thấp.

Hóa Học, Vật lý đều tụt dốc, thấp thỏm không yên lại không có kiên nhẫn học từ đầu, Chính trị, Sử, Địa không muốn gánh vác, bên tám lạng bên nửa cân. Mộc Hồng Đào và Trịnh Man Vân tôn trọng ý nguyện của con gái, Mộc Đóa quyết định giao tương lai cho ông trời.

“Mặt chữ số hướng lên trên học khoa học tự nhiên, mặt hoa cúc hướng lên trên học khoa học xã hội.” Mộc Đóa chắp tay trước ngực, trong miệng lẩm bẩm nói nhỏ, trịnh trọng ném đồng tiền xu lên trên.

Có người nói trong một khắc tung đồng xu đó, thật ra trong lòng đã biết đáp án mình muốn rồi.

Nhưng mà Mộc Đóa chưa thấy tâm nguyện ở trong lòng, thầy Xuân nhìn thấy "nghi thức” của cô. Thế là, nói một lúc những lời nói chân thành nào là khuyên nhủ.

Nghĩ tới đây, bỗng dưng Mộc Đóa nở nụ cười: “Dạ, thật ra ông trời cũng

cho em sự lựa chọn. Cảm ơn thầy và Cố thần, em mời thầy ăn cơm."

Thầy Xuân cuộn bảng kết quả học tập lại gõ nhẹ vào đầu cô một cái: "Còn một tháng cuối cùng, tất cả đều dựa vào điểm số cả, cơm thì giữ lại đó hai đứa cùng nhau đi ăn đi. Về lớp gọi Cố thần nhà em đến đây."

".... Ồ." Mặt Mộc Đóa lúng túng bĩu môi.

Buổi tối, thầy Xuân đi đi lại lại tìm một nửa học sinh đến tán gẫu nói chuyện tương lai. Nhưng lần này không giống bầu không khí trầm lặng lần trước, dường như vừa mới được tiếp thêm năng lượng, mỗi người ai cũng có sẵn sàng bùng nổ, cùng nhau phấn đấu xây giống như sự tưởng tượng bên trong bản kế hoạch.

Cuộc thi qua đi, năm tháng vẫn náo nhiệt. Ngành hàng không mở đợt tuyển sinh sớm…

Thầy Xuân giữ thái độ trung lập, điều kiện tiên quyết là phụ huynh đồng ý, thầy sẽ không giữ lại, mà còn giúp đỡ điền bản khai, tìm người tổ chức hướng dẫn thi. Sáu lớp chia thành ba nhóm đều có bốn, năm nam sinh tràn đầy hào hứng tổ chức thành đoàn đi đăng ký ngành hàng không, vào tỉnh kiểm tra sức khỏe, Ngô Hiểu Quang cũng là một người trong số đó, Phương Siêu và Chu Trùng Tiêu cũng chạy đến.

"Chỉ kiểm tra sức khỏe rồi về sao?" Mộc Đóa quang minh chính đại tịch thu hai điếu thuốc lá trong túi quần Chu Trùng Tiêu.

Chu Trùng Tiêu ngồi trên xe đạp còn chở theo người, không kịp cứu vớt bảo bối đã rơi vào tay người khác, anh ta tức giận đập một cái vào tay cô: "Lái máy bay đánh máy bay, không được động vào đồ riêng tư của người khác như thế."

… Nói mò mà ai ngờ lại đúng sự thật.

Mộc Đóa chẳng muốn đáp lại anh ta, lấy thuốc vò thành một đống trên tay, đến cửa trường học đưa lòng bàn tay về phía Chu Trùng Tiêu: “Cho anh ngửi mùi này.”

Chu Trùng Tiêu đau lòng liếc mắt nhìn, cân nhắc xem có thể hút một điếu thuốc hay không. Có bạn gái quản đã phải nhịn, lại thêm cô em gái hung dữ, cuộc sống quả thật quá tàn nhẫn.

Cách kì thi Đại học không tới một tháng nữa, trường học hủy việc canh cổng buổi trưa cho lớp 12. Chu Trùng Tiêu và Mộc Đóa rất nhiệt tình ủng hộ việc này, bữa trưa được bà lão ở ngoài cổng bảo đảm rồi.

Mộc Đóa giúp Chu Trùng Tiêu đỗ xe xong rồi chạm mặt với Trịnh Dư, Dụ Đầu để bạn học đi trước, đứng lại ở trước cầu thang đợi bọn họ.

“Nghe nói La San và La Giai đều tiến vào vòng thi thứ hai của học viện nghệ thuật.” Dụ Đầu kéo tay Mộc Đóa qua nói cho cô biết tin tức lúc trưa vừa nghe được.

"La Giai cũng vào sao?" Chu Trùng Tiêu nhớ rõ bạn gái trước của anh ta, người này hình như không giỏi gì cả, La San có thể vào cũng nằm trong dự liệu.

"Vu Dĩnh thì đi học vẽ."

Vu Dĩnh và Thiệu Thiến Thiến có quan hệ rất tốt, cả hai đều có tính tình cổ quái, thích náo nhiệt. Thành tích trung bình, xếp ở giữa lớp, lúc này học kỳ mới khai giảng được một tháng bỗng nhiên quyết định đi học vẽ, chỗ ngồi của cô cũng thỉnh thoảng trống. Tất nhiên, có thể cô ngày đêm đắn đo suy

tính mà người bên cạnh không biết mà thôi.

Vừa lúc đi ngang qua ban 17. Trong lớp lẻ tẻ mấy người ngồi, mấy học sinh ngồi gần cửa sổ nghiêng mặt nhìn ra ngoài hành lang, bút chì trên tay không ngừng vẽ. Dường như kỳ thi Đại học có thể giúp con người ta khai thác được nhiều tiềm năng hơn, ban đầu móng tay chỉ biết gõ bàn phím mà giờ cũng biết cầm bút vẽ.

Lên tầng ba, Mộc Đóa theo thói quen đi từ cửa sau vào, vô thức đi tìm Vu Dĩnh. Cô ấy đang ôm vở phác họa sơ qua, vài nét bút qua loa đã phác họa ra hình dáng.

“Cô gái, lại đây làm người mẫu cho mìnhđi.” Vu Dĩnh nhìn Mộc Đóa chăm chú, sắp xếp cho cô ngồi xuống chỗ bên cạnh.

Mộc Đóa ngoan ngoãn ngồi xuống, qua mười mấy giây mới nghiêm túc dặn dò: “Vẽ cho đẹp vào đấy.”

…

Mộc Đóa hài lòng ôm "Bức tranh mỹ nhân" được phác họa sơ qua về chỗ ngồi, Cố Lự nhìn vật quý dâng lên giống như cho: “Ừ, bức tranh mỹ nhân này, sau này dùng làm đồ gia truyền.”

Cố Lự không nói hai lời tịch thu luôn đồ gia truyền: “Ừ, truyền nữ không truyền nam.”

“Ôi!” Mộc Đóa nháy nháy mắt, đỏ mặt yên lặng quay sang, miệng không nhịn được đáp trả lại: “Cố thần chưa thấy mặt rồi.”

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự đưa tay đến gần làm rối tóc Mộc Đóa, lại thừa dịp cô nổi nóng vội nói trước: “Mình đi chơi bóng đây.”

Thời gian dư giả trôi qua nhanh chóng, thời gian ban đêm có sự cố gắng của “Lớp mười hai”, với lại tối hôm qua ngủ chưa đủ giấc nên khi đi học Mộc Đóa lúc tỉnh lúc mê, toàn mơ mơ màng màng quay đầu sang nhìn Cố Lự.

Vào thời điểm này, Cố Lự hoàn toàn có lỗi với cha của anh đã giành được tên cho anh, Cố Lự không hề băn khoăn đi đến véo má Mộc Đóa. Dẫn tới đằng sau các học sinh nam, nói cho một tràng, nhóm thầy giáo không hiểu rõ, thầy Xuân trừng to mắt với Cố Lự.

Bên cạnh phòng giáo vụ có cái bảng thông báo so với cái bảng hiệu sắp rơi thì vững vàng hơn một chút, phía trên có dán từng tờ từng tờ thông báo, lớp mười hai có hai nữ sinh người dân tộc thi vào trường Đại học được cộng thêm 20% số điểm, khiến các bạn học vô cùng ngưỡng mộ, ước gì hộ khẩu nhà mình đổi thành dân tộc Hán. Chu Trùng Tiêu ai oán cảm khái: “Chuyện phân biệt chủng tộc lớn nhất chính là: có 56 dân tộc thì đến 55 dân tộc được cộng thêm điểm.” Anh ta nhìn lên trời cảm thán.

Chu Trùng Tiêu và Phương Siêu cùng nhau tiếp nhận kiểm tra lại của ngành hàng không, vốn không phải là chuyện quan trọng nên cha mẹ hai nhà cũng yên tâm. Vì ước mơ trở thành phi công trong tương lai, Trịnh Dư hiếm khi không ném sách vở sang một bên mà nghiêm túc lật sách tham khảo lên xem.

Có lẽ bị hành động của bạn tốt làm cho rung động, tất cả cảm giác tự ti mặc cảm trong lòng Mộc Đóa đều biến mất, cô nghiêm túc lật sách tham khảo, tra Baidu một lượt mấy trăm ký hiệu Cố Lự đã đánh dấu.

http://tieulun.hopto.org

Chương 59: Tháng sáu

Editor: Hạ Vy Lam

Beta: QINGWA

Đại học Y Dược tỉnh Y, Học viện Đông Y tỉnh Y, Đại học Y Khoa thành phố H, Đại học Y, Đại Học Bách Khoa tỉnh Y, Đại học giao thông tỉnh Y.

Những trường Đại học này đặt tên vô cùng tùy tiện, tùy tiện sắp xếp tổ hợp lại thì chính là những trường Đại học khác!

"Lộ Lộ, trong điện thoại có bản đồ không?" Mộc Đóa nhớ trong điện thoại mới mua của Trần Lộ có chức năng này.

"Hả? Có, đợi một chút." Trần Lộ bật máy lên đưa di động cho cô, học sinh giỏi mang điện thoại di đơn giản chỉ để liên lạc cho tiện.

Ký tự trường học đánh dấu thật lớn trên bản đồ, Mộc Đóa thu nhỏ bản đồ lại, như suy nghĩ điều gì đó… nở nụ cười.

Ngày thứ ba nhận được thông báo, Chu Trùng Tiêu và Phương Siêu đã cùng với hai người mẹ vào lại trong tỉnh, đi cùng còn có Ngô Hiểu Quang. Cha mẹ của anh ta ở ngoài làm ăn không thể đi cùng nên trong điện thoại đã dặn dò tỉ mỉ. Trong ngày, Vu Dĩnh và các bạn ở lớp học nghệ thuật khác lại cùng nhau rời khỏi trường học lần nữa để tiến hành khóa huấn luyện ma quỷ trong vòng mười ngày.

http://tieulun.hopto.org

Trong lớp người ra người vào rất loạn, bàn học vốn chỉnh tề bất giác bị đẩy lung tinh, theo tâm tình của chủ nhân mà thay đổi vị trí. Thầy Xuân lo lắng lòng quân rối loạn, mỗi tiết tự học nhất định phải ngồi trông ban 6.

"Đợi chút, mình đang xem vở bài tập." Mộc Đóa lật những trang bài tập được mình dùng bút màu để làm nổi bật, tìm ra được những đề mục đã được Cố Lự làm ký hiệu: "Làm tiếp mấy đề này, làm xong thì đối chiếu đáp án."

Hỏi tới đề bài, các nữ sinh bị động gật đầu, cầm sách trở về chỗ ngồi của mình. Trước khi đi nhìn đằng sau một vòng, chuyển sự chú ý lên người các nam sinh, hưởng thụ chút ít sự nổi giận cao ngạo lại tỏa ra tùy tiện của Cố Lự, không khỏi có chút xúc động: "Ba năm rồi mình mới biết được lớp ta có nhiều người vênh váo như vậy."

Mộc Đóa vui vẻ cười haha, thật sự không thể không đồng tình.

Hôm nay thầy Xuân tới muộn, mới vào cửa gập tay gõ vài cái lên bảng đen: "Tất cả nghe thầy nói một số thông tin, trước đó đã hẹn thời gian với phụ huynh của các em rồi, cuối tuần này, ngay sau buổi trưa mở cuộc họp phụ huynh. Tốt nhất... là mẹ các em tới."

Tuy mọi người cũng không rõ vì sao thầy Xuân thích mời mẹ đến họp phụ huynh, nhưng mọi người thật sự cũng rất chủ động xem nhẹ cha của mình.

"Cha cũng rất muốn tham gia cuộc họp phụ huynh cuối cùng trong cuộc đời học cấp ba của con đó." Mộc Hoành Đào có chút tủi thân, đưa hai mẹ con đến tận cổng trường rồi nhưng miệng vẫn còn lải nhải.

Mộc Đóa ôm cánh tay cha an ủi: "Loại chuyện nhỏ nhặt này cứ giao cho mẹ, cha là người làm việc lớn, ví dụ như qua ba tháng nữa tiễn con gái đi học Đại học đây này."

http://tieulun.hopto.org

"..." Lại càng thương cảm hơn.

"Tuệ Di, còn tưởng ông Cố sẽ đến đây." Trịnh Mạn Vân ngồi vào chỗ của Mộc Đóa, thấy bàn sau là người quen liền vui vẻ chào hỏi.

Sau lần gặp mặt vào ngày mùng một tháng giêng, hai người quen biết từ đó, có lần đi bệnh viện cùng bà ngoại Mộc Đóa kiểm tra sức khỏe, bà còn chủ động giúp tìm bác sĩ kiểm tra.

"Ông ấy bận rộn, vừa khéo hôm nay tôi rảnh rỗi." Trần Tuệ Di cũng niềm nở cười, tình cảm của con trai nhà mình và con dâu tương lai trước sau gì cũng phải bàn bạc một chút.

Một lát sau, mẹ Đại Thiến cũng đến tham gia nói chuyện phiếm.

Đúng giờ, các thầy cô lập tức bước vào lớp. Không ngờ cô giáo dạy Ngữ Văn vừa sinh em bé xong bây giờ đang ở cữ cũng xuất hiện, nhóm nữ sinh nhìn thấy cô Hoài ôm cục cưng trong lòng thì ngay lập tức tất cả đều kích động mà chạy qua.

Ngay cả một người sợ trẻ con như Mộc Đóa cũng len lén chạy ra sờ nhẹ vào chân của bé con.

“Tiếp theo, thầy Đỗ có vài lời muốn nói, xin các phụ huynh có con gái lớn đặc biệt chú ý.” Nói xong, Thầy Xuân dẫn đầu đi ra khỏi phòng học.

Chỉ còn thầy Đỗ đẩy kính, nhìn một vòng không nhiều người cha ở đây, cười nói: “Trong nhà có công chúa nhỏ, xin các bậc phụ huynh chú ý một chút đến kỳ sinh lý của con mình, nếu vừa vặn đến đúng lúc thi Đại học, thì nên đi đến bệnh viện nhờ bác sĩ tư vấn về thuốc trì hoãn thời gian hành kinh. Đặc biệt là nữ sinh có thời gian hành kinh dài, mong các phụ huynh đặc biệt

lưu ý.”

“Thuốc này có chút ảnh hưởng nho nhỏ đến cơ thể của các em, nhưng…” Thầy Đỗ dừng một chút, lại nói: “Nếu như có thể không cần đến thuốc thì tốt hơn.”

Thầy Đỗ dặn dò vài câu với phụ huynh cho con mình uống thuốc, nhất định phải tuân theo lời dặn của bác sĩ, Trịnh Mạn Vân nghĩ một hồi, kỳ sinh lý tháng trước của Mộc Đóa là vào giữa tháng, nhưng vẫn nên chuẩn bị thuốc trước.

Họp phụ huynh kết thúc, nhiều phụ huynh đến ký túc xá của con mình, giúp con đưa một số đồ lặt vặt về nhà.

Dù sao, cách kỳ thi Đại học cũng chỉ còn sáu ngày. Tất cả các học sinh cũng bắt đầu vào khoảng thời gian cuối cùng của cấp ba, cho dù nhà học sinh không ở thị trấn thì cha mẹ cũng sẽ thuê phòng trọ vùng lân cận để ở.

“Đi đường cẩn thận nhé!” Thiệu Thiến Thiến chào tạm biệt Mộc Đóa và Cố Lự, chạy xe về bên trái. Cố Lự chạy xe leo núi nhìn Mộc Đóa đạp chiếc xe công chúa màu hồng nhạt chậm rì rì không khỏi buồn cười, tuy nhiên xe nhỏ đáng yêu này rất xứng với Mộc Đóa nhà anh, nhưng tốc độ này thì thực sự không dám khen ngợi.

Mộc Đóa thẹn quá hóa giận, gắt giọng, “Không được phép cười, xe này là từ hồi học cấp hai còn giữ lại đấy.” Những đồ vật này đều là người lớn trong nhà thấy đẹp nên mua cho cô, trông thì tốt mà không dùng được, những lúc dùng đi dạo phố thì cũng không cảm thấy có gì không ổn nhưng bây giờ thì đúng là có chút ngây thơ.

Cố Lự nhướn mày: “Rất đáng yêu.”

http://tieulun.hopto.org

“Ừm!” Mộc Đóa cảm thấy hoàn toàn xứng đáng.

Mộc Đóa nhìn thấy phía trước chính là khu nhà của mình thì dừng xe: “Về sớm chút đi, ngày mai mẹ sẽ nấu cho mình bữa sáng, nên đừng mua nhiều nhé.”

Nói xong thì vẫy vẫy tay với Cố Lự: “Đến nhà thì gửi tin nhắn cho mình, đi đường cẩn thận.”

Cố Lự do dự một lúc xuống xe, lấy một tờ giấy nhỏ trong túi ra. Mộc Đóa tò mò mà nhận lấy, định mở ra.

Cố Lự lập tức nắm lấy tay của cô: “Về đưa cho mẹ cậu.”

“Hả?” Mộc Đóa bĩu môi cầm lấy, bị Cố Lự giữ chặt trong lòng bàn tay, ngón tay không nghe lời mà nắn nắn túi giấy, tròn tròn dẹp dẹp, thô ráp, “Thuốc?”

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, mắt to đen như mực của cô tràn đầy vẻ tò mò.

Cố Lự nhớ lại lời lúc mẹ đưa thuốc cho anh: “Cho vợ của con trì hoãn thời gian hành kinh đấy.” Có lẽ do bệnh nghề nghiệp, Trần Tuệ Di và con trai nói về vấn đề này với người khác giới cũng rất thản nhiên.

Cố Lự hơi đỏ mặt, lấy gói thuốc nhét vào trong cặp sách của cô, đưa cho cô ôm vào trong ngực, hạ giọng tỉ mỉ nói vào lỗ tai của cô.

“Hả…” Mộc Đóa thoáng nhăn nhó, sau đó không quay đầu lại mà đẩy xe đi luôn.

http://tieulun.hopto.org

Ngày thường ở trường, đến kỳ kinh phải thay băng, Mộc Đóa và Đại Thiến như chơi dàn trận dưới đất, cuộn lại trong túi sách và trong túi áo một khe hở, như thiên sứ nhỏ mà len lén đi thay. Có khi dường như Cố Lự cũng phát hiện điều gì đó, nhưng cũng không dám tìm hiểu sâu. Chuyện này nói ra thì bình thường, nhưng lại khiến người ta lúng túng, không dễ mở miệng. Nói đến đây lại cảm thấy xấu hổ, Mộc Đóa nằm trong chăn nghĩ đến, hối hận tại sao lại không đánh cho anh một cái.

Đáng ghét!

Lúc này, Cố Lự nằm trên giường, trong lòng không khỏi có chút cảm giác vi diệu.

“Ha ha…” Cố Lự bỗng bật cười thành tiếng, đáy lòng đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ muốn che chở.

Sáng sớm, miệng Mộc Đóa cắn miếng bánh mì, vội vàng dắt xe đạp trong nhà xe ra, thoắt một cái ngồi lên xe cố gắng đạp đi.

“Đi đường cẩn thận chút nhé, chậm thôi chậm thôi.” Trịnh Mạn Vân đứng trên tầng ló đầu ra gọi, chỉ thấy con gái tùy tiện vẫy tay một cái.

Tối hôm qua cài đồng hồ báo thức, buổi sáng vẫn muộn 10 phút, xe của Mộc Đóa rẽ một cái đi ra khỏi khu nhà, lại phanh xe gấp.

Trong miệng còn đầy bánh mì, khuôn mặt Mộc Đóa phồng lên giống như con chuột khoét kho thóc, cau mày nhìn về phía ven đường thấy Cố Lự đứng đợi cô mà không báo trước.

Cố Lự giúp cô đưa xe vào nhà để xe chung của tiểu khu, lấy sữa đậu trước

xe mở ra đưa cho Mộc Đóa, “Lên xe trước đi.”

Mộc Đóa ngồi trên yên sau, không ngừng nhai nuốt. Chờ đi ngang qua mấy người công nhân bảo vệ môi trường mới giật giật áo Cố Lự: “Sao cậu lại tới đây?”

“Không đọc tin nhắn hả?” Xe đạp leo núi của Cố Lự so với xe đồ chơi nhỏ màu hồng phấn của Mộc Đóa thì đáng tin hơn.

Mộc Đóa lắc đầu lấy điện thoại ra, tưởng Cố Lự không nhìn thấy, lại nói: “Buổi sáng ngủ dậy cũng đã muộn, làm gì còn quan tâm đến điện thoại.’’

Trên đường gặp nhiều bạn học ban 6, nhìn thấy Mộc Đóa ngồi ở phía sau xe Cố Lự thì co giò chạy còn nhanh hơn: “Thảm rồi, chắc chắn đến 80% là bị muộn rồi.”

Mộc Đóa phẫn nộ! Cô đã hối hận rồi!

Hôm nay là buổi lễ tốt nghiệp, đầu tuần đã có thông báo. Trâu Linh Linh cảm thấy lần sắp xếp này đã trực tiếp đánh tan lòng quân, nhưng Mộc Đóa lại có chút lo lắng, những người lãnh đạo có thể rơi vào tình huống tiến không được lùi cũng chẳng xong hay không, đến thời điểm đó tình hình chắc chắn sẽ không ổn.

Dừng xe, các học sinh kéo khóa đồng phục “chít” một tiếng từ dưới kéo lên, chạy vào đội ngũ đông đảo phía trước.

Kỹ thuật cầm cờ kéo cờ của lớp mười cũng được tăng cường, Quốc ca vừa cất lên đếm ngược ba lần “Tiến lên”, Quốc kỳ đã lên tới đỉnh. Chỉ tiếc thời tiết không tốt, không có gió, năm ngôi sao trên cờ đỏ rũ xuống.

http://tieulun.hopto.org

Bầu không khí xung quanh có chút giảm sút, tất cả mọi người đều mang bộ dạng không yên lòng. Nữ sinh lớp bên đứng cạnh hiệu trưởng vừa mở miệng đã lấy từ trong túi quần ra một tờ giấy mang bên mình, trên giấy chi chít toàn chữ là chữ nhỏ làm người xem phải hoa mắt.

Mộc Đóa cũng không suy nghĩ gì nữa, thời kỳ giành giật từng giây cuối cũng không bởi vì buổi lễ tốt nghiệp mà chấm hết, kết cuộc duy nhất chỉ có kỳ thi Đại học.

Cố Lự và các nam sinh khác đứng một chỗ ở hàng ngũ phía sau, nhìn thấy Mộc Đóa giơ điện thoại lên đưa qua trước người bấm một cái.

Quốc kỳ rũ xuống kia cũng được Mộc Đóa chụp lại, mà việc này làm cho người nản lòng lại trân trọng ghi nhớ kỹ buổi lễ tốt nghiệp vào đầu.

Hai ngày sau, đám học sinh lớp mười hai đã hoàn toàn bị trường học thả đi rồi. Mộc Đóa cũng cảm thấy run chết đi được, nếu không phải vậy thì cảm giác mất mát này từ đâu xuất hiện thế.

Khi Cố Lự cầm vợt bóng bàn tới, Mộc Đóa ôm sách giáo khoa Ngữ Văn nằm sõng soài trên ban công nhìn dãy tầng của lớp mười hai ở đối diện, miệng lẩm bẩm đọc mấy câu ngữ văn.

Trừ dãy tầng của lớp mười một, những dãy khác đều bị giăng dây chắn màu vàng.

“Đi, đánh cầu rồi chúng ta đi ăn cơm.”

Mộc Đóa nhìn quảng trường, ít nhất phải có tầm mười đôi đang đánh cầu lông ở đó.

http://tieulun.hopto.org

“Cậu có căng thẳng không?” Mộc Đóa nói xong, tự lắc đầu không nhận, chối bỏ nói: “Mình phải vào được Đại học Y, bỏ… bỏ…. bỏ hết mọi lo lắng.”

Mộc Đóa phát hiện hai tay mình đang nắm chặt lại: “Biết rõ bây giờ cậu cũng hồi hộp nên mình yên tâm rồi.”

Khóe miệng Cố Lự cong lên, đồng ý với kết luận của Mộc Đóa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 60: Phấn chấn nào

Editor: Dạ Tịch

Beta: QINGWA

"Giấy dự thi, CMND, bút ký tên, bút chì 2B, cục tẩy,…" Trịnh Mạn Vân đối chiếu danh sách những thứ cần thiết khi đi thi của Mộc Đóa.

Kiểm tra đối chiếu một lần: "Con gái à…"

"Cứ làm như bình thường!" Trịnh Mạn Vân liên tục nhắc nhở những câu quen thuộc như vậy.

Mộc Đóa dở khóc dở cười, ôm lấy cánh tay của mẹ cọ cọ làm nũng: "Mẹ ơi, mẹ đừng có làm con hồi hộp hơn nữa."

Mộc Hoành Đào một tay ôm chầm bà xã bây giờ còn khẩn trương hơn con gái, một tay xoa đầu con gái khích lệ: "Làm bài thi cho tốt! Cha đã chuẩn bị kinh phí cho con đi chơi rồi, thi xong chúng ta sẽ có một chuyến đi thú vị."

Mộc Đóa cười híp mắt đồng ý, vẫy vẫy tay theo dòng thí sinh cùng nhau nhận sự kiểm tra bước vào cửa.

"Mộc Đóa, bên này."

Đang nhìn xung quanh tìm người, bỗng nhiên Mộc Đóa nghe có tiếng

người gọi cô, phần lớn ban 6 đều tập trung ở hòn non bộ.

“Tắt nguồn điện thoại, bỏ vào phong bì rồi viết tên lên, sau khi thi xong thì quay lại lớp, nhớ quay lại lớp lấy đấy.” Thầy Xuân chuẩn bị một cái thùng, bên trong chứa rất nhiều phong bì màu vàng được sắp xếp gọn gàng.

Cố Lự viết xong phong bì, tắt điện thoại bỏ vào rồi đưa cho thầy Xuân, sau đó kéo Mộc Đóa sang một bên. Cố Lự kiểm tra đồ dùng trong túi Mộc Đóa một lần, lấy bịch khăn giấy trong túi quần ra bỏ vào.

Mộc Đóa buồn bực liếc nhìn hai tay trống trơn của Cố Lự, cô thò tay vào túi quần anh tìm kiếm. Không có, may là túi quần khá lớn.

Đột nhiên Mộc Đóa làm vậy, Cố Lự không kịp chuẩn bị đơ ra tại chỗ, anh vội vàng kéo cái tay làm loạn trong túi quần mình ra nắm chặt trong lòng bàn tay, “Tiểu Đóa, muốn một lần nữa sao?”

“Ừm.” Mộc Đóa không chút do dự nhận thách thức, cô chun chun cái mũi, dịu dàng nói: “Cậu không được đi trước đâu đấy.”

“Ừ.”

Bên cạnh có bạn học đang nhỏ giọng đọc thơ cổ để chuẩn bị cho kỳ thi đại học, nếu không chú ý sẽ bị âm thanh ồn ào vùi lấp. Mộc Đóa vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mắt Cố Lự, đầu ngón tay nhẹ nhàng cong lại, dịu dàng cọ cọ vào lòng bàn tay anh: “Cố gắng lên!”

Cố Lự muốn nói gì đó lại thôi nhưng tất cả đều biểu hiện ra bên ngoài nên Mộc Đóa cũng nhìn ra, sau cùng thở dài cam chịu.

http://tieulun.hopto.org

Lần cuối cùng vi phạm nội quy nhà trường trước mặt thầy Xuân, lần cuối cùng dùng thân phận học sinh cấp 3 vui vẻ ôm thầy ấy.

“Cố gắng lên.”

“Hết giờ làm bài, tất cả thí sinh bỏ bút xuống…”

Mộc Đóa buông bút, đờ đẫn bỏ mọi thứ vào cặp. Trăm bài thơ cổ, các từ đơn tiếng Anh cố gắng nhồi nhét vào đầu, hàng ngàn công thức đều chạy đi mất.

Máy móc đi theo đám người ra khỏi nơi thi, phía trước có một nữ sinh đang khóc vì không làm kịp bài thi, từ âm thanh thút thít nho nhỏ biến thành gào khóc.

Nữ sinh bên đây khóc lớn khiến cho các nam sinh đang vui sướng thảo luận xấu hổ ngậm miệng lại. Mộc Đóa chen đến bên cạnh cô gái, dường như bị tiếng khóc của cô gái làm bừng tỉnh, cô lấy khăn giấy Cố Lự cho ở trong túi quần ra nhét vào tay cô gái. Nữ sinh đang khóc đó xuyên qua làn nước mắt mơ hồ nhìn thấy cô, người đứng phía sau cô ấy nhanh chóng dẫn cô ấy chạy đến lối ra.

Mộc Đóa dường như liếc mắt một cái đã nhìn thấy bóng dáng một nam sinh quen thuộc đi từ tầng ba xuống, một tay anh cầm chiếc túi đựng tập vở cô làm cho, tay còn lại tùy ý đút vào túi quần.

Người đến người đi thỉnh thoảng che khuất tầm mắt của Mộc Đóa, cô cũng không nóng nảy chỉ cười cong đôi mắt rồi lớn tiếng gọi anh.

“Cố... Lự...”

http://tieulun.hopto.org

Cố Lự quay đầu lại tìm cô, giây tiếp theo đập vào mắt anh là khuôn mặt tươi trẻ của cô, dường như sự vui vẻ cũng có thể lây cho nhau, anh đứng tại chỗ mỉm cười, cách một đám người đối mặt nhau.

Trên tầng truyền đến tiếng huýt sáo liên tiếp, khiến cho các thí sinh đang đứng dưới tầng phải ngẩng đầu lên, chỉ thấy Phương Siêu đứng ở hành lang trước cửa ban 11 không kiêng nể gì ôm bả vai Trịnh Dư, Chu Trùng Tiêu miễn cưỡng tựa vào cột đá, các nam sinh đứng song song bọn họ cười ranh mãnh. Còn ở tầng trên, ban 6, các nam sinh đều không cam lòng bị bỏ lại phía sau.

Dường như Thiệu Thiến Thiến sợ thiên hạ chưa đủ loạn còn thì thầm với bọn họ: "Cố thần, Mộc Đóa nhà cậu đang gọi cậu kìa!"

Mộc Đóa bị tiếng ồn ào làm hai gò má ửng đỏ lên thế nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp lại không kiềm chế được sự vui vẻ.

Thi vào trường đại học, dường như chính là câu kim cô chú, ai cũng có thể niệm "Định tâm chân ngôn", trăm thử không sai. Hôm nay, dù chưa công thành danh toại nhưng cũng xem như trải qua bao nhiêu gian nan trắc trở mới thỉnh được chân kinh, thoát khỏi nơi ràng buộc đạo đức vô hình này.

Trên tấm bảng đen ở ban 6 viết hai chữ "Tốt nghiệp" thật to, Trâu Linh Linh mang vóc dáng nhỏ bé giẫm lên ghế viết dấu chấm than cuối cùng.

Thầy Xuân bưng cái thùng đựng điện thoại đi vào phòng, các học sinh vô cùng ăn ý ngồi lại vị trí của mình, các dãy bàn ghế được sắp xếp ngay ngắn hướng về phía bảng đen, thầy Xuân đẩy mắt kính theo thói quen, cười chế nhạo: "Tôi nói này, bọn nhóc thối các em, nhà trường đã ba lần năm lượt nghiêm cấm không cho mang điện thoại di động đến trường. Bình thường còn giờ vờ giả vịt trước mặt tôi, bây giờ toàn bộ đều ở trong tay tôi, trở về mời phụ huynh vào đây cho tôi."

http://tieulun.hopto.org

Chu Uyên mỉm cười xin tha: “Đừng mà thầy Xuân, lần sau bọn em không dám nữa.”

“Đúng, lần sau không dám nữa…” Tôn Phong lập tức nối gót xin tha. Sau đó mọi người không ngừng lặp lại những lời này cứ như đã bàn bạc trước với nhau.

Không biết nữ sinh đa sầu đa cảm khác người nào bỗng nhiên bật khóc…

Thiệu Thiến Thiến gục xuống bàn nhìn chằm chằm thành ghế phía trước, giọng nói nghẹn ngào không kìm được nức nở: “Làm gì… làm gì còn có lần sau…”

Mộc Đóa gắng sức nuốt nước bọt, đôi mắt đỏ lên như mắt thỏ, nghe được lời nói của Đại Thiến, nước mắt cô cuối cùng cũng rơi xuống.

Các nam sinh bình thường miệng lưỡi trơn tru, bây giờ cũng lặng im không lên tiếng lẳng lặng nghe các nữ sinh khóc, trong chốc lát căn phòng chỉ còn lại tiếng nức nở nghẹn ngào.

Lúc liên hoan tốt nghiệp, Tưởng Giai Lệ nói cô ấy cược rằng mình đã thấy thầy Xuân lén lút quay lưng lại lau mắt kính một cái, một người đàn ông Đông Bắc tính cách phóng khoáng mạnh mẽ mà còn rơi lệ thì cỡ như bọn họ không tính là mất mặt.

Tiệc liên hoan tốt nghiệp được tổ chức vào tối ngày hôm sau, thầy Xuân và các chủ nhiệm lớp khác đều đến khách sạn từ sớm, ban 6 có rất nhiều kinh phí để tiêu xài nên rất hào phóng bao một cái phòng nhỏ. Các giáo viên đi xuyên qua từng hàng ghế lô như đang đi chợ, các nam sinh thì bắt được cơ hội quang minh chính đại kêu rượu, anh tới tôi đi mời rượu qua lại. Cảm giác

đau thương khi tốt nghiệp dường như đã bị dung hòa vào rượu cồn, uống tất cả vào trong bụng.

Mộc Đóa còn đặc biệt đến nhà Chu Trùng Tiêu lấy máy ảnh, thỉnh thoảng nhấn một cái.

Đường Gia Đống phát huy vai trò làm đầu tàu, dẫn các nam sinh đến chỗ thầy Xuân rót vài chai bia, Mộc Đóa chẳng thèm nương tay chụp lại bộ dạng say rượu đỏ mặt của thầy Xuân.

Các nam sinh ưỡn ngực nghiêm mặt đến chỗ các các nữ sinh đã quen biết ba năm, khoác tay cùng nhau để ống kính ghi lại.

Đại Thiến vừa uống vài ly rượu thì khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng còn ầm ĩ đòi đi tìm Linh Linh và Yến Tử, Mộc Đóa treo máy ảnh vào cổ, vội vàng đỡ cô đi ra ngoài. May mà vừa ra ngoài đã gặp Linh Linh cũng trong trạng thái say rượu, Yến Tử và Mộc Đóa liếc nhìn nhau, bọn họ đều là người thông minh đương nhiên biết mấy con sâu rượu này không thể nói lý.

Đi qua chỗ nhân viên phục vụ nhờ giúp đỡ tìm một phòng ngủ bốn nữ sinh vào đó chụp hình, hai người không tránh khỏi bị hai con sâu rượu kia tra tấn, lẳng lặng dựa vào ghế sofa ngẩn người.

Mộc Đóa rảnh rỗi lấy điện thoại gọi cho Cố Lự, cái người này đi uống mấy vòng rượu rồi vẫn không thấy bóng dáng đâu.

“Xin chào, số điện thoại bạn đang gọi hiện đang bận…” Mộc Đóa suy nghĩ một lúc quyết định đi tìm.

Mới ra khỏi phòng nhỏ suýt thì bị đụng, cô bị vây bên ngoài một căn phòng có tên “Như Ý” bên trong truyền ra âm thanh ồn ào hưng phấn, “cùng

một chỗ", "ở cùng một chỗ"… Mộc Đóa hiểu rõ bật cười, cô cố gắng nhón chân chuồn êm ra ngoài.

Không biết người nào xem náo nhiệt còn chê ít, Mộc Đóa chỉ có thể oán trách phía sau lưng người nọ. Trong phút yếu lòng bỗng nhiên thân thể nhẹ bẫng, Mộc Đóa sợ đến nổi kêu ra tiếng, vừa nhìn lại liền thấy người mà cô định ra ngoài tìm.

Lúc này trong lòng Mộc Đóa vẫn còn sợ hãi, cô xấu hổ lén đánh Cố Lự một cái.

Cố Lự dường như vô cùng tốt bụng, mượn ưu thế chiều cao, từ trên cao hôn xuống mặt cô.

Mộc Đóa đành bó tay trước da mặt dày của anh, hờn dỗi quay đầu đi chụp ảnh. Cố Lự thấy vậy ôm eo cô tiện thể ôm cô cao hơn một tí.

Nam sinh có rượu vào lòng dũng cảm cũng tăng lên, có nam sinh đứng lên ghế lô hình con hạc đỏ tỏ tình: "Từ Thấm Đình… mình thích cậu… từ lớp 10 đã bắt đầu thích cậu, thật sự, chỉ thích mình cậu…"

Nữ sinh được tỏ tình ngượng ngùng che mặt không dám nhìn mọi người, có lẽ thấy đối phương còn khẩn trương hơn còn mình thì bình tĩnh hơn, lẩm bẩm nói: "Và còn những chuyện làm cùng mình trước kia…" Tuy là lời chỉ trích nhưng lại mang vẻ trách móc, hơn nữa còn có chút gì đó vì được cưng chiều mà kiêu ngạo, cậu ta nói vài ba lời khách sáo. Sau đó gãi gãi đầu, dứt khoát đưa bó hoa trong tay cho cô ấy: "Hoa… cậu cầm hoa trước đi." Sau đó nữa để cô ấy ngồi xuống một đầu ghế lô còn mình ngồi ở đầu còn lại, dường như thật sự có ý định giải thích một phen.

Quần chúng xung quanh dở khóc dở cười, Mộc Đóa cũng cười hề hề theo,

rồi véo bả vai Cố Lự: “Vẫn chưa no bụng…”

Bây giờ trên bàn ăn nhất định chỉ còn lại canh thừa cơm lạnh, dưới tầng vẫn còn một cái bánh gato có thể lấp đầy bụng. Cố Lự buông cô ra, nắm tay cô yên lặng đi xuống tầng dưới.

Tâm tình sôi sục từ khi nhận được tin nhắn từ điện thoại đến bây giờ, anh vẫn không muốn đè ép cảm xúc đó lại. Thành tích của anh và Mộc Đóa Đóa đều là loại xuất sắc. Mà hôm qua, đại học Y đã công bố số điểm thưởng thêm vào điểm thi cùng với số điểm trúng tuyển chuyên ngành.

Lúc ăn bánh ngọt vị nào đó bên cạnh cứ cười tủm tỉm, bây giờ đi ra ngoài đi dạo vài vòng trên mặt vẫn giữ vẻ mừng rỡ. Mộc Đóa không nhịn được nữa nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt Cố Lự tựa như đang nhìn thấy một con sóc con.

Rẽ vào hoa viên khách sạn, Cố Lự dừng bước lại, hai tay véo nhẹ hai má Mộc Đóa, cười vô cùng sáng lạn làm chói mắt người khác.

Mộc Đóa lúng ta lúng túng nhìn anh, khuôn mặt ấm áp chân thành nhiệt tình của anh khiến cô cảm thấy cô đã nắm được tương lai của bọn họ.

Cố Lự nhìn cô, không thể chờ đợi được nữa nói rõ ràng từng chữ vào tai cô: “Tiểu Đóa, chúng ta cùng đến thành phố Z đi.”

Ngay lúc này, Mộc Đóa biết, cô nhất định đang cười rất hạnh phúc.

- TOÀN VĂN HOÀN -

http://tieulun.hopto.org